

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

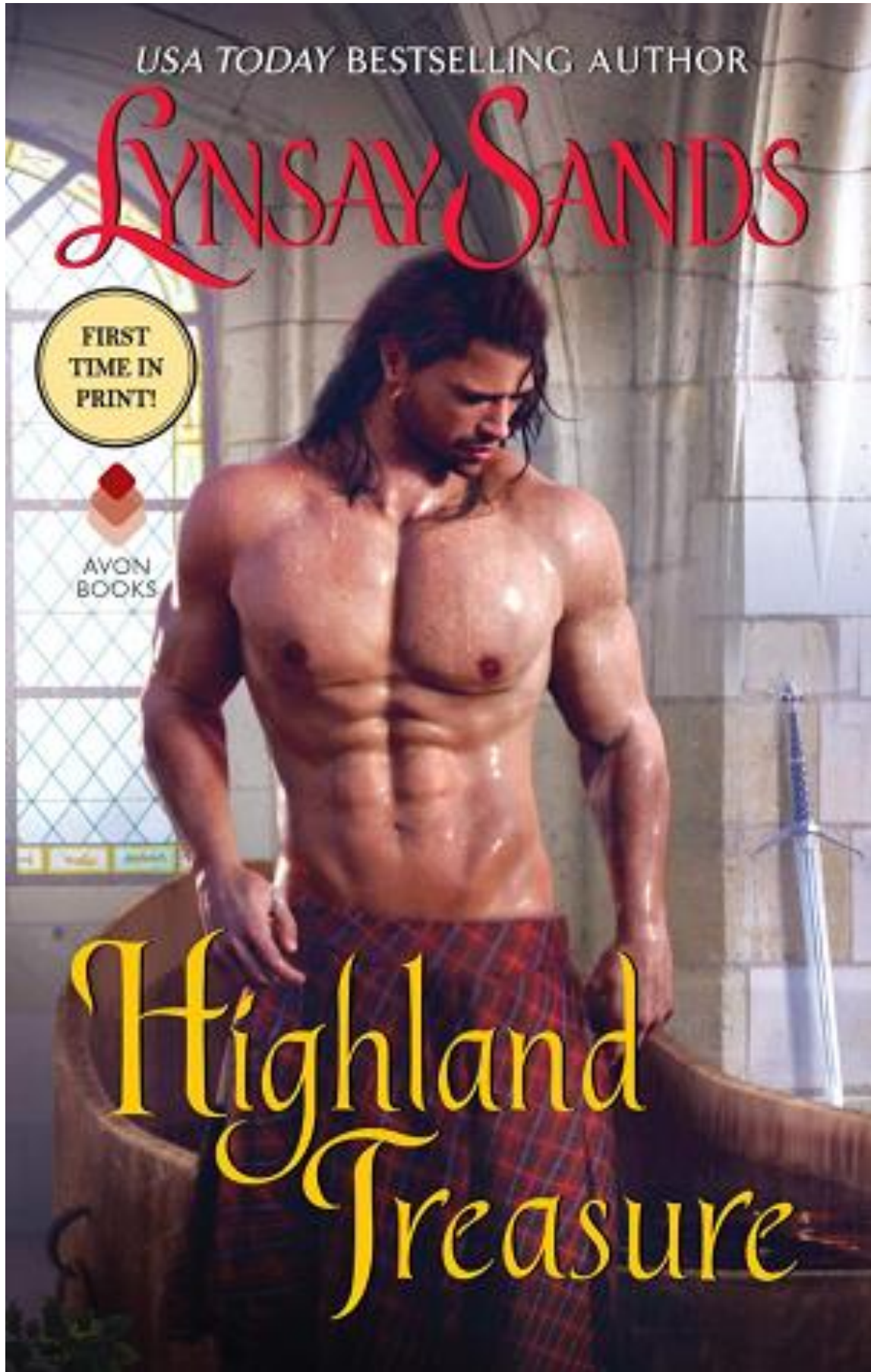
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Lynsay Sands - Highland Brides #9 - Highland Treasure

[Çeviri Kitaplar](#)

Önsöz

Tuşların yumuşak şingirtısı Elysande'yi huzursuz bir uykudan uyandırdı. Nemli, kirli zemine kıvrılmış ve yüzü taş duvara dönük olduğundan kimin yaklaştığını göremiyordu ama pek de umursamadı. Ya de Buci ya da adamlarından biri onu tekrar dövmek için onu büyük salona sürüklemeye gelecekti. Ya da belki bu sefer daha kötü bir şey yapmak istiyordu çünkü dayak aradığı bilgiyi elde etmede işe yaramamıştı. Bu kötü şeylerin düşüncesi, soğuk zindanın soğuğundan korunmak için etrafına sardığı pis kokulu, yırtık pırtık battaniyenin köşelerindeki parmaklarını daha da sıkılaştırmasına neden oldu. De Buci, adamları onu sürükleyerek götürdüğü için bir sonraki buluşmalarında birçok işkence tehdidinde bulunmuştu: tecavüz, bir elini veya ayağını kesmek, kimse ona dehşete düşmeden bakmasın diye yüzüne kızgın demirle işaretlemek. Başka tehditler de sıralamıştı ama Kynardersley'in zindanı olan cehennemin derinliklerine sürüklenirken sesi arkasından kısık bir homurtuya dönüştüğünden beri bunları duymamıştı. Elysande cesur bir kadın olup olmadığını hiçbir zaman pek düşünmemişti ama bu deneyim ona öyle olmadığını öğretmişti. Çünkü adamın aradığı cevabı bulsaydı, daha önceki dayakların yarısına gelindiğinde bu cevabı ona verirdi. Ama onun tekrarlanan ve ısrarlı “Nerede?” diye kükremesinin cevabını bilmiyordu. "Ne?" o da aynı sıklıkta ağlamıştı, tacize bir son vermek için çaresizce, ancak ona, "Biliyor musun!" denmişti. Nerede?" Ama Elysande bilmiyordu. O sabah, büyüdüğü evde, sevgi dolu ebeveynleri ve aile olarak gördüğü hizmetçiler ve askerlerle dolu bir şatoda yatağında mutlu ve neşeli uyanmıştı. Şimdi . . . Kilitteki anahtarın sesi sonunda başını yerden kaldırıp omzunun üzerinden bakmasına neden oldu. Elysande, şimdi hücresinin kapısında duran annesinin hizmetçisine boş boş baktı ve sonra şaşkınlıkla doğruldu. Ani hareket anında vücuduna acı yayılmasına neden oldu ama o bunu görmezden geldi ve kafası karışmış bir şekilde "Betty?" diye bağırdı.

Hizmetçinin gözleri endişeyle büyüdü. Parmağını ağzına götürüp sus işareti yaptı, sonra endişeyle Elysande'nin hücresinin dışındaki masanın yanındaki sandalyeye yığılmış uyuyan nöbetçiye baktı. Adam yüksek sesle horlamaya devam edince Betty dikkatini tekrar elindeki tuşlara çevirdi. Şu anda kilitte bulunan anahtarı çıkarıp yarım düzine büyük anahtarın halkasında bir sonrakini denedi.

Elysande rüya gördüğünden yarı korkarak sessizce izledi. Sonra üçüncü anahtar çalıştı ve Betty kapıyı yavaşça açtı. Her ikisi de menteşelerin gıcırdaması karşısında irkildi, bakışları muhafıza yöneldi. Ama yüksek sesle horlamaya devam etti.

"Kalkabilir misin?" Betty fısıldadı.

Elysande bakışlarını tekrar hizmetçiye çevirdi, kadının tam önünde durduğunu görünce biraz şaşırdı. Hareketini görmemişti. Elysande cevap vermek yerine eski püskü battaniyenin bir köşesini bırakıp kıza uzandı. Gerçek olduğundan emin olmak için ona dokunmak istedi ama hizmetçi bunun sessiz bir yardım talebi olduğunu düşünmüş olmalı çünkü hemen kolunu tuttu ve yukarı çekmeye başladı.

Acıya karşı kendini zorlayan Elysande, hizmetçinin yardımıyla sendeleyerek ayağa kalkmayı başardı, ama bu, ona saldıran acı ve baş dönmesiyle savaşıırken onu terletip sallanmasına neden olan bir çabaydı. "Yürüyebilir misiniz hanımefendi?" Betty endişeyle fısıldadı, kendisini dengelemek için kolunu tutarken neredeyse gözyaşlarına boğulmuştu.

Elysande boğazına yükselen safrayı yuttu ve sertçe başını salladı. Eğer bu onu öldürseydi yürürdü.

Betty, Elysande'nin kolunu omuzlarına attı ve hücreden çıkmasına yardım etti. Yavaş ve zahmetli bir çabaydı ama Betty onu hücreden çıkardıktan sonra dik durmasına yardımcı olacak pürüzsüz parmaklıkları tutmasını söyledi, sonra küçük salonun sonuna koştu ve duvarın yanından bir çanta kaptı. Elysande hafifçe kaşlarını çattı ama soru sormadı; sadece çantasından bir elbise çıkarmasını ve salonun zeminini kaplayan kokuşmuş samanla onu hızla doldurmaya başlamasını izledi. Hizmetçi en son torbayı doldurdu ve sonra aceleyle hücreye girip, eserini eski püskü battaniyenin altına yerleştirdi. Elysande ancak Betty yaptığı işi incelemek için doğrulduğunda ne yaptığını anladı. Onu hücrenin arka duvarına yaslanmış, birbirine sokulmuş bir figür gibi göstermeyi başarmıştı. Hizmetçi geri koşup hücre kapısını kapatırken, Elysande onun hâlâ orada olduğunu fark etti.

Eylem başka bir protesto çılgılığı oluşturduğunda ikisi de kasıldı ve ihtiyatlı bir şekilde gardiyana baktı. Ama adam hâlâ uyuyordu.

Elysande rahatlamış bir nefes verdi ve bir nefes daha aldı, ancak Betty ihtiyatla adamın yanına gidip

anahtarları dikkatle önündeki masaya, görünüşe göre onları almış olduğu yere koyduğunda onu tutmak için bir nefes daha aldı. Hizmetçinin uyarısına rağmen, onları yere bırakırken hafif bir tıngırdama sesi çıkardılar. Adam yine de kıpırdamadı.

Titrek bir iç çekiş bırakan Betty, hızla onun yanına döndü ve kolunu tekrar omuzlarına attı. "Bu taraftan," diye fısıldadı ve onu çantanın bulunduğu koridorun sonuna götürdü.

"Anne?" Kız gizli geçidi açmak için doğru taşı itip çevirdiğinde Elysande yumuşak bir sesle sordu. "Evet. Betty bana kapıyı nasıl açacağımı söyledi, diye itiraf etti.

Elysande'nin sorduğu şey bu değildi. Annesinin nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu ama duvar açılıp yukarı doğru uzanan milyonlarca merdiven gibi görünen şeyi ortaya çıkardığında, annesinin kızı talimat vermesinin sorun olmayacağını düşündü. Böylece nefesini korudu ve gizli geçide doğru ilerledi. Taşa oyulmuş ve karanlığın içinde kaybolan merdivenler yan yana hareket edemeyecek kadar dardı. Betty ona burada yardım edemezdi. Bunları tek başına yönetmek zorunda kalacaktı. Elysande kendi kendine, karnının üstünde yukarıya doğru sürüklemek zorunda kalsa bile bunu yapacağını söyledi. Ve neredeyse bunu yaptı.

Merdiven boşluğunun tepesine vardıklarında Elysande elleri ve dizleri üzerindeydi.

Son basamağı atarken nefesi kesilen Elysande, soğuk taş geçide çöktü; vücudundaki bütün kaslar yorgunluktan titriyordu.

"Hanımefendi?"

Elysande, Betty'den gelen bu fısıltı üzerine içini çekti. Orada öylece yatıp ölmek istiyordu ama yapamadı. Onun annesi . . .

Soğuk kumaşın koluna ve yanağına değmesi gözlerini açmasına neden oldu. Bu kasvetli karanlıkta göremiyordu ama Betty'nin dar geçitte başının yanında durmak için dikkatli bir şekilde onun üzerinden geçtiğini ve hissettiği şeyin hizmetçinin etekleri olduğunu tahmin etti.

"Hanımefendi? Artık pek uzak değil." Kızın fısıltısına Elysande'nin omuzlarını kavrayan elleri eşlik ediyordu. Hizmetçi onun ayağa kalkmasına yardım etmeye çalışacaktı.

Elysande onun ağrılarını ve sızılarını görmezden gelerek dişlerini birbirine gıcırdattı ve kendini dizlerinin üzerine doğru itti. Daha sonra bir elini taş duvara dayadı, diğer eliyle kızın kolunu yakaladı ve kendini ayağa kaldırmayı başardı.

"İyi misin?" Betty endişeyle fısıldadı.

"İyiyim," dedi Elysande nefes nefese ve sonra kendini toparlamak için derin bir nefes aldı. "Hadi gidelim. Annemi görecektim."

Kızın uzaklaştığını görmek yerine hissetmişti. Elysande derin bir nefes daha aldı ve ellerini iki yanındaki serin taş duvarlara dayayıp onu takip ederek ilerledi. Betty annesinin odasının gizli girişini açana ve yaklaşık üç metre ilerideki geçide ışık düşene kadar ne kadar geride kaldığını fark etmemişti.

Elysande omuzlarını dikleştirerek daha hızlı hareket etmeye çalıştı. Açıklığa ulaşana kadar sanki sonsuzluk varmış gibi geldi ve sonra odadaki ışık onu kör etti. Gecenin kasvetini dağıtmak için orada sadece iki küçük mum vardı ama karanlık zindanda geçirdiği zamanın ardından bu mumlar doğrudan güneşe bakıyormuş gibiydi. Elysande onları korumak için gözlerini kapatmak zorunda kaldı. Neyse ki Betty sorunu hemen fark etti ve onu kolundan tutarak odanın diğer ucuna, annesinin yatağına götürdü.

Elysande'nin o zamana kadar en azından görebilecek kadar alışmış olması onu

rahatlattı, ancak yatağın yanında dizlerinin üzerine çöktüğünde hâlâ ışığa karşı gözlerini kısıyordu. Gergin gözleri annesinin zayıf vücudu ve şişmiş yüzü üzerinde kaydı ve Elysande, Mairghread de Valance'ın yataktaki kürklerle örtülmemiş her santimini kaplayan morluklara ağlayabilirdi.

"Anne?" nefes aldı, kendisine en yakın olan eli tuttu ve ne kadar şiştiklerini hissettiğinde hemen bıraktı. Ancak o zaman kırılmış olduklarını hatırladı.

"Ah, anne," diye inledi, alnını umutsuzlukla yatağa dayayarak. "Ellie."

Bu kırık fısıltı onun bir anda başını kaldırmasına neden oldu. "Evet buradayım."

"Buchanan'lar," diye başardı, sesi o kadar zayıftı ki Elysande onu doğru duyduğundan emin değildi. "Buchanan'lar mı?" diye sordu kafa karışıklığıyla. Elysande yorgun ve ağrılıydı; zihni endişe, acı ve korkuyla öylesine doluydu ki annesinin klanı neden gündeme getirdiğini hayal edemiyordu.

"Buchanan şifacısı İngiltere'de. Ona gitmelisin. Seni kız kardeşime götürebilir."

"Hayır. Seni bırakmayacağım," dedi Elysande hemen ve annesinin gözleri ateş ve kararlılıkla açıldı. Annesi, "Yapmalısın," diye emretti ve sonra hızla konuşarak ona ne yapması gerektiğini anlattı.

1. Bölüm

Monmouth Baronu Ralph FitzBaderon birasına uzanırken, "Lanet olsun, Buchanan," dedi neşeyle. "İşimin bittiğini sanıyordum ama sen bir mucize yarattın ve hayatımı kurtardın. Bunu hâlâ anlayamıyorum. Kısmen İngiliz olmadığınızdan emin misiniz?"

"Hayır," diye yanıtladı Rory dikkati dağılmış bir halde, bakışları kardeşi Alick'in az önce ona ilettiği mesajın

üzerinde geziniyordu.

"Pekala," dedi baron başını sallayarak. "Sanırım içinizde bir yerlerde biraz İngilizce olmalı."

"Nedenmiş?" Alick onun yanında sordu ve Rory neredeyse kendi kendine iç çekti; kardeşinin bu cevabı son iki hafta boyunca yüzlerce kez duyduğundan daha fazla beğenmeyeceğinden emindi.

Baron Monmouth, "Çünkü İskoçlar cahil kafirlerdir" diye bilgilendirdi.

"Kardeşininki gibi şifa konusunda pek yetenekli değil. Hayır. Ailenizin geçmişinde bir yerlerde İngilizce olmalı."

Alick'in yanında kasıldığını hissettiğinde Rory rahatlıkla, "Ama yine de yok," dedi. Okumayı bitirdiği mesajı tekrar okuyarak ekosesinin içine koydu ve sehpadan ayrılmak için ayağa kalktı. "Gitme zamanı Alick."

"Evet," diye homurdandı genç adam, hemen ayağa kalkıp onun yanına adım attı. "Ve bunun için Tanrıya şükürler olsun."

"Şimdi burada!" Rory, Alick'i büyük kale kapılarına doğru yönlendirirken Baron Monmouth ayağa kalkıp peşlerinden koşmaya başladı. Peki ya FitzAlan? Sana, incelemeni istediği bir şikâyeti olduğunu söyledim." Rory, kale kapısını çekip sert rüzgara doğru yürürken kayıtsız bir tavırla, "FitzAlan'la hiçbir anlaşmam yoktu," dedi. Kasım sonundan çok Ocak ya da Şubat ayına benziyordu ve havada kar vaadinin kokusunu alabiliyordu. Bu sene kış erken gelecek gibi görünüyordu. "Ama sana küçük bir servet ödedim!" Baron Monmouth merdivenlerden aşağı onun peşinden koştu. "En azından adamı görebilirsin. Yakında yanında olmalı. O..."

Rory, uzun ve hızlı adımlarla avluyu geçerken ekosesinin üst kısmını omuzlarına doğru çekerek, "Sen iyileşmem için bana para ödedin ve ben de bunu yaptım," diye belirtti. "İyisin, anlaşma tamamlandı ve gidiyoruz."

Alick, Rory'nin tamamen anladığı bir rahatlama ve tiksinti karışımıyla onun yanında, "Tanrıya şükür," diye mırıldandı. Bu onun İngiltere'ye ilk ziyareti değildi ama sonuncusu olacağına kararlıydı. İlk etapta gelmeyi pek istememişti ama Monmouth, bu tanrının unuttuğu topraklara gidip onu iyileştirmesi için ona bir kral fidyesini teklif etmişti. Bununla birlikte, İngiltere'de iki hafta çok fazlaydı ve az önce kazandığı servet bile, kendisinin, Alick'in ve adamlarının memleketine ve vatandaşlarına yönelik sürekli alaycı hakaretlerine katlanmaya değmezdi.

Monmouth'un az önceki sözleri, askerlerinin son haftalardaki sözleri ile karşılaştırıldığında nazikti. İki gün süren bu saçmalıktan ve İngiliz askerleri ile bu yolculukta onlara eşlik eden İskoç savaşçılar arasında yaşanan üç kavgadan sonra Rory, Alick'e adamlarını alıp Monmouth surlarının dışındaki ormanda kamp kurmasını söylemişti. Orada işini bitirip gitmesini sabırla bekliyorlardı. "FitzAlan ona bakman için sana para ödeyecek!" Monmouth ağladı. Adam hâlâ arkalarındaydı ama onlara yetişemiyordu ve geride kalırken oflayıp nefes almaya başlıyordu.

Rory etrafa bakma zahmetine bile girmeden sert bir tavırla, "İçeriye dönün, lordum," dedi. "İyileşme sürecindesin ama henüz etrafta koşacak kadar güçlü değilsin, özellikle de bu soğukta." Monmouth artık nefes nefese kalarak, "FitzAlan sana ne istersen ödeyecek," diye ısrar etti.

Rory durdu.

Alick onun yanında, "Tanrım, hayır kardeşim," diye tısladı, sesinde endişe vardı. Rory onu görmezden geldi ve baronla yüzleşmek için geri döndü.

"Ne istersen," diye tekrarladı Monmouth hırıltılı bir sesle, nefesini düzene

sokmaya çalışırken ellerini dizlerine koymak için eğildi.

"Baron, Hristiyan dünyasında benim bir gece daha İngiltere'de kalmamı sağlayacak yeterli para yok," dedi sessizce. "Şimdi kendinizi tekrar hasta etmeden önce içeri girin. Fer, seni yeniden onarmak için kalmayacağım."

Rory, atlarının dışarı çıkarıldığı ahırlara doğru ilerlemek için geri döndüğünde Alick'in rahatladığı açıkça görülüyordu.

Baron Monmouth onları daha fazla takip etmeye çalışmadı.

"Paranın seni baştan çıkaracağından ve şu FitzAlan'ı görmeyi kabul edeceğinden korkuyordum."

Rory, Alick'in sözleri karşısında başını salladı. "Asla. Eve gitmeye hazırım. Bu Allah'ın unuttuğu ülkeden bıktım artık."

"Evet," diye mırıldandı Alick, avluda gelip giden insanlara kaşlarını çatarak. Atını eyerleyip dışarı çıkaran çocuğa teşekkür eden Rory, hızla atına bindi ve Alick'in eyerini almasını bekledikten sonra, "Ayrıca yapmamız gereken başka bir şey daha var" dedi.

Alick dizginlerini topladı ve ona şaşkınlıkla baktı. "Bu da ne?" "Bir hazine topla ve onu Sinclair'e götür."

"Mesaj?" Alick gözlerini kısarak sordu.

Rory başını sallayarak dilini şaklattı ve atını hareket etmeye zorladı. "Bu hazine nedir?" Alick aradı.

Rory soruyu görmezden gelip atını hızlandırmaya çağırdığında, Alick küfrederek onun peşinden gitti. Monmouth'tan iyice uzaklaşıncaya kadar bu konu hakkında konuşmak istemeyen Rory, asma köprüyü geçene

kadar hızlı bir şekilde atını sürdü ve ardından canavarını kale duvarlarının dışındaki açık alandaki donmuş çimenlerin üzerinde dörtnala koşturdu.

Alick'in arkasında ıslık çaldığını duydu ve kardeşleri Aulay'ın kendileriyle birlikte gönderdiği dört savaşçının, ormanın kenarında atlarının üzerinde belirdiğini gördü. Rory hemen onlara doğru döndü ve onları karşılamak için atını sürdü.

"Kamptan ayrıldınız ve eve dönmeye hazır mısınız?" diye sordu, önlerinde dizginleri tutarak ve sessiz baş sallamalarına şaşırmadı. Seyahat ederken yanlarında çok az şey taşıdıklarından ve ekoselerine sarılmış uyuduklarından, sabaha kalan ateşi söndürmek dışında kampı dağıtmanın pek bir anlamı yoktu. "Orada ne konuşuyordunuz? Hangi hazine?" Alick bineğini yanında durdururken sordu. "Peki bu sabah aldığınız mesaj kimdi?"

Rory ikinci soru karşısında şaşkınlıkla kaşını kaldırdı. "Elçi onu sana verirken söylemedi mi?"

"Hayır," dedi Alick sertçe. "Ve o da sorgulanacak kadar uzun süre kalmadı.

Hemen yaklaştı, onu Conn'a fırlattı, Rory Buchanan'a götürmesini söyledi ve

kimse hareket edemedi yola çıktı. Bugün hala yola çıkıp çıkmadığımızı kontrol etmeye ve emin olmaya geldiğimden, onu sana getirmem için getirdim.”

Rory bu haber karşısında homurdandı ama yorum yapmasına fırsat kalmadan Conn aniden başını yana eğdi ve kasıldı.

Alick bir süre sonra, "Biniciler," diye mırıldandı.

Hepsi açıklığın karşı tarafına baktı ama ağaçların arasından henüz kimse görünmüyordu. Yine de Rory, gözden kaybolmaları için atını patikada daha da ileri götürdü. Diğerleri de aynı şeyi yaptı ve kimin yaklaştığını görmek için ormanın derinliklerinde sessiz ve hareketsiz bir şekilde bineklerine oturdular. Açıklığın diğer ucundaki ağaçların arasından büyük bir asker grubunun Monmouth'un kapılarına doğru at sürmesi çok uzun sürmedi. "FitzAlan olduğunu mu düşünüyorsun?" Alick sordu.

"Hayır," dedi Rory kaşlarını çatarak. "Bu ayaktakımı arasında hiç soylu yok. Hepsi asker." Yarım düzine adamın gruptan ayrılıp asma köprüyü geçip geri kalan adamları dışarıda beklemesini sessizce izledi. Rory daha sonra atını çevirdi ve onu tekrar dörtmala koşmaya teşvik etti. Aldığı mesajla adamların bir ilgisi olduğunu ve mesajda bahsedilen hazineyi bulup mümkün olduğu kadar çabuk kuzeye gitmenin iyi bir fikir olacağını hissediyordu. Aklında bu düşünceyle, patikanın nehrin üzerinden geçtiği noktaya ulaşana kadar geçen yarım saat boyunca temposunu sürdürdü. Rory sık su akışını geçti ve sonra durup etrafına bakarak yolun her iki tarafındaki ağaçları aradı.

Alick hemen tekrar yanına yaklaştığında şaşırmadı. Kardeşinin dilinin ucunda olduğunu bildiği soruların önüne geçmek için şöyle dedi: "Bana getirdiğiniz mesaj Kynardersley Baronesi Leydi Mairghread de Valance'tandı. O Leydi Sinclair'in kız kardeşi."

"Jo'nun kız kardeşi mi?" Alick şaşkınlıkla sordu.

Leydi Jo Sinclair, kız kardeşleri Saidh'in sevgili arkadaşı, Laird Campbell Sinclair'in karısı ve tanışıkları tek Leydi Sinclair'di.

"Hayır. Leydi Bearnas Sinclair. Cam'in annesi," diye yanıtladı Rory, etraflarındaki ormanı tarayıp mesajda bahsedilen işareti ararken ses tonunun dikkati dağılmıştı.

"Ah," diye mırıldandı Alick. Alick, "Demek mesaj Cam'in teyzesinden gelmişti ve o senden bir hazine toplayıp Sinclair'e götürmeni istiyor," diye mantık yürüttü ve Rory yorum yapmayınca sordu: "Ne arıyorsun?"

"Olması gereken" -Rory duraksadı ve gülümsedi- "bir kurdele."

"Bir kurdele?" Alick onun yanına yaklaşarak sordu. "Görmüyorum..."

Rory, sollarındaki bir ağacın gövdesine bağlı ince, beyaz kurdeleyi işaret ettiğinde sözleri kesildi. Yanında dar bir patika vardı; ormanın daha derinlerine giden, yolu işaretlemek için kurdele olmasa kolaylıkla gözden kaçabilecek bir patika.

"Cam'in teyzesinden bahsettiğini hatırlamıyorum ama öyle olsa bile onun

İngiltere'de ne işi var?" Alick bineğinde rahatsızca kıpırdanarak sordu. "Belki de bu bir hile ya da tuzaktır."

"Belki de," diye onayladı Rory, bu önerinin diğer savaşçıları eyerlerinde doğrulttuğunu, çevredeki alanda bir sorun belirtisi ararlarken gözlerinin tetikte olduğunu fark etti.

Bir dakika boyunca hepsi sessiz kaldı, ağaçların arasında ıslık çalan sert rüzgarı dinlediler ve sonra Rory koltuğunda dönüp onlarla birlikte olan dört adama baktı. "Fearghas ve Donnghail, siz ikiniz burada kalın ve gözünüzü açık tutun. Eğer bir sorunla karşılaşırısan bizi getir."

Adamların başlarını sallamasını görece kadar bekledi ve sonra ekledi: "Geri kalanı benimle."

Rory atını yeni yola doğru sürdü ama eli kılıcına gitti ve ilk sorun belirtisinde onu çekmeye hazırdı. Dar patika, eğer buna öyle denilebilirse, onları tek sıra halinde ilerlemeye zorladı. Yürüyüşe çıktılar; Rory önde, Alick onun arkasında, Conn ile İnan da arkalarını korumak için onu takip ediyorlardı. Rory, başıboş bir arabanın durduğu küçük bir açıklığın kenarına gelinceye kadar kimse konuşmadı ve hepsi çevredeki ormana ihtiyatla baktı. Alick durduğu anda daha iyi görebilmek için sağına doğru ilerledi.

"At nerede?" Conn homurdanarak sordu. Savaşçı bineğini Rory'nin soluna çıkarmış ve İnan'ı arkalarını koruma görevine bırakmıştı.

Rory'nin kısılmış bakışları bölgeyi taradı. Arabayı buraya getirmek için bir at kullanılmış olmalı ama artık hiçbir iz yoktu.

"Sinclair'in teyzesi mesajında tam olarak ne söyledi?" diye sordu Alick, cevabı beklerken sesi sertti ve gözleri keskindi.

"Bölgede olduğumuzu duymuştu ve kız kardeşinin yazışmalarından Buchanan'ların Sinclair'lerin yakın dostları olduğunu biliyordu. Bu nedenle yardımımıza yalvardı. Monmouth'un dışındaki ormanda, nehrin hemen ötesindeki bir ağacın gövdesine bağlanmış beyaz bir kurdelenin yanında bulacağımız patikanın sonunda büyük bir hazine bekliyordu ve bu hazinenin Sinclair'e güvenli bir şekilde teslim edildiğini görürsek sonsuza kadar minnettar kalacaktı. "

"Sonsuza kadar minnettarım, ha?" Alick arkalarındaki izi kontrol etmek için başını çevirerek mırıldandı. "Ödülden bahsedilmiyor mu?"

"Hayır."

"Eh, eğer bu bir tuzak olsaydı, muhtemelen yem olarak bir ödülден bahsederlerdi," diye belirtti Alick.

"Evet," diye mırıldandı Rory ve sonra Conn ile İnan'a ağaçların altında beklemelerini işaret ederek atını dikkatli bir şekilde ormanın dışına sürdü ve arabaya bakana kadar küçük açıklığı geçti. Altta bir şey vardı; büyük bir kürkle

kaplı topaklı bir demet. Rory tereddüt etti ve sonra kürkün bir köşesini kapıp kenara çekmek için eğilmeden önce ormana bir kez daha baktı.

"Nedir?" Alick kendi bineğini arabanın yanına çağırarak sordu.

Rory cevap verme zahmetine girmede. Kardeşi zaten görebilecek kadar yakındaydı. Kürkün gizlediği dört topak topak torbadan birini aldı. Eşyanın ağırlığının olmaması nedeniyle kaşları hafifçe kalktı. Tüy kadar hafif değildi ama herhangi bir mücevher ya da altını taşıyacak kadar da ağır değildi. Çantayı açıp içine baktığında bir tür kumaş tahmininin doğru olduğu ortaya çıktı. Üst kısımda mavi kadife yatıyordu ve altındaki kumaşı gizliyordu. Rory, içinde katı bir şey olup olmadığını görmek için çantanın tabanını yokladı ama tek hissettiği daha fazla kumaştı.

Çuvalı kapatmak için ipleri çeken Rory, başka bir çantayı yukarı kaydırırken yoldan uzak tutmak için onu eyerine astı. İlki gibi hafifti, çoğunlukla kumaş taşıyordu ve altını sıktığında şekline bakılırsa bir fırça olduğunu tahmin ediyordu.

"Giyim?" Alick elindeki çantaya bakarak tahminde bulundu ve Rory olumlu bir şekilde homurdandığında, "O halde taşıyacağımız hazine nerede?" diye sordu. Rory, hareketin bakışlarını açıklığın karşı kenarına çektiğinde hiçbir fikri olmadığını itiraf etmek üzere ağzını açtı. At sırtındaki iki adamın ormandan çıkmasını sessizce izlediler. Bunlar İngiliz askerleriydi ve salyangoz hızında hareket ediyorlardı, sanki ağaçların tamamen dışına çıkmaları için tam bir dakika geçmiş gibiydi ve arkalarında üçüncü bir at belirdi. Bu bir kadın taşıyordu ama kürk astarlı gümüş-mavi pelerinin ve giydiği uyumlu başlık ve duvaktan başka bir şey göremiyorlardı.

Bu görüntü karşısında Rory'nin kaşları kalktı. Başörtülü ve peçeli pek çok kadın görmüş olmasına rağmen peçe genellikle yüzün altından sarkıyordu. Bu yüzü tamamen kapatıyordu, bu yüzden onları görmekte zorluk çekiyor olmalıydı. Kesinlikle hiçbir özelliğini seçemiyordu.

"Leydi de Valance mı?" kadının hazineyi onların ellerine teslim etmeye geldiğini düşünerek tahminde bulundu. "Evet."

Sesi yumuşak bir fısıltıydı ve eğer tekrar konuşursa onu daha iyi duyabilmek için kendisini atının boynunun üzerinden öne doğru eğilirken buldu.

Daha fazla bir şey söylemediğinde, "Ben Rory Buchanan ve bu da kardeşim Alick" dedi. "Sinclair'e bir hazine götürmek için yardımımızı mı istediniz?"

"Hayır." Eğilmesine rağmen Rory bu kelimeyi zar zor duydu ama sonra boğazını temizledi ve biraz daha yüksek sesle şöyle dedi: 'Size yazan annem Leydi Mairghread de Valance'dı. Ben Elysande de Valance'ım. Sinclair'le görüşmeni istediği kişi benim.'

Rory'nin sözleri onun üzerine hücum ederken arkasına yaslandı. Leydi Mairghread de Valance'ın en büyük hazinesi kızıydı ve onun Elysande'ye kuzeye, Sinclair'e kadar eşlik etmesini istiyordu.

Alick'e bir bakış, bu haber karşısında şaşkına dönen tek kişinin kendisi olmadığını gösterdi. Kendisi hâlâ bu bilgiyi hazmederken şunu ekledi: "Tom ve Simon'ın burada bana kuzeye kadar eşlik etmek için yeterli olacağından emindim. Küçük bir grup olarak hızlı gidebilirdik. Ancak annem yanımda İskoçların olmasının daha iyi olacağını düşünüyor gibiydi. İngilizlerin Highlands'de pek sevilmediğini ve 'İskoçların da eskort olarak görevlendirilmesinin daha güvenli olacağını' söyledi.

Rory yavaş tepki verince hafifçe kayd ve ekledi: "Annem ayrıca akrabamız Sinclair'lerin bir arkadaşı olarak bize yardım etmeye istekli olabileceğini söyledi. Yine de belaya girmek istemezsen anlarım. Kendi başımıza iyi şeyler yapacağız." Rory, sanki hemen gidecekmiş gibi dizginlerini toplamaya başladığında aniden, "Hayır," dedi. "Sinclair'ler iyi arkadaşlar. Sizi onlarla görmekten memnuniyet duyarız.

Rory, onun bu onayı karşısında omuzlarının biraz rahatladığını fark etti ama kadın hiçbir minnettarlık

göstermedi, sadece sert bir şekilde başını salladı ve "O zaman gidelim mi?" dedi. Rory bir anlığına tereddüt etti ve görünüşe göre onun hemen ayrılamamasının bir nedeni olabileceğinin aklına bile gelmediğini düşündü. Zaten onun bu sabah ayrılmayı planladığını bilmesinin imkânı yoktu elbette. Ama onun için daha önemli olan, kadının bu yolculukla ilgili hiçbir açıklama yapmamasıydı ve ilginç bir açıklama olması gerektiğini biliyordu. Genellikle akrabaları ziyaret etmek için yapılan basit bir gezi, hanımın rahatı için çadırları taşımak için vagonların yanı sıra büyük bir asker ve hizmetçi maiyetini de içerirdi. Kesinlikle ona eşlik edecek başka kadınları da içerirdi. Ama iki askerle yalnızdı.

Aklından geçen soruların herhangi birini sormaya fırsat bulamadan, keskin bir ıslık sesi dikkatini Conn ile İnan'ı ormanın kenarında bıraktığı yere çekti. Sayıları ikiye katlandı. Fearghas ve Donnghail artık onlarla birlikteydi ve dörtlü, yaklaşmak için açıklığa doğru ilerliyordu.

Kaşlarını kaldıran Rory, Donnghail ve Fearghas'ın nöbet tutmaları emredildiğinde onları takip etmesinin ancak belayla mümkün olacağını bilerek atını atıyla karşılamaya gitti.

Rory duyacak kadar yaklaştığında Fearghas, "Biniciler," diye duyurdu. "Büyük bir grup. En az yirmi binici ama çıkardıkları gürültüden daha fazlasını tahmin ediyorum. Biz ayrılırken gördüğümüz askerlerin Monmouth'a yaklaştığını düşünüyorum."

Rory kaşlarını çattı ve sonra kadına ve iki adamına baktığında askerlerden birinin arabadaki son iki çantayı ve kürkü aldığını gördü. Çantaları kendi çantasına asarken, kürkü toplayıp eyerine bağlaması için diğer adama verdi. Bu, Rory'nin aldığı ikinci çantayı hâlâ elinde tuttuğunu fark etmesini sağladı. İlk kravatla kravatını kendi eyerine takan Rory, durumu değerlendirdi. Monmouth'a

yaklaşırken gördükleri bir grup askerin kızı arayıp aramadığına dair hiçbir fikri yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Her iki durumda da onlardan kaçınmayı tercih eder. Toplu haldeki askerler yolda sorun çıkarabilir ve aralarında bir bayan varken kaçınmak isteyeceği bir durum olabilir.

Eyerinde doğrulurken, "Ana yoldan uzak duracağız ve ormanda cesaret edebildiğimiz kadar hızlı gideceğiz," diye karar verdi. Anlaşmayı beklemedi ama kararını anlatmak için onları İngiliz üçlüsüne götürdü. Askerlerin sert ifadeleri ve bir grup askerin yaklaştığı haberi karşısında kadının kaskatı kesilmesi, ona bir sorun beklediklerini gösteriyordu ama o onları sorgulamadı. Artık vakit yoktu. Rory, ihtiyacı olan cevapları daha sonra alabileceğine karar verdi ve onları hemen harekete geçirdi.

"İyi misiniz hanımefendi? Dinlenmeye ihtiyacın var mı?"

Eyerde biraz eğilmeye ve sallanmaya başladığını fark eden Elysande, aniden doğruldu ve Tom'un peçenin ardından onun ifadesini göremediğini bilmesine rağmen kaşlarını çatı. Ya da belki de yapamadığı için. Askerin bu soruyu yalnızca endişeden sorduğunu biliyordu ve eğer bu, yolculuğunun son birkaç saati boyunca görmezden gelmeye çalıştığı acıya odaklanmasını sağlamasaydı kesinlikle memnun olurdu.

Gerçek şu ki Elysande'nin durumu iyi değildi. Aslında yorgundu ve acı çekiyordu ve durup dinlenmekten daha fazla istediği hiçbir şey yoktu. Ama duramadılar. Sinclair'e ulaşana kadar güvende olmayacaktı. O zaman dinlenebilir, hatta isterse bir hafta uyuyabilirdi.

Ama sevgili Tanrım, şu anda o kadar acı çekiyordu ki tek yapmak istediği yere uzanıp ölmekti. Ve acı sadece fiziksel değildi. Annesi ve babası

Elysande, gözyaşlarına yol açmasın diye düşüncelerini kesti ve kendini omurgasını dikleştirmeye zorladı. Ölmeyecekti. En azından müthiş bir kavga olmadan. Kayıplarından ve bu cehennem yolculuğundan sağ çıkıp Sinclair'e ulaşacaktı. Bu annesi için yapabileceği son şeydi.

"Buchanan'a dinlenmeye ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim."

Tom'un sesi onu düşüncelerinden uzaklaştırdı ve hemen başını salladı. "Hayır. Ben iyiyim. Durmak yok."

Asker kısa bir süre tereddüt etti ama sonra memnun olmayan bir homurtuyla eyerine oturdu. Hiç şaşırılmamıştı. Tom onun ne kadar ağır yaralandığını biliyordu. Onu annesinin yatak odasından taşımak, gizli geçidi kullanarak onu Simon'la birlikte kale duvarlarının dışındaki ormanda bekleyen arabaya ve atlara götürmek zorunda kalmıştı. Adam onu nazikçe arabaya koymuştu ve sonra uzaklaşmışlardı ve o denese de, yolda sarsılıp sarsılırken inlemelerini ve acı çığlıklarını tamamen bastıramamıştı. Monmouth.

Şafaktan birkaç saat önce gelmişlerdi ve Elysande güneş doğana kadar dinlenmişti, ancak Simon annesinin mesajını Rory Buchanan'a ilettikten sonra kısırağının üstüne çıkmıştı. İki adam da onun at arabasıyla seyahat etmesi

konusunda ısrar ederek bu hareketi protesto etmişlerdi, ancak Elysande de arabaya binmesi konusunda aynı derecede ısrar etmişti. Buchanan'larla sırtında karşılaşmak istememişti. Yaralandığını bilmelerini ya da adamlarının ona binmesine yardım ettiğini görmenin utancını yaşamalarını istemiyordu. Tom ve Simon onu eyere oturtmak zorunda kalmışlardı. Bunu tek başına başaramamıştı ama oturduğunda kendini biraz daha iyi hissetmişti. Araba Monmouth'a giderken korkunç bir şekilde sarsılmış ve sarsılmış, bu da onun sürekli acı çekmesine neden olmuştu. Ama eyerde dik oturduğunda kendini daha iyi hissetmişti. En azından onlar yola çıkana kadar vakti vardı. Artık neredeyse arabadaki yolculuk kadar kötüydü. En azından orada, yerinde durabilmek için titreyen kaslarını kullanmak zorunda kalmamıştı.

Tom aniden onun arkasına geçerek dikkatini önündeki patikaya çekti ve yolun bir kez daha daraldığını gördü, onları tek sıra ilerlemeye zorladı. Buna iz denilebilir mi diye düşündü Elysande. Zamanın yarısında lider İskoç

ormanda bir yol kat ediyormuş gibi görünüyordu. Ama o zaman belki de bu normaldi. Bunu bilmesinin hiçbir

yolu yoktu; Elysande şimdiye kadar Kynardersley kalesinin etrafındaki ormanın ötesine hiç geçmemişti, oysa Buchananlar İskoçyalıydı ve kesinlikle evlerinin yolunu biliyorlardı.

Bu düşünce, gözleri onun giydiği koyu ekosenin üzerinde kayarken, bakışlarını önünde oturan adama yöneltti. Rory Buchanan. Açıklıkta görüldüğünde biraz şaşırmıştı. Adam Tom ve Simon'dan çok daha iriydi. Ayrıca botlarının üst kısmı ile giydiği eteğin alt kısmı arasında dizlerini ve uyluklarının alt kısmını açıkta bırakan skandal bir kıyafet giyiyordu. Elysande bu görüntü karşısında gözlerini kırpıştırmış ve daha sonra nezaket gereği gözlerini onun yüzünde tutmaya kendini zorlamıştı. Bu bir zorluk olduğundan değil. Peçesinin arkasından bile adamın yakışıklı olduğunu, güzel bir yüze sahip olduğunu, parlak yeşil gözlere sahip olduğunu ve kırmızıyla karışık uzun siyah saçlara sahip olduğunu görebilmişti. Aynı zamanda iri ve kaslıydı ama aşırı hantal değildi ve görünüşe göre bu onun oldukça hoşuna giden bir vücut şekliydi. Her ne kadar bazı nedenlerden dolayı diğer Buchanan kardeşindeki aynı şekil onu aynı şekilde etkilememiş olsa da. Alick'i hatırladı ve onun Rory'ye saygı gösterme tarzından kendisinin iki Buchanan kardeşten küçük olanı olduğunu tahmin etti. Aslında aynı kumral saçları ve yeşil gözleriyle büyüklerine çok benziyordu. İkisi de yakışıklıydı ama Rory Buchanan'da genç adamda olmayan bir güven havası vardı. Belki de bu yüzden onu daha çekici buluyordu.

Sanki düşünceleri onu ileriye çekmiş gibi, yol yeniden genişlerken küçük erkek kardeşi aniden yanından geçti. Atını kardeşinin yanına götürüp konuşmaya başlamasını merakla izledi. Sesinin yumuşak gürlemesini duyabiliyordu ama sözlerini çıkaramıyordu. Ancak Rory Buchanan aniden ona baktığında Elysande

bunun kendisiyle ilgili olduğunu biliyordu.

Hemen kendini biraz daha dik oturmaya zorladı, ancak o zaman eyerde bir kez daha çökmeye başladığını fark etti. Elysande, kaslarının ve derisinin bu hareket karşısında nasıl çığlık attığını görmezden gelerek eyerde kaskatı durdu ve çenesini kaldırdı. Zayıflık göstermezdi. Bunu başarabilirdi. Üstelik saat neredeyse öğlen olmuş olmalı, diye kendini rahatlatmıştı. Sadece yemek yemek ve tuvalet ihtiyacını gidermek için bile olsa yakında duracaklardı. Umuyordu. Rory bakışlarının arkalarındaki peçeli figüre kaymasına izin verdi. Leydi Elysande arkasına ilk baktığında eyerde kambur bir şekilde biniyordu ama baktığını fark ettiğinde doğruldu. Saçını ve yüzünü ondan saklayan başlık ve peçe ile eldivenli bir eliyle dizginleri tutarken diğer eliyle soğuğa karşı sımsıkı sardığı zengin, sıcak pelerin dışında görülecek çok az şey vardı. Aslında bu kıyafetin altında bir ceset ya da bir adam olabilirdi ama kısrağının oturduğunda endişe verici hiçbir şey yoktu.

Rory sonunda dikkatini bir kez daha öne kaydırırken, "İyi görünüyor," dedi. "Evet. Artık öyle yapıyor," dedi Alick sinirle. "Ama sana bir şeylerin ters gittiğini söylüyorum. Siz geriye bakana kadar yere yığılmıştı ve eyerde hafifçe sallanıyordu."

Rory tekrar arkasına baktı ama hala dik oturuyordu ve oldukça iyi görünüyordu. "Sizce neden bu şekilde peçe takıyor?" Alick aniden sordu.

Rory sadece omuz silkti. Hiçbir fikri yoktu.

"Sizce o kadar çirkin ki annesi, yüzünü görseydik ona eşlik etmeyi reddedeceğimizden korkuyordu?"

Bu, ağzından ürkek bir kahkaha çıkmasına neden oldu ve Rory, kardeşine kaşlarını kaldırdı. "Yüzü ne kadar fark yaratacak ki? Bunu Sinclair'lere iyilik olsun diye yapıyoruz, kadının görünüşünden dolayı değil."

"Evet," diye onayladı Alick iç geçirerek. "Yine de kendini tamamen bu şekilde örtmesi oldukça tuhaf görünüyor. Bu onun bineğini nereye götürdüğünü görmesini zorlaştırıyor olmalı."

Rory umursamaz bir tavırla, "Tek yapması gereken beni takip etmek," diye belirtti. "Perdenin onu o kadar kör etmediği açık ki o bunu yapamaz."

"Hmm." Alick eyerinde mutsuzca kıpırdandı. "Neden bizim refakatimize ihtiyaç duyduğunu bile bilmiyoruz. Neden onun refahını sağlayacak asker ve hizmetçilerden oluşan geniş bir maiyeti yok? Refakatçi olarak görev yapacak bir hizmetçisi bile yok."

Rory bu yorum karşısında homurdandı çünkü bu kendisinin de düşündüğü ve cevabını bulamadığı bir konuydu. Açıklıkta askerlerin onlara doğru geldiğini fark ettiğinde geri soracak vakti olmamıştı. Grupları kuzeybatıya doğru ilerlerken askerlerin Monmouth'tan kuzeydoğu yoluna devam edeceklerini biliyordu. İskoçya'ya giden daha az gidilen rotayı kullanmaya karar vermişti. Bu, sorun çıkarabilecek veya yaratmayabilecek askerlerle karşılaşma olasılığını azaltacak

ve aynı zamanda haydut riskini de ortadan kaldırıracaktı çünkü bu tür kabadayılar, saldırarak daha fazla yolcunun olduğu daha yoğun yollarda ticaret yapmayı tercih ediyorlardı. "Neden düşünüyorsun... Lanet olsun," Alick sözünü kesti ve atını yavaşlatarak atının Rory'nin arkasına düşmesine izin verdi ve dikkatini yolun yeniden daralmakta olduğu gerçeğine çekti. Aynı zamanda dikleşmeye başladığını fark etti ve o ve Conn dik inişi başarmak için önündeki hızı azaltırken İnan'inkine çarpmamak için bineğini yavaşlattı.

Rory, patikanın onları diğer tarafta neredeyse dik bir yokuşla bir vadiye doğru götürdüğünü gördü ve vadide yemek yemeye ve diğer taraftaki yokuştan yukarı devam etmeden önce atları dinlenmeye bırakmaya karar verdi. Bu ona, açıklıktan beri aklından geçen soruları Leydi Elysande'ye sorma şansı verecekti. Hatta bu ona

kadının yüzünü görme şansı bile verebilir. Yemek yemek için peçesini çıkarması mı gerekecekti?

Ona planlarını anlatmayı ve belki de Alick'in haklı olup olmadığını ve Alick'in bu yolculuk için belirlediği tempoyu korumakta zorluk çekip çekmediğini öğrenmeyi düşünen Rory, Alick'in bineğinin geçmesine izin vermek için atını yoldan çekti ve Leydi Elysande'nin ulaşmasını bekledi. o. Onun sorununu fark etmesinin ve eyerden düşüp yere düşmeden önce onu yakalayabilmesinin tek nedeni buydu.

Bölüm 2

“Hanımefendi!”

Leydi Elysande'yi kucağına çekerken Rory'nin acı dolu çığlığının ardından bu bağırışı duyması şaşırtıcıydı ama duydu. Etrafına bakınca İngiliz askerinin binicisiz kırsağın etrafından onlara ulaşmak için manevra yapmaya çalıştığını gören Rory, "Atını getirin!" diye bağırdı. Leydi Elysande onun kollarında

gevşerken bile.

Adamın hemen itaat etmesi ve metresinin atının dizginlerini toplamak için duraksaması onu çok rahatlattı, ancak ifadesi tatminsiz ve endişeliydi.

Rory bakışlarını kollarında hareketsiz yatan kadına indirdi. Duvağı kaymış, yanağının yarısı ortaya çıkmıştı ve orada morarma nedeniyle siyah olan şişmiş cilt ortaya çıkmıştı. Ağzını sıkılaştırarak onu kollarının arasında daha dengeli bir pozisyona getirdi ve atını vadiye doğru dik geçitten aşağı doğru devam etmeye teşvik etti. Onu incelemek için vadi tabanına ulaşana kadar beklemesi gerekecekti ve şimdi mümkün olduğu kadar çabuk oraya varmak istiyordu. Birisi kızı dövmüştü. Bakıma ihtiyacı vardı.

Vadi tabanına ulaşır durmaları yaklaşık yirmi dakika sürdü. O sırada Elysande kıpırdamaya başlamıştı ama tam olarak uyanmamıştı. Ama inliyordu; nefes almak için nefes alışları arasında alçak, acı dolu bir iniltiydi ve onun ıstıraptan söz ettiğini biliyordu. Rory, Tom ve Simon atlarından atlayıp Elysande'yi ondan almak için onun yanına koşana kadar ona neyin acı verdiğini anlamadı. Ona yaralananın yüzünden daha fazlası olduğunu söyleyen şey, onu ele alma biçimleriydi. Henüz bilinci yerine gelmemiş olmasına rağmen, sanki yürüyormuş gibi kollarının üst kısmından dik tutarak onu her iki yanından tutmaya dikkat ettiler. Onu böyle açık bir alana taşıyıp yavaş ve dikkatli bir şekilde sol yanına yatırdılar. Ona göre bu onun sırtında, belki de sağ tarafında veya her ikisinde bir sorun olduğu anlamına geliyordu.

Rory küfrederek atından indi.

Yanlarına vardığında, "Onu göreyim," diye homurdandı. "Ben bir şifacıyım. Yardım edebilirim." Lady de Valance, "Bir şifacıya ihtiyacım yok" diyerek oturmak için çabaladı ve onu çok şaşırttı. Rory ayaklarının dibinde durdu ve o yumuşak hırıltı karşısında saçının tepesine baktı. Uyanıktı.

Sonunda hiçbiri ona bakmadığında, "Yüzünde morluklar var," dedi. Tom ve Simon hanımlarının her iki yanında çömelmişlerdi; kadın kucağında sımsıkı tuttuğu ellere bakarken ikisi de onu endişeyle izliyorlardı. Onun tahmini, onun soğukkanlılığını yeniden kazanması ya da acının bitmesini beklemektir. Yaralılarda bunu yeterince sık görmüştü. Acılarının dinmesini beklerken neredeyse nefes alamayan mutlak sessizlik.

Rory, iç çekip oturduğu yerde biraz sarkmış gibi görüldüğünde, en kötüsünün nihayet geçtiğini tahmin etti. Bir süre sonra başını kaldırdı, ince perdenin ardından ona baktı ve alaycı bir şekilde şöyle dedi: "Her yerimde morluklar var. Ama morarma konusunda yapabileceğin hiçbir şey yok, değil mi? Ayrıca ihtiyacım olan sizin şifanız değil lordum, sizin eskortunuz ve bir sorun çıkarsa kılıçlı kolunuz."

Rory bu sözler karşısında gözlerini kırptırdı. İyileştirme yetenekleri dışında herhangi bir şey için kendisine ihtiyaç duyulmasına alışkın değildi. Aslında birisinin ondan başka bir şey istediğini, özellikle de güçlü bir kılıç koluna ihtiyaç

duyduğunu hatırlamıyordu. Bu, savaşta iyi olmadığı anlamına gelmiyordu. Son birkaç yıldır kardeşleri uygulama alanında kendileriyle birlikte eğitim alması konusunda ısrar etmişti. Klanının son zamanlarda karşılaştığı tüm sorunları göz önünde bulundurarak bu önerinin bilgeliğini görmüş ve kendini bu göreve adanmıştı. Faaliyet onun cüssesini arttırmıştı ve artık kılıç konusunda neredeyse Aulay kadar iyiydi.

Kimsenin bu yeni beceriye ihtiyaç duymasına alışkın değildi. Bu onu biraz şaşırtmıştı ama aynı zamanda göğsünün de biraz şiştiğini hissetti. Onun eskortuna ve korumasına ihtiyacı vardı.

"Doğru," diye mırıldandı yüksek sesle başını sallayarak, sonra kararsızca ayağa kalktı ve ekledi, "Muhtemelen açsındır. Sana yulaflı kek getireceğim..."

"Yiyeceklerimiz var," diye sözünü kesti ve sonra Tom'a dönerek talimat verdi:

"Tavuk ve peynirin olduğu çuvalı getir. Bunu Buchanan'larla paylaşacağız."

Leydi Elysande'nin çuvalında tavuk ve peynirden fazlası vardı. İçinde iki kızarmış tavuk, peynir, ekmek ve elma vardı. En azından bir öğünde hepsinin iyi beslenmesine yetecek kadar. Bitirip yeniden monte ettiklerinde biraz bile kalmıştı.

Rory kaşlarını çatarak İngiliz askerlerinin leydileriyle onu eyere nasıl oturtacakları konusunda kısaca tartıştıklarını izledi, sonra o sonunda onları eyere kaldırmalarına izin verme zorunluluğuna boyun eğdi. Ona kendisiyle birlikte yolculuk yapmayı teklif etmek istiyordu ama onun bu teklifi beğenmeyeceğinden şüphelendiğinden dilini tuttu.

"İyi olacak mı?" İki İngiliz askerinin atlarına binip hanımlarını takip etmesini beklerken, Alick yavaşça yanında sordu.

Rory yanıtın emin olamayarak başını salladı. Eğer sırtı, onun bakışlarında yüzünün görüldüğü kadar kötü

kullanılmış olsaydı, binmek rahat olamazdı.

"Yavaş gideceğiz," diye karar verdi ama Elysande bineğine yaklaşırken onu duydu ve başını salladı.

"Hayır. Benim için yavaşlama. Mümkün olduğu kadar çabuk Sinclair'e ulaşmak istiyorum," dedi kesin bir dille. Rory bunun bir hata olacağını düşünerek hafifçe kaşlarını çattı ama endişesini dile getirmedi. Bakışlarını Conn'a çevirerek omuz silkti ve "Onu duydun" dedi.

Conn başını sallayarak küçük açıklıktan öne geçti. İnan hemen onu takip etti ama bu sefer Rory, kız ve adamlarını sıraya soktu ve o ve Alick, Fearghas ve Donnghail'le birlikte arkadan geldi. Elysande'nin ne durumda olduğuna kendisi karar vermek için gözünü onun üzerinde tutmak istiyordu. Eğer bu zorlu tempoya ayak uydurmakta zorluk çektiğine dair işaretler gösterirse, Conn'a yavaşlaması için işaret verecekti. Ya da istese de istemese de onu atına bindirebilir. Ancak Rory, sırtı ağrıyorsa ona yaslanarak oturmanın da kendisi için rahat olmayacağını

düşündü.

Öğleden sonra dörtmala ilerlerken önümüzdeki iki saat boyunca bu sorun üzerinde düşündü. Monmouth'tan ayrıldıklarında hava soğuktu ama gün ilerledikçe soğuk daha da artıyordu. Öğleden sonra Lady de Valance eyerinde yeniden sallanmaya başladığında hava oldukça soğuktu. Rory, Conn'a durması için işaret verdi ve atını İngiliz askerlerinin yanından kısrağın yanına ulaşmaya çağırdı.

Elysande atını durdurup ona bakmak için döndüğünde, "Yoruldunuz," dedi hiç giriş yapmadan.

Biraz daha dik oturarak, "İyiym," diye güvence verdi ona. "Geceyi bu kadar erken durdurmaya gerek yok. Ben halledeceğim.

Rory, "İyi değilsin," diye karşı çıktı. "İyi iş çıkardın, ama mücadele etmeye başlıyorsun ve atından düşerek boynunu kırarsan kafadaki yarayı dikmemeyi ya da gömmeni tercih ederim."

İfadesini göremiyordu ama bir elinin kapalı tuttuğu pelerini sıkması ve diğer elinin dizginlerinde olması ona memnun olmadığını gösteriyordu. "Bu kadar erken durmak istemiyorum. Ben o kadar uzağa gitmek istiyorum ki..."

"Durmayı önermiyordum," diye sözünü kesti ve kız durup başını eğdiğinde Rory, "Benimle gidebilirsin," dedi. Kadın iç çekip başını sallarken perdenin hafifçe dalgalanışını izledi. "Arkamda seninle yolculuk yapmak tek başına sürmekten daha acı verici olur."

"Evet. Ben de olabileceğini düşündüm," diye itiraf etti. "Peki ya arkama binersen? Bu sana da acı verir mi?" Hala aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu ve adam ondan yayılan belirsizliği hissedebiliyordu. "Arkanda mı?" "Evet, arkamda, kolların belime dolanmış halde. Sırtıma yaslanabilirsin ve uyuyakalman durumunda yerinizde kalmanız için ellerinizi birbirine bağlayabiliriz.

Bir süre sessizlik geçti ve ardından "Evet" dedi.

Rory başını salladı ve eyerinden sarkan bir çuvalın içinde ilaçlarla birlikte sakladığı küçük ipi almak için yana eğildi. Elinde iple doğrulduğunda, askerleri atlarından inmiş ve onun atından kendi atına binmesine yardım etmek için yukarı çıkmıştı. Rory bekledi ve izledi; gerekirse yardım etmeye hazırdı ama izinsiz ona dokunmak istemiyordu.

Bulunduğu pozisyondan Elysande'nin kısrağının yan eyeri yerine ata biner gibi oturduğunu görebiliyordu. Kendisi de bundan şüphelenmişti ama kalın, hacimli, kürk astarlı pelerin atın her iki yanından aşağı doğru uzanıyor ve onu emin olamayacak kadar iyi saklıyordu. Şimdi, pelerini açılırken, binicilik pozisyonundaki alışılmadık seçiminin yanı sıra, aynı zamanda alışılmadık kıyafetler de giydiğini gördü. Lady de Valance'ın elbisesinin altında, hayvanın üzerine binebilmesi için etekleri yukarı doğru kaldırılmış erkek pantolonu vardı. Bu bilgi ona, istediği zaman erkek kıyafetleri giymekten kesinlikle çekinmeyen kız kardeşi Saidh'i hatırlattı. Bu kadının karakterini merak etmesine neden oldu.

Saidh gibi cesur ve cesur muydu? Yoksa onu mola vermeye iten şey sadece zorunluluk muydu?

Rory bilmiyordu. Lanet olsun, onun hakkında adı ve Campbell Sinclair'in yarı İngiliz kuzeni olması dışında hiçbir şey bilmiyordu. Planladığı gibi yemeklerini yerlerken ona soru sormamıştı. Devrilmiş bir ağacın üzerinde oturup adamlarının sunduğu yiyecekleri yerken duruşu o kadar bitkin ve gergindi ki, adam onu acılarıyla baş etmeye ve peçeyle yapmayı başardığı yemeğini tüketmeye bırakmıştı. Açık. Yiyeceği bezin altına ve ağzına kadar kaydırmıştı. Ama yakında kafasının içinde dolaşan bu soruların bazılarını sormaya gerçekten ihtiyacı vardı. İtiraf ettiği morarma nasıl olmuştu? Neden büyük bir birlikle değil de sadece iki adamla seyahat ediyordu? Neden Sinclair'e gidiyordu ki?

Lady de Valance nihayet arkasındaki eyere yerleşip kollarının beline dolandığını hissettiğinde, Rory'nin dikkati düşüncelerinden dağıldı. Kürk eldivenli ellerine baktı. Göğsünün sırtına değmesine rağmen elleri zar zor buluşuyordu, eldivenlerinin uçları sadece birbirine ulaşıyordu. Bunun kendisinin minyon olması ve İngiltere'de kaldığı süre boyunca kilo aldığına dair bir işaret olmamasından kaynaklandığını ümit eden Rory, ipin bir ucunu eldivenlerin üzerinden bir bileğine, diğer ucunu da biraz gevşek bırakarak ikinci bileğine bağladı. bu yüzden onlar sürerken onu çekmedi.

“Önemli mi? Çok dar değil mi?” işi bitince sordu. “Hayır. "Sorun değil," diye güvence verdi ona sessizce.

Rory, "İstersen uyu," diye önerdi. "Eyerde kalmanı sağlayacağım." Elysande yanıt vermeyince ve arkasında

dimdik durduğunda, kısırağının dizginlerinin birinin elinde olduğundan emin olmak için etrafına baktı. Tom

adındaki askerin bu işi üstlendiğini görünce Conn'a hazır olduklarını bildirmek için ıslık çaldı, ardından Conn, İnan ve Alick ondan önce yola çıktığında atını takip etmesi için teşvik etti.

Karanlığa kadar bu şekilde at sürdüler. İlk başta Lady de Valance onun arkasında dimdik ve dik duruyordu, ama yavaş yavaş gevşemeye ve ona yaslanmaya başladı. Sonunda sırtına çöktüğünde onun ya bayıldığını ya da uyuyakaldığını biliyordu. Her iki durumda da, bu en iyisiydi. Haklıydı; morlukların iyileşmesi için zamanın geçmesi dışında hiçbir çare yoktu ve uyku buna ancak yardımcı olabilirdi.

Rory sonunda yolculuklarına son verme çağrısında bulunduğunda Elysande hemen uyanmadı. Bileklerindeki ipi çözdüğünde bile. Adamları onu eyerinden kaldırıp yarıya kadar yere yatırana kadar uyanmadı ve acı dolu bir çığlıkla hemen sözünü kesti. Bundan sonra onu yere bırakırken metanetli bir şekilde sessiz kaldı, ancak adam bu hareketin ona büyük acı verdiğinden şüpheleniyordu ve bunun ne kadar acı verdiğini bilmek için yüzünü görmeyi diledi. Ayrıca ne kadar hasar

gördüğünü görmek için morlukları inceleyebilmeyi de istiyordu ama bunun muhtemel olmadığından şüpheleniyordu. Kadın tepeden tırnağa örtülüydü ve daha önce onun yardımını tamamen reddetmesi, yaralarını ona isteyerek açıklamayacağını açıkça ortaya koyuyordu. Durum böyle olunca, belki de acıyı atlatmasına yardımcı olacak bir tentür önermekten başka yapabileceği pek bir şey yoktu. Bu son düşünce, Rory'nin atından iner inmez ilaç dolu çantasını almasına ve böyle bir tentür yapmak için gerekli yabani otların olup olmadığını görmek için çantayı açmasına neden oldu. Onlara sahip olması onu çok rahatlatmıştı. Ayrıca bu tentürleri karıştırmak için yanında taşıdığı metal kadehi de vardı. Tek ihtiyacı olan suydur.

Bakışları durdukları açıklığın bir ucundaki nehre kaydı. Dardı ve kenarlarda buz oluşuyordu ama ortası hareketli suyla köpürüyordu. Soğuk olurdu ama olsun. Rory o sırada Leydi Elysande'ye baktı. Hiç şüphe yok ki, ihtiyaçlarını giderecek ve kişisel sorunlarını çözecek özel bir yer bulmak için ormana doğru dimdik hareket ediyordu. Tentürünü karıştırıp kadının geri dönmesini bekleyeceğine karar verdi ve kadehle su almak için nehrin kenarına yürüdü. Kendisi için yapmayı planladığı tentür içtikten sonra birkaç dakika içinde uykuya dalacaktı ve bu iyi bir şey olurdu.

Elysande'nin attığı her adım sarsılıyor gibiydi. Kasları hareket karşısında çığlık attı ve eğer yapabilseydi cildi ağlardı. O da öyleydi ama vücudunun acıya verdiği tepkiyi gizleyen perdeye minnettar olarak saatler önce kuru bir şekilde ağlamıştı. Elysande genelde ağlayan biri değildi ama duramamıştı ve denememişti. Gözyaşlarına neden olan sadece fiziksel acı değildi. O da yas tutuyordu ve bu gözyaşlarının bir noktada akması gerektiğini biliyordu. Etrafı erkeklerle çevriliyken hıçkırmaktansa, at sırtındayken ve muhtemelen kimse duymayacakken onları dışarı çıkarmak daha iyiydi.

Elysande, kişisel ihtiyaçlarını hallederken mahremiyetini koruyacak kadar uzağa gittiğine karar vermeden önce açıklıktan epeyce uzaklaştı. Daha sonra sağlam omzunu yorgun bir şekilde bir ağaca dayadı, güç toplamak için kendine biraz zaman tanıdı, sonra eğilip pantolonunu aşağı itmeye çalıştı, eteklerini yukarı kaldırdı ve tuvalet ihtiyacını gidermek için çömeldi. Bu noktada bu onun için çok zor bir işti ama pantolonunu yukarı çekmek ve düzeltmek daha da zordu ve bir an için ayağa kalkmak için yardım çağırmanın utancına katlanmak zorunda kalacağından korktu. Ancak erkeklerin yüzlerindeki acıma düşüncesi, neden olduğu acı çığlıklara rağmen onu dik durmaya zorlamaya yetiyordu.

Elysande dinlenmek için tekrar durdu ve nefesinin yavaşlamasını beklerken yüzünü ve göğsünü ağaca yasladı. Sevgili Tanrım, hayatı çok çabuk bir şekilde cehenneme dönmüştü. Hayatında hiç bu kadar acı çekmemişti.

Böyle değil. Depresyon ve kederin ona baskı yaptığını hissederek şimdilik düşüncelerinden uzaklaştı. Kendisinin zayıflamasına izin veremezdi. Güçlü kalması gerekiyordu. En azından Sinclair'e ulaşana kadar. Yolculuğun ne kadar

sürdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama yolculuk ettikleri hızla bir hafta içinde oraya varabilirler miydi? Sonra yere yığılabilir ve iyileşene kadar teyzesi ile kuzeninin her şeyle ilgilenmesine izin verebilirdi. Bir hafta. Yedi gün. Elysande, yedi gün boyunca her şeye dayanabileceğine dair kendi kendine güvence verdi. Her seferinde sadece bir gün alırdı.

İçini çekerek başını kaldırdı ve doğruldu. Köpüren suyun sesini duyduğunda adamlara doğru dönmek üzereydi. Elysande dürtüsel olarak sese doğru ilerledi ve ağaçların arasından hızla akan bir nehrin kenarına çıktı. Bu onun duyduğu sestiydi; aşağı doğru akan su, nehir yatağındaki kayaların ve kayaların üzerinden ve çevresinden sıçradı.

Elysande bir dakika kadar ona baktı ve çıkıntıların hareketi engellediği kenarlarda buz oluştuğunu ve suyun durgun olduğunu fark etti. Acı bir soğuk olacağını biliyordu ama soğuğun morarmalara iyi gelmesi gerekiyordu, değil mi? En azından annesi ona her zaman bunun yardımcı olduğunu söylemişti. Ancak bu genellikle bir yaralanmanın hemen ardından oluyordu ve kendisinin yaşadığı acının üzerinden birkaç gün geçmişti. Öte yandan soğuk, acısını biraz olsun dindirebilir.

Bu noktada Elysande sığ, buzlu nehre dalmak dahil her şeyi denemeye hazırdı. Ancak şu anki kadar zayıf ve acı çeken bedeniyle içeri girip çıkabileceğine güvenmiyordu. Ama belki giydiği tuniğini suya batırıp tekrar giyebilirdi. Bu biraz yardımcı olabilir, sırtını uyuşturabilir ve uykuya dalmasını sağlayacak kadar acıyı hafifletebilir. Şu anda bu durumdan tek kurtuluşu uykuydu. Evet, deneyecektir, diye karar verdi Elysande sertçe ve pelerinini bir arada tutan tokayı açmak için uzandı.

Rory, yaptığı tentürü yeniden karıştırmak için bulduğu küçük bir dalı kullandı ve ardından Elysande'nin

ağaçların arasında kaybolduğu noktaya baktı. İşiyile ilgili çok uzun zaman alıyordu. Aslında endişelenmeye başlamasına yetecek kadar uzun bir süre. Tek kişi o değildi. Tom ve Simon'un ormanı nasıl izlediklerini ve sessizce konuştuklarını, yüzlerinde endişeli ifadeler olduğunu fark etmişti.

Alick'in yanına gelişi adamların dikkatini çekti ve yanındaki kütüğün üzerine yerleşen kardeşine baktı. "Bir süredir yoktu."

Rory yüzünü buruşturdu. Alick, kardeşleri arasında en az dikkatli olandı. Eğer uzun bir süre olduğunu düşündüyse, sandığından çok daha uzun zaman geçmişti. Rory içinden küfrederek kadehin tamamını Alick'e verdi, "Tut şunu" diye mırıldandı ve sonra ayağa kalktı. Rory ormana doğru giderken kendi kendine, Gidip onu kontrol edeceğini ve bayılmadığından ya da herhangi bir sorunla karşılaşmadığından emin olacağını söyledi. İki İngiliz'in onu takip etmek için acele etmesi onu hiç şaşırtmadı.

Ağaçların arasına doğru ilerlerken hiçbiri konuşmuyordu. Rory bunu yapmadı

Çünkü kendisini bayana yönlendirebilecek herhangi bir gürültüyü dinliyordu. Diğ r iki adamın da sessiz kalmasının nedeninin bu olduğunu sanıyordu. Tom aniden kolunu yakalayıp ileriye ve biraz sola işaret ettiğinde oldukça uzaklaşmışlardı. Rory bakmak için durdu ama yere yakın bir yerde hareket gözüne çarpana kadar askerin dikkatini çeken şeyin ne olduğunu ilk başta göremedi. Yaklaşık on metre ilerideki koyu kahverengi ağaç gövdelerinin arasında daha açık kahverengi bir renk vardı ve ne gördüğünü fark etmeden önce kısa bir süre onu izledi. Lady de Valance, üzerinde sadece bir çift pantolon ve artık sırtından aşağı serbestçe akan uzun, ipeksi siyah saçların kısmen gizlediği açık kahverengi bir tunikle soğuk sert zemin üzerinde diz çökmüştü. Onu gördüğünü kabul eden Rory, onun iyi olduğundan emin olacağını ve eğer isterse geri çekileceğini düşünerek yavaşça tekrar ilerlemeye başladı. Sadece üç metre uzaktayken gümüş mavisi bir ışık onun yanındaki yığın halinde duran giysiye bakışlarını yöneltti ama sonra hareket bakışlarını tekrar Elysande'ye çevirdi. Doğrulmuştu ve şimdi giydiği tuniğini çıkartıyor, yavaşça yukarıya doğru çekerek başından çıkartıyordu. Rory aniden durdu ve Tom yeterince hızlı durmayıp omzuna çarptığında şaşkın mırıltısını bastırdı. O zaman hepsi sessiz kaldı ve Leydi Elysande'nin sırtının yavaş yavaş görüş alanına girmesini, sırtının ve sağ yanının çoğunu kaplayan benekli kırmızı ve siyah rengin santim santim ortaya çıkmasını ve üzerinde sadece soluk, lekesiz beyaz bir deri şeridi bırakmasını izlediler. Sol Taraf.

 yileştiği yıllar boyunca Rory yalnızca bir kez bu kadar aşırı hasar görmüştü. Kocasının kendisini saatlerce dövdüğü ve tekmelediği bir köylü kadın hakkındaydı. Ona getirildiğinde zar zor hayattaydı ve kısa bir süre sonra göremediği veya iyileştiremediği içsel bir hasar olduğundan şüphelendiği şey yüzünden ölmüştü.

Hatırladığı kadarıyla, o kadar çok acı çekiyordu ki, ölmeden önce ölüm için dua etmişti ve hayat gözlerini terk ettiğinde bunu rahatlıkla karşılamıştı. Rory adamların yanında olduğunu neredeyse unutmuştu ki Tom şöyle mırıldandı: "Kötü bir şekilde dövüldüğünü biliyordum ama..." . ."

"Evet," diye nefes aldı Simon diğ r adam sustuğunda. "Atı nasıl oturtmuş?" Rory adamın sorusuna yanıt vermedi. Bu kendisinin de merak ettiği bir şeydi.

"O ne yapıyor?" Simon, Leydi Elysande'nin şu anda elinde tuttuğu tuniği indirip kaldırmak için öne eğilmesini izlerken sordu. Ancak onu kaldırdığında nehrin kenarında diz çöktüğünü fark etti. Hepsi sessizce onun artık su damlayan bezi sıkmasını ve ardından soğuk nemli malzemeye yüzünü kapatmasını izlediler. Ancak o zaman duvağı biraz hareket ettiğinde yüzünde gördüğü morlukları hatırladı.

"Ona ne oldu?" diye sordu sertçe, sesini alçak tutarak. Bir anlık sessizlik oldu ve ardından Tom şöyle dedi: "Baron de Buci adamlarından birine yumruklarını ve çizmelerini ona vermesini sağladı."

“Peki babası buna izin mi verdi? De Buci onun kocası mı?” Rory hemen sordu, çünkü yalnızca kocalar ve babalar bu tür tacizlerden paçayı sıyrabilirdi. “Hayır. De Buci'nin hiçbir akrabalığı yok. Bütün bunlar olmadan önce o lordumuzun ve leydimizin arkadaşıydı,” diye ekledi sertçe.

"Tüm bunlar ne'?" Rory, Elysande'nin yüzündeki bezi çıkarmasını ve tekrar suya daldırmak için eğilmesini izlerken sordu.

Bir anlık sessizlik geçti ve neredeyse Tom ve Simon'un birbirlerine ne kadar açıklamaları gerektiğini sormak için arkasına bakıştıklarını hissedebiliyordu ve sonra Tom sonunda şöyle dedi: "Emin değiliz. Efendimiz Robert de Valance için bir görev üzerindeydik. Neredeyse bir hafta gitti ve sonra geri döndüğünde her şeyin kaos içinde olduğunu gördü. Bize de Buci'nin adamlarının kaleyi koruduğu, Kynardersley askerlerinin çoğunun yanı sıra lordumuzun da öldüğü ve Leydi Elysande zindanlarda dövülmüş ve kırılmış halde yatarken leydimizin yatakta olduğu ve hayatı için savaştığı söylendi.

Simon, "Eğer kaleye doğru gitseydik hiç şüphe yok ki biz de öldürülürdük," diye araya girdi. "Fakat birkaç hizmetçi kaos sırasında kaleden kaçmış ve ormanda saklanıyordu. Bizi durdurup olanları anlattılar.

Yaklaşmamamız konusunda bizi uyardı.”

Tom hikayeye yeniden başladı. "En yakın komşumuz Lord Grenville'e gidip Leydi Mairghread ile Leydi Elysande için yardımını isteyecektik ama Grenville'i hızlı hareket etmeye ikna etmek için Leydi Mairghread'den bir mesaj almanın en iyisi olacağını düşündük. Biz de böyle bir mesajı almak için Leydi Mairghread'e ulaşmaya çalışması için kaçak hizmetkarlardan biri olan Eldon adında bir mutfak çocuğunu kaleye gönderdik."

Tom durakladığında Simon ona "Saatlerdir yoktu" dedi. “Leydi Mairghread'in hizmetçisi Betty bizi bulduğunda, onun başarısız olduğunu ve yakalandığını düşünmeye başlamıştık. Çocuk görevini başarmış ve Leydi Mairghread'e ulaşmıştı. Hanımımız Betty'yi bizi bulması için göndermişti. Bir mesajı vardı ama Grenville'e değil, sana. Leydi Elysande'yi kaleden kaçırıp size götürecektik. Biz de bunu yaptık.”

Elysande'nin tüneli tekrar sıkmasını izlerken Tom ciddi bir tavırla, "Ama Leydi Elysande'nin yaralarının boyutunu ilk kez görüyoruz," dedi. Bu sefer işi bittiğinde onu yüzüne bastırmadı, yavaş, işkence dolu hareketlerle başının üzerine çekmeye başladı.

Rory onu durdurmak niyetiyle içgüdüsel olarak tekrar ileri doğru atıldı ama yalnızca bir adım attıktan sonra durakladı. Bu serin havada soğuk, ıslak bir tunik giymek biraz riskliydi. Akciğer şikayetiyle hastalanmak ihtiyacı olan son şeydi. Öte yandan vücudunda çabuk kururdu ve acısını hafifletecekse bu riske değirdi. Bu gece onun sıcak tutulduğundan emin olması gerektiğini düşündü ve sonra Tom'un yeniden konuştuğunu fark etti. "Kynardersley'den ayrıldığımızdan beri

çoğunlukla sessiz kaldı," dedi Tom, kadın elbisesini yavaş, düzenli hareketlerle tuniğinin ve pantolonunun üzerine çekerken kadına acıyarak bakıyordu. "Sanırım ruhu bozuldu.

Çok yazık. Bundan önce her zaman mutlu bir kızdı. Her zaman gülümsüyor ve gülüyor, herkese karşı nazik. Hepimize aile gibi davrandı; hem hizmetçilere hem de askerlere. Bundan kurtulamayacağından endişeleniyorum.

Rory yorum yapmadı. Eğer böyle bir şey kızı değiştirmeseydi şaşırırdı. Ama bunun utanç verici olduğunu kabul etti. Aklında Saidh'i ve onun bu tür olaylardan nasıl etkilenmiş olabileceğini düşünüyordu. Geri dönmüş olabilir ama aynı zamanda kendi içine çekilip tamamen farklılaşmış da olabilir. Belki daha sert ya da acı.

Rory, Leydi Elysande'nin elbiseyi giymesini ve ardından pelerine uzanmasını izledi. Onun içine sokulması ve çenesinin altındaki tokayı yoklaması ona ne kadar soğuk olduğunu gösteriyordu. Ağaçların arasındaki pozisyonunu bırakıp, onun hoşuna gitse de gitmese de yardım etmeye kararlı bir şekilde ileri doğru yürüdü.

Bölüm 3

Elysande'nin elleri soğuktan öyle sert ve titriyordu ki boğazındaki tokayı tutturamadı. Tam vazgeçmeyi düşünüyordu ki, kırılan bir dalın sesi onu ayağa kaldırdı. Rory Buchanan'ın arkasında Tom ve Simon'la birlikte ağaçların arasından çıktığını görünce gözleri büyüdü.

İskoç yaklaşırken yumuşak bir sesle, "O kadar uzun zaman aldınız ki endişelenmeye başladık," dedi. Elysande hareketsiz durdu, kalbi aniden göğsünde hızla çarpıyordu. Onun kendisine yönelik bir tehdit olmadığını biliyordu, özellikle de adamları oradayken, ama iri yarı bir adamdı ve aldığı dayağın hatırası hâlâ zihninde tazeyken, içgüdüsel olarak ondan uzaklaşmamak için kendini zor tutuyordu. Adam onun önünde durup pelerinin tokasını hızla sıktığında Elysande hâlâ dürtüyle mücadele ediyordu. Bu o kadar hızlı yapıldı ki, görev tamamlanmadan önce geri çekilerek veya hatta tepki olarak sertleşerek kendini utandırmadı ve adam bir şey almak için eğiliyordu.

Ancak adam doğrulup başlığını ve peçesini uzattığında yüzünün hâlâ açık olduğunu fark etti. Eşyayı ondan alıp hızla yeniden giydi; tekrar perdenin arkasına saklandığında dudaklarının arasından rahat bir nefes süzüldü.

Elysande yüzünün şu anda ne kadar kötü görüldüğüne dair hiçbir fikri yoktu ama topak topak bir his veriyordu ve cildi acıyacak kadar şişmişti, bu yüzden bir canavara benzeyebileceğinden korkuyordu. Bunu pek umursamadı. Onun için güzel görünmekle ilgilenmiyordu ama hasara bakan herhangi birinin uyandıracağı acıma ve dehşetten kaçınmak umuduyla yüzünü gizlemişti. Ayrıca,

Buchanan'lar onun içinde bulunduğu durumu fark ederlerse, onun üstlenmek istediklerinden daha fazla belaya sahip olduğuna karar verip Sinclair'e kadar ona eşlik etmeyi reddedebileceklerinden korkarak, güçlü ve sağlıklı biri gibi görünmek istemişti.

Ama şimdi onun yüzünü görmüştü. Umarım bu onun daha fazla eşlik etmesini reddetmesine neden olmaz. Elysande birkaç dakika önce yaklaşıp onu geri görmediği için minnettardı. Muhtemelen hemen atına biner ve onları geride bırakırdı.

Kampa dönmeye hazır mısınız?

Elysande perdenin ardından ona baktı. Daha önce de belirttiği gibi, Rory Buchanan yakışıklı bir adamdı ve bir savaşçı gibi vücut yapısına sahipti. Ancak çoğu savaşçının yüzlerinde ve vücutlarında taşıdığı yara izleri ona zarar vermemişti ve bu onun onu merak etmesine neden olmuştu.

"Evet," dedi Elysande sonunda onun bir cevap beklediğini anlayınca. Adam kolunu uzattığında tereddüt etti ama sonra elini üzerine koydu ve kendisini kamp yapacakları açıklığa doğru yönlendirmesine izin verdi; Tom ve Simon da arkalarındaydı.

Ağaçların dışına çıktıklarında Rory, "Sana tentür yaptım" dedi. "Sana bakmaya geldiğimde onu Alick'e bıraktım." "Tentür mü?" diye sordu Elysande, gözleri küçük erkek kardeşini arıyor ve onu elinde bir kadehle açıklığın ortasındaki bir kütüğün üzerinde otururken buluyordu.

"Evet. Şu anda yapabileceğimin en iyisi bu. "Acının seni rahatsız etmemesi için derin bir uykuya dalmanı sağlayacak" diye açıkladı.

Elysande başını salladı. "Teşekkür ederim ama senin tentürünü almayacağım." Buchanan yürümeyi hemen bıraktı ve onunla yüz yüze geldi; ifadesi hem şaşırmış hem de endişeliydi. "İkisi uyumanıza yardımcı olur leydim."

"İksirin tetiklediği derin bir uyku," diye belirtti.

"Evet," diye kabul etti ciddiyetle. "Ama acıyı atlatmana yardımcı olmak için sunabileceğim tek şey uyku." "Ama bir sorun olsaydı uyanmam zor olurdu," dedi endişeyle.

"Bela beklemeli miyiz?" diye sordu hemen.

Elysande tereddüt etti ve sonra tekrar yürümeye başladı, "Emin değilim" diye itiraf ederken onu da kendisiyle birlikte yürümeye zorladı.

Gerçek buydu. Annesi, de Buci'nin saraya gitmek için güneye gideceğini düşüneceğini umuyordu. Onu kuzeye, İskoçya'ya göndermesinin nedeni buydu. Annesi onun Sinclair'de güvende olmasını istemişti. Ancak askerlerin açıklıktayken Monmouth'a yaklaştığının söylenmesi, de Buci'nin onların İskoçya'ya gittiklerini bir şekilde anlayıp peşinden adamlar gönderdiği konusunda endişelenmesine neden oldu. Eğer öyleyse mutlaka sıkıntı olacaktır.

Alick'in oturduğu düşmüş kütüğe ulaştıklarında Rory sessizce, "Adamlarım ve ben bu tehdidin üstesinden gelmeye hazırlanabilmemiz için bana tüm bunların neyle ilgili olduğunu anlatmalısın," dedi.

Elysande perdenin ardından onun puslu yüzüne baktı ve kendi kendine haklı olduğunu itiraf etti. Aslında cevap istemesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırılmıştı. Anılara karşı kendini güçlendirdi ve kütüğün önüne geçerek yavaş ve dikkatli bir şekilde kendini rahatlatıp Alick'in yanına oturarak anlatmayı erteledi. Daha sonra Rory'nin diğer tarafına yerleşmesini bekledi ve ardından eteklerinden ve pelerininin görünen terliklerine bakmak için başını eğdi.

"Üç gün önce hayatım her zamanki gibiydi," diye başladı yavaşça. "Sakin, mutlu ve huzurluydu. Ve sonra de Buci Kynardersley kalesine geldi."

"Dört," dedi Tom ve Simon onun önünde yere otururken. "De Buci Kynardersley'e dört gün önce geldi." Buchanan savaşçıları duymak için yaklaşırken Simon ona, "Zindanda üç gece kaldınız leydim," diye bilgi verdi.

"De Buci'nin geldiği gece ve iki gece sonra, biz seni götürmeden önce."

Elysande, Simon'ın sesindeki acımayı fark etti ve bakışlarını tekrar terlikli ayaklarına çevirerek mırıldandı: "Kynardersley'in zindanındaki hücrelere vardığımızda bilincimi kaybetmiştim. Sandığımdan daha uzun süre öyle kalmış olmalıyım."

Onlara yorum yapmaları için zaman tanımadı ama baştan başladı. "Pekâlâ, dört gün önce hayatım her zaman olduğu gibiydi. . . ve sonra de Buci geldi. Annem ve babamın uzun zamandır arkadaşıydı. Yıllar boyunca Kynardersley'e sık sık gitmişti ama bu sefer arkasında büyük bir orduyla gelmişti. Bu alışılmadık bir durumdu ama mahkemeye giderken uğradığını ve çoğunu surların dışında kamp yapmak üzere bıraktığını söyledi.

Yanında sadece bir düzine adam getirmişti. Onun şövalyeleri.

Babam onu her zamanki gibi karşıladı ve sonra akşam yemeğine oturmak üzere olduğumuzu bildirdi ve ahır sahibini atlarla ilgilenmesi için göndereceğini söyleyerek onu ve adamlarını bize katılmaya davet etti. Ama de Buci ona ahır sahibini rahatsız etmemesini söyledi ve adamlarına atların bakımını kendilerinin yapmalarını ve sonra içeri gelip masada bize katılmalarını emretti."

Elysande, bu eski aile dostuyla birlikte büyük salona döndüklerinde gülümsemeleri, hafif sohbetleri ve kahkahaları hatırladı. Başını sallayarak devam etti. "İlk başta her şey yolunda görünüyordu. Hafifçe sohbet ettik ve sonra babam de Buci'yle siyaset ya da kral gibi bir şey hakkında tartışmaya başladı ve annem bir hizmetçiye elini salladı. Kalenin kapıları açılıp de Buci'nin adamları sıraya girmeye başladığında ona misafir odasını hazırlamasını söylüyordu. Kimse onlara aldırış etmedi ama dışarıda bıraktığımız bir düzineden daha fazlasının olduğunu fark ettim. her biri koltuk bulmak yerine masanın etrafında sıralanıyorlardı. Babam aniden bağırdığında sanki sehpa masalarında oturanlarımızı çevreliyorlarmış gibi düşünüyordum. Onun yönüne baktığımda,

onun masadan tökezlediğini ve ardından göğsüne bir hançerle düştüğünü gördüm. Onun öldüğünü, de Buci tarafından öldürüldüğünü bile anlayamadan o piç, annemi ve beni ayağa kaldırmaya başladı. Bizi ocağa doğru iterken adamlarına 'hepsini öldürün' diye bağırdı. Elysande, askerler oturdukları yerde öldürülürken, müdahale etmeye çalışacak kadar cesur veya aptal olan kadınlarla birlikte sehpa masalarının etrafındaki insanların şaşkın bağırışlarını ve çığlıklarını hâlâ duyabiliyordu. Hepsi o kadar şaşkına dönmüştü ki, bir adamın kesilmeden önce kendini savunmak için silah çekmeyi başardığını düşünmemişti. Bu, sazları giderek genişleyen bir kan gölüne bırakan bir katliamdı. Ve koku! Annesiyle birlikte pek çok hasta ve yaralıyla ilgilenmişti ve ölümün çetin bir sınav olabileceğini biliyordu ama hiçbir şey onu tanık olduklarına hazırlayamazdı.

Elysande, yemek yemeyi bıraktıklarında yediği azıcık yiyecek parçası boğazına doğru sürünmeye çalışırken yutkundu. Anıları bir kenara itip boğazını temizledi. “Adamlarının herkesi öldürmesini izlemek üzere bizi serbest bıraktığında annem ve ben şöminenin yanında toplanmış duruyorduk. Her şeyin bitmesi bir dakikadan

fazla sürmüştü olamazdı. Daha sonra de Buci adamlarından birine bizi izlemesini emretti ve diğerlerine de babamın kale hesapları üzerinde çalıştığı küçük odaya gitmeden önce kaleyi aramalarını söyledi. Sanırım o odayı kendisi aradı.

"Annem şoktaydı sanırım. Her şeyin yoluna gireceğini söyleyip duruyordu. Duvardaki muhafızlar bir şeylerin ters gittiğini anlayıp bu adamlarla ilgilenmeye gelirlerdi, sonra biz de babamın yarasını sarabilirdik ve o da hayatta kalırdı.”

Elysande parmaklarını sıkıca kapatarak başını salladı. “Ama onun çoktan öldüğünü görebiliyordum ve de Buci'nin adamlarının çoğunun kaleye girmiş olduğuna göre, duvardaki ve asker kışlasındaki adamlarımızın da çoktan ölmüş olması gerektiğini biliyordum. O zamanlar ona şüphelerimi söylememiştim ama sonradan haklı olduğumu öğrendim. De Buci bizimle oturup sohbet edip gülerken, onunla birlikte iç avluya giren bir düzine şövalye etrafta dolaşmış, duvardaki adamları sessizce öldürmüş ve sonra ordusunun geri kalanının içeri girmesine izin vermek için parmaklıkları kapıyı açmıştı. Yaptıkları şey, kışladaki adamlara saldırmak, onları yeterince şaşırtmak ve bizimle birlikte masada oturanlardan biraz daha fazla kavga etmelerini sağlamaktı. Ancak o zaman adamları kaleye girmiş ve geri kalan askerlerin işini bitirmek için sehpa etrafını sarmışlardı.”

Alick onun yanında, "Tanrı aşkına," diye nefes aldı ve Elysande dudaklarının tiksintiyle büküldüğünü hissetti. Tanrı'nın halkının katledilmesiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ve eğer izliyor olsaydı, müdahale etmek için parmağını bile kaldırmamıştı.

"De Buci'nin gitmesi uzun sürmedi," diye devam etti, sesi kendi kulaklarına doğal olmayan bir şekilde sakın geliyordu. "Adamlarını hemen bir şey bulup bulmadıkları konusunda sorgulamaya başladı. Son adam da emredilen aramadan dönüp hayır deyince dikkatini bize çevirdi."

Elysande omuzlarını dikleştirerek anılara karşı kendini korumaya çalıştı ve onlara şöyle dedi: "Annemle başladı, onu kollarımdan aldı ve öyle şiddetli sarstı ki boynunu kıracağından korktum. Bütün bu süre boyunca 'Nerede? Nerede? Nerede o?'"

Bu sözler Elysande'nin kafasında bir ilahi gibiydi. Adamın ilk başta söylediği tek şey buydu, tekrar tekrar çığlık atıyordu, bu soruyu sorarken ağzından tükürükler uçuşuyordu.

"Konuşmasına izin vermek için durduğunda, annemin şokunun bir kısmı onu terk etmiş gibiydi ve duygular yerleşmeye başlamıştı. Çoğunlukla dehşet. Ne aradığını bilmediği için ağladı. Eğer ona istediğinin ne olduğunu söyleseydi, bilseydi ona nerede olduğunu söylerdi. Ama onu bir kez daha sarsmakla yetindi ve hırladı: 'Benimle o oyunu oynama, Mairghread! Bilmelisin. Bana nerede olduğunu söyle!'"

"İstediği cevabı alamayınca parmaklarını ardı ardına kırmaya başladı. Her birinin arasında duraklayarak 'Nerede?' diye sorardı. ve sonra o ağlarken ve ona durması için yalvarırken ya da ona ne olduğunu söylerken bir sonrakini kır.

Annesinin de Buci'nin gücü karşısında çaresizliğini hatırlayınca ağzı gerildi.

"Onu durdurmaya çalıştım. Ona vurmak ya da sırtına atlamak ya da başka bir şey niyetiyle ileri doğru koştum. Ama askeri beni belimden yakalayıp kaldırdı ve geri sürükledi. Daha sonra beni orada tuttu ve yapabileceğim tek şey onu izlemek, çığlık atmak ve onu bırakması için yalvarmaktı, ama o sadece devam etti, ilk elini bitirdiğinde diğer eline geçti. Ve sonra parmakları bittiğinde onu tekrar sarsmaya başladı.

Elysande mutsuz bir şekilde başını eğdi. "Bunu boynu kırıldığında duydum ve onun elinde gevşediğini gördüm. Öldüğünden korktum ama sonra gözleri açıldı ve bana baktı. Ama başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Artık onun darbelerini savuşturmak için ellerini kaldırmıyordu ve kendi gücünün altında duramıyordu. Ona yumruk atarken onu bir oyuncak bebek gibi tutuyordu. Artık yüzüne gelmediği sürece darbeleri neredeyse hissetmiyor gibiydi. Ama öfkesinden bunu fark etmemiş gibiydi.

"Bunun sonsuza kadar süreceğini düşünmüştüm ama sonunda onu yere düşürdü, hayal kırıklığıyla onu birkaç kez tekmeledi ve sonra ona dik dik bakıp derin bir nefes alarak durdu. Ama bir süre sonra onun bakışlarını bana doğru takip etti ve pis bir şekilde gülümsedi.

"Belki de kendini nerede kurtaracağını bana söylemezsen, kızını kurtaracaksın' dedi ve annemin gözlerinde çaresizlik, keder ve özürle birlikte korkunun da belirmediğini gördüm. O zaman onun gerçekten ne aradığına dair hiçbir fikri

olmadığını ve ona yaptığını bana yapmasını engellemek için hiçbir şey yapamayacağını anladım.” Başını kaldıran Elysande, bulanık Rory Buchanan'a bakmak için döndü ve şöyle dedi: "O zamanlar gerçekten annemle aynı şekle gireceğimi düşünmüştüm ve dehşete kapılmıştım. Ama onu döverek kendini yormayı başarmıştı ve beni yakalayıp her şeye yeniden başlamak yerine kendini ateşin yanındaki sandalyelerden birine attı ve beni tutan askere beni dövmesini emretti. Neyse ki buna cesareti yokmuş gibi görünüyordu."

Rory, "Yapmadı," diye homurdandı, sesi öfkeliydi. "Gördüm . . . Yüzün," diye bitirdi, onun yüzünden başka bir şey söylemek istediğini düşünmesine neden olan hafif bir tereddütten sonra.

Elysande, Rory ve adamlarının nehir kıyısına düşündüğünden daha erken gelmiş olma ve düşündüğünden daha fazlasını görmüş olma olasılığını kısaca düşündü. Ama eğer yapsalardı yapabileceği çok az şey olduğundan endişeyi bir kenara itti. “Evet. Beni çok kötü dövdü ama kemiğimi kırmadı. Bir parmak bile yok. Sanırım yumruk ve tekmelerini de tuttu. Yüzüme birkaç kez yumruk atarken şakaklarımdan ve başımdan kaçındı. Ayrıca de Buci beni yere atıp tekmelemesini emrettiğinde o tekmeleri sırtıma, kalçama ve bacaklarıma tuttu. Başıma

aldığım tek yara beni yere atmasıydı. Kafam yerden sekti ama bu muhtemelen bir kazaydı. Kendisi asla kafama vurmadı.”

Elysande buna minnettardı. Yerde bir top gibi kıvrılmıştı, elleriyle başını korumaya çalışarak onu korumaya çalışıyordu. Ama buna gerek yoktu. Bir kez bile onun kafasına tekme atmamıştı.

Kendisini bu kadar fena döven bir adama minnet duyacağını düşünerek kendi kendine alaycı bir şekilde gülümseyen Elysande, bakışlarını yeniden terliklerinin ucuna indirdi. “De Buci sonunda izlemekten yoruldu. Ya da belki de hiçbir sonuç alamamasından dolayı sabırsızdı. Annem tüm bu süreç boyunca ağlayarak yatmıştı ve sonunda o kadar duyarsızlaştım ki artık darbeleri hissedemez hale geldim ve çığlık atmayı bıraktım.

Duruşmanın durdurulmasını istediğinde ve beni zindana atılmamı emrettiğinde bilincimi kaybetme noktasına çok yaklaştım. Yine de ben sürüklenirken anneme bağırdığı tehditleri duydum. Eğer ona nerede olduğunu söylemezse ikimize de ne yapabileceğini düşünmesi için ona zaman verecekti. Belki de adamlarının bize tecavüz etmesine, uzuvlarımızı kesmesine ya da kimse bana bakmasın diye yüzümü yakmasına izin verirdi. . .” Kısa bir duraklamanın ardından Elysande omuz silkti. “Büyük salondan onu artık duyamayacak kadar uzaklaşmadan önce, oldukça kötü başka seçenekler de vardı. Ya da belki de bilincimi kaybettim. Beni tuttukları hücreye götürüldüğümü hatırlamıyorum. Bir sonraki uyandığımda Betty'nin beni almaya geldiği gündü. Anahtarları gardiyandan gizlice almayı ve onu uyandırmadan beni oradan çıkarmayı başardı.

Hala nasıl olduğunu bilmiyorum."

Tom, "Leydi Mairghread, muhafızınıza yemeğini almasını ve içeceğine uyku iksiri koymasını söyledi," diye açıkladı.

"Ah," diye nefes aldı Elysande, bunu o zaman bilmiş olmayı dilediğini düşünerek. Bu onun için daha az stresli olurdu. Bütün zamanını adamın uyanıp onları yakalamasından korkarak geçirmişti. Omuz silkerek devam etti. "Betty gizli geçide ve ailemin odasına çıkmama yardım etti. Annem yataktaydı." Annesinin hala canlı ama çok solgun ve zayıf görüntüsü zihninde belirince durakladı. Boynunun altındaki hiçbir şeyi hareket ettiremiyordu ama hala konuşabiliyordu, ancak nefes alma ve yutkunmada zorluk yaşıyor gibi görünüyordu. Elysande onun uzun süre dayanamayacağını biliyordu ya da en azından korkuyordu.

Alick'ten Rory'ye bakıp, bakışlarını ağabeyi üzerinde tutarak, "Annemin beni selamladıktan sonra bana söylediği ilk sözler 'Buchananlar' oldu" diye itiraf etti, "Senin bir şifacı ve bir arkadaş olduğunu söyledi." akrabalarımız Sinclair'ler. Onlara ulaşma konusunda yardım için sana gelmemi istedi. Daha sonra bana Simon ve Tom'un hala hayatta olduğunu ve duvarın dışında olduğunu söyledi. Hizmetçi beni zindandan kurtarmadan önce Betty'ye yolculuğumuz için kıyafet, para ve yiyecek hazırlamış, sonra da onu adamları getirmesi için göndermişti. Ama biz onları beklerken hem sana hem de Sinclair'e kendisi için mesajlar yazmamı istedi." Elysande, sanki merak ettikleri bir şeyi açıklamış gibi küçük "ah" sesleri çıkardıklarında Simon ve Tom'a merakla bakmak için durdu. Parmakları kırıldığında yazılı mesajları merak ettiklerini varsayarak şöyle açıkladı: "Mesajları annem yazdırdı, ben de yüzüğüyle mühürledim. Daha sonra erkek çocuk pantolonu ve tuniği giymem ve yolculuk için üzerlerine yeni bir elbise giymem konusunda ısrar etti. Çok acı çekiyordum ve hareket etmek acıyı daha da arttırıyordu. Bu işi başardım ama ancak yatağın yanına çökmeden hemen önce."

Son kısım yalandı. Ya da en azından bir ihmal yalanı. Tüm bu süre boyunca annesiyle tartıştığını, onu kendileriyle gelmeye ikna etmeye çalıştığını, eğer Rory Buchanan bu kadar büyük bir şifacıysa belki ona yardım edebileceğini belirtmişti. Ancak annesi bunu düşünmeyi bile reddetmişti.

"Kimse bana yardım edemez canım, bunu biliyorsun," demişti. "Sorun değil. Babanın yanında olacağım. Hala yaşamamın tek sebebi sensin. Dinlenebilmem için senin güvenliğini sağlamalıyım."

Elysande içini çekerek devam etti. "Tom gelip beni aldığında uyandım. Ve korkarım ki yakalanmamıza neden olabilecek bir kargaşaya sebep oldum." Durakladı ve perdenin ardından muhtemelen göremeyecekleri özür diler bir ifadeyle yüzünü iki İngiliz askerine çevirdi. Tom eliyle ağzını kapatarak onun çılgınlıklarını bastırmıştı. Eğer yapmasaydı ve koridorda olduğundan şüphelendiği gardiyan duymuş olsaydı. . .

"Bunun için üzgünüm" dedi sonunda. "Ama annemi orada bu kadar zayıf ve savunmasız bırakamazdım. De Buci, o ilk geceden beri baygın numarası yaptığı için onu yalnız bırakmıştı. Görünüşe bakılırsa adam her gün birkaç kez karnına vurarak ve benzeri darbelerle onu uyandırmaya çalışmıştı ama annem darbeleri hissetmediğini söyledi ve bu yüzden sadece gözlerini kapalı tutarak baygın numarası yapmaya devam etti. Ancak onun sabırsızlandığından endişeleniyordu ve beni zindanlarda daha uzun süre bırakacağını düşünmüyordu. Yakında bu hayal kırıklıklarını benden çıkaracağından ve benim de gitmem gerektiğinden, yoksa onun yanında öleceğimden korkuyordu.

Elysande gözlerini yeniden terliklerine indirdi. "Onun haklı olduğunu biliyordum. Yine de onu öylece bırakamazdım." Yavaşça nefes verdi. "Görünüşe bakılırsa kendisi de o kadar korkmuştu ve buna önceden hazırlanmıştı. Gitmeyi reddettiğimde Betty'ye susadığını ve içki içme zamanının geldiğini söyledi. Ancak annem, Betty'nin ağzına tuttuğu kadehi boşalttıktan sonra, içinde zehir bulunduğunu bana itiraf etti." Elysande'nin boğazı düğümlendi ve devam etmeden önce birkaç kez yutkunmak zorunda kaldı. "Dehşete düşmüştüm. Kendi canına kıymak günahıdır. Ama bana Tanrı'nın anlayacağını hissettiğini söyledi. Bunu beni kurtarmak için yapmıştı ve zaten ölüyordu ve daha da hızlandırmıştı. Daha sonra, eğer Tanrı'nın bu konudaki

düşünceleri konusunda yanılmışsa ve bu eylem nedeniyle Araf'a sürgün edilmişse, beni de Buci'den

uzaklaştırdığı sürece bunun fedakarlığa değer olduğunu düşündüğünü söyledi. Derhal gitmemi, seni bulmamı, hayatta kalmamı ve Sinclair'e ulaşmamı istedi. Bunun onun için yapabileceğim son şey olduğunu söyledi: yaşamak, evlenmek ve onun beni sevdiği ve değer verdiği kadar seveceği ve değer vereceği çocuklar sahibi olmak."

O anda Elysande, kendisini boğmaya çalışan gözyaşlarıyla mücadele ederek sözünü kesti.

Simon, "Leydi Mairghread dakikalar sonra öldü," diye devam etti onun adına.

"Ve Tom, Leydi Elysande'yi tekrar kucağına aldı ve biz de gizli geçide süzüldük, burayı duvarın ötesine geçmek için kullandık. Onu atlarımızdan birine bindireceğimizi düşünmüştük ama Betty ve Eldon kısırağının bir arabaya bağlanıp dışarı çıkarılmasını ayarlamayı başarmışlardı.

"Bunu nasıl başardılar?" Rory şaşkınlıkla sordu.

Kimse konuşmadan önce bir anlık sessizlik oldu ve bu sefer cevap veren Tom'du. "Büyük salondaki kana bulanmış akıntılar görünüşe göre pis kokmaya başlamıştı ve o gece akşam yemeğinde de Buci sonunda kokudan bıkmıştı. Bunların duvarın ötesine çıkartılıp hemen yakılmasını emretti. Onu taşımak için birkaç yolculuk gerekti. Hizmetçiler akşam yemeğinden beri bunun üzerinde çalışıyorlardı ve o geç saatte de hâlâ üzerinde çalışıyorlardı, bu yüzden Betty ve Eldon arabalardan

birine taze saman doldurdular, Leydi Elysande'nin kısırağını ona bağladılar ve sonra da içini kirli sazlar ile doldurdular. ve oğlan diğerleriyle birlikte atını sürdü.

Onlarla birlikte kirli sazların yakılacağı yere gitti, ama diğerleriyle birlikte duvarların içine dönmek yerine, araba kuyruğundan ayrılarak onu atlarımızın beklediği yere götürdü. Neyse ki aysız bir geceydi ve kaçması fark edilmemiş gibi görünüyordu, bu yüzden Leydi Elysande'yi, çantalarımızı ve kürklerimizi arabaya koyup Monmouth'a doğru yola çıktık.

"Ve gerisini de biliyorsun," dedi Elysande, çöken sessizliğe doğru. "Simon sana annemin dikte ettiği mesajı aldı, sen bizimle buluşmaya geldin ve şimdi Sinclair'e doğru yola çıktık." Yutkunarak ekledi: "Fakat daha önceki sorunuza cevap verecek olursam, bela beklememiz gerektiğini bilmiyorum. Annem de Buci'nin saraya ve krala gideceğimizi düşünmesini bekliyordu, bu yüzden bizi kuzeye gönderdi. Bütün bunlarla ilgili bir mesaj mahkemeye iletilinceye kadar Sinclair'de güvenli bir şekilde kalabileceğimi umuyordu," diye açıkladı ve sonra kaşlarını çatarak ekledi: "Ama siz ayrılırken Monmouth'a geldiğini söylediğiniz askerler beni rahatsız ediyor." "De Buci Sinclair'lerle akraba olduğunuzu ve onlara gidebileceğinizi biliyor mu?" diye sordu Alick, kadının bakışlarını kendisine doğru çekerek.

Elysande soruyu düşündü ve sonra çaresizce başını salladı. "Bilmiyorum. Dediğim gibi o bizim dostumuzdu. Annem, babam ve hatta ben bir ara İskoç ilişkilerimizden bahsetmiş olabilirim." Kısa bir süre duraksadı ve sonra şunu itiraf etti: "Ama ben Betty ve Eldon için endişeleniyorum. Onları bizimle gelmeye ikna etmeye çalıştım ama Betty kalıp annemin düzgün bir şekilde gömülmesini görmek konusunda ısrar etti ve genç Eldon da ona göz kulak olmak ve kaçtığından emin olmak için ormanda kalmaya karar verdi. Bir sorun çıkarsa onu dışarı çıkarmak için gizli geçitleri kullanmaya karar verdi." Elysande mutsuz bir şekilde dudaklarını ısırды. "Peki ya de Buci zindandaki gardiyanımın uyuşturulduğunu ve yemeği ona götürenin Betty olduğunu öğrenirse? Kaçışıma onun karıştığını biliyordu. Ve eğer anneme yaptığı gibi yumruklarını ve botlarını ona da götürmeye başlasaydı. . ."

Tom endişeyle, "Ona her şeyi anlatmış olabilir," dedi.

Elysande perişan bir halde, "Bilgiyi almak için onu korkunç bir şekilde dövmesi gerekirdi," dedi. Bizimle gelmesi konusunda ısrar etmeliydim. Bunların her ikisi de. Onların gelmesini sağlamalıydım," diye mırıldandı Elysande, gelmediği için kendine kızarak. Betty yıllardır annesine karşı iyi ve sadık bir hizmetçi olmuştu. Bir hizmetçiden çok aileye benziyor. Kendisinin ve Eldon'ın onlarla birlikte gitmesini sağlamalı, çifte de gitmelerini emretmeliydi ama o çok yorgun ve zayıftı. . .

Rory şimdi, "Gördüğümüz askerler de Buci'nin olmayabilir" dedi. "Fakat öyle olsun ya da olmasın, İskoçya'ya giden bu yola devam ederek onlardan

kaçınabilmeliyiz."

"Evet," diye onayladı Alick. "Bu askerler her kim olursa olsun ana yola devam etmeyi tercih edecekler. Bu yol çok daha az kullanılıyor."

Bir anlık sessizlik geçti ve ardından Rory ayağa kalktı. "Yemek yemeli ve geceyi yatmalıyız. Eğer durmadan İskoçya'ya ulaşmak istiyorsak, yarın bizim için yine uzun bir gün olacak."

Elysande sessizce, "Aslında aç değilim," diyerek adamları durdurdu.

Rory Buchanan'ın buna kaslarını çattığını düşündü ama "Gerçekten yemelisin" derken sesi nazikti. İyileşmek için gücüne ihtiyacın var."

"Evet ama." Elysande yüzünü buruşturdu. Gerçek şu ki, olup bitenleri anlatmak iştahını kaçırmıştı ve şimdi

yemek yemeye çalışırsa hasta olabileceğinden korkuyordu. Ama o sadece

"Uyandığımda yemek yiyeceğim" dedi.

Rory daha fazla tartışmayınca Tom ayağa kalktı ve kalkmasına yardım etmek için elini uzattı. Simon'a bakarak şöyle dedi: "Kürkünü onun üzerinde uyuyabilmesi için ser."

Elysande yardımı kabul etti ve ayağa kalkarken yıpranan kasları bunların kullanılmasına itiraz ettiğinde buna

minnettar oldu. Hareketleri yavaş ve sertti ve Simon ona ulaştıklarında kürkü çözüp sermişti. Elysande daha

sonra Tom'un elini sıkıca tuttu ve kendisini kürkün altına doğru indirirken onun gücünü kullandı. Yaralı olmayan tarafının üzerine uzandı, pelerini kendine sardı ve yüzünü kapatmak için bir köşeyi yukarı çekti. Bütün gün soğuktu ama gece çöktükçe soğuk daha da artıyordu.

Elbisesinin altına giydiği nemli tunik ona yardımcı olmuyordu. İlk başta morluklarını hafifletmişti ama artık cildinde sadece sıcak ve nemliydi. Eninde sonunda kuruyacağını biliyordu ama bu şekilde uyuyabileceğini hayal edemiyordu. Aslında nemli tunik olsun ya da olmasın uyumakta zorluk çekeceğinden şüpheleniyordu. Elysande, güzel bir ateşin ve birkaç kürkün onu gece boyunca yatağında sıcak tuttuğu Kynardersley'deki kendi odasının dışında hiç uyumamıştı. Şu anda, annesiyle babasının güvenli bir şekilde yan odada saklandığı o yatağa geri dönmek için çok şey verirdi. Hayatının bu kadar dramatik ve hızlı bir şekilde değiştiğini kabullenmekte hâlâ zorlanıyordu. Bir kabus gibiydi ve kendini çok soğuk ve yalnız hissetti.

Önüne bir şey bastırıldığında bu düşünce henüz aklından çıkmamıştı.

Gerginleşerek pelerini yüzünden çekti ve önündeki figüre gözlerini kırptırdı. Hava o kadar kararıyordu ki emin olamıyordu ama onun önünde, sırtı göğsüne dönük olarak yan yatmış olanın Rory Buchanan olduğunu düşündü. Adam, ekosesi ve pelerininin sıcaklığını hissedebilecek ve onunla birlikte yolculuk yaparken tanıdığı odunsu kokuyu hissedebilecek kadar yakındaydı.

Sırtındaki hareket dikkatini dağıttı ve omzunun üzerinden baktığında Tom'un arkasında yerleştiğini, kendisi ile ağrıyan sırtı arasında birkaç santim bıraktığını, ancak onun sıcaklığının tadını çıkarabileceği kadar yakın olduğunu gördü. “Uyuyalım hanımefendi. Seni iyi koruyacağız,” dedi asker onun baktığını görünce ciddiyetle.

Ne söyleyeceğine dair hiçbir fikri olmayan Elysande sadece başını salladı ve etraflarında uzanan diğer adamlara baktı. Simon ayak parmakları göğsüne bakacak şekilde uzunlamasına ayaklarının dibine yerleşiyordu. Silüetinden o olduğunu anlayabiliyordu. Tom dışında etek giymeyen tek kişi oydu. Başka bir adam başının üstünde uzunlamasına yattığında başını yukarı kaldırdı ve ekosesine kıvrılırken Alick Buchanan'ın “İyi uykular” diye fısıldayan sesini tanıdı. Diğer İskoç savaşçılardan üçü diğer adamların etrafında toplanıyor, kendisiyle yanlardan veya yukarıdan yaklaşan herkes arasındaki bariyeri ikiye katlıyordu. Ama son adamın az önce bıraktıkları kütüğün üzerine oturmak için hareket ettiğini görebiliyordu. Nöbet tutmak için, diye tahmin etti ve adamların sırayla nöbet tutacaklarını, her birinin bunu birkaç saat boyunca yerine getirecek birini uyandırmadan önce yapacağını tahmin etti.

“Üşüyorsanız daha yakına sarılın leydim. İhtiyacımız olan son şey bu yolculukta hastalanmanızdır.”

Elysande bu sözler üzerine Rory Buchanan'ın sırtına bakmak için başını eğdi. Tam da bunu yapmak, kollarını onun beline dolamak ve tıpkı attı olduğu gibi yüzünü onun sırtına yaslamak için çok istekliydi. Ama bu uygun olmazdı, bu yüzden sıcak tutmak için pelerinini yüzüne kadar çekti ve rahatlamaya çalıştı. Uyuyamayacağından emindi ama en azından ısıniyordu, diye düşündü Elysande yola çıkmadan hemen önce. Rory sırt üstü uyandı, yüzü soğuktan ama omzunda, göğsünde ve bacaklarında sıcak bir ağırlık vardı. Kadınları bir geceliğine yatağına alacak türden biri değildi, şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve başını çevirmeye çalıştı ama dudakları Leydi Elysande'nin saçına değdiğinde donup kaldı. Bu temas onu sertleştirdi ve sonra hafifçe geri çekilerek artık vücudunun üzerine örtülen uyuyan kadına baktı. Başı onun omzuna dayalıydı, göğsünün yarısı onun üzerindeydi ve kolu ve pelerini ona sarılıydı. Ayrıca bacaklarından birini her ikisinin üzerine atmıştı.

Aşıklar kadar iç içeydiler ve bunu umursadığını söyleyemezdi ama uyandığında bunu yapacağından şüpheleniyordu.

Onu rahatsız etmeden ya da istemeden incitmeden kendini nasıl kurtaracağından emin olmadığından açıklığa baktı ve hâlâ uyuyanların yalnızca kendisi ve Elysande olduğunu görünce yüzünü buruşturdu. Diğer adamlar ayağa kalkmış, ateş yakma ve atlara bakma işine devam ediyorlardı, hatta iki İngiliz askeri bile. Tom ve Simon'un, sanki rahat uyku pozisyonları hakkında ne düşünecekleri veya yapacaklarından emin değilmiş gibi, kendisinin ve Elysande'nin uyudukları yere endişeli bakışlar atmaya devam ettiklerini fark etmişti.

Rory bunun tamamen uygunsuz olduğunu kabul etti. Ama bu yolculukla ilgili çok az şey doğruydı. Bayan, kimsenin kontrolü dışındaki koşullar nedeniyle sekiz adamla yalnız seyahat ediyordu. Üstelik bunu kasıtlı olarak ayarlamış gibi değildi. Hatırladığı son şey kadının önünde yan yattığıydı. Uykulu bir kedi yavrusu gibi onun göğsüne sokulmasıyla nasıl sırt üstü yattığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Uyanıp onu orada bulmayı sevmesi biraz rahatsız ediciydi. Bu düşünce Rory'nin onun altından kurtulmaya çalışması gerektiğine karar vermesi için yeterliydi. Adam, uykusunda mırıldanıp bacağını hareket ettirip kasıklarının üzerine yaslanacak şekilde uyluklarından yukarı kaydırduğunda tam da bunu yapmaya hazırlanıyordu. Rory, horozunun anında ilgiyle hareket etmesiyle bunun çok talihsiz bir olay olduğuna karar verdi.

Rory ölüm gibi hareketsiz yatıyordu, onun altından çıkmayı başardığında kendini utandırmamak için vücudunu sakinleştirmeye çalışmak için derin nefesler alıyordu, tekrar hareket ettiğinde. Bacağı biraz aşağı ve sonra tekrar yukarı hareket ederek adamın büyüyen ereksiyonuna sürtünmesine rağmen bu sefer eli pelerinin altından göğsünün üzerinde kaydı.

Ah, bu kötüydü, diye düşündü Rory ve sonra Elysande'ye bakmak için başını eğdiğinde Elysande aniden ona karşı sertleşti. Bir an için onun bu durumla mı uyandığından, yoksa yalnızca bir kabus mu yaşadığından emin olamadı. Cevabını, aniden nefesi kesildiğinde ve kendini yukarı doğru ittiğinde, sonra çığlık atıp tekrar onun üzerine atladığında, ani hareketinin açıkça ona neden olduğu acıya karşı savaşıırken nefes nefese kaldığında aldı.

"Nefes al," diye talimat veren Rory, tekrar çok hızlı hareket etmesini ve kendine daha fazla acı vermesini engellemek için kollarının üst kısmını sıkarken sesi uykudan dolayı sertti.

Elysande karşılık olarak inledi ama sonra tuttuğu nefesi bırakıp yeni bir nefes aldı. "Yardım etmek için ne yapabiliriz?"

Rory başını kaldırıp baktığında Tom ve Simon'un yanlarında durduğunu gördü; hanımlarının acısıyla mücadelesini izlerken yüzlerinde endişe vardı. Alick ve diğer savaşçılar hemen arkalarındaydı. Görünüşe göre kendisi yalnızca iki İngiliz'in kendilerine baktığını fark etmiş olsa da, diğerleri de tüm bu süre boyunca onların farkındaydı. Şimdi hepsi oradaydı ve yardım etmek istiyorlardı. Lanet olsun ki bunu başaramadılar. O bile yapamadı. Almayı reddettiği uyku ilacı dışında acısını dindirecek hiçbir şeyi yoktu.

"Beni kaldırın lütfen."

Rory, Leydi Elysande'nin boğuk isteği üzerine aşağıya baktı ve ancak o zaman, yere düştüğünde yüzünün boynunun kıvrımına düştüğünü fark etti. Oradaki perdenin ardından onun sıcak nefesini hissedebiliyordu ve konuşurken dudaklarının kumaşı teninde hareket ettirmesi oldukça hoştu. Gözlerini kendi

düşüncelerine çevirerek dikkatini Tom ve Simon'a çevirdi; ikisi de onun iki yanına doğru gelip kollarının üst kısmını kavramak için eğildiler.

"Kendinizi hazırlayın leydim," dedi Tom nazikçe ve sonra Simon'a baktı ve "Üçte." dedi. Adam daha sonra yüksek sesle sayıları saydı ve üçte ikisi de onu kollarından kaldırdı.

Onu kaldırırken Elysande ne bağırdı, ne inledi, ne de ses çıkardı. Ancak Rory ayağa kalktığı anda başlığının çarpık olduğunu ve yüzünün hasarsız kısmının bir kısmının görünürde kaldığını gördü. Teninin gri tonuna bir bakış ona kesinlikle acı içinde olduğunu ve muhtemelen acı dolu sesleri duymamak için dudaklarını ısırıldığını söyledi.

Ağzını kasarak

hızla ayağa kalktı ve üzerine serilen kürkü almak için eğildi. . Kağıdı yuvarlamak için zaman harcadı ve ancak işi bitirdikten sonra ona tekrar bakma riskini aldı. Ten renginin şimdiden biraz daha iyi olması onu rahatlattı. Yanağın görünen kısmına bir miktar renk sızmaya başlamıştı.

"Yapmam gerek . . ." Leydi Elysande bu cümleyi bitirmedi ama ağaçlara yöneldi ve giderken başlığını ve peçesini düzeltmek için dikkatle ellerini kaldırdı.

Hepsi onun gidişini endişeyle izliyordu, şüphesiz tuvalet ihtiyacını gidermesi gerektiğini biliyordu ama her birinin onun bu işi kendi başına yapıp yapamayacağı konusunda endişelendiğinden şüpheleniyordu. Yaşlı bir kadın gibi yürüyordu, hareketleri sertti, bir eli sırtının alt kısmındaydı ve sanki kasları ya da derisi onu tamamen dik tutmak için gerilmeye dayanamıyormuş gibi omurgası hafifçe geriye doğru eğilmişti. Ancak bu görev için yardım almaktan hoşlanmıyordu ve hepsi bunu biliyordu.

Gözden kaybolduğunda, Rory sonunda arkasını döndü ve kürkü Tom'a verirken o da şöyle dedi: "Sanırım bugün Carlisle'de pazar günü ve oraya öğleden sonra varırız. Eğer pazarda biraz kurtboğan bulabilirsem ondan ağrılarını dindirecek bir merhem yapacağım."

"Bu iyi olurdu. Teşekkür ederim," dedi Tom ve Rory, diğer adamların da onaylayarak başlarını salladıklarını fark etti. Hiçbiri onun bu şekilde acı çektiğini görmekten hoşlanmadı. Bir adamın kendini çaresiz ve işe yaramaz hissetmesine neden oldu. Rory onun adına acı çekmeyi tercih ederdi ama bu mümkün olmadığından, onun acısını hafifletmek için elinden geleni yapacaktı.

Bölüm 3

Elysande, Rory Buchanan'ın göğsüne yapışık halde uyandığı için utanması gerektiğini düşünüyordu ama öyle değildi. Elysande biraz utandığını kabul etti ama bunu bilerek yapmış gibi değildi. Uykusunda falan ona doğru yuvarlanmış olmalı. Ve adam çok rahat ve sıcak bir yatak yapmıştı; altındaki kürke rağmen

soğuk, sert zeminden çok daha hoştu. Dün gece hayatının bu korkunç dönemi başladığından beri olduğundan daha iyi uyumuştı. Zindanda ve Monmouth'a giderken arabada olduğu gibi acı çekmemiş, kabus görmemiş ya da uykusunda kederden ağlamamıştı. Ayrıca ilk uyandığında kendini bir an için, de Buci'nin sevdiği herkesi ondan ayırdığından beri hissettiği kadar yalnız hissetmemişti. Güzel olmuştu.

Elbette daha sonra tamamen uyanmış, nerede olduğunu hatırlamış, Rory'nin odunsu kokusunu içine çekmiş ve kimin üzerinde uyuduğunu fark etmişti. İşte o zaman gerildi ve kalkmaya çalıştı. Vücudu ona anında yaralarını hatırlatmıştı. Sonunda eldivenlerini çıkarıp dikkatini ormanda olma nedenine çevirdiğinde bunun gelecekte unutmamaya çalışacağı bir şey olduğuna karar verdi Elysande. Düşünürken yürüdüğü mesafenin, uyurken sırtında ve bacaklarında oluşan sertliğin bir kısmını gidermeye yardımcı olması onu çok rahatlattı. Acı içinde ağlamadan kişisel ihtiyaçlarını bile karşılamayı başardı.

Bunun yaralarının iyileştiğine dair bir işaret olduğunu ümit eden Elysande kampa geri döndü ve kampa

vardığında adamların çoğunu atlarına binmiş halde buldu. Yalnızca Tom, Simon ve Rory Buchanan hâlâ yerdeydi.

"Ata binebilecek misin kızım?" Rory, atının yanında duran üç adama yaklaşırken endişeyle sordu.

Tanıdık adres karşısında biraz irkilen Elysande hafifçe kızardı ama bu konuda yorum yapmadı. Onlardan önce durduğunda sorusuna yanıt olarak yalnızca başını salladı.

Simon ve Tom onu eyere oturtmak için birlikte çalıştılar. Bu iş hızlı ve verimli bir şekilde yapıldı; adamlar artık bu işte oldukça ustalaştı. Yine de buna olan ihtiyaçtan utandı ve kırsağının yelesinin yanında daha önce hiç görmediği yuvarlak, yassı ekmek benzeri bir şey aniden belirdiğinde irkildi.

Elysande ona gözlerini kırptırdı ve sonra onu ona doğru tutan Rory'ye baktı.

"Bu bir yulaf keki," diye nazıkçe açıkladı. "Orucunu açmak için."

"Ah." Gülümsemeyi başardı ve sonunda bisküvi kadar sert olduğunu fark ederek onu elinden aldı. "Teşekkür ederim."

Rory başını salladı. "Yorulursan ya da sırtın ağrırsa ve tekrar benimle yolculuk yapmak istersen, seslen." Kendi atına binmek için uzaklaşmadan önce kadının başını sallamasını bekledi.

Rory'nin arkasını döndüğü anda Elysande yulaf kekini burnuna götürüp duvağının arasından kokladı. Aslında pek bir kokusu yoktu. Merak ederek onu perdenin altına kaydırıp ve ihtiyatlı bir şekilde küçük bir ısırık aldı. Çok sert ve oldukça tatsız bir ekmektir. Ama bunun karnını doyuracağını sanıyordu.

Başını kaldırdığında tüm adamların yüzlerinde eğlenerek onu beklediğini gören Elysande, yulaf kekini dişlerinin arasında tutmak için ağzına soktu ve dizginleri

hızla topladı. Atını açıklığın dışına doğru çevirmeden önce Conn'un ona sırtıttığını düşündü ama perde onun görüşünü engellediğinden emin olamıyordu. Arkalarında Alick'le birlikte onu takip edenin İnan olduğunu biliyordu. Daha sonra Elysande, Rory ona eliyle işaret ettiğinde kendi atını da takip etmesi için teşvik etti. Elysande onu geçip diğer atları takip ettikten sonra dizginleri sağ eline aldı ve yulaf kekini ağzından almak için peçenin altından soluna uzandı. "Yulaflı kek sevmez misiniz Leydi Elysande?" Alick onunla dalga geçerek onun yanına gitmek için geri çekildi. "Ben..." "Sorun değil," dedi zayıfça, kimseye hakaret etmek istemeyerek.

Görünüşe göre ona acıyan Alick sadece şunu söyledi: "Bunlar tatsız olabilir ama sana güç verir ve karnını doyurur, böylece aç kalmazsın."

Bir yanıt beklemedi ama atını tekrar onunkinin önüne çağırdı, böylece hepsi bir kez daha tek sıra halinde ilerlediler. Elysande içini çekerek elindeki yulaf kekine baktı ve sonra bir ısırık daha aldı. Tadı rahatsız edici değildi, sadece oldukça yumuşaktı. Ama Alick'in de belirttiği gibi bu ona güç verecek ve karnını doyuracaktı, o yüzden onu yiyecekti. Ama bunların her zaman bu kadar sert mi olduğunu, yoksa yulaflı kekin İskoçya'dan onca yolu onlarla birlikte gelip gelip haftalarca çuvalda kaldıktan sonra artık bayat mı olduğunu merak ediyordu.

"Carlisle önde!"

Elysande başını Rory'nin sırtına dayadığı yerden kaldırdı ve o bağırış üzerine etrafına baktı. Arkasında oturduğu için hiçbir şey göremiyordu. Başörtüsü üzerine atmak için peçesini kaldırıp kolunun etrafına bakmak için yana eğilene kadar. Sonra Rory'nin neye bağırdığını gördü. Saatlerdir üzerlerine yağan yoğun kar yağışına rağmen, kilise kulesine benzeyen bir şeyi ve onları çevreleyen duvardan neredeyse büyüyecek gibi görünen bir grup binayı seçebiliyordu. Elysande peçesini tekrar yerine çekerken bunların yalnızca gri ve siyah bir gökyüzünün önünde karanlık bir silüet olduğu, ama yine de hoş bir manzara olduğuna karar verdi.

Kamp yaptıkları vadinin henüz yarısına vardıklarında kar yağmaya başlamıştı. Elysande o zamanlar endişelenmemişti; hatta güzel olduğunu bile düşünmüştü. Ama tepeyi aştıkları anda rüzgâr üzerlerine çarpmış ve vadide yere doğru uçuşan o güzel, yumuşak küçük kar taneleri hızla boynuna ve yüzünün rüzgârın estiği tarafına saplanan buzlu iğnelere dönüşmüştü. peçesi bir yana.

Sabah boyunca soğuk ve acı bir yolculuk yapmıştı ve dinlenmek için durduklarında, bir grup yakın büyüyen ağacın sığınağında bir araya gelip birer yulaf keki yediklerinde rahatlamıştı. Barınak onları en azından rüzgardan korumuştı ama hava hâlâ kemiklerinize yerleşen, dişlerinizi takırdatabilecek kadar acı bir soğuktu. Elysande, tatsız yulaflı kekini düzenli bir şekilde çiğnemiş ve Rory, haftalık pazarı ziyaret etmek istediği için Carlisle'a uğrama niyetinden bahsettiğinde donuk bir şekilde dinlemişti. Ama yolculuklarına devam etmeden önce ısınacak bir yer bulacaklarını ve sıcak bir yemek alacaklarını umduklarını

eklediğinde, onun ilgisi yoğunlaşmış ve dinlenmelerini kısa kesip yeniden yola koyulmak konusunda diğerleri kadar istekli olmuştu. . Ancak bir saat sonra hafif kar yağışı kör edici bir sağanak yağışa dönüştü. Daha önceki karın, kardan çok rüzgâr olduğu ve zemini zar zor kapladığı yerde, bu her ikisinin de eşit kısmıydı. Yol, her geçen dakika daha da derinleşen beyaz bir battaniyenin altına gömülmüştü ve grup, yoldan sapmamak için yavaşlamak zorunda kalmıştı ve kar o kadar derinleşmişti ki, atlar dört nala yürümekte zorluk çekiyorlardı. BT. Yine de ilerlemeye devam ettiler. Başka seçenekleri yoktu. Bu tür havalarda durmak ölümcül olabilir. Ancak o sabah yola çıktıklarında umdukları gibi öğleden sonraları Carlisle'a ulaşamadan geçmişti. Artık güneş ufkun ötesinde kaybolmuştu ve ışığın son parmakları da uzaklaşırken onlar kasvetli, gri bir dünyada yolculuk

ediyorlardı. Elysande bu gece sınırı geçerek İskoçya'ya ulaşamayacaklarını biliyordu ve Rory'nin ziyaret etmeyi umduğu haftalık pazarın artık kapanacağından ve satıcıların da sıcak bir yatak arayışına gireceğinden oldukça emindi. Ama hayattaydılar ve yakında sıcak bir yere varacaklar. Umuyordu. Elysande kendi düşünceleri karşısında yüzünü buruşturdu. Aslında şimdi, Rory'nin durup Tom ve Simon'un atından kendi atına binmesine yardım etmesinden önceki halinden çok daha sıcaktı. İyi iş çıkarmıştı, kendi atının üstünde bir önceki güne göre çok daha uzun süre dayanmıştı ama yaklaşık bir saat önce kırsağından düşmekten korkacak kadar bitkin düşmüştü. Arkasından gelen Rory açıkça zorluklar yaşadığını fark etmişti. Partiyi durdurmaya çağıran düdüğünü duymuştu ve oradan onunla birlikte geleceğini açıkladığında yalnızca rahatlamıştı. Elysande onun arkasındaki atına yerleştiğinde onun sıcaklığını paylaştığı için daha da rahatlamıştı. Bu, adamların ne durumda olduğunu merak etmesine neden olmuştu. Tom ve Simon iyi olmalı. Pelerinleri ve eldivenlerinin yanı sıra kat kat giysiler de giyiyorlardı ama Buchanan'ların ve savaşçıların yalnızca tunikleri ve ekoseleri vardı. Her ne kadar ekoselerinin eteğini çizmelerinin üst kısmına kadar indirdiklerini fark etmiş olsa da her adam ağır yünlü kumaşın üst kısmını pelerin gibi etraflarına sarmıştı. Artık hepsinin eldivenleri vardı. Ve bu kez Rory'yle birlikte yolculuk yaparken ekosesinin kumaşının yağlı olduğunu fark etmiş ve bunun soğuğu dışarıda tutmaya yardımcı olup olmadığını merak etmişti, çünkü adamın sırtı göğsüne dayalı bir fırın gibiydi ve onu baştan aşağı ısıtıyordu. O sırada bir haykırış kulağına çarptı ve Elysande tekrar ileriye bakmak için yana doğru eğildi. Hâlâ grubun başında olan Conn'un şehir kapısına ulaştığını ve duvardaki adamlara bağırıldığını görünce ağlayabilirdi. O izlerken bile, içeri girmeleri için parmaklık kaldırılıyordu. Yakında Rory'nin söz verdiği o sıcak yemeğin ve sıcak ateşin tadını çıkaracaktı.

Günün büyük bölümünde onları vuran şiddetli rüzgarlar, kapıdan, duvardan ve tampon görevi gören binalardan geçtikten sonra önemli ölçüde azaldı. Ancak kar hâlâ hızla yağıyordu.

Grup yürüyüşe geçerken Elysande merakla etrafına baktı. Karanlıkta görülecek pek bir şey yoktu ama hepsi üst üste yığılmış ahşap binalardı. Kuzeydeki küçük İngiliz şehrinin sokakları ürkütücü derecede sessiz ve boştu; sakinlerinden ya da o gün bir pazar kurulduğundan hiçbir iz yoktu. Yaşamın tek belirtisi, soğuktan korunmak için yanından geçtikleri pencereleri örtmek için kullanılan kürklerin çevresinden süzülen mumların ya da ateş ışığının yumuşak parıltısıydı. Elysande pencerelerin çoğunun karanlık ve açık olduğunu fark ettiğinde kaşlarını çatı. Ama sonra annesiyle babasının, şehirlerin yıllar önce Kara Ölüm'den nasıl etkilendiğinden bahsettiklerini hatırladı. Bazı şehirler, hastalık nedeniyle sakinlerinin yarısını veya daha fazlasını kaybetmişti ve hâlâ nüfuslarını yeniden artırma mücadelesi veriyordu. Carlisle'ın onlardan biri olduğunu tahmin ediyordu.

Önde kalan Conn'un aniden dönüp onlara yaklaşmasıyla dikkati çevreden çekildi. İnan ve Alick hemen durdular ve geçebilmesi için atlarını kenara çektiler.

"Birahane mi yoksa han mı?" Rory'ye sordu ve Rory, beline doladığı kollarının altında kararsızlıktan dolayı gergin olduğunu hissetti.

Rory sonunda, "Daha önce burada durmamıştım," diye itiraf etti. "Hepimizi götürecek bir han biliyor musun?" "Hayır. Buradaki İskoçları pek sevmiyorlar, dedi Conn yüzünü buruşturarak. "Ama yan sokağın sonunda bizi doyuracak ve küçük bir kralın fidyesi için başımızı koyabileceğimiz bir yer sağlayacak bir birahane var."

Bu haber üzerine Rory'nin içini çektiğini hissedebiliyordu ve sonra Rory, "O halde birahane," dedi. Conn başını sallayarak yeniden liderliği ele geçirdi.

"Neden buradaki İskoçları sevmiyorlar?" Rory bineğine hareket etmesi için baskı yaptığında Elysande merakla sordu.

Rory tiksintiyle, "Çünkü İskoçlar İngiliz değil," dedi ve sonra başını sallayıp itiraf etti: "Ve geri dönüşler yüzünden."

"Reiver'lar mı?" Elysande ilgiyle sordu.

"Onlara baskın düzenleyen ve hayvanlarını çalan İskoç grupları vb. Yıllardır sınırda bu yaşanıyor. 'Bu sadece hayatta kalmaya çalışan çaresiz ve aç adamlardan oluşuyor, ancak bu durum dürüst bir yaşam sürdürmeye çalışan insanların işini zorlaştırıyor ve nefret etmelerini daha da zorlaştırıyor. Elbette İngilizler, diğer tarafta da İskoçlara baskın düzenleyen İngilizlerin olduğunu unutuyor ve suçu biz kafir İskoçlara, hırsızlık yöntemlerimizle yüklüyoruz.'" Elysande bunu sessizce düşündü. Annesi akrabalarından bahsederken bundan bahsetmemişti ama Sinclair'ler kuzeyde yaşayan İskoçyalılardı; İngilizlerden kurtulmak için fazla uzaktaydılar.

Rory, "Ama bu İngilizlerin bir İskoç'a oda kiralamayayı reddetmesine neden olsa

da siz İngilizsiniz," diye belirtti. "Muhtemelen seni ve adamlarını götürecek bir han bulabiliriz, sonra da umarım yakınlarda bir yer buluruz..." " Hayır," Elysande onun sözünü kesti. "Sizinle kalacağız."

"Emin misin?" diye sordu ve sesindeki kaşlarını çattığını duyabiliyordu. "Hiç şüphe yok ki bir handa daha rahat bir konaklama bulursunuz ve sırtınız ağrıyorken..."

"Benim de yarı İskoç olduğumu kabul edin, evlat," dedi onun aksanını taklit etmek için çok kötü bir girişimde bulunarak. "Ben türümün hoş karşılanmadığı yerde kalmayacağım."

"Kız mı?" dedi Rory, artık sesinde bir gülümseme vardı.

"Evet?"

"İngilizcenize sadık kalın. Bir İskoç olarak tam bir pisliksiniz."

"Ah!" Elysande kahkaha atınca nefesi kesildi ve ellerinin olduğu yere karnına vurdu. "Bunun seni taklit etmek için çok iyi bir girişim olduğunu düşündüm."

"Yanlış düşündün," diye güvence verdi ona.

Elysande kısa bir süreliğine kollarını ona doladı ve sessiz kalarak onun kıkırdamasını dinledi. Hoş bir sestti ve bunu ilk kez ondan duymuştu. Üstelik istediğini elde etmişti. Onun acınası durumunu unutmuştu ve kendisi ve adamları başka bir yere giderken onu bir handa bırakmayacaktı; orada onun çok büyük bir bela olduğuna ve kendi yoluna giderken burada, Carlisle'da bırakılması gerektiğine karar verecekti. Ev.

Elysande, onun gerçekten bunu yapabileceğini düşünmediğine kendi kendine güvence verdi. Sonuçta Monmouth'un dışındaki açıklıkta bu işi basitçe reddedebilirdi ama yapmamıştı.

Ama sonra onun yaralandığını ve onları yavaşlatabileceğini bilmediğini savundu zihni ve Elysande bunun kendisini endişelendirdiğini kendi kendine itiraf ederken yüzünü buruşturdu. Son birkaç günde o kadar çok şey kaybetmişti ki, hepsinden önemlisi eskortunu kaybetmekten korkuyordu. Ve bu olamazdı. Rory Buchanan'ın yanında kendini güvende hissediyordu. Ve tabii ki kardeşi ve diğer adamlar da. Sonuncusunu sonradan aklına gelmiş gibi ekledi ama bu doğrudu. Tom ve Simon iyi askerlerdi ama bu İskoçlar Onlarda güçlü ve vahşi bir şeyler vardı; bu, ona her türlü zorluk karşısında sağlam duracaklarını ve bu zorluklardan sağ salım çıkmalarını sağlayacaklarını hissettiriyordu.

Birahane, kapının üzerindeki tabela dışında sokaktaki diğer binalara benziyordu: bir boğanın üzerinde oturan ve elinde köpüklü bir bira bardağı tutan bir horoz. Tabelada yazı yoktu ama çoğu insan okuyamadı, bu yüzden işletmeler reklamlarını yapmak için resimlere güvenmek zorunda kaldı.

"Horoz ve Boğa Birahanesi mi?" diye sordu.

"Benim tahminim bu," dedi Rory, sözleri ona bu kurumun Conn'un tercihi olduğunu hatırlattı.

Conn'a daha önce burada hiç durmadığını söylemişti. Yani Carlisle'a ilk gelişin bu mu?" Elysande merakla sordu; Conn, İnan ve Alick'i birahane ile yanındaki bina arasındaki küçük ara yolda takip ederlerken. "Hayır" dedi. "Ama gece boyunca ilk kez burada duruyorum."

"Ama Conn önceki gece burada mı kalmıştı?" diye sordu. Adamın kalacak bir yer bildiği halde Rory'nin neden bilmediği konusunda bulabildiği tek açıklama buydu.

"Evet." Rory başını salladı. "Conn, erkek kardeşlerimden biriyle ya da diğeriyle bu yolu yarım düzine ya da daha fazla kez seyahat etti. Ama İngiltere'ye pek seyahat etmiyorum."

"Gerçekten mi?" diye sordu, itiraf karşısında biraz şaşırmıştı ama neden olduğundan emin değildi. Kynardersley'den hiç ayrılmamıştı bile, öyleyse neden Rory'nin sadece evini değil, ülkesini de düzenli olarak terk etmesini beklesindi ki?

"Evet," diye güvence verdi ona. "Gençken çok şey bildiği söylenen şifacılarla konuşmak için çok seyahat ederdim ama bunların çok azı İngiltere'deydi."

"Bu şifacılarla konuşmak için nereye gittin?" Birahanenin arkasında bir ahırın beklediği küçük bir avluya ulaştıklarında Elysande ilgiyle sordu.

"Fransa, Gaskonya, Aragon, Kastilya. " Atı durdurdu, sonra eldivenlerini çıkardı ve ellerine verirken, kendisi de

onun tutmasına gerek kalmadan kollarını beline dolayan bileklerindeki ip üzerinde çalışmaya başladı. Beklerken Elysande, son iki İskoçun -adlarının Fearghas ve Donnghail olduğunu sanıyordu- Tom, Simon ve binicisiz kırsağının peşinden avluya doğru gittiklerini fark etti. Şehir kapılarından geçerken hâlâ arkalarında olup olmadıklarını kontrol etmeyi bile düşünmediğini fark etti.

Rory, onu serbest bırakmayı bitirdiğinde, "İşte buradasın kızım" dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Elysande, eldivenlerini geri aldıktan sonra istemeye istemeye onun kollarını belinden kurtardı. Vücut ısısını paylaşmaktan keyif almıştı ama şimdi arkasına yaslandı ve Tom ile Simon'un gelip ona yardım etmesini beklerken pelerinini çekti.

"İşte işte. Kaç atın var?"

Elysande aşağıya baktığında yuvarlak karınlı, çarpık bacaklı küçük bir adamın, omuzlarında eski püskü bir battaniyeyi tutarak onlara doğru koştuğunu gördü.

"Dokuz" diye yanıtladı Rory. "Ayrıca yiyecek, içecek ve gece boyunca uyuyacak bir yere ihtiyacımız olacak."

Bu haber karşısında adamın gözleri ağgözlülükle parladı. "Bu sana pahalıya mal olacak ama elimizde yeterince çorba var ve ahırda yatmana izin verirsin."

Rory hemen, "Ahır bizim için iyi, ama kadının daha sıcak bir yere ihtiyacı var," dedi ve adamın ağgözlü gözleri onu bulduğunda Elysande sustu.

"Eh, bazen gezginlerin mutfakta yatmalarına izin veririz ve ben de öyle yapmasına aldırış etmezdim, ama eşimin onun orada uyumasına izin

vermesinden memnun olmayacağını düşünüyorum."

Elysande, Rory'nin bu sözler karşısında kaskatı kesildiğini hissetti ve "Peki bu ne tür bir şey?" diye homurdandığında şaşırmadı.

"Erkeklerle birlikte özgürce ve yalnız seyahat eden bir kadın. Ve bazıları da İskoç," diye yanıtladı adam sanki

bunun çok açık olması gerekirmiş gibi ve Elysande de öyle olduğunu düşünüyordu, en azından erkeklerle yalnız seyahat etmenin bir kısmı. Bir bayanın böyle seyahat etmesi beklenmiyordu. Uygunluk adına hizmetçileri ve en azından bir yaşlı akrabası veya hizmetçisi olmalıdır. Ne yazık ki koşullar buna izin vermedi. Rory'nin neredeyse öfkeyle titrediğinin farkında olan Elysande, onun koluna nazıkçe dokundu ve şöyle dedi: "Ahır iyi. Çabucak ayrılmamız gerekirse diye geri kalanınızla birlikte olmayı tercih ederim."

Küçük adam başını salladı ve ahıra doğru hızla ilerlerken, Rory şaşkınlıkla ona bakmak için hızla döndü. "İyi olmalıyız," diye güvence verdi ona. "Askerler kuzeydeki diğer yolu kullandılar. Ve bunların de Buci'nin adamları olup olmadığını bile bilmiyoruz."

Elysande omuz silkti. "Fakat öyle olabilirler ve ayrıca daha sonra kolayca ayrılıp diğer rotada bizimle karşılaşmadıklarında adamların yarısını bizim geldiğimiz yola gönderebilirler."

Şüpheli görüldüğünde şöyle dedi: "Benden şüphe ettiğinizi görebiliyorum ama de Buci'nin Kynardersley'deki eylemlerine tanık olmadınız. Onu hayatım boyunca tanıyordum ve hiç böyle davrandığını görmemiştim.

Umutsuzluktan çıldırdı. Monmouth'taki o adamlar onun olsaydı ya da olmasalar bile ve benim kaybolduğumu fark etseler bile beni her yerde arayacak ve durmayacak," diye güvence verdi ona sertçe. "Sinclair'e ulaşana kadar güvende olmayacağım ve o zaman bile onun teyzemle amcamın topraklarına saldırmasını göz ardı edemem. Hayatı buna bağlı ve de Buci de bunu biliyor."

Bu öneri üzerine Rory'nin ağzı bir gülümsemeye dönüştü. "Bir orduyla Sinclair'e bile ulaşamaz, kızım. İngilizler bizi ne kadar seviyorsa, İskoçlar da İngilizleri o kadar az seviyor. Hiçbir klan bir sürü İngiliz askerinin topraklarından geçmesine izin vermez ve burası ile Sinclair arasında çok sayıda klan var. İskoçya'ya vardığımızda güvende olacaksınız."

Elysande, "O halde İskoçya'ya ulaşmayı sabırsızlıkla bekliyorum" dedi, ancak söylediklerinin doğru olduğunu pek düşünmüyordu. De Buci'nin icabına bakılana kadar kendini güvende hissetmeyecekti. O gece Kynardersley'de ne aradığını ve annesi, babası ve sadık askerlerin çoğunun neden öldüğünü bilmese de daha sonra öğrenmişti. Ve bu bilgi ona de Buci'nin yoluna çıkan herkesi öldüreceğini söylüyordu. Bunu yapmak zorundaydı çünkü uğruna savaştığı şey kendi hayatıydı. Aradığı şey, eğer onu krala ulaşmadan önce geri almazsa boynunu bloğa vuracaktı.

Rory, atlarını ahıra koyması için biracı kadına ödeme yaparken dişlerini birbirine gıcırdattı, orada onlarla birlikte yatabildi, dokuz kase çorba ve dokuz kupa birayla birlikte yatabildi. Talep ettiği miktar çok yüksekti; dokuz odayı ve bir hanın yemeklerini (eğer almak isteyen varsa) karşılamaya yetecek kadardı. Ancak bu konuda pek fazla seçenek yoktu. Kadın onları dezavantajlı bir durumda tutuyordu ve bunu biliyordu.

Rory, parasını sayan içkici kadının mutlu bir şekilde kıkırdamasını bırakarak, diğerlerinin büyük şöminenin önünde yerleştiği uzun masaya doğru ilerledi.

Elysande bir tarafta Tom, Simon, Conn ve İnan'la otururken Alick, Fearghas ve Donnghail diğer tarafı doldurarak Elysande'nin karşısındaki yeri açık bıraktı.

Rory içini çekerek içeri girdi ve arkadaşlarına baktı.

Herkesin yorgun görüldüğünü ve yanaklarının rüzgardan yandığını fark etti; en azından erkekler öyleydi. Elysande hâlâ başlığını ve peçesini takıyordu ve onun da rüzgardan yanmış olup olmadığını anlayamıyordu ama ilk bakışta herkes yeterince iyi görünüyordu ve bu da önemli bir şeydi. O günkü yolculuğun son kısmı, donma tehlikesinden ya da bir atın karda ayağını kaybedip binicisiyle birlikte takla atmasından endişe edecek kadar kötü geçmişti ya da... Peki, nelerin kaybolabileceğinin listesi Yanlışların sonu yoktu ama buraya nispeten zarar görmeden gelmişlerdi ve o da bunu bir kazanç olarak kabul etmeye karar verdi. Günün tek galibiyetiydi. Haftalık pazarı kaçırmıştı, bu yüzden Elysande'nin acısını dindireceğini umduğu iksiri yapacak kurtboğanı yoktu ve planladığı gibi akşam karanlığından önce İskoçya'ya varmamışlardı, bu da şu anlama geliyordu:

"

Kanlı bir gece daha." İngiltere," diye homurdandı Conn aniden sanki düşüncelerini okuyormuş gibi. Rory hafifçe gülümsedi ve başını salladı. "Daha kötü olabilirdi."

"İngiltere'de kalmak zorunda kalmaktan daha kötü ne olabilir?" İnan suratsız bir şekilde sordu. "Ölüm," diye yanıtladı hemen ve hepsi güldü.

Rory, Elysande ve askerleri dışında herkesin ülkelerine hakaret ettiğini fark ederek boğazını temizlediğini ve "Bize aldırış etmeyin" dediğini fark etti. 'Uzun bir gündü.'

"Hayır. "Sorun değil," dedi sessizce. "Eğer tüm yurttaşlarımız sana biracı kadın ve kocasının davrandığı gibi davranıyorsa, İngiltere'den hoşlanmadığın için seni suçlamıyorum."

Tom kaşlarını çatarak, biracı kadının akşam yemeğini topladığını umduğu mutfak kapısına doğru baktı. "Kocasını sanki sizin bunları anlayamayacak kadar sağır ya da dilsiz olduğunuzu düşünüyormuş gibi hakaretler yağırdı ve karısı da, bizim acınası konaklamamız için utanç verici bir şekilde sizden fazla ücret aldı. İngiliz olmaktan utanmamı sağladı."

Simon onaylayarak homurdandı ve Rory biraz rahatladı ama şöyle dedi: "Evet, İskoçya'da İngilizlere karşı aynı derecede kaba olan birçok kişi var."

Sözcükler ağzından çıktığı anda ne kadar doğru olduklarını anladı. Sınırı geçtikten sonra Elysande ve adamları,

kendisinin ve diğerlerinin İngiltere'de son birkaç haftadır yaşadığı aynı kaba muameleyle karşılaşabilirlerdi. Bu fikir rahatsız ediciydi.

Görünüşe göre sadece kendine değil, diye düşündü Conn birdenbire hareket edip şöyle dediğinde: "Buraya son geldiğimde, bir cadde üzerinde ara sıra ekose kumaşlar satan bir manifaturacı dükkânı vardı. Eğer hâlâ oradaysa ve yarın açıksa, elinde ne olduğunu görebilir ve buradaki İngiliz dostlarımız için biraz alabiliriz."

İnan başını salladı. "Eğer bizim gibi giyinmiş olsalardı, İskoçya'ya vardığımızda onları daha az fark edilir hale getirirdik."

"Ah, hayır!" Tom dehşetle söyledi. "Çıplak dizlerle ortalıkta koşmuyorum! Bu uygunsuz."

"Evet," diye onayladı Simon. "Ve bu havada taşaklarımızı senin o eteklerinin içinde dondururduk. Üzgünüm leydim," diye ekledi, görünüşe göre ne söylediğini anlamış gibi.

Rory, Elysande'nin ifadesini göremiyordu ama peçesinin altında kızardığını tahmin ediyordu. Özrünü savururken hafif boğuk bir ses çıkardı. "Sorun değil." Daha sonra boğazını temizleyerek şöyle dedi: "Ama daha çok İskoçlar gibi giyinmemiz iyi bir fikir olabilir. Eğer de Buci bizim bu tarafa doğru gittiğimizi duyduysa, bir İngiliz kadın ve iki İngiliz askerinden oluşan bir grubu arıyor olacak. İskoçlar gibi giyinmek onu ve adamlarını izlerimizden uzak tutmamıza yardımcı olabilir."

Tom ve Simon bir dakika boyunca boş boş ona baktılar ve sonra birbirlerine baktılar, sonra Tom yoldaşına yüzünü buruşturdu ve gönülsüzce "O bu konuda haklı" dedi.

"Evet," diye onayladı Simon iç çekerek ve sonra başını eğerek mırıldandı, "İşte saçmalıklarımız."

Biracı kadın ve kocası, çorba tencereleriyle ortaya çıktığında, Rory ve diğer adamlar hâlâ buna gülüyorlardı. Yiyecekleri elden ele dolaştırdılar ve onları yalnız bırakarak mutfağa geri dönmeden önce onlara bira almaya gittiler. Onlar gittikten sonra herkes yemek yemeye başladı.

Çorba, haşlanmış sebze, tahıl ve bazen de etten oluşan bir güveçti. Ama görebildiği kadarıyla bu seferkinin eti eksikti. Aynı zamanda biraz inceydi, sanki bira hanımı hepsine uzansın diye sulandırmış gibi ama Rory'ye göre yeterince sıcak ve lezzetliydi, sonra peçesiyle yemek yemeyi bırakan Elysande'ye baktı. taktı ve kafasına fırlattı.

Rory'nin bakışları otomatik olarak yüzünde gezindi ve sanki defalarca duvara çarpılmış gibi bir tarafı kaplayan morlukları inceledi. İlk gördüğü zamanki kadar

şışmış olmaması onu rahatlattı. Morarma da o kadar koyu değildi, başlangıçtaki neredeyse siyah olan renk solarak kırmızımsı-mor bir renge dönüşüyordu. İyileşiyordu. Bir hafta kadar sonra büyük kısmı gitmiş olacak ve Sinclair'e vardıklarında tamamen yok olmuş olacaktı.

Yumuşak bir lanet bakışlarını Alick'e yöneltti ve onun Elysande'nin yüzüne dehşetle baktığını gördü. Tek kişi o değildi. Masadaki her erkek, hatta bunu daha önce görmüş olan kendi askerleri bile, ona yapılanları anlıyordu ve oradaki her erkek, herhangi birinin bir kadını bu şekilde taciz edeceğine dair tiksinti ile karışık bir dehşet ifadesi taşıyordu.

Rory, kendisine odaklanan ilgiyi fark etmemiş olmasını umarak hızla Elysande'ye baktı. Her ne kadar kararlı bir şekilde çorbaya baksa da yüzünün hasarsız tarafında yanağında bir pembelik vardı ve bu ona bunun farkında olduğunu ve utandığını gösteriyordu.

Ağzını sıkıan Rory, diğerlerinin dikkatini çekmek için boğazını temizledi ve sonra aval aval bakmalarını durdurmak için sessizce onlara kaşlarını çatı. Mesajı aldılar ve bakışlarını hemen yiyeceklere çevirdiler. Memnun bir halde dönüp Elysande'ye baktığında onun kendisine biraz alaycı bir gülümsemeyle baktığını gördü.

"Bakmaları umurumda değil," dedi sessizce. "Onların yerinde olsam ben de bakardım." Ciddi bir tavırla, "Bakılmamak için peçe taktığını sanıyordum" dedi. Elysande başını salladı. "Hiçbirinizin benim için üzülmesini veya zayıf olduğumu düşünmesini istemediğim için peçe taktım."

Bu itiraf karşısında Rory'nin kaşları kalktı. "Hanımefendi, kimsenin bir an bile sizin zayıf olduğunuzu düşünceğini hayal edemiyorum. Son iki günün büyük bölümünde sırtınız ve yan tarafınız, yüzünüz kadar siyah morluklarla ata binmiş olmanız beni şaşırtıyor. Size verilenden daha az zarar gördükten sonra günlerce uzanıp inlemek dışında hiçbir şey yapmayan yetişkin adamlara, savaşçılara baktım. Zayıf değilsin," diye güvence verdi ona.

"Sırtı ve yanları da aynı şekilde mi ağır hasar görmüş?" Alick dehşetle sordu.

Herkes onun aldığı dayığı anlattığını duymuş olsa da Rory, verilen hasarı yalnızca kendisinin, Tom ve Simon'un gördüğünü ve onların da yalnızca bir kısmını gördüklerini hatırladı. Sırtını ve yan tarafını kaplayan siyah morlukların kalçalarına ve en azından bacaklarının üst kısmına doğru indiğinden şüpheleniyordu. Belki incikleri bile.

"Evet," diye içini çekti ve sonra Elysande'ye döndü ve onun ona diktiği dar bakışı görünce durakladı. "Demek ormanda bana sandığından daha erken rastladın," diye suçladı sessizce.

"Şey " Rory mırıldandı ve bakışları kendisi kadar dehşete düşmüş halde görünen Tom ve Simon'a kaydı. Ve

kendini, banyo yapan hizmetçilere gizlice göz atarken yakalanmış bir çocuk gibi hissediyordu. Her an annesinin gelip kulaklarını tıkamasını bekliyordu.

"Ve beni çıplak gördün."

Rory telaşla gözlerini hızla ona çevirdi. "Yarı çıplak. Hala mola veriyordun," diye belirtti.

"Kısa mı?" şaşkınlıkla sordu.

Tom, Rory'ye, "Biz onlara pantolon diyoruz," diye açıkladı ve sonra Elysande'ye şöyle dedi: "Ve sizi görmesi onun hatası değil leydim. Kamptan bu kadar uzun süre uzakta kaldığın için hepimiz oldukça endişeliydik ve üçümüz birlikte seni aramak için yola çıktık. Ben, Simon ve Lord Buchanan."

"Beni bu işin dışında bırakacağını ummak çok fazlaydı, değil mi?" Simon tiksintiyle alçak sesle mırıldandı. "Eh, sen de oradaydın," diye belirtti Tom bikkınlıkla.

"Evet ama o bunu bilmiyordu," diye karşı çıktı Simon.

Küçük bir kahkaha patlaması çekişmelerini sona erdirdi ve hepsi dönüp Elysande'ye baktı. Rory gözlerinin eğlenceyle dans ettiğini görünce şaşırdı. Adamlarına hemen, "Sorun değil," dedi. "Kızgın değilim Simon. Zaten haber verdiğinizden daha erken gelmiş olabileceğinizden şüpheleniyordum. Sadece şaka yapıyordum.

Askerler rahatlamış görünüyordu ve sonra Tom ona güvence verdi, "Tek gördüğümüz sırtınızdı leydim ve Tanrı aşkına ben morarmaya o kadar odaklanmışım ki tek gördüğüm buydu."

Elysande sadece başını sallayıp tekrar yemeye başladığında, diğerleri de yemeye devam etti ve herkes yemeğini bitirdikten sonra kimse başka bir şey söylemedi.

Bu sefer Tom sordu, "Sinclair'e ulaşmamız ne kadar sürer?"

Rory, "İki haftadan daha iyi," dedi. "İki hafta?" Elysande dehşetle sordu.

"Evet," dedi yavaşça, kadın korkuyla ona bakmaya devam ettiğinde. "Sinclair neredeyse İskoçya'da gidebileceğiniz kadar kuzeyde. Oraya varmak için bütün yolu geçmemiz gerekiyor ve iki günlük yolculuktan sonra henüz İngiltere'den bile çıkamıyoruz." Kısa bir süre durakladı ve sonra ekledi: "Günün yarısında geçiş yapmak için her birimizin yedek atı olsaydı bunu daha çabuk yapabilirdik, ama bunu yapmadığımız için oraya varmamız iki haftadan daha uzun sürecek" diye açıkladı. , bu sefer "daha iyi" kısmını vurguluyorum.

Alick, "Ve bu ancak bahara kadar burada ya da başka bir yerde kar yağmayacak" diye ekledi.

"Hayır! Ne burada ne de başka yerde kar yağamayız. Bahar onu uyarmak için çok geç olacak. Yapmalıyım..." Aniden konuşmayı bıraktı ve ağzını kapattı.

Rory, Tom ve Simon'a sorgulayıcı bir bakış attı ama iki adam da onun üzüntüsünden kendisi kadar şaşkın görünüyordu.

Elysande aniden ayağa kalktığında bakışları hızla Elysande'ye kaydı.

"Düşünmem lazım. Yani, uyu," diye mırıldandı ve masadan ayrıldı. Hepsisi sessizce onun arkasını dönüp odadan çıkışını izlediler. Ama koridorda

kaybolduğu anda Tom ve Simon da onu takip etmek için ayağa kalktılar.

"Baharın onu uyarmak için çok geç olacağını söylerken kimden bahsediyordu sanıyorsun?" Alick sordu.

"Peki kimi uyarması gerekiyor?" Donnghail sordu.

Conn yavaşça, "Bunun o de Buci piçinin aradığı şeyle ilgili olduğunu düşünüyorum," dedi.

Rory ona sert bir bakış attı. "Sizce bunca olaydan sonra de Buci'nin ne olduğunu biliyordu ve annesine izin verdi..."

"Hayır," diye sözünü kesti Conn, başını kararlı bir şekilde sallayarak. "Hiçbir kız annesinin dövüldüğünü görmez ve onu kurtarmak için yapması gerekeni vermez. Annesinin de sessizce durup onun dövülmesini izleyeceğini sanmıyorum."

Rory bu sözler üzerine yedek kulübesinde rahatladı, Conn'un da böyle düşünmesi onu rahatlattı çünkü o da öyle düşünüyordu. Elysande'nin ya da annesinin de Buci'nin neyin peşinde olduğunu bildiğine inanmasına imkân yoktu.

"Ama," diye ekledi Conn şimdi, "piç herifin, Leydi Elysande'nin annesini uyuyor numarası yaparken uyandırmaya çalıştığı sırada bir şeyler söylemiş olması mümkün. Ya da belki zindandaki gardiyan Elysande'ye adamın aradığını açığa vuran bir şey söylemiştir."

"Evet," diye mırıldandı Rory, Elysande'nin onu de Buci'nin bir tehdit olduğuna ikna etmeye çalışırken söylediklerini hatırlayarak. De Buci'nin kendisine ulaşmak için teyzesine ve amcasının mülklerine bile saldırabileceğinden korktuğunu söylemişti. Hayatının buna bağlı olduğunu. O zamanlar merak etmesi gereken şey, eğer o ne olduğunu bilmiyorsa, de Buci'nin hayatının, aradığı şeyi bulmasına bağlı olduğunu nasıl bildiği idi? Ama o zaman bu onun aklına gelmemiştir. Herhangi bir İngiliz'in, güneyindeki tüm klanların silahlanıp bu kibirli piçi öldürmeye istekli olmadan bir orduyu Sinclair'e yürütebileceği fikri onu daha çok ilgilendirmişti ve hatta eğlendirmişti.

Rory aniden ayağa kalkarak kapıya yöneldi ve şöyle dedi: "Burada kal ve içkilerini bitir. Leydi Elysande'yle biraz konuşmam lazım."

Bölüm 4

"Hayır," dedi Elysande kararlı bir şekilde.

"Ama leydim, çatı katı daha sıcak ve orada uyumak için taze saman var," diye tartıştı Tom hayal kırıklığıyla, o da kalan tek boş bölmedeki samanların üzerine kendini bırakmaya hazırlanırken pelerinine sarınırken ahırlar.

"Öyle olabilir," diye itiraf etti yorgun bir tavırla. "Ama içinde bulunduğum durumda ben o merdiveni tırmanamam

ve sen de beni kesinlikle yukarı taşıyamazsın. Bu yüzden burada uyuduğumdan korkuyorum."

"Eğer Simon ve ben birlikte çalışırsak," diye başladı Tom yatıştırıcı bir tavırla, "kesinlikle sizi oraya götürebiliriz leydim."

"Nasıl?" Elysande bıkkınlıkla sordu. "Omuzlarımdan baldırlarıma kadar morluklar var. Beni bileklerimden tutup kaldırır mısınız?"

"Bacaklarınıza kadar mı?" Tom dehşet içinde tekrarladı ve sonra ahırın kapısı açılınca ona doğru döndü. Onun kılıcına uzandığını ancak Rory içeri girdiğinde rahatladığını gördü.

"İçeriye dönün ve biranızı bitirin çocuklar. Hanımınızın çatı katına çıkmasına yardım edeceğim.

Elysande adama baktı. Sözleri, yaklaşırken konuşmalarını duyduğunu gösteriyordu ama onun dikkatini çeken onun tavrıydı. Bir şekilde farklı görünüyordu. Daha sert, neredeyse yapmacık. Tahminine göre bir şeye kızmıştı. Tom bir an sessizce onu inceledi, sonra doğruldu ve şöyle dedi: "Yardıma ihtiyacın olursa biz burada kalacağız."

Rory etkilenmemişti. "Hayır, hayır yapacaksın." Leydi Elysande'yle biraz konuşmam lazım," dedi kararlı bir sesle ve ardından sertçe ona bakarken şöyle dedi: "De Buci'nin hayatının neden aradığını elde etmesine bağlı olabileceği konusunda."

Sözler üzerine Elysande'nin gözleri büyüdü. Bir şekilde yeniden düzenlenmiş olsa da, önceki bir konuşmadan bunların kendisine ait olduğunu anladı ve yaptığı hatanın farkına vardı. Elysande anladığını ifade ederek başını sallayarak Tom ve Simon'a şöyle dedi: "Devam edin. O haklı. Konuşmalıyız."

Tom tereddüt etti, endişeli bakışları onun ciddi ifadesi ile Rory'nin sert ifadesi arasında gidip geliyordu, ama sonra gözlerine kararlı bir parıltı girdi ve başını salladı. "Onunla yalnız kalman doğru olmaz."

"Benim de üçünüzle yalnız kalmam doğru değil," diye sertçe işaret etti ve sonra yumuşadı. "O bizim koruyucumuz Tom. Annem ona hayatımız pahasına güvendi. Erdemimin güvende olduğunu düşünüyorum." Ve sonra alaycı bir şekilde gülümseyerek ekledi: "Ayrıca şu anki görünüşümle beni baştan çıkarmak istemesi pek olası değil, değil mi?"

Elysande, Tom ve Simon'un bu sözler karşısında hem başlarını sallamaları hem de rahatlamalarından dolayı kendisine hakaret edilmesi gerektiğinden şüphelendi. Ama sonunda ona itaat edip ahırlardan çıktıkları için mutluydu. Kapı arkalarından kapanırken içini çekerek Rory'ye döndü ve Rory'nin omzunun karnının alt kısmına sıkıştığını, kendisinin de havaya kaldırıldığını ve neredeyse sırt üstü düşeceğini fark ettiğinde şokla nefesi kesildi. . Poposu havada kalacak kadar kaymıştı ve artık karnı yerine kasıkları onun omzuna dayanıyordu, bacakları öne doğru sarkıyordu ve göğsü sırtına doğru iniyordu.

"Kıpırdama," diye homurdandı, onu o onursuz pozisyonda ahırların arka tarafına götürdü.

Elysande yanıt vermedi. Yapamadı. Adam onun içindeki havayı boşaltmıştı ve

ayak bileklerindeki tutuşunu bıraktığında ve kadın omzunun üzerinde asılı haldeyken merdiveni tırmanmaya başladığında hâlâ havayı yeniden kazanmaya çalışıyordu. Zemin gittikçe uzaklaştığında ve vücudunun üst kısmı onun hareketiyle ileri geri sallanmaya başladığında biraz paniğe kapılan Elysande, tutunacak bir şey bulmak için ekosesinin arkasını yakaladı ve çekti. Bir çift pantolonun yapacağı gibi onu sabitlemek yerine, kumaş yukarı doğru çekildi ve kendini adamın çıplak poposuyla yanak yanağa buldu. En azından geçici olarak, sallanıp sallanması onun uzaklaşıp geri gitmesine neden olmadan önce.

Rory, "Birdenbire bir cereyan hissettim," dedi ve Elysande, onun sesinde yaşadığı utanç yerine kahkahayı duyduğundan emindi. Bu onu o kadar sinirlendirdi ki, dönüştüğü sarkaç gibi diğer yöne sallandığında yüzünün önündeki yumuşak, beyaz deriyi ısırarak geldi.

Ancak son anda sağduyu galip geldi ve kadın ekoseyi bırakıp onun yerine kollarını ona doladı. Kendini sallanmaktan alıkoymak ve aynı zamanda bir taş gibi yere düşmediğinden emin olmak için yaptığı umutsuz bir girişimdi bu. İyi düşünülmüş bir manevra değildi. Elysande bunu eli kasıklarına çarptığında fark etti.

Adımın ortasında Rory acı dolu bir tıslama çıkardı ve içgüdüsel olarak öne doğru eğilerek dengesini kaybetti. Bir an için yere düşeceklerinden emin oldu ama sonra adamın ayağı merdivenin bir sonraki basamağına takıldı ve aniden durdular.

Elysande omzunu kasıklarına bastırınca inledi. İnlemesi sona erdiğinde adam son birkaç basamağı atlamış ve onu çatı katında ayakları üzerine bırakıyordu. Hemen birkaç adım geri çekildi ve giderken ona uğursuz bir bakış attı.

"Sabah beni aynı şekilde aşağıya indiremezsin," diye homurdandı, leğen kemiğine sürünmemek için yumruklarını sıktı. Yüce Tanrım, muhtemelen ona bir yara daha vermişti, diye düşündü dehşetle.

"Seni aşağı indirmenin başka bir yolunu bulacağız," diye güvence verdi ona ama artık sırtı ona dönüktü ve meşalelerden onlara ulaşan ışıktaki kendini incelemek için ekosesinin önünü kaldırdığını tahmin ediyordu. altında.

İstemedi kasıklarına vurduğu için kendini suçlu hisseden Elysande, çatı katına baktı. Oldukça büyüktü. Kesinlikle hepsinin uyuyabileceği kadar büyüktü, özellikle de önceki gece olduğu gibi birbirine yakın uyurlarsa. Ayrıca isterlerse etrafa yayabilecekleri bir sürü saman vardı ve orada uyumak için ne kadar ödediklerini göz önünde bulundurarak bunu yapmak istediğine karar verdi. Ve Tom haklıydı; ahırların alt katından daha sıcaktı.

"De Buci'nin ne aradığını biliyorsun."

Elysande incelemeyi bıraktı ve Rory'ye ihtiyatla baktı. Ekosesini düşürmüştü ve tekrar onunla karşı karşıyaydı. Kısa bir tereddütten sonra başını salladı.

Görünüşe göre Rory bunu beklemiyordu çünkü nasıl ilerleyeceğinden emin

değilmiş gibi ona baktı. "Bu neydi?" sonunda sordu.

"Bir mektup," diye cevapladı tereddüt etmeden.

"Bir mektup," diye tekrarladı inanamayarak. "Babanı ve bütün adamlarını öldürdü, anneni ölesiye dövdü ve sonra da bir mektup için neredeyse seni de orada dövüyordu?"

"Kuyu." Elysande çaresizce omuz silkti. "Önemli bir mektuptu."

Rory hafifçe başını salladı ve ardından içini çekti. "Sanırım bunu açıklasan iyi olur, kızım."

Ciddiyetle başını salladı ama sonra saman balyasının üzerine konmadan önce aşağıya bakmak ve aşağıda kimsenin olmadığından emin olmak için çatı katının kenarına yürüdü.

"De Buci güçlü bir lorddur," diye başladı yavaşça. "Ama o sabırsız ve paraya ve güce çok düşkün. Kendisiyle bunun arasına girdiğini hissettiği her şeyden hoşlanmaz.

Kısa bir süre durakladığında Rory başını salladı ve karşısındaki bir saman balyasının üzerine yerleşti. "Birçok lord böyledir."

"Evet," diye mırıldandı. "Eh, o uzun zamandır kralın eleştirmeniydi. Çok fazla vergi aldığını ve bunu israf ettiğini düşünüyor. . ." Açıklamayı geçiştirdi ve basitçe şöyle dedi: "Sadece ondan hoşlanmıyor. Çoğunlukla favorilerinden biri olmayı başaramadığını için sanırım."

Rory tekrar başını salladı.

"Bunu hepimiz biliyorduk. Hatta babam bunun için onunla dalga geçmişti ama hiçbirimiz onun bu konuda bir şeyler yapmaya karar vereceğini düşünmemiştik. Karısı hariç," dedi Elysande ağır bir sesle. Biz onun sadece konuştuğunu düşünürken o bundan daha fazlası olduğunu biliyordu. Ama sonra, onun bize karşı daha ihtiyatlı davrandığından ve belki de babamın benimle aynı fikirde olup olmadığını görmek için konuştuğundan şüpheleniyorum."

Rory, "Ama o değildi" diye tahminde bulundu.

"Babam kralımıza sadıktı," dedi kesin bir dille ve Rory başını sallayınca devam etti. "Lady de Buci de öyle." "Öyle miydi?" Rory sordu.

Elysande iç çekerek, "Onun da öldüğünden şüpheleniyorum," diye itiraf etti.

"Dediğim gibi, görünüşe göre onun bir şeyler yapmaya yönlendirildiğinden şüpheleniyordu. Anladığım kadarıyla bazı lordların daha sık ziyaret ettiğini, diğer lordların da kocasıyla aynı fikirde olduğunu fark etmişti. Onu güneşe gönderecek ve onlarla toplantılar yapacaktı. Mektubunda, ne konuştuklarını duymak için dışarı çıkmaya çalıştığını ama de Buci'nin güneş enerjisinin dışına bir koruma göndereceğini, onun orada kalmasını önereceğini ve ihtiyacı olan her şeyi getireceğini söyledi. O zamanlar kendini kendi kalesinde bir mahkum gibi hissediyordu ve bu onun bir şeylerin peşinde olduğundan daha da emin olmasını sağlıyordu. Ancak iki hafta önce de Buci ava giderken bir haberci geldi. Mesajı kabul etti ve açtı.

Duraklayarak onunla göz göze geldi ve şöyle dedi: "Çok suçlayıcı bir mektuptu. De Buci ve birkaç lord, kralı ve küçük oğlunu öldürmek ve onun yerine çabalarından dolayı minnettar olacağını ve onları buna göre ödüllendireceğini düşündükleri kardeşini tahta geçirmek için bir komplo kurdular. Lordlar şüpheyi önlemek amacıyla hep birlikte bir araya gelmemeye dikkat ettikleri için Lord Wykeman tüm komployu doğrulamak için yazıyordu. Planlanan cinayetlerin isimleri, zamanı, yeri ve kimin ne yapması beklendiğinden bahsediyordu." Rory, "Kahretsin," diye nefes aldı.

"Evet." Elysande ayağa kalktı ve devam etmeden önce boş alt kata tekrar bakmak için yürüdü. "Leydi de Buci dehşete düşmüştü. Mesajı krala iletmesi, onu uyarması gerekiyordu ama kocası, adamları üzerinde tamamen kontrol sahibiydi. Herkes ona sadıktı. Hiçbiriyle mesaj gönderemedi. Ancak hizmetçiler ve köylüler ona sadıktı. Ancak hiçbirisi mesajı saraya ve krala ulaştıramadı. Bu yüzden anneme her şeyi açıklayan bir mektup yazdı, Wykeman'ın lanet olası tomarını kendi mesajının içine kattı ve ona kendi mektubunu ve krala açtığı mektubu alması için yalvardı. Daha sonra onu madeni parayla birlikte demirciye verdi ve onu o gün kaleyi ziyaret eden ve hâlâ köyde olduğunu bildiği bir baharat tüccarına götürmesini sağladı. Parayı ve mesajı baharat tüccarına verecek ve Kynardersley'e uğradığında anneme teslim etmesini sağlayacaktı."

Bu olağandışı bir olay değildi; mesajlar, eğer acil değilse, genellikle yavaş hareket eden tüccarlar tarafından iletiliyordu. Bu mesaj acildi ama Leydi de Buci onu daha yavaş bir yola göndermekten başka seçeneği olmadığını hissetmişti. "Baharat tüccarına ne oldu?" diye sordu Rory, onu tekrar konuşmalarına çekerek. Elysande, oturduğu yerden sadece üst kısımları görünen ahır kapılarına kör bir şekilde baktı ve şöyle dedi: "Kynardersley'e de Buci'den önce ulaşamadı. Yani de Buci geldiğinde hiçbirimiz ne olduğunu bilmiyorduk ya da anlamadık. Masadaki karısından gelen mesajı babama sormuş ve ona iletmesini talep etmiş olmalı. Babam, oldukça dürüst bir şekilde, hanımefendi karısından gelen bir mesajdan haberi olmadığını ve de Buci'nin yalan söylediğini düşünerek onu öldürdüğünü söylerdi."

Aniden babasının masadan kalktığı ve göğsünden çıkan hançerle tökezleyerek yere düştüğü görüntüsü aklına

geldi ve Elysande dudaklarını sıkılaştırıp devam etti.

"Baharat tüccarı, Simon ve Tom döndükten kısa bir süre sonra geldi ve onlar gibi o da ormanda saklanan hizmetçiler tarafından durduruldu ve kaleye doğru ilerlememesi konusunda uyarıldı. Görünen o ki, Tom ve Simon'un Eldon'ı ormanda olduklarını anneme haber verme göreviyle görevlendirdiğini duyduğunda Leydi de Buci'nin kendisine iletmesi için para ödediği mesaj konusunda ne yapması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Baharat tüccarı bunu görevini tamamlamak için bir fırsat olarak gördü ve Eldon Lady de Buci'nin

mesajını ve bir parayı verdi ve ona bunu da kendisine iletmesini söyledi.”
"Ah." Rory bu kelimeyi neredeyse iç geçirdi ve dönüp ona baktığında şöyle dedi:
"Bu yüzden Tom ve Simon'ın bir şeyler duyması saatler sürdü. Annenin mektupları okuyup ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu.” “Evet. Sebebin bir kısmı da bu,” diye mırıldandı Elysande. "Eldon mesajın Leydi de Buci'den geldiğini söylediğinde annem bunun Kynardersley'de olup bitenlerle bir ilgisi olması gerektiğini hemen anladı. Hemen Betty'ye iki parşömeni de açtırdı ve okuması için ona uzattı ve sonra... Elysande aniden durakladı. Annesi, o anda farkına vardığı anda Leydi de Buci'yi ve kocasını cehenneme kadar lanetlediğini, sonra da kendi hataları olmadan kaybettikleri her şey ve içinde bulundukları sıkıntılar için ağladığını itiraf etmişti.

Elysande bunu dışarıda bırakarak basitçe şöyle dedi: “O zaman planlamaya başladı. Betty'nin, Eldon'ı gizli geçitleri kullanarak mutfağa götürmesini sağladı ve o, yolculuğumuz için yiyecek toplarken, kendisi de zindan muhafızının akşam yemeğini hazırladı, birasına uyku iksiri kattı ve sonra da yemeği dağıttı. Daha sonra mutfağa geri döndü, Eldon'ı aldı ve onu bizim için yiyeceklerle birlikte gizlice ana odaya geri götürdü. Daha sonra uyku iksirinin etkisini göstermesini beklemek zorunda kaldılar. Yeterli zamanın geçtiğini hissettiklerinde, Betty beni kurtarmak için zindana gelene kadar Eldon annemle birlikte bekledi. Daha sonra Tom ve Simon'la konuşmaya gittiğinde Eldon'ı da ormana götürdü."

"Ve onlar Tom ve Simon'ı getirirken, annen sana Leydi de Buci'nin mesajından bahsetti ve kendi mesajlarını Sinclair'e ve bana dikte etti," diye tamamladı Rory onun adına ciddiyetle.

Elysande yalnızca başını salladı. Söyleyecek başka bir şey yoktu. Artık her şeyi biliyordu. Rory, "Bana gerisini anlatırken bunu da söylemeliydin kızım," dedi. Bu onun mutsuz bir şekilde iç çekmesine neden oldu. "Sana söyledim ama annem bunu yapmamam konusunda beni uyardı. Hayatını bana eşlik etmenden daha fazla riske atacağını söyledi. Yardımınız için bunun yetersiz bir teşekkür olacağını söyledi.

Bunun üzerine Rory'nin kaşları kalktı ve dudaklarında bir gülümseme belirdi. “Size yardım etmenin benim ve diğer herkesin hayatını riske atacağından şüpheleniyorum. Ortaya çıkan tehlikeyi bilmek bize ancak yardımcı olabilir, kızım."

Elysande yorum yapmadı. Haklı olup olmadığını bilmiyordu. Kendisinin hayatta kalmasının tek nedeni bilmemektir. Leydi de Buci'nin mektubu Lord de Buci ortaya çıkmadan önce ulaşmış olsaydı ve onu teslim etselerdi, Lord de Buci'nin hepsini hemen öldüreceğinden oldukça emindi. Krala bu haberi taşıyan mektubu bilen birini riske atamazdı.

"Yani Sinclair'e yazılan mektubun içinde diğer mektuplar da var?" Rory aniden sordu.

Elysande'nin ağzı yarım bir gülümsemeye kıvrıldı. “Aslında içinde üç mesaj var.

Leydi de Buci'nin açtığı mektubun orijinali, Leydi de Buci'nin anneme bu konuyla ilgili mektubu ve annemin Leydi de Buci'nin mektubu hakkında kralla yazdığı mektup ve diğeri.”

"Onları güvenli bir yerde mi tutuyorsunuz?" O sordu.

"Evet," diye temin etti onu ama büyük parşömenin Betty'nin hızla etek astarına diktiği küçük bir çuvalın içinde olduğunu ona söylemedi.

"Yani onun hayatına kastedilmeden önce kralla haber vermelisin," dedi yavaşça. Elysande mutsuz bir şekilde başını salladı. "Plan Aralık sonu, yani Yeni Yıl öncesi için belirlendi. Bahara kadar bir yerlerde kar yağmasa bile, buradan Sinclair'e 'iki haftadan daha iyi' demek, bir habercinin kendisini uyarmak için mahkemeye gitmesi için bir beş hafta daha demek." Duraksadı, başını salladı ve sonra endişelendi: "Annemin önce Sinclair'e gitmem konusunda ısrar ettiğinde neden bunu düşünmediğini bilmiyorum." "Babanızla evlenmek için İngiltere'ye gittiğinden beri evde miydi?" diye sordu.

"İskoçya'ya mı?" diye sordu. Demek istediği kesinlikle buydu ama İskoçya'yı annesinin evi olarak düşünmek ona tuhaf geliyordu. Hayatı boyunca evleri Kynardersley'di.

"Evet. Evlendiğinden beri İskoçya'ya gidip geldi mi hiç?"

"Bildiğim kadarıyla değil," dedi yavaşça, böyle bir yolculuktan söz edip etmemek için zihnini taradı ve sonra ekledi, "Kesinlikle doğduğumdan beri." Rory, "O halde muhtemelen bir yerden diğerine yolculuğun ne kadar uzun sürdüğünü" hatırlamıyordu, diye mantık yürüttü ve sonra nazikçe belirtti. "Ve bu planları yaptığı sırada verra hastaydı. Birkaç ayrıntının onun için belirsiz olması ya da aklından tamamen çıkması şaşırtıcı değil."

"Evet." Elysande başını sallayarak onayladı. Bu çok mantıklıydı. "Fakat bu sorunlara neden oluyor. Aralık ayı sonuna kadar annemin mesajını kralla iletmeliyim. Belki de Sinclair'e hiç gitmemeliyim. Belki Tom, Simon ve

ben kral annenin mesajını iletmek için saraya gitmeliyiz."

Rory hemen, "Hayır," dedi. "Doğrudan de Buci'ye gidebilirsin ya da senin için yolları izleyen adamlar bulundurabilir." Kafasını salladı. "Hayır. Annen seni Sinclair'e sağ salım gitmeni sağlamam için bana gönderdi, ben de öyle yapacağım.

İtiraz etmek için ağzını açtığında, "Ama mesajını kralla iletmenin, oraya daha hızlı ulaşmasını sağlayacak bir yol düşüneceğim," diye ekledi, ayağa kalkıp merdivene doğru ilerleyerek ona güvence verdi. Orada durup düşünceli görünüyordu ve mırıldandı: "Belki de haberciyi yolun bir kısmında deniz yoluyla seyahat ettirseydik."

Bu öneri karşısında Elysande'nin gözleri hafifçe büyüdü. Deniz yoluyla seyahat etmenin çok daha hızlı olacağından emindi. Bu fikir ona en azından görevi zamanında tamamlayabileceklerine dair yeni bir umut verdi; sonuçta Sinclair'e

ulaşmanın ne kadar süreceğini öğrendiğinde ciddi şekilde şüphe etmeye başlamıştı. "Her neyse, bu kadar konuşma yeter artık. Dinlenmeye ihtiyacın var. Eğer mümkünse yarın ayrılmayı umuyorsak hepimiz bunu yaparız," dedi Rory merdivenden inmeye başlarken. "Sen git ve yerleş. Adamları getirip artık bize katılabileceklerini anlatacağım.

Elysande, o gözden kayboluncaya kadar bekledi ve sonra çatı katının kenarına giderek onun ahırdan çıkışını izledi. Meşalelerden gelen ışığın saçındaki kıızılığı nasıl yakaladığını fark etmeden edemedi. Çoğu zaman saçları zengin, koyu kahverengi görünüyordu ama aslında kahverengilerin arasında kırmızı da vardı. Peki bunu fark ettiği için bile zavallı değil miydi? Elysande tiksintiyle düşündü. Kynardersley'de bir sürü yakışıklı erkek varken, daha önce hiç yakışıklı bir adam görmemiş gibi davranıyordu. Ya da vardı, diye düzeltti ciddiyetle. Artık hepsi ölmüştü.

Bu gerçeğin farkına varmaktan aniden yorulan Elysande, çatı katını incelemek için döndü. Önceki gece uyuduğu kürk, kıyafetlerinin bulunduğu çantalarla birlikte bir köşede duruyordu. Belli ki Tom ve Simon onları daha önce buraya koymuşlardı, muhtemelen diğer adamlarla birlikte atlara baktıklarında, ama Elysande buradaydı ve o sırada fark etmemişti. Muhtemelen Rory'nin bineğini fırçalamasını izlemekle çok meşgul olduğunu itiraf etti kendi kendine. Onu tanıdıkça bakışlarının ona daha çok çekildiğini fark etti ve bu da kendisini oldukça suçlu hissetmesine neden oldu. Babası ve annesi de, Tom ve Simon dışında onların emri altındaki herkesle birlikte öldürölmüştü. Herhangi bir erkeğin çekici olduğunu fark edemeyecek kadar çok üzülüyor olmalıydı.

Yapmamalı mı?

Elysande bilmiyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Peki bu korkunç olaylardan hemen sonra onu ele geçiren uyuşukluk neredeydi? Monmouth yolculuğu ve hatta Buchanan'larla olan yolculuğunun başlangıcı için onu gizlemişti ama Rory, Alick ve adamlarına Kynardersley'de olanları anlattığından beri solmaya başlamıştı. Sanki bundan bahsetmek onun koruyucu uyuşukluğunu çalmış gibiydi. Ya da belki de atının üzerinde döktüğu gözyaşlarıydı. Ne olursa olsun o uyuşukluğu özlemişti. Elysande nasıl davranması, hissetmesi gerektiğini ya da neyin uygun olduğunu bilmiyordu. Bu kadar büyük bir kayıp yüzünden hala uyuşmuş olması gerektiğini hissetti. Bunun yerine, tamamen yabancı birine karşı çekim hissediyordu ve bu yanlış geliyordu.

Elysande etrafa biraz saman serpip sonra kürkü alıp çatı katının ortasında açarken tüm bunlardan endişeleniyordu. Daha sonra pelerini etrafına topladı ve hazırladığı yatağa uzanmak için rahatladı, sağlam tarafı üzerine yaslandı ve giysi çuvallarından birini yastık olarak kullandı. Şaşırtıcı derecede rahattı ve aslında beklediğinden daha sıcaktı. Adamlar geldiğinde havanın daha da sıcak olacağını düşündü ve sanki düşüncelerine kapılmış gibi ahır kapısının açıldığını ve içeri giren adamların yumuşak mırıltısını duydu.

Ahırların arka tarafına yaklaştıklarında yumuşak konuşmaları kesildi. Elysande, kendisinin uyuyor olması ihtimaline karşı sessiz kaldıklarını sanıyordu. Bu ihtimal onun gözlerini kapatmasına ve uyuyor numarası yapmasına neden oldu. Kafası ne kadar karışık olsa da konuşmak istemiyordu. Adamlar birbiri ardına çatı katına çıkıp yatağa yatarken etrafındaki sessiz hareketleri dinlerken hareketsiz yatıyor ve düzenli nefes alıyordu.

Elysande, uzaklaşmadan önce birinin önünde duran ellerine çarptığını hissetti ve Rory'nin kokusunu tanıdığından emindi. Ama diğerlerinin etrafına yerleştiğini duyabiliyordu. Birisi arkasındaydı, biri ayaklarının dibindeydi, biri yine dün geceki gibi başının üstündeydi ve hepsinin o zamanki gibi aynı pozisyonları aldıklarını, onu koruyucu bir şekilde çevrelediklerini tahmin etti. Bu kendisini güvende hissetmesini sağladı ve Tom ile Simon'ın hayatta kalarak onu Buchanan'lara getirmesinden dolayı sessizce bir teşekkür duası gönderdi.

Bölüm 5

Rory yavaş yavaş uyandı, zihni uykunun sıcak rahatlığından ayrılmaya isteksizdi ama bedeni ona bir şeylerin eksik olduğunu söylüyordu. Vücudunun içine kıvrılmış olanın Elysande'nin sıcak ağırlığı olduğunu fark etti. Rory gece yarısı uyandığında kendini bu yolculuğun ilk sabahında uyandığı pozisyonda bulmuştu; Elysande'nin başı omzunda ve vücudunun yarısı onun üzerinde, kolu da sırt üstü yatmıştı. ve bacak vazgeçerek onun üzerine atıldı. Uzun süre orada yatıp bu konuda ne yapacağına karar vermeye çalışmıştı ama sonunda arkasına yaslanmış, vücudundan gelen sıcaklığın tadını çıkarmış, kokusunu içine çekmiş ve her sabah uyanmanın nasıl bir şey olacağını merak etmişti. böyle bir sabah, kollarında bu kadınla.

Tuhaf bir şekilde, bu fikir oldukça hoşuna gitmişti ve bunun neden böyle olduğunu düşünürken bu onu

saatlerce uyanık tutmuştu. Kadını gerçekten tanımıyordu ve şu anda yüzünün yarısı hırpalanmış ve morarmış olduğundan bakacak pek bir şeyi yoktu. Elbette yüzünün diğer yarısı çoğunlukla zarar görmemişti ve yeterince çekiciydi; şişip kapanmayan tek gözü ise büyük ve hoş bir gri maviydi. Ama onun çekiciliği kesinlikle şehvete dayalı değildi. Çoğu zaman yüzünü kapatan bir peçe vardı, bu yüzden onu hiç göremiyordu. Hayır, onu çeken şey kesinlikle onun görünüşünden başka bir şeydi. Onun kollarında kendini iyi, yumuşak ve sıcak hissediyordu. . . ve o da güzel kokuyordu. Ama cesaretinden dolayı ona hayran kaldı. Çok cesurdu ve gerçekten etkileyici olan sessiz bir güç gösterdi. Elysande her şeyini kaybetmişti. Çoğu kadın başlarına gelenler yüzünden ağlıyor ve feryat ediyordu ama Elysande için

durum böyle değildi. Ağlasaydı bunu peçesinin arkasında sessizce yapardı. Ve onun her hareketinin, hatta ata binmenin bile ona acı vermesi gerektiğini bilmesine rağmen, kadın asla şikayet etmedi. Adamın belirlediği zorlu tempoya rağmen adamlara yavaşlamaları ya da dinlenmek için durmaları için yalvarmak yerine, dağdan yuvarlanana kadar onlara ayak uydurmuştu. Ve onlara olanları anlatırkenki sakinliği. . . Tanık olduğu her şeyin acı ve dehşeti gözlerindeydi ama güçlü kalmıştı, asla histeriye boyun eğmemişti.

Sonra onun için en anlamlı an yaşandı. Annesinin hizmetçisi Betty'nin baskı altında annesinin de Buci'ye yönelik planlarından vazgeçmiş olabileceği öne sürüldüğünde Elysande bu ihanete kızmamıştı. Hizmetçi için endişelenmiş, ona daha iyi bakmadığı ve onlara eşlik etmesi konusunda ısrar etmediği için kendine kızmıştı. Evet, o cesur ve güçlüydü ve adam ona büyük hayranlık duyuyordu. Eğer bir eş arayışında olsaydı, kesinlikle dikkate alınmaya değer biri olurdu. Elbette değildi. En azından Rory henüz bir eş istediğini düşünmüyordu. Aksi takdirde ailesinin kendisine gelin bulma çabalarına bu kadar sinirlenmezdi. Yine de Elysande tam bir kadındı ve her erkek, yalnızca kollarında tutmaktan keyif aldığı değil, aynı zamanda hayatın zorluklarına rağmen güvenebileceği bir eşe sahip olduğu için kendini şanslı sayardı.

"Onu kollarında tutmanın keyfi" kısmını düşünmek ona onun şu anda orada olmadığını hatırlattı ve Rory gözlerini açtı. Sadece o gitmemişti, erkekler de gitmişti. Çatı katında yalnızdı.

Rory aniden uyandı ve ayağa kalkıp merdivene doğru ilerledi. Ancak oraya vardığında, Fearghas ve Donnghail'in aşağıdaki boş bir bölmede oturup sessizce konuştuğunu görünce durakladı.

"Demek nihayet uyanmaya karar verdin, öyle mi?" Fearghas, ona bakmadan bile sordu. Kalkma konusunda sessiz kalmamıştı ve adamın onu duymasına şaşırmamıştı.

"Herkes nerede?" Rory merdivenden inerken sordu. Fearghas kolaylıkla, "Mağazalara gittim," diye yanıtladı. "Ne?" Rory şaşkınlıkla başını çevirdi. Donnghail ayağa kalktı ve ona sırtlamak için tezgaha yaslandı. "Seni uyandırmak istedik ama kız uyumana izin vermemiz konusunda ısrar etti. İhtiyacın olduğunu söyledi," diye ekledi gözlerinde bir parıltıyla. "Sonra kumaş dükkânını bulup kendisi ve adamları için ekose alması gerektiğini söyledi ve diğer adamlarla birlikte hevesli yavru köpekler gibi onu takip ederek gitti."

"Donnghail ve ben, uyandığınızda nerede olduklarını size göstermek için kaldık," diye ekledi Fearghas, şimdi de ayağa kalkmıştı.

Rory bunun üzerine homurdandı ve merdivenden ahırın zeminine doğru devam etti. Kendi başına yapacak bir alışverişi vardı. Dün pazarı kaçırmıştı ama eğer Carlisle'da bir eczacı varsa orada biraz kurtboğan bulabilir ve yine de Elysande için merhem yapabilirdi. "Ne kadar zaman önce ayrıldılar?"

Fearghas, "Biracıyı orucumuzu açmamız için bize ekmek, peynir ve sulandırılmış

bira vermeye ikna ettikten sonra" dedi.

Rory'nin ağız tiksintisiyle büküldü. "Bu bize bir sürü madeni paraya mal olmuş olmalı." "Hayır," dedi Donnghail ciddiyetle. "Alevi hanımı bunu bedavaya verdi."

Rory bu haber karşısında gözlerini kırptırdı. "Elysande bu mucizeyi nasıl başardı?"

"Tam olarak emin değilim. Orucumuzu açmak için meyhaneye gittiğimizde, meyhaneci bizi gördüğüne hiç sevinmedi. Artık sabah olduğunu söyleyerek yola çıkmamız gerektiğini söyledi ve mutfağa doğru yürüdük. Hepimiz kapıya dönmeye başladık ama Elysande bize oturmamızı söyledi, başlığını ve peçesini çıkardı, masaya koydu ve huysuz bir hizmetçinin peşinde koşan bir kraliçe gibi kadının peşinden mutfağa doğru yelken açtı.

"Evet. Tıpkı bir kraliçe gibiydi," dedi Donnghail, Fearghas'ınkine benzeyen küçük bir hayranlık gülümsemesiyle. "Omuzları geride, başı yukarıda ve sanki berbat bir kokunun peşindeymiş gibi burnunu takip ediyor." Başını salladı, anlatırken gülümsemesi genişledi. "Ateşli bir kavga bekliyordum; çığlıklar, tencerelerin çarpması, eşyaların kırılması. Kızı kurtarmak için acele etmemiz gerekeceğini düşündüm. Ya da belki biracı kadın," diye ekledi dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek.

Fearghas eğlenerek, "Sanırım hepimiz bunu düşündük," diye itiraf etti. "Hepimiz kediler kadar gergindik, ilk sorun sesinde sıçrayıp koşmaya hazırдық."

Donnghail başını salladı. "Ama hiçbir sorun olmadı. Mırıltı sesleri dışında hiçbir ses yok. Bu da uzun bir süre devam etti ve sonra tam Conn onları kontrol edecekmiş gibi ayağa kalktığında, Leydi Elysande ile biracı, eski dostlar gibi konuşkan, ellerinde ekmek, peynir dolu tepsiler taşıyan, aceleyle mutfağın kapısından dışarı

çıktılar. ve bira hepimize.

Fearg, Rory'nin kaşlarını kaldırdığında, "Bu doğru," diye güvence verdi ona. "Ve biracı kadın da farklı bir kadın gibiydi; gülümsüyor ve hoştu, bizim için. Kalmak için ödediğimiz paraya yiyecek ve içeceklerin de dahil olduğunu söyledi ve bize sunabileceği daha iyi bir şey olmadığı için özür diledi. Hatta uyandığınızda içmeniz için ekmek, peynir ve sulandırılmış bira bile gönderdi."

Fearghas tezgahın yarım duvarının arkasında gözden kaybolup söz konusu yiyecek ve içecekleri uzatmak için tekrar ortaya çıktı.

Rory teklifi kabul ederken, "Elysande'nin ona ne söylediğini merak ediyorum," diye mırıldandı.

Donnghail neredeyse özür dilercesine, "Bilmiyoruz," diye tekrarladı. "Leydi Elysande, yiyecek ve içecekleri dağıtmasına yardım ettikten sonra biracı kadınla birlikte mutfağa geri döndü ve biz yemeğimizi bitirene kadar geri dönmedi. Daha sonra mağazalara gideceğini duyurdu ve kapıya yöneldi. Fearghas ve ben senin

uyanmanı beklemek için kalırken diğer adamların da onunla gitmesine karar verildiğinde çılgın bir çekişme yaşandı ve onlar gittiler.

Fearghas, "İçlerinden biri mağazalara yaptıkları ziyarette bunu ondan almış olabilir" diye önerdi. "Sanırım ne zaman döndüklerini sormanız gerekecek."

Donnghail, "Bu yakında olur," diye belirtti. "Neredeyse öğle vakti oldu." Rory kasıldı, başını kaldırdı, gözleri şokla irileşti. "Bu kadar geç mi?"

"Evet." Donnghail sırttı. Hiç bu kadar uzun süre uyumanı düşünmemiştim. Tom ve Simon, bayanı tekrar aranızda karıştığı yerden kaldırdıklarında yerinden bile kalkmadınız. Bir yanınız uyanıktı ama hâlâ uyuyordunuz."

Rory bu alay karşısında gözlerini kısa bir süreliğine kapattı, tam olarak hangi kısmının uyanık olduğunu biliyordu. Hiç şüphe yok ki onun vücudunun kendisine doğru bastırılmasına tepki olarak ekosesini kaldırıyor. Özellikle de ilk sabah olduğu gibi uykusunda bacağını kasıklarının üzerinde oynatıyorsa. Sadece Elysande'nin bunu fark etmemesini umuyordu. Onun yanında utanmasını veya rahatsız olmasını istemezdi.

İçini çekerek birasını bitirdi ve ahırın kapısına doğru yöneldi.

"Nereye gidiyoruz?" Fearghas hemen sordu, tezgahın üzerinden atlayıp onun yanına adım attı.

"Yakınlarda eczane olup olmadığını içkiciye sormam gerekiyor. Elysande'nin morluklarına merhem olarak biraz kurtboğan bulabilirim belki," diye yanıtladı Rory bir lokma ekmeğin etrafında.

"Var," diye duyurdu Donnghail diğer tarafından ve Rory soru sorarcasına ona baktığında açıkladı, "Bir süre sonra Leydi Elysande ekmek ve peynir dağıtırken sordu. Alkolik kadın ona onu nerede bulacağını söyledi." "Evet. Fearghas, "Orada onlarla karşılaşabiliriz" yorumunu yaptı.

Rory onları avluya çıkarırken bu öneriye sadece homurdandı. Ekmeği ve peyniri hızla yedi ve meyhanenin arka kapısından girerken son lokmayı da yutuyordu. Bu da iyi bir şeydi, yoksa ana odaya vardıklarında boğulabilirdi ve Tom ile Simon'un ikisini de o kadar kısa ekoseler içinde gördü ki, altlarından sarkan taşaklarını göremediğine şaşırdı.

"Bunun doğru olduğundan emin misin?" Simon ekosenin altını çekiştiriyordu.

"Seninki bu kadar kısa değil." Alick sabırla, "Sana söylemiştik," dedi. "Ekose arkadan aşağı inecek. Şimdi onu daha aşağıya koyarsanız, düştüğünde ona takılıp düşeceksiniz ve her şeye baştan başlamak zorunda kalacağız.

Rory, "Alick," diye homurdanarak uyarıda bulundu ve ardından kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak kardeşine ve Conn ile İnan'a bu hileden dolayı kaşlarını çattı. "Dalga geçmeyi bırakın ve ekoseleri düzeltin." Alick, "Ah, Rory," diye şikayet etti. "İskoçya'dan ayrıldığımızdan beri bulmayı başardığımız ilk eğlenceyi mahvetmek zorunda mı kaldın?"

Rory bu sözlerden dolayı bir an suçluluk duydu çünkü Alick ve adamları iki hafta boyunca Monmouth'un dışında kamp kurmuş, o kaledyken soğuk ve sert

zeminde uyumuş ve kendi yiyeceklerini avlamışlardı.

Ama Elysande'nin adamlarını böyle gördüğünü düşündüğünde bu suçluluk duygusu hızla yok oldu ve yeniden kaşlarını çatı. "Kızın onları böyle görüp utanmasını mı isterdin? Bahsi geçmişken, o nerede?"

Conn ciddi bir tavırla, "Mutfakta ağrılarına merhem yapıyor," dedi. "Ağrılarına merhem mi?" Rory boş boş tekrarlardı.

Tom neredeyse özür dilercesine, "Evet, bu sabah eczacıdan satın aldığı kurtboğan, söğüt kabuğu ve diğer birkaç yabani otlarla birlikte," dedi.

"Bana merhem mi yapıyor?" Rory dehşetle sordu.

"Ah. Eh, büyük ihtimalle Leydi Mairghread'in ona öğrettiği bir tarif gibi," dedi Tom yüzünü buruşturarak ve sonra açıkladı: "Korkarım hanımımızın İngiltere'de tanınmış bir şifacı olduğunu ve Leydi Elysande'yi eğittiğini söylemeyi unutmuş olabilirim. bildiği her şeyde."

Rory ağzı açık adama baktı, zihni kargaşa içindeydi. Elysande'yi acılarına merhem yapmak istemişti. Bu onun tek yeteneği idi, şifa vermek. Ya da en azından tanıdığı ve değer verdiği tek beceri. Herhangi bir adam kılıç kullanabilirdi. Lanet olsun, Buchanan'daki her erkek bunu yaptı. Ama onun özel olan tek yanı şifaydı. Bu onun çok fazla talep görmesini sağladı. Monmouth, onları iyileştirmek için seyahat etmesi için ona küçük bir servet ödeyen ilk adam değildi. O sadece en sonuncuydu ve İngiliz lordunun ona verdiği parayla artık ebeveynlerinin ona bıraktığı arazide kendi kalesini inşa etmeye yetecek kadar parası vardı. İşte bu kadar aranıyordu; her

erkeğin imreneceği bir servet kazanmıştı.

Rory'nin becerileri karşılığında herkese ödeme yapması veya hatta ödeme istemesi söz konusu değil. Annesinin başına gelenleri izlemek zorunda kaldığı için başka bir kişinin ölmesine seyirci kalamadığı için şifacı oldu. Ancak hemen hemen her hasta ona minnettarlığını gösterecek bir şey vermeye çalıştı; bu ister madeni para, ister hayvan, ister başka bir şey olsun. İyileştirdiği en fakir hasta bile, iyileştirme kapasitesinde işe yarayacağını umdukları yabani otları ve ilaçları toplamaya gitmişti. Ancak uzakta yaşayan ve kendilerine seyahat etmek için teşvike ihtiyaç duyacağından korkan zengin lordlar sıklıkla para teklif ediyorlardı. Ve uzun mesafelere seyahat etmek, evden ve aileden uzakta olmak rahatsızlık verici olduğundan ve onların parası yettiğinden ödemeyi kabul etti. Ama Elysande'de durum farklıydı. Becerilerini ona yardım etmek için kullanmayı umutsuzca istemişti. Kahraman olmak ve onun acısını dindirmek istemişti. O istemişti. . . Onun kendisini özel biri olarak görmesini istediğini fark etti. Bunun yerine mutfakta kendisi bir iksir hazırlıyordu. Annesinin ona öğrettiği bir şey. Kazara zehirlenmeyi ve ölümü önlemek için son derece dikkatli kullanılması gereken son derece zehirli bir bitki olan kurtboğanını kullanmak. Şimdi içini endişe kaplayan Rory topuklarının üzerinde döndü ve mutfak

kapısına doğru yönelerek homurdandı: "Ekoselerini düzelt."

Alick'in inlemelerini ve Tom ile Simon'ın adamların "kanlı eteklerini" düzeltmeleri yönündeki sinir bozucu taleplerini görmezden gelen Rory, mutfak kapısını itmeye başladı ve sonra zihni gözlerinin gördüklerini işlerken odanın ortasında donup kaldı.

Leydi Elysande tamamen çıplak, mutfak masasının üzerine serilmiş bir çarşafın üzerinde yüzüstü yatıyordu, başı katlanmış kollarının üzerine yaslanmıştı. Bira hanımı sırtındaki morlukların üzerine merhemi nazıkçe sürerken, çıplak sırtı ve kalçası görünürde kalıyordu.

"Nasıl yani leydim?" diye sordu. "Hiç faydası oldu mu?"

"Evet, teşekkür ederim Mildrede," Elysande bu sözleri bariz bir rahatlamayla söyledi. "Gerçekten bunu yapmayı teklif ettiğin için çok teşekkür ederim. Kendim yapmayı planlıyordum ama haklıydınız, sırtımı tek başıma yapamazdım."

"Hayır, bunu yapamazdın," dedi alkolik kadın kararlı bir şekilde ve ardından ses tonu özür dilercesine dönerek şunu itiraf etti: "Aslında ben sadece sırtına bir bakmak ve yüzün kadar kötü olup olmadığını görmek için teklifte bulundum. . Ama onu görmek. . ." Elysande'nin kalçasının yanındaki kaseden biraz daha merhem çıkarırken nefesinin altında gakladı ve başını salladı ve sempatik bir şekilde mırıldanmadan önce işine devam etti: "Ne kadar acı çekiyormuşsunuz, leydim. Buna nasıl katlandığını bilmiyorum," dedi hayretle, elleri şimdi kalçasının daha aşağılarına doğru hareket ediyordu.

Elysande nazıkçe, "İstersen şimdi durabilirsin Mildrede," dedi. "Diğer her şeye ulaşabilirim. 'Sadece sırtımdı, bunu kendim yapamadım ve bunu benim için yaptığınız için kesinlikle minnettarım.'

"Ah, saçmalık, leydim," dedi biracı, elleri işi hızla hallederken. "Size yardım etmekten mutluluk duyuyorum ve bu sadece bir dakika daha sürecek. Ayrıca," diye ekledi, bacaklarının arkasına doğru ilerlerken dudaklarını alaycı bir şekilde bükerek, "elim kremden dolayı çoktan uyuştı. Seni kendi elini uyuşturmaktan kurtarsak iyi olur.

Yeterince uyuşmuş parçanız olacak," diye kıkırdayarak belirtti.

Rory, Elysande'nin kabul ettiğinde sesindeki eğlenceyi duyabiliyordu. "Evet ama bu acıdan daha iyi."

"Evet." O sırada içkici kadının gülümsemesi soldu ve başını salladı. "Bırak eyerde oturmayı, yürüyebilmen bile benim için hayret verici. Siz çok cesursunuz leydim."

"Hayır, cesur değilim," diye güvence verdi Elysande sessizce. "Çok fazla sorun çıkardığım için bizi bir yerlerde bırakabileceklerinden çok korktum."

Mildrede kaşlarını çatarak, "Ah, kesinlikle hayır," dedi.

"Hayır," diye onayladı Elysande. "Bunu şimdi anlıyorum ama başlangıçta fark etmedim. O zamanlar bu İskoçların bu kadar iyi, nazık ve onurlu insanlar

olduğunu bilmiyordum.”

“Hayır. Sanmıyorum. Kesinlikle bir İskoç'tan bunu beklemezdim.” Kadın içini çekti. “Bu grupta şanslısınız leydim. Böylesine kötü bir durumda olan genç bir kızı kurtarmak için zahmete girecek kadar onurlu davranacak çok az İskoç vardır diye düşünüyorum.

"Evet," Elysande bu sözcüğü soludu. “Hayat bu şekilde komik değil mi?” "Nasıl yani hanımefendi?"

“Şey, sadece düşünüyordum. . . Gerçekten annemin, babamın ve tüm askerlerimizin öldürülmesi hayatımın en talihsiz olayıydı. Ama bence yeni İskoç dostlarımızla tanışmak en şanslımızdı. Ve her ikisi de arka arkaya gerçekleşti.” Mildrede üzgün bir şekilde, "Hayatın en iyi ve en kötü yanları tek bir olayda birleşti" dedi. "Hayat asla sana birini olmadan diğerini veremeyecek gibi görünüyor."

"Evet," diye mırıldandı Elysande ciddiyetle.

İkisi de bir dakika kadar sessiz kaldılar, sonra içkici kadın masadan uzaklaştı ve ellerini belinden sarkan bir bezle sildi. "Orada. Hepsi tamam."

"Teşekkür ederim," dedi Elysande, sırtı Rory'ye dönük olarak oturma pozisyonuna geçerek. “Bana yardım etmen çok nazik bir davranıştı.”

"Saçmalık," dedi içkici kararlı bir tavırla. “Ama bana tarifini vermelisin. 'Eğer o kadar derine inebilirse, kemiklerim ağrırken iki tanesi işe yarayabilir. Bazen o kadar çok ağrıyorlar ki, oturup ağlamak istiyorum.” "Elbette. Ama unutmayın ki kurtboğan zehirlidir, bu yüzden kullanırken dikkatli olmalısınız...”

Rory artık duymuyordu. Kadınlardan birinin dönüp onu orada aval aval bakarken yakalamasından korktuğu için odadan geri geri çıkmış ve kapıyı kapatmıştı. Ama yeterince duymuştu. Elysande, kurtboğanın ne kadar tehlikeli olabileceğini açıkça biliyordu ve merheminde doğru miktarda kullanmış olmalıydı, çünkü üzerine yeterince krem sürülmüştü, eğer yanlış yaparsa çoktan ölmüş olurdu. Ve, göklerdeki Tanrım, bu bir suç olurdu. Elysande'nin çok güzel bir vücudu vardı, yumuşak kıvrımları vardı ve morlukların olmadığı soluk pembe bir cildi vardı. "Bu daha iyi. Daha önce bunun çok kısa olduğunu biliyordum.

Rory, Tom'un sert sözlerine baktığında adamların onun ekosesini tamir etmeyi bitirdiğini ve şimdi Simon'ınki üzerinde çalıştıklarını gördü. Tom'un ekosesi artık olması gerektiği gibi neredeyse dizlerine kadar uzanıyordu. Rory, bundan pek de memnun görünmese de şunu fark etti. Tom dizlerine bakmak için eğilip kaşlarını çatmaya devam etti. Rory buna alışmasının biraz zaman alacağını düşündü.

"Görünüşe göre kadının senin iyileştirme becerilerine ihtiyacı yokmuş."

Adam onun yanına yaklaşırken Rory, Conn'un bu yorumu üzerine yüzünü buruşturdu. “Hayır. Bu yeteneklere kendisi de sahip.”

"Evet," diye mırıldandı Conn ama gözlerinde sanki ne kadar hayal kırıklığına

uğradığını biliyormuş gibi bir sempati vardı.

Rory omuz silkmeye çalıştı. "Sorun değil. Bu bana herkesin yaralarıyla ilgilenmekten bir mola veriyor.

Conn, "O ilginç bir kız, Leydi Elysande," yorumunu yaptı. "Leydi Saidh kadar cesur, Laird Sinclair'in karısı Leydi Jo gibi iyileştirme konusunda yetenekli ve tüm erkek kardeşlerinizin eşleri kadar nazik. Sanırım iyileştiğinde o da diğerleri gibi sevimli olacak," diye ekledi. "Aslında bu sabah dükkânları ziyaret ederken bir ara üzüntülerini unutup gülümsedi ve güldü ve morlukların gölgelediği güzelliğin bir ipucunu gördüm."

Rory anında kıskançlığın biraz seğirdiğini hissetti. Kızın gülümsediğini ve güldüğünü görmek ister. "Ah, uyandın."

Rory mutfak kapısına doğru döndüğünde biracı kadının dışarı baktığını gördü. Ona bir gülümseme sunarak, "Evet. Günaydın hanımefendi. Ekmek, peynir ve bira için teşekkür ederim. "Takdir edildi."

"Eh, Leydi Elysande, kendisini ve adamlarını kendisine saldıran kötü adamlara karşı korumak için bütün gece oturduğunuzu açıkladıktan sonra, aç kalmanıza izin veremezdim."

Rory bu sözler karşısında gözlerini kırıştırdı ve gözlerinde bir parıltıyla ciddiyetle başını sallayan Conn'a baktı. Görünüşe bakılırsa, Elysande'nin uyuduğunu gizlemek için söylediği yalanın farkındaydı. Kadın yeniden konuşmaya başladığında, bu yalanın onu hak ettiğinden daha iyi gösterdiğini düşündü.

"Ve burada olman çok iyi oldu, çünkü ekose konusunda yardıma ihtiyacımız var," dedi alkolik kadın hafifçe kaşlarını çatarak. "Elimden geleni yaptım ama leydim, eğer uyanırsanız sizi, eğer uyanmazsanız kardeşinizi getirmemi önerdi." Rory, "Yardım etmekten memnuniyet duyarım" dedi ve ona takip etmesini işaret ettiğinde kapıya doğru ilerledi. Bu kez mutfığa girdiğinde Elysande sadece kendi elbisesini değil, muhtemelen pantolonunu ve tuniğini de tamamen giymişti; şimdi üzerinde ekose bir şerit vardı ve beline bir parça iple kemer takmıştı. Ancak etek kısmı biraz dengesizdi, kıvrımlar düzensizdi ve belindeki ipin üzerindeki kısım battaniye gibi omuzlarının etrafına çekilmişti.

Alkolik kadın huysuz bir tavırla, "Korkarım, elbiselerinin üzerine ekose giyen bir veya iki İskoç bayanı gördüğümde, bunu nasıl başardıklarından emin olamadım," dedi. "Pilleri doğru yapamadım ve..." Rory

, "Aslında ilk denemende iyi iş çıkardın," diye onu nazikçe temin etti.

Elysande kadına gülümseyerek, "Sana söylemiştim, Mildrede," dedi hemen.

"Sadece bir veya iki ince ayara ihtiyacı var."

Rory ona boş boş baktı, onun gülümsemesini görünce düşünce zincirini kaybetti. Elysande ona hafif bir açıyla bakıyordu, morarmış tarafı başka tarafa dönüktü ve bira hanımına ya da Mildrede'nin ona söylediği isimle nazik bir şekilde gülümsediğinde, tüm bu hasar altında onun ne kadar güzel olduğunu görünce

şaşkına döndü. “Bu doğru değil mi lordum?” Elysande onu harekete geçirdi ve onun orada öylece durmuş ağzı açık ona baktığını fark etmesini sağladı. "Evet," dedi sonunda, sesi huysuzdu ve o ince ayarları yapmak için ilerledi. Mildrede onu çalışırken izlerken, "Sizin ve adamlarınızın neden İskoç elbisesi giymeniz gerektiğini düşündüğünüzü hala bilmiyorum" dedi. “Çünkü eğer de Buci annemin hizmetçisini ona bildiklerini anlatmaya zorladıysa, o ve adamları İskoçlarla birlikte seyahat eden bir İngiliz hanımı ve onun iki askerini arıyor olacaklar. İskoç bir kadın ve onun adamları değil.”

Rory pililerini düzeltmek için diz çökmüştü ama onun sözleri üzerine dehşet içinde ayağa fırladı. "Ona de Buci'den bahsettin mi?"

Elysande'nin gözleri onun tepkisi üzerine hafifçe büyüdü ama sonra sakinleştirici bir şekilde kolunu okşadı. Evet ama sorun değil. Dün gece yemek yediğimiz büyük odada kralımızın portresini görmedin mi? Mildrede, kralımızın öldürülmesini de istemeyecek sadık bir tebaadır. Görevimizin önemini artık bildiği için bize yardım etmekten çok mutlu."

"Evet," dedi Mildrede kararlı bir şekilde. “Kralımız neden bir aziz? Babası Edward II'den ya da kralımız çocukken hazineyi yöneten ve iflas ettiren Mortimer'dan çok daha iyi. Yalnızca Şeytan'ın uşakları, kardeşini tahta geçirebilmek için kralımızın ve oğlunun ölmesini isterler. Hayır, bunun olmasına ihtiyacımız yok.

Rory, Edward III'e aziz diyen birisiyle ilgili bazı zorluklar yaşadı. Adamın hükümetin elden geçirilmesi gibi bazı iyi şeyler yaptığını biliyordu ve babasının aksine İskoçya'yı ele geçirmeye çalışmıyordu. Şu anda. Ancak bunun tek nedeni, işinin Fransa'yla dolu olmasıydı.

Yine de kadın, kralına olan sadakatinde samimi görünüyordu. Üstelik yollar geçilmez olduğundan, de Buci'ye para karşılığında onlara ihanet etmesi için bir haberci gönderebileceğinden endişesi yoktu ve o da yollar geçilebilir hale gelir gelmez ayrılmayı planlıyordu, bu yüzden onun bilmesinin pek bir önemi olmadığını düşünüyordu.

İçini çekerek sadece başını salladı ve dikkatini tekrar ekoseyi düzeltmeye verdi ve hemen etekleri düzeltti. Malzemeyi yukarı ve boğazına doğru çektikten sonra, "Üst kısmı tutturmak için bir iğneye ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Eğer onu buraya sıkıştırırsak, geri kalanını öylece bırakabilirsin ya da bir pelerin başlığı gibi başının üzerine çekebilirsin."

Mildrede, "Bir iğnem var," dedi ve hızla odadan çıktı.

Yalnız kaldıklarında Elysande sessizce, "Mildrede'ye söylediğim için üzgünsün," dedi.

Rory yüzünü buruşturdu ama şunu kabul etti: "Doğrusunu istersen, bunu yapmamanı tercih ederdim." Parasını, yani bira hanımını seviyor. Ahırda

kalmamız için talep ettiği gülünç meblağı hatırlamıyor musun?"

"Evet. Ben hatırlıyorum. Ama 'bunun nedeni İskoç olmanız' dedi savunmacı bir tavırla. Rory bu sözler karşısında kaşlarını çattı. "Bunun ne alakası var..."

"Buradaki insanların İskoçları sevmediğini kendin söyledin. Seni tüm zorluklarının kaynağı olarak görüyorlar. İngiliz çocuklarına uslu durmaları söylenerek yetiştiriliyor, yoksa İskoçlar ağaçlardan atlayıp onları alacaklar."

"Çocukken bunu sana mı anlattılar?" dehşetle sordu.

"Hayır, elbette hayır. Annem İskoçtu. Biz bağımsızlığımızı korumaya kararlı, güçlü ve cesur bir halkız" dedi. Rory gülümsedi, yarı İngiliz olmasına rağmen kendisini İskoç olarak tanımlaması hoşuna gitmişti.

"Mesele şu ki," diye kararlı bir şekilde devam etti Elysande, "Mildrede doğal olarak İskoçlardan korkuyor. Yine de, doğal olarak düşman olmamıza rağmen, bu kadar korkunç bir gecede bizi soğukta görmeyecek kadar nazikti. Yani kalmamıza izin verdi, ama vicdanını rahatlatmak ve komşularının onun hakkında kötü düşünmesini önlemek için, haklı olarak, sırf yatakta uyumamız için bize pahalıya mal olduğunu iddia ederek size çok para ödetti. stabil."

Rory, onun şimdiye kadar tanıştığı en tatlı, en saf kadın olduğunu düşünerek sessizce ona baktı.

"Ayrıca orucumuzu açmamız için bize ücretsiz yemek verdi. Merhemimi yapmak için mutfakını kullanmama izin verdi ve bana yardım etti, ayrıca bunu telafi etmek için bu akşama da güzel bir yemek ekliyor, artık her şeyi biliyor."

"Merhem," dedi Rory şimdi, o kısma tutunup gerisini bıraktı. "Kurtboğan konusunda dikkatli miydin? 'Bu...' "Zehirli," diye sözlerini eğlenerek tamamladı.

"Evet. Biliyorum. Kullanırken ve kullanılan miktar konusunda çok dikkatliydim."

Rory başını salladı ve ardından "Çalışıyor mu?" diye sordu.

"Evet. Kendimi çok daha iyi hissediyorum. Çoğu yeri uyuşmuş, bu tuhaf geliyor ama. " Kaderci bir tavırla

omuz silkti.

Onun için söylenmemiş düşüncüyü "Acıdan daha iyi," diye tamamladı. "Evet," diye fısıldadı ve sonra kapı ardına kadar açıldığında ona doğru baktı.

"Burada. Bunu kullanabilirsin," diye duyurdu Mildrede koşarak odaya girdi ve güzel bir minyatür broş uzattı. "Ah, hayır Mildrede," diye itiraz etti Elysande.

"Çok iyi." Bunu kabul edemem."

Mildrede, "Yapmanı istiyorum," diye güvence verdi ve sonra bir parmağını broşun üzerinde gezdirdi. "Annemindi." Bunu ormanda yaralı bulduğu ve genç bir kadın olarak yardım ettiği bir lordan aldı. Üzerinde hiç parası yoktu ve teşekkür olarak broşu ona verdi. Evlendiğinde bana verdi."

"O halde bunu kesinlikle senden alamam Mildrede," dedi Elysande kararlı bir şekilde.

"Kuyu." Mildrede kısaca kaşlarını çattı. "Ödünç alabilirsin o zaman. Kralı

uyardıktan ve o da Buci piçi ve arkadaşlarıyla ilgilendikten sonra güzel bir ziyaret için geri gelebilir, bana tüm maceralarını anlatabilir ve rozeti geri verebilirsin. Bunu isterdim. İyi olduğunu görmek ve nasıl gittiğini öğrenmek için.”

Elysande bu öneriye gülümsedi, belli ki bundan etkilenmişti ama sonra kaşlarını çattı. “Peki ya de Buci beni yakalayıp öldürürse? Pin sonsuza dek kaybolacaktı. Hayır, yapamam.”

Rory, Mildrede'nin bu sözler karşısında nasıl yüzünün solduğunu gördü ve tepkisini tam olarak anladı. Bu öneri

karşısında kendisini biraz zayıf ve hasta hissetti. Üstelik Elysande bunu o kadar umursamaz bir tavırla söyledi ki, sanki bu iyi bir olasılıkmış ve sadece farkında olmakla kalmayıp kabul etmiş gibi.

"De Buci seni almayacak," dedi kesin bir dille. “Ben ve adamlarım sizi güvende tutacağız. İskoçya'ya ulaştığımızda tüm klanım olacak ve İskoçya'nın her yerinde kendi klanları ve orduları olan ve yardım edecek erkek ve kız kardeşlerim var. Onlar ve Sinclair'ler arasında, seni bu durumdan canlı kurtaracağız, kızım. Kralını da uyar.”

Mildrede o anda yeniden nefes almaya başlamış gibiydi, hatta ona gülümsedi. “İşte, gördün mü? O ve adamları seni hayatta tutacak. Yani bunu ödünç alabilirsin.

"Evet, yapacağız," dedi Rory kararlı bir şekilde. Pimi alarak ekoseyi boynuna sabitlemek için kullandı ve şöyle dedi: “Ama sadece kısa bir süre için. Hemen dışarı çıkacağız, onun kullanması için çok daha ucuz bir broş alacağız, öğle yemeğimizi hanlardan birinde bulacağız ve geri döndüğümüzde sizinkini geri vereceğiz.” Mildrede itiraz eder gibi ağzını açtığı anda nazikçe ekledi: "Bu çok güzel bir parça ve dikkat çekebilir, bu çetin sınav bitene kadar isteyeceğimiz son şey bu." Daha ucuz bir şey bize daha iyi hizmet eder.”

“Ah, evet. Sanırım olabilir," diye yumuşadı biracı kadın.

"Ve söz veriyorum, tüm bunlar bittiğinde Leydi Elysande'yi ziyaret için burada bizzat göreceğim." Bunun üzerine toparlandı ve ona bir kez daha gülümsedi.

"Pekala, o zaman sorun değil."

Rory başını sallayarak Elysande'nin kolunu tuttu ve onu kapıya doğru itti. "O halde biz de yola koyulalım, siz de işinize bakın."

"Evet," dedi Mildrede. “Ama akşam yemeği için döndüğünüzden emin olun.

Albert'imi et bulmaya gönderdim böylece bu gece sana güzel bir güveç hazırlayabilirim. Süslü bir akıl yok, sadece karnınızı doyuracak ve önünüzdeki zorluklar için gücünüzü artıracak doyurucu bir çorba."

Rory onu mutfaktan çıkarırken Elysande, "Bunu sabırsızlıkla bekleyeceğiz," diye güvence verdi. Adam onu o kadar hızlı hareket ettiriyordu ki bira odasına doğru birkaç adım atmışlardı ki başını tekrar öne çevirdi ve bakışları yeni kıyafetleri

içindeki Tom ve Simon'a takılınca aniden durdu.

Bölüm 7

“Hanımefendi?” Elysande sadece ağzı açık onlara baktığında Tom rahatsız bir şekilde konuştu. "Rahatsız mısınız, leydim?" Simon, bir Tom'a, bir de Tom'a bakarak ekledi ve neredeyse umutla sordu: "Kendimize dönsek mi..."

"Hayır!" diye ağzından kaçırdı, yeniden ilerlemeye başladı ve şimdi gülümsüyordu. "İskoçlara benziyorsunuz ve biz de bunu istedik."

Ve bu doğrudu. İskoçlara benziyorlardı. Bakışları üzerlerinde kayarken Elysande, birlikte seyahat ettikleri gerçek İskoçlardan biraz daha kısa ve biraz daha az kaslı olduğunu düşündü. Tom ve Simon zırhları, zincir zırhları ve dolgulu tunikleriyle çok daha iri görünüyorlardı. Artık pek de tehditkar görünmüyorlardı. En azından, her biri birkaç santim ila yarım fit daha uzun olan ve kesinlikle daha geniş ve üst kolları daha geniş olan Buchanan'ların yanında. Kılıç kullanmasından ziyade şifa vermesiyle ünlü olması gereken Rory'nin bile üst kolları kocamandı. Ama Tom ve Simon babasının en genç adamlarından ikisiydi. De Buci geldiğinde mesaj iletmek için uzakta olmalarının ve katliam bitene kadar eve dönmemelerinin nedeni buydu. Yine de İskoç kıyafetlerinin içinde bu kadar küçük göründüklerini görmek onu şok etmişti.

Conn sakin sesiyle, "Arisaidh'inizde çok hoş görünüyorsunuz Leydi Elysande," dedi. “Gerçek bir İskoç kızı gibi.” Elysande, yüzünün bir tarafındaki hasarı ve pek de hoş görünemeyeceğini hatırlayana kadar bu iltifat karşısında mutluluktan kızardı. Adam sadece nazik davranıyordu. Bunu amaçlandığı şekilde yaparak adama gülümsedi, ekose eteğinin yanlarını biraz dışarı çekti ve hızla reverans yaptı.

Tekrar ayağa kalkıp genişçe gülümsedi ve İskoç aksanlarını taklit etmeye çalıştı. “Teşekkür ederim nazik efendim. 'İskoç bir kız olmaktan mutluyum.'"

Buchanan adamlarının yüzlerindeki dehşet, onların bu çabadan Rory'den daha fazla etkilenmediğini gösteriyordu. Elysande gözlerini devirerek topuklarının üzerinde döndü ve kapıya doğru yöneldi. Ekosenin üst kısmını başının üzerine çekti, giderken yüzünün hasarlı tarafına doğru çekti ve o kadar tiksindikleri aksanı ekledi ki, "Hadi gelin o halde hanımlar. Görünen o ki, öğle yemeğimizi bir yerlerde bulmak için tekrar mağazalara gidiyoruz."

Rory, kapıyı açmak için yanında belirirken eğlenerek, "Bunu böyle devam edersen onları ağlatacaksın kızım," dedi.

Birahaneden ayrılırken "Bu o kadar da kötü değil" diye itiraz etti. “Evet. 'Tis,' diye güvence vererek kolunu tutarken sırtıttı.

Elysande yalnızca sinirle burnunu çekti ve yürümeye devam etti.

“Neden mağazalara geri dönüyoruz?” Alick, kendisi ve diğer adamlar etraflarından uzaklaşırken sordu. Rory, "Leydi Elysande'nin arisaidh'i için bir

iğneye ihtiyacı var," diye yanıtladı.

"Ama bir iğne takıyor," diye belirtti Alick, Rory'nin etrafından Elysande'nin arisaidh'ini boynuna bağlayan iğneye bakmak için vücudunun üst kısmını öne doğru eğerek.

Rory, "Bu içkici kadının," diye açıkladı. "Onun yerine başkasını bulana kadar ödünç aldım."

"Ah," dedi Alick anlayışla.

"Conn, ihtiyacımız olanı bulabileceğimiz bir mağaza var mı?" diye sordu. "Evet." Rory, "Öyleyse yolu göster," diye önerdi ve adam da bunu yapmak için önlerine çıktı.

Sonraki birkaç dakika boyunca sessizce yürüdüler, ta ki Rory ona "Şehir hakkında ne düşünüyorsun kızım?" diye sorana kadar.

Elysande yüzünü buruşturmamayı başararak ona ve ardından işlek caddeye baktı. Bu sabah meyhaneden ilk ayrıldıklarında hava çok güzeldi. Hava soğuk ve berraktı, sokak neredeyse boştu ve zemin taze, temiz karla kaplıydı. Ama birahaneye döndüklerinde çok farklı bir manzaradan geçmek zorunda kalmışlardı. O zamana kadar şehir bir araya toplanmıştı, hava sakatat kokuyordu ve sokak sulu kar, çamur ve binaların üst katlarının pencerelerinden boşaltılan lazımlıkların içindekilerin bir karışımıydı.

Aslında şehri iğrenç buluyordu ve burada yaşamak zorunda kalan insanlar için üzülüyordu. Böyle bir şehrin lağım çukurlarından uzakta bir kalede büyüdüğü için de minnettardı. Ama bunu söylemek yerine "Bütün şehirler böyle mi?" diye sordu.

"Bazıları daha büyük, bazıları daha küçük ama evet. Aksi takdirde hepsi hemen hemen aynıdır," diye yanıtladı etrafına bakarak.

Elysande bu haber karşısında burnunu kırıştırdı ama sadece şöyle dedi: "Eh, dükkânların açık olması ve çeşitli tüccarların kaleye gelmesini beklemek zorunda kalmamak güzel."

"Evet. "Bu bir avantaj," dedi Rory ve sonra yüzünü buruşturdu. "Ama koku."

"Evet," diye soludu Elysande ve özellikle kokuşmuş bir bölgeden geçerlerken ekosesinin başlığını burnunun üzerine çekti. "Ve bu tür pisliklerle sokaklarda dolaşmak sağlıklı olamaz. 'Kara Veba'nın şehirleri diğer yerlere kıyasla çok daha fazla etkilemesine şaşmamalı."

"Evet," dedi Rory sertçe ve sonra onu yanından geçtikleri binaya yaklaştırdı ve tepelerinde bir panjurun açıldığını duyduklarında onu aceleyle götürdüler. Birinin dışarı attığı lazımlığın içindekiler gruptaki hiçbirinin üzerine sıçramayacak kadar hızlıydılar.

"Çocuklar nerede oynuyor?" Elysande ani bir endişeyle sordu. "Ne?" Rory şaşkınlıkla sordu.

"Kynardersley'de hizmetçilerin çocukları, ebeveynlerine yardım etmedikleri

zamanlarda avluda oynuyorlardı. Peki burada nerede oynuyorlar? Etrafta hiç çocuk görmedim."

Rory sanki onları arıyormuş gibi etrafına bakındı. "Belki de bugün soğuk onları içeride tutmuştur. Ama güzel günlerde nerede oynayacakları hakkında hiçbir fikrim yok."

Conn'u başka bir caddede takip ederken ikisi de sessizdi. Elysande yanlarındaki ve arkalarındaki adamları görmek için etrafına baktı. Alick, Rory'nin diğer tarafındaydı, İnan da onun yanındaydı ve diğer adamlar da onların arkasındaydı ama hepsi tetikteydi, gözleri sokaklardaki insanları tarıyor ve belaya karşı tetikteydi. Elysande, Rory'nin onlara de Buci'nin adamlarına dikkat etmelerini söylediğini tahmin etti.

Şu anda bunu düşünmek istemeyen Elysande, aklına söyleyecek bir şey aradı ve sordu: "Bu kadar çok erkek ve kız kardeşle büyümek nasıldı?"

Rory bu soruya şaşırılmış göründü, sonra çarpık bir şekilde gülümsedi ve omuz silkti. "Bunun hakkında gerçekten hiç düşünmedim. Sanırım gürültülüydü, meşguldü ve bazen de baş belasıydı."

"Neden kıçın ağrıyor?" merakla sordu. Her zaman erkek ve kız kardeşler istemişti. Bunun harika olmaktan başka bir şey olacağı hiç aklına gelmemişti. Rory, anıları hatırlatan sevgi dolu bir gülümsemeyle, "Birbirimize yaptığımız şakalar yüzünden," dedi. "Annem öldükten sonra, şifayla ilgili bulabildiğim her kitaba burnumu soktum ve onlar benimle bu konuda dalga geçmekten ya da onları kapıp beni kovalamaktan hoşlanıyorlardı." Alaycı bir tavırla omuz silkti. "Gerçi dürüst olmak gerekirse hiçbir zaman bana birbirleri kadar saldırmadılar." "Birbirlerine ne tür şakalar yaptılar?" Elysande ilgiyle sordu.

"Ah, pekâlâ, eğer çok derin içki içip bilincini kaybedecek kadar aptallarsa birbirlerinin kafalarını tıraş etmek. Kaşınınsın diye yataklarına ezilmiş kuşburnu koyuyorum."

Alick sohbet katılarak, "Domuzları uyurken yataklarına koymak ya da onlar hala içinde uyurken yataklarını ağıllara taşımak," diye araya girdi. Rory'nin etrafına eğilerek onun bakışlarıyla karşılaştı ve açıkladı: "Bu son ikisi bizim büyüdüğümüz zamanlardı ve bunu yaptığımız kardeşler de fincanlarındaydı."

"Evet," diye onayladı Rory. "Fakat bence en kötüsü gençliğimizdeydi.

Kardeşlerimizden biri bir armutun sapını dikkatlice kesip içini boşalttı ve içini böceklerle doldurdu, sonra sapı geri koydu ve ne olacağını bekledi."

"Ne oldu?" Elysande gözlerini kocaman açarak sordu.

"Saidh armudu yemeye başladı, ağzı böceklerle doldu ve boğulmaya başladı." Bu hatıra karşısında yüzünü buruşturdu. "Bu muhtemelen en kötüsüydü. Bunun nasıl yapıldığını ancak düşürdüğünde sapın dışarı fırlaması sayesinde anladık."

Hatırasıyla başını salladı. "Suçlunun kim olduğunu hiçbir zaman bulamadık ve kimse itiraf etmedi."

"Evet," dedi Alick sertçe. "Hiç şüphe yok ki bunu kim yaptıysa, ortaya çıkmaları halinde cezalandırılacaklarından korkmuştu. Hepimiz buna üzüldük. O armudu içimizden herhangi biri koparabilirdi ve Saidh neredeyse boğularak ölecekti. Henüz on yaşındaydı."

"Sevgili Tanrım," Elysande nefes aldı ve sonra başını salladı. "Her zaman erkek ve kız kardeşlerimin olmasını isterdim ama şimdi olmadığım için şanslı olduğumu düşünüyorum. Çocukların bu kadar zalim olabileceğini kim bilebilirdi?"

"O halde tek çocuk muydunuz?" Rory ciddiyetle sordu ve başını sallayınca şunu itiraf etti: "Ben de öyle varsaymışım ama acı verici bir anıyı gündeme getirmekten çekinmedim."

"Annem ben doğmadan önce birkaç kez hamileydi," dedi sessizce. "Ve daha sonra birkaç tane daha. Ama doğumundan birkaç gün sonra hayatta kalan tek kişi bendim. Onun için korkunç bir üzüntü kaynağıydı. Her zaman birkaç çocuk istemişti."

Rory, "İşte bu yüzden onun hazinesiydin," diye mırıldandı. "Evet." Hafifçe gülümsedi. "Bana sürekli böyle seslenirdi."

Rory anlayışla başını salladı ve sanki yorum yapacakmış gibi ağzını açtı ama sonra durup Conn'a çarptığında şaşkınlıkla etrafına baktı.

"Buradayız" dedi savaşçı, önünde durduğu dükkânı işaret ederek. "İğneleyicinin ihtiyacın olan şey olmalı ya da bunu yapabilmeli."

"Ah. Sağ." Rory alaycı bir şekilde gülümsedi ve ardından Elysande'yi içeri aldı.

"Siz burada bekleyin, bir dakika bile olmayacağız, sonra öğle yemeğimizi yiyecek bir yer buluruz."

Rory dükkân sahibine ne istediklerini anlatırken Elysande ilgiyle mağazaya baktı. Daha önce hiç bir iğne dükkânına gitmemiştii ve mevcut ürün çeşitliliği karşısında şaşırmıştı. Başlıklar ve giysiler için ahşap, demir, bronz, gümüş ve hatta altından iğneler vardı. Seyahat eden tüccarların bu tür seçimlerini hiç görmemişti. Bu onun için gerçekten harikaydı. Ancak seçime rağmen tam olarak aradıkları şeye sahip değildi. Sade iğneler daha ucuz olduğu için popülerdi ve sonuncusunu onlar gelmeden hemen önce sattığını iddia etti. Ancak günün ilerleyen saatlerinde geri dönmek isterlerse öğleden sonra daha fazlasını yapmayı planlıyordu.

Rory neye ihtiyaç duyulduğunu anlattıktan sonra Elysande, onlar dönmeden önce onu başka birine satmayacağından emin olmak için adama bir para verdi ve onlar da ona teşekkür edip adamların yanına gitmek için dışarı çıktılar.

Onları beslemek isteyen bir han bulmak için oradan ayrıldılar ve oldukça lezzetli bir tatlı peynirli turta olan sosis ve lese kızartmasıyla karınlarını doyurdular. Öldürmek için zamanları olunca yemeklerinin üzerinde oyalandılar ve daha sonra karşılaştıkları birkaç dükkânı daha ziyaret ettiler. Conn ve Rory'nin yolculuk

sırasında ısınmak için yeni deri eldivenler satın aldıkları bir eldivencide durdular, Elysande'nin Mildrede'nin beline ekoseyi sabitlemek için kullandığı ipin yerine bir kemer satın aldığı bir korsede, Simon'un bir delik açtığı bir soouter'da durdular. botlarından birinin alt kısmı onarıldı ve ardından bir çömlekçininki güzel kaseler ve tencerelerle dolu. Bütün duraklamalara rağmen, iğneci dükkânına döndüklerinde broş tam olarak hazır değildi ve cilalanması için biraz beklemek zorunda kaldılar. Rory bunu onaylayıp parayı ödediğinde vakit geç oluyordu. Birahaneye döndüklerinde Mildrede'nin akşam yemeğini kendileri için hazırlamış olduğunu gördüler.

Bu yemek bir önceki geceden çok farklıydı. Bu gece onlara kazıcılar için taze ekmek ve içinde koyun eti bulunan doyurucu bir güveç ikram edildi. Hatta Albert ve Mildrede de onlara katıldı; Mildrede kızardı ve memnun oldu; kocası ise yemek sırasında erkeklerin ona yaptığı yüksek sesle iltifatlar karşısında gururla kızardı.

Daha sonra biralarının başına oturup bundan bundan konuştular. Elysande ilk başta arkadaşlığın ve konuşmanın tadını çıkarıyordu ama gece ilerledikçe ve sırtındaki uyuşukluk azalmaya başladıkça koltuğunda kasılmaya başladı. Sonunda izin isteyip masadan ayrılmak zorunda kaldı. Tom ve Simon hemen ayağa kalkmaya başladılar ama o onlara tekrar yerlerine oturmalarını işaret etti. Bir şeyler getireceğini mırıldanarak odadan çıktı ve ahırlara doğru yöneldi. Getirmesi gereken şey merhemiydi ve sadece daha fazlasını sürmek içindi. Bunun için tanıklara ihtiyacı yoktu. Çatı katına çıkan merdiveni tırmanmak, bir önceki gece bütün gün bisiklet sürdükten sonra yaşayacağı bir zorluk değildi ama Rory'nin onu tekrar yukarı taşımasına minnettar olacak kadar kötüydü. Çatı katına çıktığında bacakları ve kolları titriyordu ve alnında ter vardı. Elysande merhemini aldı. Ekoseyi çıkarıp yeniden giyme zahmetine girmek istemediği için sadece pantolonunu çıkardı, eteğinin arkasını yukarı çekti ve merhemi hızla bacaklarına ve poposuna sürdü. Daha sonra pantolonu tekrar giydi ve elbisenin ve tuniğin üst kısmını çıkarmaya çalışmadan önce ekosenin üst kısmının düşmesine izin vermek için iğneyi çıkardı. Elysande onları beline sarkıtmaya bırakarak sırtının ulaşabildiği kadar kısmına merhem sürmeye başladı. Ahır kapısının açıldığını duyduğunda bunun fazla bir şey olmadığını fark etti. Dudaklarından alarm dolu bir gıcırtı dökülen Elysande, elbisesini yukarı çekerek kendini korumaya çalıştı ama Mildrede, "Hanımefendi?" diye seslendiğinde duraksadı.

"Evet?" rahatlayarak cevap verdi.

"Uyumadan önce biraz daha merhem sürmek konusunda yardıma ihtiyacın olabileceğini düşündüm."

"Ah." Elysande bu sözcüğü içini çekti ve ardından, "Evet, sakıncası yoksa?" dedi.

“Hayır. "Bu yüzden dışarı çıktım," dedi Mildrede, merdivene çıkarken sesi giderek yaklaşıyordu. “İlk başta aklıma gelmedi, yoksa izin istediğinde ben de seninle gelirdim. Ama sonra akşam ilerledikçe senin nasıl sessizleştiğini düşündüm ve merhemin etkisini yitirdiğini fark ettim.”

Elysande, yaşlı kadının kendisini çatı katına çekmesini izlerken gülümseyerek, "Ve sen haklıydın," dedi. "Bacaklarımı ve kalçalarımı zaten yapmıştım ama ahırın kapısının açıldığını duyduğumda sırtımla mücadele ediyordum" diye itiraf etti.

Mildrede yaklaşıırken hafifçe, "O halde hızlı iş olacak," dedi. "Yere yat."

Elysande kürkün üzerine uzandı ve bu sırada tuniğinin ve elbisesinin üst kısmının düşmesine izin verdi. “Teşekkür ederim Mildrede.”

Mildrede, Elysande'nin koyduğu yerden seramik kabı alırken, "Memnun oldum," diye mırıldandı. Duraklayarak onu inceledi ve ardından onunla birlikte gelen kapağı aldı. "Bu ilginç. Bunu nereden aldınız hanımefendi?"

"Bu Rory'nin fikriydi" dedi, hafif bir gülümsemeyle küçük tencereye bakmak için başını çevirdi. “Roketimin hazır olmasını beklerken bir çömlekçiye rastladık. Bardak yapıyordu ve Rory ondan kulpsuz ve kapaklı bir bardak yapmasını istedi. Eğer gün sonuna kadar yaptırırsa fazladan ödeme yapmayı teklif etti ve yaptı. Ancak kapak kolayca çıkıyor, bu yüzden seyahat ederken dimi kumaşa veya başka bir şeye sarmak zorunda kalacağız.” Mildrede, yanındaki kürkün üzerine diz çökerken, "Çok zekice," dedi.

"Evet," diye onayladı Elysande ve sonra Mildrede'nin sırtındaki merhemi düzeltmesi için gereken birkaç dakika boyunca sessiz kaldı.

"İşte buradasın" dedi Mildrede, doğrulurken tencerenin kapağını tekrar kapatarak.

"Teşekkür ederim." Elysande doğruldu ve hızla tuniğini yeniden giydi ve elbisesinin üst kısmını tekrar yerine çekti. Görevi bitirdikten sonra ayağa kalktı ve Mildrede'nin bakışlarıyla karşılaştı ve ekledi: "Her şey için."

"Bir şey değil leydim," dedi sessizce tencereyi verirken. "Adamların, karın düştüğü kadar çabuk eridiğini ve sizin de yarın yola çıkmak istediğinizi söylediğini duydum."

"Evet." Elysande de onların bunu söylediğini duymuştu.

"Kral'ı zamanında uyarmak istiyorsan bunu yapman gerektiğini biliyorum ama yine de gitmene üzüleceğim. Bugün ve bu gece sizinle oturup sohbet etmekten keyif aldım," dedi Mildrede huysuzca, bu itiraftan utanmış görünüyordu.

"Masanızda bir grup İskoç'a katlanmak anlamına gelse bile mi?" Elysande dalga geçti.

"Evet." Çarpık bir şekilde gülümsedi ve sonra gönülsüzce itiraf etti: “İskoçlar için kötü bir grup delikanlı değiller. Hepsi sana çok iyi bakıyor ve endişeyle izliyorlar. Özellikle şu Rory. Gözlerini nadiren senden ayırıyor. Söz verdiği gibi sizi güvende tutacağını biliyorum.”

“Evet. Elinden gelenin en iyisini yapacağını düşünüyorum,” diye kabul etti Elysande ve ciddiye. Gerçi bu görevde başarılı olabileceğinden pek emin değildi. Çaresiz bir adamdan daha tehlikeli bir şey yoktu ve de Buci bir insanın olabileceği kadar çaresizdi.

“O halde iyi uykular diyeceğim ve kendinizi rahat bırakın. Bu gece yatağımı bulmadan önce biraz pişirmem gerekiyor ama erken kalkacağımdan emin olacağım. Önce bana veda etmeden gitme.”

Merdivene doğru yürüdüklerinde Elysande, "Yapmayacağım," diye güvence verdi ona. Kadın ahırın zeminine inmeden önce, "İyi geceler o zaman," dedi. Elysande ahırdan çıkana kadar izledi ve ardından merhem kâsesini çantalarından birine koydu. Adamlarla birlikte oturmak için birahaneye geri dönmeyi düşündü ama sonra eğer yarın gidiyorlarsa muhtemelen mümkün olduğu kadar çok uyuması gerektiğine karar verdi. Merhem ağrılarını hafifletmek için çok şey yapmış olsa da yine de eyerde uzun bir gün geçirecekti.

Ahırın kapısının tekrar açıldığını duyduğunda, erkekler gibi giydiği ekoseye mi sarınması yoksa pelerinini kılıf olarak mı kullanması gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Sabah pililerle uğraşmak zorunda kalmamak için pelerini örtü olarak kullanmaya karar veren Elysande, onu bir saman balyasının üzerinde bıraktığı yerden yakaladı ve kendine çekti, sonra hızla yere düştü. kürkünün iyi tarafında. Daha sonra gözlerini kapattı. Uyuyor numarası yapmak ve erkeklerin olduğu gibi uyumanın utancıyla yüzleşmek yerine sakinleşmesine izin vermek daha kolay görünüyordu. Bir ömür boyu kendi yatağında yalnız uyuduktan sonra, bu kadar çok erkekle çevrili olarak uyumayı hâlâ biraz rahatsız edici buluyordu. Sanki orada olmaya hakkı varmış gibi Rory'nin göğsüne yapışmış halde uyanmaya devam etmesi ona yardımcı olmuyordu. Bunun uykusunda meydana gelmiş olması ve tam olarak sorumlu tutulamaması, orada uyandığında onun için daha az utanç verici olmamıştı. Elysande uyanırken kimsenin bu konu hakkında yorum yapmamasına sevinmişti. Tom ve Simon onu kurtarmak için her iki seferde de onu adamın üzerinden kaldırdılar ve sonra hiçbir yorum yapmadan, hatta onu utandıracak bir bakış bile atmadan işlerine devam ettiler.

“Uyuyamayacağını biliyorum kızım. Mildrede az önce ayrıldı.”

Rory'nin sesini tanıyan Elysande gözlerini açtı ve Rory onun yanına uzanıp her zamanki gibi sırtı ona dönük olmak yerine yüzünü ona çevirdiğinde şaşkınlıkla başını hafifçe geriye çekti.

"Döndün nasıl?" diye sordu, aşağıdaki meşalelerin yaydığı zayıf ışıktaki ona bakabilmek için başını koluna

yaslayarak.

"Şimdi daha iyi. Mildrede daha fazla merhem sürmeme yardımcı oldu" diye itiraf etti.

“Evet. Akşam yemeğinden sonra acı çektiğinden şüpheleniyordum," diye itiraf

etti ve kadın soru sorarcasına kaşlarını kaldırdığında şöyle açıkladı: "Daha izin vermeden önce doğal olmayan bir şekilde sessizleşmiş ve solgunlaşmıştın."
"Ah." Yüzünü buruşturdu. "Merhem sürüldükten sonra saatlerce işe yarar ama daha sonra faydaları kaybolur. Akşam yemeğinden önce tekrar uygulamayı düşünmeliydim.

"Hımm," diye mırıldandı ve sonra sustular ve bir an birbirlerine baktılar. Elysande kendini rahatsız hissetmeye ve ondan uzaklaşmayı düşündüğü sırada şöyle dedi: "Yüzündeki şişlik gitti ve morluklar artık siyahtan çok kırmızı, kenarlarında biraz yeşil var. İyileşiyor."

"Bu mu?" ilgiyle sordu. Burada yüzünü kontrol edecek bir aynası yoktu ve arkasını göremiyordu. Dönerek poposuna ve bacaklarının arka kısmına bir göz atmayı başarmıştı ama biraz daha iyi göründüğünü görecektik kadar bir bakış attı. Aldığı dayak ve bu hareketi protesto etmesi nedeniyle kasları hâlâ ağrıyordu. "Evet. Birkaç gün daha olursa en kötüsü yapılmalı, diye güvence verdi ona. "Ama tamamen geçmesi en az bir hafta veya daha fazla zaman alacak," dedi alaycı bir tavırla.

Sözleri onu gülümsetmişti. "Şifa bilginiz var. Erkekler bu konuda yetenekli olduğunuzu söyledi, dedi ona. "Ve sen bundan şüphe mi ettin?" diye sordu çünkü yorumu şaşırmıştı.

"Hayır. Tam olarak hayır," dedi yavaşça ve sonra itiraf ederken alaycı bir şekilde gülümsedi, "Ben çoğu durumda şifacı olmaya alışkınım."

"Ah. Annem bu konuda oldukça itibar kazandığınızdan bahsetmişti," diye itiraf etti. Rory bunun üzerine kaşını kaldırdı. "Peki bunu nasıl anladı?"

"Kız kardeşi," dedi Elysande hemen. "Bearnas Teyze anneme sık sık mektup yazardı. Aslında senin Monmouth'ta olduğunu bu şekilde biliyordu. Kız kardeşin Saidh mi dedi? diye sordu ve adam başını sallayınca devam etti. Saidh, kuzenim Cam'in karısı Jo'ya yazdığı bir mektupta senin küçük bir servet karşılığında barona bakmak için Monmouth'a gittiğinden bahsetmişti. Jo da teyzeme söyledi. Rory, "Annene mektupta kim söyledi?" diye tamamladı ve sırtıttı. "Olaylarımın bu kadar ilgi çekici olduğunu bilmiyordum."

Elysande yattığı yerde beceriksizce omuz silktilti. "Kardeşin seninle gurur duyuyor. Bearnas Teyze mektuplarında sık sık ailenizle ilgili kısa bilgiler gönderirdi.

"Örneğin?" ilgiyle sordu.

"Ah, bir düşüneyim," diye mırıldandı, aklını yokladı ve sonra gülümsedi. Ailenizden ilk kez, Cam'in nihayet bir eş aldığını bize yazdığı zaman bahsetti. Bize gelini Jo hakkında her şeyi anlattı ve ardından onunla buluşmak için kaleye davet ettiği kızlardan birinin yeni gelini Jo'yu nasıl öldürmeye çalıştığına dair oldukça sürükleyici bir hikaye anlattı, ancak her şey yolunda gitti ve Jo onu öldürdü. Onun hayatını kurtarmaya yardım ettiklerinde Saidh Buchanan da dahil olmak üzere diğer kızların çoğuyla iyi arkadaş olduk.

Başıyla onaylayınca devam etti. “Bir sonraki söz Jo'nun ilk çocuklarını doğurduğu zamandı. Görünüşe göre kız kardeşin ve onun edindiği diğer arkadaşlarından bazıları doğuma katılmış.”

"Evet," diye onayladı Rory. “İşte bizim Saidh'ımız Greer MacDonnell'la bu şekilde evlendi. Sinclair'den ayrılırken diğer kızlardan biri ve erkek kardeşleriyle birlikte seyahat ediyordu. Birlikte yolculuk ettiği şirket dönüş yolculuğunda MacDonnell'de durdu. Kuzenimiz Fenella oradaki lordla evliydi. Ama o ölmüştü ve Saidh, Fenella'yı rahatlatmak için kaldı ve sonunda toprak sahibi olarak görevi devralmak için gelen Greer ile evlendi. Fenella ve kocasının çocuğu yoktu, dolayısıyla sıradaki kişi Greer'di" diye açıkladı.

Elysande başını salladı ve teyzesinin Buchanan'lardan bahsettiği bir sonraki sözü hatırlamaya çalıştı. Yıllar boyunca onlardan çok vardı. "Sanırım bir dahaki sefere ailenizden bahsedildiğinde kardeşlerinizden biri ve ilk mektupta Jo'yu kurtaran kızla ilgiliydi. Murin mi?" diye sordu, ismi doğru anlayıp anlamadığından emin olamayarak.

“Evet. Murin. O artık kardeşim Dougall ile evli. O ve diğer bazı erkek kardeşlerim, onu kendi çıkarları için kullanmak isteyen erkek kardeşinin elinden kurtardılar. Dougall onunla evlendi ama erkek kardeşi daha sonra sorun çıkardı ve onu geri çalmaya çalıştı. Cam ordusunu bizimkine katılmaya getirdi ve durumu çözmeye yardım etmek için gelen birkaç kişi daha vardı.

Elysande başını salladı. Bearnas Teyze mektubunda bundan bahsetmişti. Mektuplarında Buchanan'lar hakkında o kadar çok şey açıklamıştı ki, Elysande onlarla hiç tanışmamış olmasına rağmen neredeyse onları tanıyormuş gibi hissetmişti. Belki de Rory'nin yanında bu kadar çabuk kendini bu kadar rahat hissetmesinin nedeni budur, diye düşündü. "Bir sonraki söz, gruptaki Jo'yla arkadaş olan başka bir hanımın erkek kardeşlerinden biriyle evlendiği zamandı. Sanırım 'Edith miydi' dedi? Peki oraya onu bir şeyden iyileştirmeye çalışmak için mi gitmiştin?

Rory'nin ağzı gerildi. “Evet. Saidh en çok onun için endişeleniyordu. Edith'ten kendini iyi hissetmediğini belirten bir mektup almıştı ama o zamandan bu yana haftalar geçmişti ve Saidh ona birkaç kez nasıl olduğunu sormak için yazmasına rağmen ondan bir daha haber alamamıştı. Saidh, kendi durumunu kontrol etmek için evine

gitmeye karar verdiği noktaya kadar endişelenmeye başlamıştı, bu da Saidh'in çocuk ağırlığı nedeniyle Greer'in

kriz geçirmesine neden oluyordu. Onu gitmemeye ikna edebilmemizin tek yolu benim onun yerine gitmemdi. Niels, Geordie ve Alick bana eşlik etti.”

"İyi miydi?" Elysande merakla sordu. Teyzesi mektubunda bunların hiçbirinden bahsetmemişti. “Hayır. Zehirleniyordu ve biz orada olmasaydık ölürdü," dedi Rory sertçe.

“Ah,” diye mırıldandı Elysande gözleri iri iri açılmış halde. "Neler olduğunu anladığımızda iyileşti ve Niels kızla evlendi."

Elysande başını salladı ve sonra şöyle dedi: "Bir sonraki sözü en büyük ağabeyinizin evlendiği zamandı. Aulay?"

“Evet. Aulay, Jetta ile evlendi.”

Bütün söylediği bu olduğunda, kadın flörtlerinin daha geleneksel çizgileri takip etmesi gerektiğine karar verdi ve devam etti. "Ve sonra bize Conran'ın kaçırıldığını ve her şeyden önce onu kaçırان kadınla evlendiğini mi yazdı?" Elysande cümleyi soru olarak tamamladı çünkü buna hâlâ inanmakta güçlük çekiyordu.

Rory, "Kaçırılması tamamen kaza eseri idi," diye güvence verdi ona. "Evina beni kaçırmak istiyordu ama Conran'ın benim olduğumu sanıp onun yerine onu aldı." "Ne?" diye ciyakladı, Rory'nin bir hata olmasa bile kaçırılmış olabileceği düşüncesi karşısında şok olmuştu. "Kardeşin kendisini kaçırان bir kadınla neden evlensin ki? Bearnas Teyze bunu asla açıklamadı, biz de onun yanıldığını düşündük.

Rory, "Ah, evet, kaçırıldı" diye güvence verdi. “Çıplak, baygın ve bir atın sırtına bağlanmış. Ama Evina bunu yalnızca çaresiz olduğu için yaptı. Babası hastaydı, görüyorsunuz. Başlangıçta Buchanan'a benden onunla ilgilenmemi istemek için gelmişti ama bir şeyler ters gitti ve sormak yerine Conran'ı kaçırdı. Yanlış kardeş. Şans eseri, Conran bana birkaç defadan fazla hastalarla baş etmemde yardımcı oldu ve sonradan kayınpederi olan adamı iyileştirmeyi başardı.”

Elysande ona boş boş baktı; tek düşündüğü, eğer bu hata olmasaydı Rory'nin bu Evina ile evli olabileceği ve ona en çok ihtiyaç duyduğu zamanda burada İngiltere'de olamayacağıydı.

"Bizim Geordie ve onun Dwyn'i hakkında da mı yazdı?" Rory ona dehşetle bakmaya devam ettiğinde sordu. Elysande kendi endişelerini göz ardı ederek hafifçe başını salladı. "Kız kardeşinizin ve diğer eşlerin onun fikrini kopyaladığını ve Buchanan'da size ve hala bekar kardeşlerinize avantajlı evlilikler sunabilecek bir grup seçkin kadını bir araya getirdiğini söyledi. Umudumuz, her birinizin hoşunuza giden birini bulmanızdı. Sen ve Alick'in evlenmek istediğiniz kimseyle tanışmadığınızı söyledi ama Geordie, Dwyn'de karar kıldı."

“Geordie'nin ona razı olduğunu söyleyemem. O ve Dwyn birbirlerine oldukça aşıklar. . . Ailemle her zaman olduğu gibi flörtleri teyzenin mektubunda görüldüğü kadar pürüzsüz değildi. Ama evet, evliler ve o artık Innes'in lordu." Elysande bu konuyu düşündü ve flörtün nasıl sorunsuz geçmediğini merak etti ama daha sormaya fırsat bulamadan Rory şöyle dedi: "Yani Leydi Bearnas annenize yazdı ve siz onun size ve babanıza mektuplarını geceleri ateşin yanında okuduğunu mu söylüyorsunuz? ”

“Evet. Bearnas Teyze'nin mektupları her zaman eğlenceliydi. Özellikle de ailen

hakkında yazdığında.” "Yani avantajlısın" dedi ve kadın kararsız görününce şunu belirtti: "Bir bakıma tanışmadan önce beni tanıyordun, halbuki ben seni hiç duymamıştım."

"Belki," diye kabul etti hafif bir gülümsemeyle. "Fakat son mektup epey zaman önceydi. Hepimiz sabırla bir sonraki kardeşimizin hangisiyle evleneceğini bekliyorduk. Sen ya da Alick evlendiniz mi, yoksa ailenizdeki kadınlar hâlâ size eş bulmaya mı çalışıyor?"

İşin tuhaf yanı Elysande onun cevabını beklerken kendini biraz gergin hissetti. Rory'nin İskoçya'da onun dönüşünü bekleyen bir karısı olabileceği hiç aklına gelmemişti ama artık öyle olduğu için bu fikri üzücü buldu. "Hayır. Alick ve ben evli değiliz, dedi Rory.

Elysande tuttuğunu fark etmediği nefesini bıraktı.

"Ama evet, ailemizdeki kadınlar bunu değiştirmek için ellerinden geleni yapıyorlar," diye ekledi Rory, ağzı hoşnutsuzluktan hafifçe bükülerek. "Alick ve ben eve her döndüğümüzde, buranın müstakbel gelinlerle dolu olduğunu görüyoruz. Artık yorucu olmaya başladı.

"Ah," diye mırıldandı ama adamın gergin havası karşısında dudakları seğirdi.

"Ne?" diye sordu, gözleri onun ifadesine kısılmıştı.

"Hiçbir şey," diye temin etti onu hemen ama sonra şunu söylemekten kendini alamadı, "Yani, anlıyorum. Seni seven ve senin avantajlı bir evliliğe mutlu bir şekilde yerleşmeni görmek için çabalayan bu kadar çok insanın olması korkunç olmalı."

Rory alaycı bir gülümsemeyle, "Eh, madem böyle söylüyorsun kızım," dedi ve sonra gülümsemesi soldu. "Hiç erkek veya kız kardeşin olmadan büyümek yalnızlık olmalı."

Elysande bakışlarını kürke indirdi. Yalnızlık vardı. Büyürken sık sık birlikte oynayabileceği veya sırlarını paylaşabileceği bir kız kardeşinin olmasını isterdi ama tek çocuk olarak başka neler kaçırdığını ancak şimdi fark ediyordu. Rory'nin aksine, onun mutlu bir şekilde evlendiğini görmek isteyen ve onu önemseyen hiçbir

kardeşi yoktu. Bu hoşuna giderdi ama sadece şöyle dedi: "En iyisi benim hiç erkek ya da kız kardeşimin

olmamasıydı. De Buci onları da öldürür ya da taciz ederdi; eğer benden başka biri olsaydı, kaçabileceğimiz şüpheliydi."

"Evet," dedi Rory kaşlarını çatarak ve ciddiyetle yüzünü inceleyerek.

Elysande buna dayanabildiği kadar dayandı ve sonra omuz silkti. "Eminim ki evleneceğim kişi bu özelliklere sahip olacak ve belki de bunları benimle paylaşabilecek. Peki, eğer evlenirsem," diye ekledi kararsızlıkla. "Neden evlenmiyorsun?" Rory hemen sordu ve ekledi: "Neden zaten evli değilsin kızım?" Evlenecek yaştasın. Ve babanız sizin için çocukken bir nişan sözleşmesi

ayarlamış olmalı değil mi?

"Evet, yaptı," diye güvence verdi ona. "Ama evleneceğim çocuk ben on bir yaşındayken öldü." "Peki baban başka bir evlilik sözleşmesi ayarlamadı mı?" Rory şaşkınlıkla sordu.

"Gidecekti ama iyi beklentilerin çoğunun zaten başkalarıyla sözleşme imzalandığını söyledi." Yüzünü buruşturdu. "Ayrıca benim için bir koca olarak istediği şeyler de o zamana kadar değişmişti."

"Ne bakımdan?" diye sordu.

"Eh, o ilk sözleşmeyi yaptığında ben sadece bir çocuktum. Kendi kalesi olan zengin bir lordun en büyük oğlunu kendisine bırakmayı seçti. Babam bir gün Kynardersley'i devralacak bir oğlu olacağını varsaymıştı," diye belirtti. "Ama ben on bir yaşındayken nişanlım öldüğünde, onun tek mirasçısı olacağım gerçeğini kabullenmişti. Artık kendi kalesi olan unvanlı bir lord istemiyordu. Özel bir adama ihtiyacı olduğunu söyledi; dikkatini dağıtacak kendi mülkü olmayan ama Kynardersley'i güvende ve müreffeh tutacak becerilere sahip ve bana da iyi davranacak birine." Elysande alaycı bir şekilde gülümsedi. "Görünüşe göre bu bulunması kolay bir adam değildi. Hala bakıyordu."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Rory düşünceli bir tavırla.

Elysande omuz silkti. "Sanırım artık kralın evliliğini ayarlaması gerekecek. Veya bu göreve başka bir lord atayın." Yüzünü buruşturdu ve mırıldandı: "Bu çok talihsiz bir durum."

"Nedenmiş?" diye sordu.

"Çünkü kralın ya da bu görevi üstlendiği herhangi birinin, müstakbel bir kocanın bana iyi davranacağı konusunda babam kadar endişe duyacağından şüpheliyim," diye belirtti sessizce.

Rory'nin gözleri onun sözlerinin farkına vararak hafifçe genişledi ve sonra ağzı aşağı doğru döndü. "Elysande..." diye başladı ve ahır kapısının açıldığını duyunca sözünü kesti. Bir sonraki anda ayağa fırlamış ve ahırlara bakmak için harekete geçmişti. Ancak omuzları gevşediğinde ve kılıcı tutan eli yan tarafına düştüğünde, onlar konuşurken yerde yatan kılıcı yakaladığını fark etti.

"Sorun değil. Rory, "Bu adamlar," diye güvence verdi ve yukarı tırmanmaya başladıklarında onları selamlamak için merdivene doğru ilerledi.

Elysande yorum yapmadı, sadece gözlerini kapadı ve uykunun geleceğini umarak rahatlamaya çalıştı. Erkekler onun çevresine yerleşmeye başladığında son düşüncesi, Rory'nin erkekler gelmeden önce ne söyleyeceğini merak etmektir. Adamlar döndükten sonra en son yatan kişi Rory oldu. Bu sefer her zaman yaptığı gibi sırtı Elysande'ye dönük olarak yerleşti. Adamların varlığı konuşmanın devam etmesine izin vermiyordu. Muhtemelen iyi bir şey, diye düşündü Rory. Çünkü çok saçma bir şey söylemek üzereydi. Kendisiyle evlenmeyi teklif etmek üzereydi. Bu fikir onu birdenbire aklına getirmişti. Ona iyi davranmayacak biriyle evlendirilmesi fikrine içgüdüsel bir tepki. Elysande

akıllı, tatlı, şefkatli ve cesurdu. Onunla ilgilenecek ve ona iyi davranacak bir erkeği hak ediyordu.

Ancak onun hayatını kurtarmaya yönelik mevcut çabalarına rağmen, kralın bu düşünceyle pek ilgileneceğinden şüpheliydi.

Yine de Rory, onunla evlenmeyi teklif etmenin çok az tanıdığı bir kız için yapılacak gülünç bir fedakarlık olduğunu kabul etti. Aman Tanrım, onun zalim ya da dikkatsiz biriyle mi evlendirileceğini bile bilmiyordu. Rory kendi kendine, İngiliz kralının evlenmek için iyi, nazik ve onurlu bir adam seçebileceğini söyledi. Garip bir şekilde, uykuya dalarken bu onu pek rahatlatmadı.

Bölüm 8

"Hanımefendi. Şşşt. Hanımefendi."

Elysande uykulu bir şekilde gözlerini açtı ve sesin nereden geldiğini anlamaya çalışarak gözlerini kırıştırdı. Conn'un derin sesi başının üzerinden bir yerden, "Aşağıdan, kızım," dedi. Sesi çok tetikteydi ve gece burada hiçbir adamın nöbet tutmadığını bildiğinden, onun ahır kapılarının açılma sesiyle uyandığından ve anında uyandığından şüpheleniyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Elysande adama ve sonra hâlâ yarı uykulu halde ellerini yere koydu ve kendini yukarı itmeye başladı, ancak çığlık attı ve sırtına ağrı saplanırken tekrar yere düştü. Ağlamasına Rory'ninki de katıldı, çünkü görünüşe göre ona biraz zarar vermişti ve ancak o zaman, Buchanan'lar ona Sinclair'e kadar eşlik etmeyi kabul ettiğinden beri her sabah olduğu gibi yine adamın üzerine yattığını fark etti. "Hanımefendi?"

Elysande kendini kollarının altından yakalayıp Rory'yi kaldırırken bulmadan hemen önce biri kadına, "Geliyor," diye fısıldadı. . . Conn, ahırın alt kısmında bir meşalenin aniden canlandığını fark etti. İri savaşçı onun şaşkın

ifadesine gülümsedi ve sonra vücudunun üst kısmını bükerek onu hareketlenip doğrulmaya başlayan diğer adamlardan uzaklaştırdı.

"Teşekkür ederim," Elysande hâlâ içinde nabız gibi atan acı dalgasını sürerken gıcırdayan dişlerinin arasından başardı. Merdivene doğru dönmeye başladı ama önünde Rory'yi buldu. Yüzü ürküyordu ve tuhaf bir şekilde duruyordu ama onun ifadesini görünce ürküşü yerini kaşlarını çatmaya bıraktı.

"Otur," dedi kararlı bir sesle, onu çatı katının yanındaki balyalardan birine doğru iterek. Rory onu üzerine iterek merdivene doğru yürüdü.

"Yukarı gelebilir misin?" alçak bir gürlemeyle sordu. "Bu sabah sırtı ona ağrı veriyor."

"Ah, evet elbette. Merhem aşınmış olmalı," dedi ev sahibesi hemen alçak bir sesle ve Elysande ayağa kalkarken merdivenin biraz sallandığını duydu.

Mildrede çatı katına ulaştığında, sanki onlara özel olarak konuşma şansı vermek istercesine, herkes uyanıktı ve çatı katının Elysande'nin karşı ucunda ayakta duruyordu. Ve o onları uyandırmasına rağmen, erkeklerin hepsi içkici kadını sessizce güneydinler ve meraklı ifadelerle karşıladılar; bu ifadeler ancak onun solgunluğunu ve sıkıntısını fark ettiklerinde endişeye dönüştü.

"Ne var Mildrede?" Elysande endişeyle sordu, yaşlı kadının dirseğini yakalayıp onu yanındaki balyanın üzerine oturttu ve kadın yanına koştu. Kadın omuzlarına çektiği battaniyenin altında hâlâ geceliklerini giyiyordu, saçları her tarafa doğru dikilmişti ve göğsüne bir çanta tutmuştu. Belli ki bir şey tarafından uykusundan uyandırılmıştı ve aceleyle onlara doğru gitmeden önce giyinmemiş olması bile yeterince üzücüydü.

Mildrede, "İngiliz askerleri," diye endişeyle nefesi kesildi, onlara ulaşma telaşından dolayı biraz nefesi kesilmişti.

"Nerede?" Rory sert bir şekilde sordu ve onlara mahremiyet sağlama iddiasından vazgeçip önlerinde durmak için harekete geçti. Adamların geri kalanı onun hemen arkasındaydı, yüzleri asıktı.

Mildrede, "Barda," diye inledi ve sonra başını salladı. "Elizabeth bizi uyarmak için önden geldi ama çok geç kalmıştık ve onun kapıya vurduğunu duymadık. Bizi uyandırmak için çok uğraştı ve sonunda içeri girip odamıza koştu. Kolumu sarsmasıyla uyanmak beni çok korkuttu.

"Ah, canım," diye mırıldandı Elysande anlayışla.

Rory askerlerle daha çok ilgileniyordu. "Askerlerin barda ne işi var?"

"Şimdiye kadar bira içmiş olmalıyım. Ben seni uyarmak için dışarı çıktığımda Albert bunu onlara getiriyordu." Bütün erkekler bu haber karşısında gözlerini kırıştırdı ve Rory yavaşça şöyle dedi: "Yani bir grup İngiliz askeri sizin meyhanenizde bira mı içiyor?"

"Evet."

Mildrede bundan ne çıkaracağı konusunda biraz şaşkın görüldüğünde sabırsızca kıpırdandı. "Seni çok arıyorlar. Aslında Leydi Elysande için. Ama..."

"Bunu nasıl biliyorsun?" Rory telaşla sözünü kesti.

Mildrede bıkkınlıkla şöyle açıkladı: "Çünkü Albert'ım onların vuruşlarına yanıt verdiğinde yaptıkları ilk şey, iki İngiliz askeriyle ve muhtemelen birkaç İskoç savaşçıyla seyahat eden bir İngiliz kadını görüp görmediğini sormaktı." "Siz de olmalısınız."

"Albert ne dedi?" Rory hemen sordu.

Mildrede sorduğu için bile kaşlarını çatarak, "Hayır dedi," diye güvence verdi.

"Ama bunun çok yazık olduğunu söyledi çünkü parayı kullanabilirdik ve eğer bize gelseydiniz sizden korkunç derecede fazla ücret alırdık."

Rory tam da bunu yaptıkları konusunda yorum yapmadı. Ne de olsa Mildrede ve Albert, onları besleyerek ve ikinci gece ücretsiz kalmalarına izin vererek bu açığı fazlasıyla kapatmışlardı. "Sağ. Yani hayır dedi. . . ve sonra onları biraya mı davet

ettin?" Sesi sonunda üzüntüsünden biraz yükseldi.

Mildrede onu biraz vakarlı bir tavırla, "Ona söylemesini söyledim," diye bilgilendirdi. "Eğer hepinizi onlarla karşılaşmadan dışarı çıkarmak istiyorsak, nerede olduklarını bilmenin daha iyi olacağını düşündüm. Ben de ona şöyle dedim: 'Albert, burada Leydi Elysande ya da herhangi bir İskoç var mı diye sorarlarsa hayır dersin, sonra da içeri girdiklerine göre ne kadar üşümüş ve susamış olduklarını söylersin ve onlara evde bira ikram edersin. ısınmak için ateşin yanında içki içebilirler ve sonra onları mümkün olduğu kadar burada tutabilirler ki ben de Leydi Elysande'yi ve o adamları uzaklaştırabileyim.' Sonra mutfağa süzıldüm, bir şeyler aldım ve uyanıp sizi uyarmak için aceleyle buraya koştum.

Rory ağzı açık ona baktığında Elysande, "Ah, Mildrede, bu harikaydı," diye övdü.

Omuzları çöken Mildrede endişeli bir şekilde gülümsemeyi başardı. "Ben de öyle düşünmüştüm, ama şimdi eğer çok uzun süre kalırlarsa atlarını şu anda olduğu gibi ön tarafta bırakmak yerine ahırlara koymak isteyeceklerinden endişeleniyorum. Orada onlarla birlikte duran adam mutlaka biraz bira ve ısınmak isteyecektir."

Bu önerinin heyecan verici bir etkisi oldu. Rory, Elysande'yi dirseğinden yakalayıp ayağa kaldırmaya zorlarken, adamlar birdenbire merdivene doğru hareket etmeye ve birbiri ardına aşağıya inmeye başladılar. "Gitme zamanı kızım."

"Evet, ben..." Merdivene ulaştıklarında sözleri şaşkınlıkla sona erdi ve Rory onu aşağı inmeye teşvik etmek

yerine aniden onu kaldırdı ve kollarının üst kısmından yan tarafa doğru salladı.

Paniğe kapılmadan önce

kalçalarında eller hissetti, onu kavradı ve Rory onu serbest bıraktığında ağırlığını aldı.

Conn onu ahırın zeminine bırakırken, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Elysande ve sonra Mildrede'den gelen şaşkınlık sesiyle döndüğünde Rory'nin onu aynı şekilde teslim ettiğini ve İnan'ın da bira hanımını almak üzere orada olduğunu gördü.

"Aman tanrım," Mildrede nefes aldı; İnan onu Elysande'nin yanına bırakırken biraz şaşkın görünüyordu.

Alick, Elysande ile Mildrede'nin durduğu yerin yanındaki bölmede atı eyerlemeye çalışırken, "İngiliz askerleri," diye homurdandı. Biz Carlisle'a varmadan önce gelmişler ve bütün bu süre boyunca handa kalmış olmalılar. Her nasılsa, dün bir İngiliz hanımın iki İngiliz askeri ve bir grup İskoçla birlikte dolaşırken görüldüğünü öğrenmiş olmalılar ve bu sabah erkenden aramaya başlayıp bizi yatakta yakalamaya karar verdiler.

"Hayır," dedi Mildrede, bu öneriye şaşırılmış gibi görünerek. "Bu sabah şafakla birlikte geldiler. Bundan bahsetmemiş miydin?"

"Hayır," diye güvence verdi Elysande ona. "O kısmı atlamışsın."

"Ah. Elizabeth, yalnızca dakikalardır uyanık olduğunu ve lazımlığını pencereden dışarı boşaltırken, birinin içeri girmesi için kapının açıldığını gördüğünü söyledi. Gördüğü anda İngiliz askerleriydi ve durup onlara sordular. Kapıdaki adamların sorularını yanıtladığında bunun senin için sorun olacağından endişeleniyordu. Bu yüzden ne duyabildiğini görmek için genç Jimmy'yi aşağı gönderdi. Bir İngiliz bayan ve iki İngiliz askerinin İskoçlarla ne seyahat ettiğini sorduklarını söyleyerek geri geldi. O zaman de Buci'nin adamlarının senin etrafında olduğunu anladı ve seni uyarmaya geldi. Doğrudan ahırlara koşacağını söyledi ama İskoçların, sorunu açıklayamadan kılıçlarını çekip onu öldürmelerinden korkuyordu."

Elysande, Rory'nin adamlarının bu öneri karşısında nasıl kaskatı kesildiğini fark ettiğinde dudağını ısırды. Ancak Rory bunu umursamıyor gibiydi. "Bu Elizabeth kadını bunun Elysande ile ilgili olduğunu nasıl anladı?" diye sorarken hayrete düşmüş görünüyordu. O kim?"

"Manifaturacının karısı," diye açıkladı Elysande ve adam şaşkınlıkla ona doğru döndü.

"Orada ekose giymek için durduğunuzda manifaturacının karısına de Buci'den bahsettiniz mi?" İnanamayarak sordu.

Elysande özür dilercesine, "Çok nazıktı," dedi. "Ve yüzüm için çok üzgünüm. Bunu sizin adamlarınızın yaptığını varsayıyordu ve hepiniz bana yardım etmek için kendinizi riske atarken onun bunu düşünmesine izin veremezdim.

"Yani ona her şeyi anlattın mı?" diye sordu, sesini yükselterek.

Mildrede'nin yanında onaylayarak başını salladığının farkında olan Elysande, "Elizabeth kralımızın sadık bir tebaasıdır," dedi kararlı bir sesle. "Dükkanında herkesin görmesi için onun bir portresi var. Ve," diye ekledi, sanki cevap verecekmiş gibi ağzını açtığı anda, "bizi uyarmaya gelerek sadık olduğunu kanıtladı, değil mi?"

Rory bunun üzerine gözlerini kırptırdı, sonra kaşlarını çattı, toplanmış kürkü Simon'a fırlattı ve hızla atını eyerlemek için atının ahırına girdi. Daha sonra çantalarını kulpuna takarken sordu, "Portcullis'i açık mı tuttuklarını yoksa tekrar mı kapattıklarını söyledi mi, Mildrede?"

Mildrede hemen, "Bu işi bıraktıklarını söyledi," dedi. "Karın yeterince eridiğini ve yolların açıldığını ve çok sayıda insanın gelip gitmesini beklediklerini, bu yüzden de yolu kapatma zahmetine girmediklerini söyledi."

Atını eyerlemeyi bitiren Rory, "Güzel," dedi sertçe. "Neden bu iyi?" Elysande onu izlerken sordu.

"Çünkü asker birahänenin önündeyken, buradan hızla çıkıp kapılardan dışarı çıkmamız gerekecek." Yüzünü buruşturdu ve sonra ekledi, "Ve Tanrı'ya dua edin

ki, bütün gece at sürdüler, atları yoruldu ve iyi dinlenmiş atlarımız onları geride bırakıp onları hızla geride bıraksın."

Mildrede kaşlarını çatarak, "Ama Robbie her an seni arka kapıdan çıkarmak için gelebilir, böylece ön kapıyı riske atmana gerek kalmaz," dedi.

Rory bu sözler karşısında donup kaldı ve gözlerini kısıp Mildrede'ye çevirdi.

"Robbie kim?" Mildrede bakışlarındaki öfke karşısında gergin bir adım attı ama "Demirci" dedi.

Rory defalarca yavaşça başını salladı ve sonra Elysande'ye dönüp sertçe sordu: "Bu Allah'ın unuttuğu şehirde de Buci'den bahsetmediğin kimse var mı?"

Elysande'nin öfke gösterisi karşısında çenesi düştüğünde öne çıkan ve sessizce işaret eden Conn oldu: "Demirciye söylemiş olamaz. Carlisle'a vardığımızdan beri demirciye gitmedik ve o da geldiğimizden beri gözümün önünden ayrılmadı."

Rory sadece gözlerini kapatıp başını kısa bir süreliğine eğerek "Evet" diye mırıldandığında Elysande ağzını kapattı ve ona dik dik baktı.

Öne çıkan Mildrede'di ve şöyle dedi: "Demirciye söyleyen benim. Hatta birkaç dükkan sahibine Leydi Elysande'nin durumu konusunda güvenilir bulduğumu söyledim." Sanki bu konuda kızmaya hakkı yokmuş gibi Leydi Elysande'yi vurguladı. Çenesini kaldırarak ekledi, "Bunu yaptım çünkü tam da böyle bir durumdan endişeleniyordum. Onu aramaya gelebilecek İngiliz askerlerine karşı birilerinin göz kulak olmasının en iyisi olabileceğini düşündüm ve görünüşe göre endişelenmekte haklıymışım. Şükür ki Elizabeth onları gördü ve

beni uyarmaya geldi. Eğer askerler önce gelip bizi yataklarımızdan kaldıramasalardı, içeri girip Elizabeth'in

yaptığı gibi beni sarsarak uyandırmazlardı. Eminim bir sonraki birahaneye ya da hana geçmeden önce ahırlarda at olup olmadığını kontrol etmek için arka tarafa doğru yürürlerdi. Eğer bunu yapsalardı hepinizi uyurken yakalarlardı."

Rory bir an sessiz kaldı, sonra başını salladı ve kaldırdı. "Haklısın elbette.

Kırdığım için kusura bakmayın." Bakışları sanki özrün kapsamına onu da katmak istercesine Elysande'ye kaydı. Kadın ona hoşnutsuz bir şekilde bakmaya devam edince, rahatsız bir şekilde kıpırdandı ve sonra içini çekerek Mildrede'ye döndü.

"Robbie'nin bizi arka kapıdan çıkarmak için gelip getireceğinden bahsetmiştin?" O sordu. "Ahırların arkasında mı?"

Mildrede'in bu soru karşısında kafası karışmış gibi görününce Rory şunu önerdi: "Eğer öyleyse, belki de onu orada beklemeliyiz. Askerlerin atlarını buraya geri getirip yaya arama yaparken onları ahıra koymaya karar vermesi ihtimaline karşı" diye ekledi.

"Hayır." Mildrede başını salladı ve şöyle dedi: "Yani evet, ahırların arkasındaki ara sokağa açılan bir kapı var. Ama Robbie sizi arka sokakları kullanarak şehrin arka tarafındaki kapıya götürecektir. Kalenin hemen önünde." Elysande, Rory'nin

Conn'a nasıl baktığını fark etti; Conn, kısa bir süre kaşlarını çatarak şunu itiraf etti: "Daha önce böyle bir kapı duymadım."

Mildrede kuru bir tavırla, "Eh, bu pek de tartıştığımız bir bilgi değil," dedi. "Ve İskoçların istila etmesi durumunda kadınların ve çocukların kaçabileceği bir yer varken bunu kesinlikle İskoçlara söylemeyeceğiz. Aslına bakılırsa Robbie ve diğerleri bunu şimdi size bildirmek konusunda isteksizdi ama ben onları bunun kralı kurtarırsa daha iyi olacağına ikna ettim. Ben de Leydi Elysande'nin bunu başka kimseye açıklamana izin vermeyeceğine dair ona güvence verdim," diye ekledi ve sonra Elysande'nin elini tutarak endişeyle sordu: "Kimseye söylememelerini sağlayacaksın, değil mi?"

Elysande cevap veremedi Rory, "Bugün burada bulunan hiçbirimizin Carlisle'a giden bir arka kapının varlığını açığa çıkarmayacağına hayatımız üzerine yemin ediyoruz" dedi.

Mildrede başını sallayıp hâlâ endişeli görüldüğünde Elysande şunu önerdi: "Eğer seni daha rahat ettirecekse, Rory ve adamlarının önden gitmesini, Robbie'nin ise Tom, Simon ve beni arkadan yönetmesini sağlayabilirdik. De Buci'nin adamları tek başına bir grup İskoç'la ilgilenmemeli. "Aradıkları beni" diye belirtti. "Ve duvarın dışına çıkınca onları ormanda bekleyebilir ve oradan gidebiliriz."

"Ah." Mildrede bu öneri karşısında neşelendi. "Muhteşem olurdu."

"Hayır," dedi Rory hemen, bu öneri karşısında Elysande'ye kaşlarını çatarak. "Eğer seninle değilsem seni nasıl koruyabilirim?"

Elysande de kaşlarını çattı ama şöyle dedi: "Pekala, o zaman diğerleri Carlisle'ı ön kapıdan terk edebilir ve sen de bizimle gelebilirsin. Gözü bağlı."

Rory'nin ağzı açıldı, kapandı ve sonra homurdandı, "Ben de seni kör olarak koruyamam."

Elysande rahatlıkla başını salladı ama sordu: "Buchanan kalesine giden gizli kapılar ya da gizli geçitler var mı?" Rory kasıldı, çenesi yukarı kalktı ve ağzı sıkıştı.

"Bak," dedi ağzı sıkıca kapalı kaldığında. "Bir taneye sahip olduğunu bile kabul etmeyeceksin. Bu insanların size kendilerinininkini mutlu bir şekilde göstermelerini nasıl bekleyebilirsiniz?"

Alick eğlenerek, "Haklıymış," dedi.

"İyi," diye homurdandı Rory. "O halde Conn, İnan ve ben arka kapıdan gözleri bağlı olarak geçeceğiz ve Tom, Simon ve Elysande bize öncülük edecek. Alick, sen Fearghas ve Donnghail'i ön kapıdan çıkar. Bizi kuzeydeki ormanın içinde bekleyin."

Anladığı ya da en azından işbirliği yapmaya istekli olduğu için rahatlayan Elysande onun yanından geçip atına doğru yürüdü ve çantalardan birini çıkardı. "Ne arıyorsunuz?" Rory homurdanarak ona katılmak için harekete geçti.

"Geriye kalan ekose," dedi, çuvalı açıp içini eşeleyerek. "Bunu göz bağı yapmak için kullanabiliriz."

Rory, "Doğru," diye mırıldandı, sesi oldukça huysuz geliyordu. Elysande onu görmezden gelmeye karar verdi. Ondan ve onun ona sert çıkış tarzından biraz sıkılmıştı.

Ekoseyi bulması ve göz bağı olarak kullanmak için hızla üç şeridi kesmesi uzun sürmedi. Mildrede daha sonra avlunun boş olduğundan emin olmak için kapıdan dışarı baktı, sonra onlara el sallayarak dışarı çıktı ve ahırların arkasından, ortasında bir kapı bulunan taş duvara doğru koştu. Elysande ve diğerleri atlarını yürüterek onları takip ederken, o kapıyı açıp dışarı baktı ve onlara geçmelerini işaret etti.

"Hanımefendi." Elysande ara sokağa binmeye hazırlanırken Mildrede onun yanına koştu. "Evet?" diye sordu, duraklayarak.

"Burada." Mildrede elinde tuttuğu çantayı dışarı attı. "Orucunuzu açmak için meyveli börekler. Bu yüzden uyanmakta bu kadar zorlandım; geç saatlere kadar onları pişiriyordum. Ayrılmadan önce hepinize orucunuzu açmanız için güzel bir ikram vermek istedim," diye itiraf etti ve sonra ekledi: "Orada daha sonra yemek için peynir, ekmek ve bir kese bira da var. Umarım herkese yetecek kadar vardır."

"Ah, Mildrede," diye mırıldandı Elysande, çantayı alıp dürtüsel bir şekilde ona sarılırken. "Teşekkür ederim. Bu

nazik bir davranıştı ve erkeklerin bunu takdir edeceğini biliyorum. Kesinlikle yaparım."

Elysande onu serbest bıraktığında Mildrede kızarmıştı ve utangaç bir şekilde gülümsüyordu, ancak Rory onlara katıldığında gülümsemesi temkinliliğin altında kayboldu.

Elysande de biraz temkinliydi, ta ki Rory kadının elini tutup ciddiyetle şöyle diyene kadar: "Mildrede, daha önce sertçe çıktığım için özür dilerim. Bize bu şekilde yardımcı olarak bize iyi bir ev sahibi ve iyi bir arkadaş oldunuz. Aslında, arkadaşlarını bize yardıma çağırarak gösterdiğiniz zekayla bu gün boyunca bizi kurtardın.

Teşekkür ederim." Daha sonra eğilip elini öptü, kadının yüzüne parlak kırmızı bir kızarma ve gözlerine telaşlı bir bakış getirdi.

"Ah, işte bu. sen sadece onu güvende tut," diye bitirdi sonunda elini bırakırken. "Leydi Elysande çok önemli bir görevi olan iyi bir kadın."

"Evet, öyle," diye kabul etti ciddi bir tavırla. Rory, "Ve yemin ederim ki onu güvende tutacağım ve söz verdiğim gibi her şey bittiğinde onu tekrar ziyarete getireceğim," diye güvence verdi Rory.

"Oh iyi." Mildrede ona gülümsedi, sonra Rory'ye bakıp rahat bir nefes aldı.

"Artık Robbie var. Diğerlerine ne yapacaklarını anlatıyordu."

"Diğerleri?" Rory ürkerek sordu.

"Evet. Leydi Elysande'yi bilen diğer dükkan sahipleri," diye açıkladı. "O ve Elizabeth, de Buci'nin askerlerinin burada olduğu konusunda onları uyarmak için hepsini ziyaret ediyorlar; böylece sorulduğunda onlara orada burada bir İngiliz kadını ve iki asker gördüklerini ama her zaman ön kapıya en yakın sokaklarda olduklarını söylemeleri gerektiğini biliyorlar." . De Buci'nin adamlarını Robbie'nin seni götürdüğü yerden uzakta daireler çizerek koşmakla meşgul etmenin en iyisi olacağını düşündüm."

Rory'den şaşkın bir kahkaha kaçtı ve sonra Mildrede'yi omuzlarından yakaladı, ayaklarını kaldırdı ve yanağına yüksek sesle şapırdayan bir öpücük verdi. Onu yere bırakırken takdirle, "Sen bir harikasın, Mildrede," dedi.

Mildrede elini az önce öptüğü yanağına bastırdı, "Aman Tanrım," diye nefes aldı ve ardından demirci Robbie'ye danışmak için aceleyle uzaklaştı.

Rory onu kısaca izledi ve ardından Conn'la konuşmak için yanına gitti. Mildrede, Robbie'yi ona doğru götürdüğünde sanki Conn daha yeni ayrılmış gibiydi.

Yardıminız için teşekkür ederim, dedi ikisi de konuşmadan.

Demirci, "Benim için zevktir," diye gürledi ve kibarca başını salladı. Yüzündeki hasarlı tarafa bakarken kaşlarını çatı. "Belki de bu konuyu kapatmalısınız leydim. Kimsenin sizi dikkate almasını ve de Buci'nin askerlerine oradan geçerken dövülmüşe benzeyen bir kadın gördüklerini söylemesini istemiyoruz."

"Ah, evet." Elysande utançtan kızardığını hissetti ve yüzünün morarmış tarafını kapatmak için ekosesinin üst kısmını hızla başının üzerine çekti ve etrafından dolaştırdı. "Daha iyi?"

"Çok," dedi ve sonra bekleyen adamlara baktı. "Mildrede, İskoçlardan üçünün ön kapıdan çıkacağını ve diğer üçünün gözleri bağlı olarak bizimle geleceğini mi söyledi?"

"Evet." Elysande başını salladı. "Buchananlar bizi tamamen korumasız bırakmak istemediler, bu yüzden gözlerimizi bağlamayı kabul ettiler. Ben ve adamlarım onlara liderlik edeceğiz." Ekose şeritleri ona uzatarak, "Bunları gözlerini örtmek için kullanacağız" dedi.

Robbie bir tane alıp gözlerinin üzerine tuttu, sonra memnuniyetle homurdandı ve biraz rahatladı. "O halde sorun değil," dedi ekose şeridini geri verirken.

"Adamların kim?"

"Tom ve Simon, babamın şatosunda İngiliz askerleri var" dedi onları işaret ederek.

Robbie onlara bakarken başını salladı ve sonra bakışlarını İskoçlara çevirdi ve şöyle dedi: "Diğerleri ilk birkaç şeritte bizimle birlikte gidebilirler, ancak kaleye doğru döndüğümüzde kapılara doğru ters yöne gitmeliler. .

Bizimle gelen üç adamın kiliseye ulaşana kadar gözlerini bağlamalarına gerek yok." "Pekala," diye mırıldandı Elysande.

Demirci homurdanarak geldiği yoldan geri dönmeye başladı.

Elysande onun arkasından boş boş baktı, sonra Mildrede'ye kararsızca baktı,

onun takip edip etmeyeceğinden emin değildi.

Mildrede güven verici bir gülümsemeyle, "Robbie az konuşan bir adam," dedi. "Ama sizi Carlisle'dan sağ salim çıkaracak leydim."

Eminim öyle olacaktır, dedi, karşılığında ikna edici bir gülümseme olmasını umduğu bir gülümsemeyle. Hala orada dururken Mildrede, "Gitseniz iyi olur," diye nazıkçe ekledi. "Senin için dua edeceğim." "Teşekkür ederim." Boğazında ani bir sertlik hissedilen Elysande, ona bir kez daha hızlıca sarıldı ve sonra kısırağının dizginlerini yakalayıp isteksizce uzaklaşmaya başladı. Aslında Mildrede'yi geride bıraktığı için mutsuzdu. Alkolik kadın ona bazı yönlerden annesini hatırlatıyordu ve Elysande onunla çalışmaktan ve konuşmaktan keyif alıyordu. Carlisle'a geldiğinden beri ara sıra gülümsediğini bile fark etmişti ve şimdi bunu geride bırakıyormuş gibi hissediyordu.

"İyi misin kızım?" Rory, kendi bineğine liderlik ederek onun yanına adım atarken sordu.

"Evet," dedi üzüntüyle ve sonra boğazını temizleyerek ona şöyle dedi: "Robbie, Alick ve diğerlerinin kaleye doğru dönene kadar bizimle birlikte gitmeleri gerektiğini söyledi."

"Duydum. Alick ve diğerleri de öyle," diye güvence verdi Rory ve sonra ikisi de sustular ve dikkatlerini Robbie'ye yönelttiler, ileride bir sorun olabileceğine ya da acele etmeleri gerektiğine dair herhangi bir işaret beklediler. Ama bir süre sonra şöyle dedi: "Sana sert çıkıştığım için gerçekten üzgünüm kızım. İngilizlerin burada olduğu haberiyle uyandığımda biraz üzüldüm. Bu verra olayının olabileceğinden endişelendiğinizi biliyordum ama bu rotayı kullanarak onlardan kaçınacağımızdan emindim. Kibirimle sizi tehlikeye attığımı bilmek beni üzdü." Elysande sessizce, "Beni riske atmadınız lordum," dedi. "Aslında, eskortunuzu isteyerek sizi riske attım." Kısa bir süre sustu ve sonra kaçmada başarısız olmaları halinde onun kendini suçlu hissetmesini istemediği için ekledi: "Ve şunu bilmeni isterim ki, en kötüsü olursa ve de Buci beni yakalar ya da öldürürse , seni sorumlu tutmuyorum. Bu oyun başından beri onun lehineydi ve gün geçtikçe bu durum daha da artıyor." "Elysande, böyle konuşmana izin vermeyeceğim. Zaten yakalanmayı kabul etmiş gibi görünüyorsun ama seni başarısızlığa uğratmayacağım. Ben... Bekle," diye aniden sözünü kesti ve onu durdurmak için kolunu yakaladı. "Ne demek oyun her geçen gün onun lehine daha da ağırlaşıyor?"

Elysande omuz silkti. "Demek istediğim şu ki, de Buci şimdiye kadar hiç şüphesiz kendi kanlı planına dahil olan diğer lordlara mesajlar göndermiştir ve onlar da beni öldürmek için çaresiz kalacaklardır. Muhtemelen şu anda beni aramak için İngiltere ve İskoçya'yı tarayan birkaç ordu vardır."

"Aman Tanrım," diye farkındalıkla nefes aldı.

Tom aniden arkasından, "Robbie ilginizi istiyor leydim," dedi ve ikisinin de

dikkatini dağıttı.

Elysande demirciye baktı ve Robbie onlara ileri doğru işaret ederken daha hızlı hareket ederek tekrar yürümeye başladı.

"Bu taraftan. Ayak uydurmaya çalışın," diye ekledi adam, onları başka bir sokağa yönlendirerek.

Onu takip ettiler, bu kez köşede durana ve ileri doğru yürüyüp bir sonraki alanı incelerken beklemlerini işaret edene kadar arkasında durmaya dikkat ettiler. Bir adam hızla gelip Robbie'yle kısa bir konuşma yaptığında ve onlara defalarca baktığında hepsi biraz gerilmişti.

"Bize kulpsuz fincanı yapan çömlekçi bu değil mi?" Rory hafifçe kaşlarını çatarak sordu.

"Evet," dedi Elysande, çömlekçinin aceleyle gitmeden önce onlara gönderdiği başıyla selam verdiğinde. Mildrede'nin konuştuğu ve İngilizleri meşgul etmeye yardımcı olan dükkan sahiplerinden biri olmalı. Belki Robbie'ye yardım edecek haberleri vardı."

"Hımm," diye mırıldandı Rory ve sonra Robbie onlara bir kez daha ileri doğru işaret edip onları farklı bir yola yönlendirdiğinde onu tekrar hareket etmeye teşvik etmek için dirseğini tuttu.

Birisinin Robbie'yle konuşmak için koştuğu ve yolları değiştiği dördüncü olaydan sonra Rory şaşkınlıkla, "Kahretsın, buna inanamıyorum," dedi.

"Ne?" Elysande hafif bir gülümsemeyle sordu. "Bu kadar çok İngiliz bize yardım etmek için birlikte mi çalışacak?"

"Sana yardım ediyorlar kızım. Ve belki de sizin adamlarınız. Bize yalnızca gerekli bir kötülük olarak acı çektiriyorlar," diye güvence verdi Rory ve ardından şöyle dedi: "Ama Mildrede'nin bizi buradan çıkarmak için birlik olarak çalışacak esnaflardan ve diğerlerinden oluşan küçük bir orduyu bir araya getirebileceğine inanmak zor. işte burada. Bir erkek olmalıydı."

Conn arkalarından, "Evet, ondan iyi bir savaşçı olurdu," diye onayladı.

Elysande bu sözlere gülümsedi ve Mildrede'ye bundan kurtulup kurtulamayacağını söyleyebilmek için kendi kendine bunları hatırlamasını söyledi. Kadının bundan içten bir kahkaha alacağından emindi.

Bundan kısa bir süre sonra Robbie, grubun ayrılma zamanının geldiğini duyurdu. Rory başını salladı ve kardeşiyle kısa bir konuşma yaparken Elysande'den bineğinin dizginlerini tutmasını istedi. Dört adamın kısa bir süre bir araya gelmesini sabırla bekledi, sonra ayrıldılar ve Rory, Alick, Fearghas ve Donnghail'in Elysande'nin yanına dönüp dizginleri atına geri götürmeden önce gidişini izledi.

"İyi olacaklar," diye güvence verdi ona ama endişelenenin kendisi olduğunu biliyordu.

"İyi olacaklar" diye yanıtladı. "Onlar yalnız üç adam. De Buci'nin adamları onları rahatsız etmeyecek." "Evet," diye mırıldandı Rory ve demirci onları kaleye doğru

yönlendirirken onu Robbie'nin peşinden götürdü. Bundan sonra hepsi sessiz kaldı ama Elysande, Rory'nin ne kadar sıklıkla omzunun üzerinden baktığını ve diğer adamların da aynı şeyi yaptığından şüphelendiğini gözden kaçırmadı. Hepsi gergindi ve arkalarından birinin gelmesinden endişe ettikleri belliydi. Elysande biraz daha az öyleydi, ama bunun tek sebebi ileriye baktığı ve yanlarından geçtikleri insanların çoğunun arkalarındaki yolu izlemekten başka hiçbir şey yapmadıklarını ve sanki her şeyin yolunda olduğunu söyler gibi ona güven verici bir şekilde başlarını

salladıklarını fark etmesiydi. Onların daha çok Mildrede'nin ordusundan olduklarından ve güvenli bir şekilde uzaklaştıklarını görmek için gözlerini dört açtıkları konusunda hiç şüphesi yoktu.

"Kilise." Robbie'nin kendisine daha çok katedrale benzeyen bir binanın yanındaki duvar boyunca yürürken söylediği tek şey buydu. Ama onun ne demek istediğini anladı ve elbisesinin koluna soktuğu üç ekose şeridini çıkarıp Rory, Conn ve İnan'a verdi.

Bölüm 9

"Bunu nasıl yapacağız?" Conn göz bağını kabul ederek sordu ve ardından "Tom'un ya da Simon'un elini tutmuyorum" diye uyardı.

Elysande, adamın bunu söylerken yüzündeki şaşkınlık karşısında dudağını ısırıp ve ardından "Sana yol gösterebilirim" dedi.

Conn bunun üzerine rahatladı ve başını salladı ama Rory şimdi kaşlarını çatıyordu. "Hayır. Bana önderlik etmeni sağlayacaktım."

"İki elim var, ikinize de yol gösterebilirim" dedi bıkkınlıkla. "Fakat Tom'un atımın dizginlerini eline alması gerekecek. Yine de ikiniz de kendi bineğinizin dizginlerini tutmak zorunda kalacaksınız."

İnan tiksintiyle, "Ve Simon'ın elini tutmak bana kaldı," dedi.

Simon sinirle, "Eh, bu benim için de piknik olmayacak," diye çıkıştı. "Ona ben liderlik edebilirim."

Manifaturacının karısı bu teklifi yaparken biraz nefes nefese koşarak yaklaşırken Elysande şaşkınlıkla etrafına baktı.

"Elizabeth," dedi kadına gülümseyerek ve elini yakalayıp nazikçe sıkmak için uzanarak. Mildrede'yi İngiliz askerleri konusunda uyardığınız için çok teşekkür ederim. Hepimizi kurtardın."

"Memnun oldum leydim. Kralı kurtarmana yardım etmek için hepimiz üzerimize düşeni yapmalıyız," diye güvence vererek elini geri sıktı. "Ben de sana diğer adamların ön kapıdan gayet iyi bir şekilde çıktıklarını söylemek için gelmişim. İngilizler onlara hiç aldırış etmedi."

"Oh iyi. Bize haber verdiğiniz için teşekkür ederiz" dedi Elysande.

"Aklını rahatlatır diye düşündüm," dedi sırtıtarak ve sonra İnan'a bakıp ekledi:

"Ama Şimdi buradayım, eğer yardımı olacaksa bu genç adamı kapıya kadar uğurlamaktan memnuniyet duyarım."

"Evet. Ben bunun olabileceğine inanıyorum. Tekrar teşekkür ederim," dedi Elysande eğlenerek, İnan hararetle başını salladı ve yaşlı kadının yanına doğru ilerledi.

"Ben de sana teşekkür ederim," diye güvence verdi İnan ona. "Çekici bir kadınla yürümek her zaman bir zevktir ve o çirkin pislikle el ele tutuŐmaktan kesinlikle daha iyidir."

"Çirkin herif mi?" askeri itiraz etti ve sonra gözlerini devirdi. "Bir dahaki sefere bir İngiliz Őehrinden gizlice kaçmak için yardımına ihtiyacın olduğunda bunu söylediğini hatırlayacağım."

İnan bu Őözlere gülümsedi. "Kısa süre içinde İskoçya'da olacağımız için bu bir sorun olmayacak." Robbie'den gelen keskin bir ısıklık sesi iki adamı susturdu ve dikkatlerini demirciye çekti.

"Göz bağları," diye homurdandı, endişeyle etrafına bakarken. "Askerleri sonsuza kadar meşgul edemezler." Elysande, "Elbette," diye mırıldandı ve beklenti içinde Rory, Conn ve İnan'a dönmeden önce kırsağının dizginlerini Tom'a verdi.

"Göz bağı takmak dikkatleri üzerimize çekmez mi?" İnan kendi elbisesini bağlarken bile homurdanıyordu. Elizabeth, "Sorun değil," diye güvence verdi ona. "Çoğu insan neler olup bittiğini biliyor, geri kalanı ise İskoçların zaten tuhaf olduğunu düşünüyor. "İyi olacak."

Elysande, Rory'nin, Conn'un ve İnan'ın kendilerinin tuhaf karŐılandığı yönündeki hoşnutsuz ifadelerine gülmemek zorunda kaldı. Her ne kadar Rory'nin yüzünün hakaretten ziyade, onlar hakkında bilgi sahibi olan insan sayısının artmasıyla ve olup bitenlerle ilgili olduğundan Şüpheleniyordu. Bu onu çok rahatsız ediyormuş gibi görünüyordu.

Bu endişeyi omuz silkerek, Elizabeth İnan'ın dizginlerini alırken o da dizginleri Conn'un ve Rory'nin bineklerinin ellerini serbest bırakmak için aldı. Adamlar hızla gözlerini bağlayıp dizginlerini geri verirken ikisi de sabırla beklediler. Elysande daha sonra Conn ile Rory'yi kollarından tuttu ve Robbie'ye doğru ilerlediklerinde Elizabeth, İnan ve atını takip etmelerini istedi. Önce Tom ve Simon'ın atları ve kırsağıyla takip ettiğinden emin olmak için kontrol etti, ancak bundan sonra Elysande bakışlarını ileriye doğru tuttu ve Conn ile Rory'yi doğru yöne yönlendirmeye odaklandı ki bunu yapmak Şaşırtıcı derecede zordu. Her iki adam da düz bir çizgide yürüyemiyor gibi görünüyordu, ama yön deęiŐtirmeye devam ediyordu ya da dönüşümlü olarak ona doğru gidiyordu, bu yüzden de onları sürekli geri çekmek ya da ilerlemelerini sağlamak için onları uzaklaştırmak zorunda kalıyordu.

Conn aniden, "Bundan hoŐlanmadım," diye mırıldandı.

"Evet," diye onayladı Rory sertçe. "Görme yeteneğim olmayan bir bebek gibi kendimi çaresiz hissediyorum. Ne kadar uzakta?"

"Uzak değil." Elizabeth omzunun üzerinden onlara hızlı bir bakış atarak soruyu yanıtladı ve Elysande yanıt için minnettardı. Kısmen sorunun cevabını bilmediğinden ama aynı zamanda kendisi de bunu umursamadığından. Daha önce zaten ağırlı olan sırt ve kol kasları, şimdi erkeklerin kaslarına yüklediğı gerilimden dolayı çığlık atmaya başlamıştı. Kapıya varırsa sevinirdi.

"Gözlerimiz bağılyken nasıl gideceğiz?" Conn aniden sordu.

Elysande, acıyla mücadele ederken çenesi biraz kasılarak, "Hepiniz atlarınızın üzerine oturun ve Tom, Simon ve ben birer atın dizginlerini alıp sizi dışarı çıkaralım," dedi.

"İyi misin kızım?" diye sordu. "Sırtın ağrıyor, değil mi?"

Elysande, onun bunu anlamış olması karşısında şaşkınlıkla ona baktı, ama sonra içini çekerek şunu itiraf etti:

"İkiniz de, bir çift sarhoş aptal gibi, görüşünüz olmadan ortalıkta dolaşmak gibi üzücü bir eğilim

gösteriyorsunuz ve bu biraz zorlayıcı. sırtımda ve kollarımda.

"Ah." Rory tereddüt etti ve sonra sordu, "Bizi kollarımızdan tutup yönlendirmeye çalışman yerine, elini tutmamızın faydası olur mu?" Bu şekilde parmaklarımızı sıkabilir ve ellerimizi gitmemizi istediğiniz yöne doğru hareket ettirebilirsiniz. Bu sizin için daha az zorlayıcı olabilir."

Belli ki Rory'nin önerisini duymuş olan Conn, "Ben planın başlangıçta bu olduğunu düşünmüştüm" yorumunu yaptı.

"Evet, öyleydi ve belki faydası olabilir," diye kabul etti Elysande ve önce Rory'nin kolunu bırakıp onun elini sıktı, sonra da aynısını Conn'a yaptı. Her iki adamın da elleri kocamandı, parmakları neredeyse acı verecek kadar genişlerken fark etti. onların arasında kaydırın. Ama aslında bu şekilde biraz daha kolaydı, kesinlikle sırtını ve kollarını daha az acıttığını kabul etti, Robbie sola dönüp onları kilisenin ön tarafına doğru yönlendirirken. "Daha iyi?" Rory birkaç dakika sonra sordu.

"Evet. Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve sonra keyifle gülümsedi ve şöyle dedi: "Gerçi ben sokakta yürüyen bir kadını iki adamla el ele tutuşarak görmek izleyen herkese tuhaf gelir."

"Peki göz bağları tuhaf görünmüyor mu?" kuru bir sesle sordu ve sonra hâlâ o kuru ses tonuyla ekledi: "Ama çoğı insan gözlerimizin neden bağı olduğunu biliyor."

Elysande bu yorum karşısında yüzünü buruşturdu. Elizabeth'in çoğı insanın olup biteni bildiğine dair sözlerinden rahatsız olacağını biliyordu. Ama yardım etmeye istekli bu kadar çok insanın olmasından memnundu. Sadece bilen herkesin kendi tarafında olmasını ve aralarında bilgiyi parayla takas etmek için İngiliz askerlerine yaklaşabilecek bir Yahuda'nın olmamasını umuyordu. Elysande aptal değildi ve bu kadar çok kişinin bu bilgiye sahip olması nedeniyle bunun mümkün

olduğunu biliyordu. Ama aynı zamanda böyle bir şey olursa yapabileceği hiçbir şey olmadığını da biliyordu, o yüzden bunu düşünmemeye çalıştı. Şu anda hayatı Tanrı'nın elindeydi.

"Bizi takip eden var mı?" Rory aniden sordu.

Elysande omzunun üzerinden baktığında şaşkınlıkla, "Hayır, eminim... Ah," dedi. Aslında onları takip eden birkaç kişi vardı ve her an birkaç kişi daha katılıyordu. Mildrede ona Carlisle'ın iki bin kişilik bir nüfusa sahip olduğundan bahsetmişti. Sanki yarısı onları kapıya kadar takip ediyormuş gibi görünüyordu. Sanki her yerden geliyor, arkalarındaki yolu dolduruyor, onları kilisenin yanından takip ediyorlardı. Sokak hem çocuklarla hem de yetişkinlerle doluydu. . . ve onun baktığını gören herkes gülümsedi ve güven verici bir şekilde başını salladı.

"Nedir?" Rory gergin bir şekilde sordu, sanki göz bağını çıkaracakmış gibi eli onun elinin içinde hareket ediyordu.

"Hiç bir şey." Elysande onun elini daha sıkı tuttu ve tekrar öne bakmadan önce kalabalığa bir gülümseme gönderdi. Kapıya kadar olan bu son yolda şehrin neredeyse yarısının onları takip ettiğini bilmek onun mutlu olmayacağından oldukça emindi. Aslında öyle olduğundan da emin değildi. Eğer şehrin yarısı onları kapıya kadar takip ediyorsa, onu arayan askerlerin dikkatini kim dağıtıyordu? Şehrin diğer yarısının orada olmasını umuyordu.

Robbie sonra sağa döndü ve onları solda on ve sağda on bir konutun bulunduğu hafif açılı bir sokağa götürdü. Artık şehrin diğer ucunda, bulundukları caddeye hafif bir açıyla uzanan şehir duvarını görerek rahatladı.

Kapının artık uzakta olamayacağını düşündü.

"Burada sadece Mildrede ve Elizabeth'e de Buci'den bahsettiğinizi ve onların da bu haberi her yere yaydıklarını biliyordum, ama İskoçya'ya vardığımızda, size de Buci'nin hikâyesini anlatmakta bu kadar özgür olmamanızı öneriyorum, küçük hanım. "

"Ah, hayır, olmayacağım," diye kesin bir şekilde güvence verdi, omzunun üzerinden geriye baktığında kalabalığın hâlâ takip ettiğini gördü. Hepsi gülümseyip başlarını sallayıp bazıları el sallayınca o tekrar gülümsedi ve bir kez daha öne dönüp ekledi: "İskoçya'da kimseye söylemeyeceğim. Tek bir kişi bile yok." "Güzel" dedi, rahatlamış görünüyordu. "O zaman bu konuda daha fazla konuşmayacağım."

Elysande bunu kabul edercesine mırıldandı ama geniş gözleri, şu anda geçtikleri evlerden çıkıp onların geçit törenini izlemeye gelen insanları fark ediyordu.

"Neden İskoçya'da kimseye söylemeyeceksin?" Conn aniden sordu; sesinde merak dolmuştu.

"Eh, onlar İskoç ve çoğu İskoç'un İngiliz kralının öldüğünü görmekten memnun olacağını ya da en azından yaşayıp yaşamadığını umursamayacağını, dolayısıyla yardım etmelerinin pek mümkün olmayacağını sanıyorum," diye belirtti ve ardından şunu ekledi: Nefes, "Üstelik, öyle görünüyor ki bilgi rüzgardaki

tohumlar gibi yayılıyor."

Rory, "Ah, evet, öyle" diye güvence verdi. "Bakın burada kaç kişi zaten de Buci'yi biliyor." Ah, öyleyim, diye mırıldandı, tekrar omzunun üzerinden bakarak.

Nihayet sokağın sonuna vardıklarında Elysande rahat bir nefes aldı ve Robbie'nin duvara doğru yürüdüğünü gördü. Artık kapıyı görebilecek kadar yakındaydı. Ana kapıdan çok daha küçüktü ama atların sorunsuzca geçebileceği kadar büyüktü. Hatta ikişer ikişer ilerleyebilirler.

"Arkamızdaki bu gürültü nedir?" Rory gergin bir sesle sordu ve Elysande arkasına baktığında kalabalığın onların

gidişini izlemek için yaklaştığını gördü.

"Sadece oynayan çocuklar" dedi. Aslında yalan söylemiyordu; bazı çocuklar onları takip ederken oynuyorlardı. "Şu anda kapıya yaklaşıyoruz. Robbie kapıyı açıyor." Başka bir adamın ona yardım ettiğinden bahsetmedi.

Rory, "Tanrıya şükür," dedi, sesinde rahatlama vardı. "Bu lanet göz bağını çıkarmak için sabırsızlanıyorum." "Evet," diye homurdandı Conn onaylayarak ve göz bağı takmak zorunda kaldıkları için neredeyse suçluluk duyuyordu. Elysande kendini sorumlu hissediyordu. Sonuçta onun önerisiyle olmuştu. Ancak Mildrede ve diğerlerinin, kendi yurttaşlarını düşman olarak gördükleri adamların bildiği gizli kapılardan endişe etmelerini istememişti.

"Neden duruyoruz?" Rory bir süre sonra onları İnan'ın atının arkasında durdururken sordu.

"Kapıdayız," diye açıkladı ve bir Robbie'ye, bir Elizabeth'e baktı, ikisi de birdenbire sanki bundan sonra ne yapılması gerektiğine dair talimatlar almak istermiş gibi ona baktılar. Bekledikleri şeyin tam olarak bu olduğunu anlayınca önce adamlara ve atlara, sonra da hâlâ İnan'ın kolunu tutan Elizabeth'e baktı. Kadının onları kapıdan dışarı çıkarmak istediğinden şüpheliydi, bu yüzden... . Robbie ve Elizabeth'e, "Sanırım onları bineklerine bindirmeliyiz" diye önerdi. Robbie başını sallayıp savaştının binmesine yardım etmek için Elizabeth ve İnan'ın yanına gittiğinde Elysande dönüp askerlerine baktı. "Tom, Simon'a kısırağımı ver ve atına bin. Biz ormana ulaşana kadar İnan'ın atını sen yöneteceksin."

"Önce Conn ve Rory'nin binmesine yardım edeyim mi?" Tom kısırağının dizginlerini Simon'a verirken sordu. "Hayır," dedi Rory kararlı bir şekilde. "Hanımınızın bineğine binmesine yardım etmelisiniz. Conn ve ben kendi başımıza idare edebiliriz."

Conn bunu kabul ettiğini homurdandı ve sonra her iki adam da beklentiyle ona doğru baktı. Elysande, Rory yavaşça elini sıkıncaya kadar ne beklediklerini anlamadı.

"Ah," diye soludu ve ellerini serbest bıraktı. Rory ve Conn'un bineklerinin

başlarında tuttukları dizginleri takip etmelerini ve atların yanlarından eyerlerine doğru el yordamıyla ilerlemelerini ilgiyle izledi. Daha sonra her iki adamın da üzeniği yoklayıp bir ayağını sokup hiçbir yardım almadan üzerine binmesinden oldukça etkilenmişti. Gerçekten sanki manevranın alıştırmasını yapmış gibiydiler.

"Hanımefendi?"

Elysande döndüğünde Tom ve Simon'un kısırağıyla yanında beklediğini gördü ve teslimiyetle içini çekti. Bütün bu insanların önünde onun tırmanmasına yardım etmeleri gerekecekti. Bu sabah merhemini yeniden uygulama şansı olsaydı, adamlardan birinin ayağını kaldırarak bunu başarabilirdi ama o olmadan... . . Ağzını sabitleyerek sert bir şekilde başını salladı ve kısırağının yanına adım attı. Tom ve Simon hemen onun iki yanına geçtiler, dirseklerini tuttular ve onu ellerinden geldiğince yükseğe kaldırdılar; bu, ancak ayağını üzeniğe koyabileceği kadar yüksekti. Bunu yaptığı anda Simon kısırağa en yakın olan tarafını serbest bıraktı ve hızla kısırağının diğer tarafına doğru kayarak Tom'un yardımıyla vücudunu döndürebildi ve yarı fırlatıp yarı düşürebildi. yanlara doğru eyer üzerine. En azından genelde böyle oluyordu ama bu kez bu kadar çok insanın izlediğinin bilincinde olan Elysande yanlış karar verdi ve neredeyse atın üzerine devrilecekti. Tom'un eli onun kolunu sıktı ve Simon onu eyerde tutması için hemen uzanıp onu bir eliyle sırtının alt kısmında, bir eliyle de karnında yakaladı. Sorun sırtındaki eldi. Bu, ona yoğun bir acı dalgası gönderdi; bu da sırtını kamburlaştırmasına, soluk soluğa bir nefes çekerken yüzünün gökyüzüne doğru eğilmesine ve içinde titreşen acıya karşı mücadele etmesine neden oldu. "Kız mı? Ne oluyor?" Rory ani bir panikle havladı. Elysande onun gözünün ucuyla göz bağına uzandığını gördü ama bu konuda hiçbir şey yapamadı. Şu anda bırakın konuşmayı, nefes alacak havası bile yoktu ve Tom ile Simon onun ne yaptığına dikkat edemeyecek kadar onu eyerden düşmesini engellemeye çalışmakla meşguldü.

Neyse ki Elizabeth onun yanına koştu ve bacağını yakalayarak şöyle dedi: "Her şey yolunda. Adamlarından biri onu eyere oturtmaya çalışırken sırtına dokundu. Ona bir dakika verin, size kendisinin iyi olduğunu söyleyecektir."

Elysande, Rory'nin elinin yüzünden düştüğünü gördü ve Simon sonunda elini sırtından çekip dirseğini yakaladığında gözlerini kapattı ve sırtındaki çılgın acı donuk bir zonklamaya dönüşmeye başladı.

Rahatlamayla sarkarak birkaç derin nefes aldı.

"Hanımefendi?" Tom nefesinin ne zaman normale döndüğünü sordu.

Elysande başını sallayarak gözlerini açtı ve sonra durakladı. Onları takip eden insanlar ileri atılmış ve şimdi atların etrafını sarmışlardı; en yakınındakiler sanki düşerse onu yakalamaya yardım edecekmiş gibi uzanıyorlardı. Ancak bazılarının yüzlerindeki endişe ve dehşet onun en çok dikkatini çekti. Bu, Elysande'nin ekosenin yüzünden düştüğünü, morarmış tarafının görünürde kaldığını fark

etmesini sağladı.

Şu anda her iki adamı da kollarını tutarken bunu gizleyemeyen Elysande içini çekti ve eyerin üzerinde dikkatle kıpırdandı, kısırağın üzerine oturmak için bir bacağını eyerin üzerine kaldırdı. Bu hareket eteklerini yukarı kaldırdı ve ekosenin üzerine giydiği pelerin onu örtmek için öne doğru kaymadan önce elbisesinin altına giydiği erkek pantolonunu kısaca herkese gösterdi.

Yerleştğinde, Tom ve Simon onu serbest bıraktılar ve ancak o zaman Elysande, de Buci'nin yol açtığı hasarı gizlemek için ekosenin üst kısmını hızla başının üzerine ve yüzünün bir tarafına doğru çekebildi.

Tom daha sonra kısırağının dizginlerini onun için toplayıp uzattığında Elysande, "Teşekkür ederim" diye mırıldandı ve Rory'ye bakmadan önce dizginleri aldı. Eyerinde kaskatı ve hareketsizdi, vücudunda ve ifadesinde gerginlik vardı ve etraflarında bir kalabalık olduğunun farkında olması gerektiğini fark etti. Her taraftan atların etrafını sardılar. Elysande, en yakınındaki birkaç kişinin ona yorum yaptığını fark edene kadar onun bu konu hakkında yorum yapmamasına şaşırdı.

O anda yaşlı bir kocakarı ona sakinleştirici bir şekilde, "İşte, şimdi eyerde ve oldukça iyileşti," diyordu. Başka biri, "Evet, ama ah, şu de Buci denen adam kesinlikle ona çok kötü bir şey yaşattı," dedi ve Elysande yüzünün utançtan kızardığını hissetti.

Bir başkası, "En kötüsü bu değil" dedi. "Bayan Elizabeth'e sırtına, kıkına ve bacaklarına ne yaptığını anlatırken içkicinin ağladığını duydum. Atına binmek için yardıma ihtiyaç duyması şaşılacak bir şey değil. Yüzü kadar hasarlıysa ata binebilmesine şaşıyorum."

"Hanımefendi?"

O yumuşak sese baktığında Elizabeth'in dizginleri Rory'nin atına uzattığını gördü.

Elysande teklif edilen dizginleri alırken Elizabeth sessizce, "İyi niyetliler," dedi. "Ama Mildrede bana söylediğinde ağlıyordu. Sizi ondan korumak için götürdükleri için bu İskoçlara şükürler olsun."

Elysande gülümsemeyi başardı ama Robbie'nin "Defol git," diye kükremesiyle şaşkınlıkla irkildi. Monte edildiler ve yola çıkmaya hazırlar. Yoldan çekilin ve de Buci'nin adamları burada yapılacak işin ne olduğuna bakmaya karar verene kadar gitmelerine izin verin.

O sırada Elysande diğer adamlara baktı ve Simon'un atının üzerinde olduğunu ve Conn'un dizginlerini tuttuğunu, Tom'un da atının üzerinde olduğunu ve dizginlerini Robbie'den almak üzere İnan'a ulaşmak için atını kalabalığın arasından hareket ettirmeye çalıştığını gördü. İnsanların onlara yer açmak için geri çekilmeye başlamasıyla Robbie'nin sinirli havlamasından sonra bu görev çok

daha kolaylaştı.

Elizabeth, "İyi şanslar ve iyi şanslar, leydim" dedi ve yoldan çekilmek için kenara çekildi. Partileri nihayet harekete geçmeye başladığında bu duygu başkaları tarafından da tekrarlandı. Tom yolu gösterdi. Kadının başını sallamak için arkasına baktıktan sonra atını kapıdan geçirerek İnan'ın bineğini arkasından çekti. Sırada Elysande vardı, Rory ve Simon'a liderlik ediyordu ve Conn da arkadan geliyordu. Tom, kapının arkalarında kapandığını duyana kadar onları sakın bir yürüyüşte tuttu ve ardından atını tırısı çağırdı. Açıkçası bu çok kullanılan bir yol değildi. Aslında görebildiği kadarıyla takip edebileceği bir yol yoktu ve burada yerde hala kar vardı ama kar eriyordu, altındaki zemin yumuşaktı. Adamların gözlerinin bağlı olmasıyla birlikte Tom'un hemen dörtlüye koşmamasının nedeninin bu olduğunu düşündü.

"İyi misin kızım?"

Elysande, Rory'nin bu sorusu üzerine etrafına baktığında yüzünün hâlâ gergin ve endişeli olduğunu gördü. "Evet," diye güvence verdi ve sonra teklif etti: "Birkaç dakika daha, sonra göz bağını çıkarabilirsin."

İlk başta yorum yapmadı ve ardından "Duvarın bu tarafında kimseyi görüyor musunuz?" diye sordu.

Elysande etrafına bakındı ve ancak o zaman yaptığı ilk şeyin bu olması gerektiğini fark etti. Şehre gelen İngiliz askerlerinin hepsinin mi yoksa de Buci'nin adamlarından bazılarının Kynardersley'de yaptıkları gibi duvarın dışında mı beklediğine dair hiçbir fikirleri yoktu. Göz alabildiğine karla kaplı zeminden başka bir şey olmadığını görünce rahatladı. Bir kampa ya da askere dair hiçbir iz yoktu. Ama kapının arkasında nal izleri bıraktıklarını gördü ve bunun bir sorun yaratmayacağını umuyordu.

"Hayır. "Yalnızca biziz" dedi ona.

Rory başını salladı ve ardından boğazını temizledi. "Biz ayrılırken kapıda bir sürü insan varmış gibi görünüyordu."

"Evet. Birkaç tane," dedi yüzünü buruşturarak.

"Birkaçtan fazla diyebilirim," diye cevap verdi, sesi kuruydu.

Elysande teslimiyetle içini çekti, insanlara de Buci'den bahsetme konusunda başka bir ders almak üzere olduğundan emindi ama Elysande onu şaşırttı.

"Hepsinin yardım etmeye istekli olduğu açıktı" dedi ve kadın biraz rahatladı.

Bundan sonra ağaçlara ulaşana kadar sessizce ilerlediler. Tom o sırada yavaşlamaya başladı ama birkaç dakika durmadı. Ağaçlar nedeniyle artık duvarı göremeyene kadar, partiyi durdurduğunu fark etti ve arkasına baktı.

"Artık göz bağını çıkarabilir miyim?"

Rory'nin sorusu başını geriye çevirdiğinde Tom ve Simon'un ona baktığını ve cevabını beklediğini gördü. "Evet. Göz bağlarınızı çıkarın," dedi Conn ve İnan'ın da duyabileceği kadar yüksek sesle.

Adamlar onları yeterince çabuk kurtaramadılar ve üç İskoç ancak bunu yapıp

etraflarına baktıktan sonra rahatladılar.

"Alick ve diğerlerinin nereye gittiklerini merak ediyorum?" Simon yorum yaptı. Rory, "Yolda daha ileride olacaklar" diye yanıtladı. "Ona ormanın içine iyice girene kadar durmamasını

söyledim." Elysande soru sorarcasına ona baktığında omuz silkti. "Bu şekilde duvarın neresinden çıktığımızı göremediler. Eğer kapının nerede olduğunu biliyorlarsa gözlerimizin bağlı olmasının pek bir anlamı yok ve ben onları İngilizlere verdikleri sözü tutmakla ülkelerine bu kadar değerli bir hizmetle hizmet etmek arasında seçim yapmak zorunda bırakmak istemedim. başka bir savaş olup olmadığına dair bilgi. Elysande ağzının bir gülümsemeye dönüştüğünü hissetti ve mırıldandı: "Sen iyi bir adamsın, Rory Buchanan." Gülümsedi ama iltifattan biraz utanmış görünüyordu ve sonra dikkatini adamlara çevirdi. "Conn ve Simon liderliği ele alıyor. Tom ve İnan, Elysande ve benim arkamdan takip edin. Hadi diğerlerini bulalım."

Adamlarını kendi adamlarıyla eşleştirdiğini fark ettiğinde gülümsemesi daha da genişledi. Nedenini tam olarak söyleyemese de bunun iyi bir işaret olduğunu düşünüyordu.

Conn ve Tom'un arkasında sıraya girerlerken Rory, "Alick, Donnghail ve Fearghas'la buluşur buluşmaz duracağız, böylece daha fazla merhem uygulayabilirsiniz," dedi.

Elysande bu düşünceyi takdir etti ama başını salladı. "İskoçya'ya geçene kadar beklemeyi tercih ederim." "Emin misin?" Rory hafifçe kaşlarını çatarak sordu. "Evet," diye pişmanlıkla içini çekerek onu temin etti, çünkü uyuşturma kremi sürme fikri gerçekten de çekiciydi, ama. "De Buci'nin adamlarının bu kadar yakınındayken durmamayı tercih ederim. Her an aramalarını bitirip bizi takip edebilirler. Veya " Tereddüt etti ve sonra şunu itiraf etti: "Pek çok insan bizim orada olduğumuzu ve oradan ayrıldığımızı biliyordu. İçlerinden biri bile bozuk paranın cazibesine kapılıp konuşmaya başlasa. " Omuz silkti. "Kaderi kışkırtıp oyalanmamayı tercih ederim. Gelin İskoçya'ya gidelim, sonra da bu konuyu dert edelim."

Rory, ona hak vermek için sana öyle söylediğimi söylemedi ya da konu Mildrede ve Elizabeth'e de Buci'den bahsetmeye geldiğinde endişelendiği şeyin bu olduğunu belirtmedi. Sadece başını salladı ve konuyu kapattı. Bundan sonra dörtnala hızlandılar ve Elysande dişlerini gıcırdattı ve mola vermek için durmadan ve merhem sürmeden önce kendini en az birkaç saat boyunca sürekli acıya teslim etti.

Alick ve diğer iki adam Rory'nin istediğini yapmışlardı ve çeyrek saat kadar sonra onlarla buluştular. Selamlaşmak ve Elysande'nin Mildrede'nin kendisine

verdiği çantaya koyduğu armut dolgulu çörekleri dağıtmasına yetecek kadar durdular. Daha sonra eyer üzerinde oruçlarını açarak tekrar yola çıktılar. Rory mantısını bitirirken, "Bu iş bittikten sonra onu ziyaret ettiğimizde Mildrede'ye iyi bir aşçı olduğunu söylememi bana hatırlat," dedi. Elysande bu öneriye gülümsedi ve başını salladı ama içten içe bu ziyaretin gerçekleşeceğini düşünmüyordu. En azından Rory onu götürdüğünde. Eğer tüm bunlardan sağ kurtulursa hiç şüphesiz İngiltere'ye ve Kynardersley'e ya da geriye kalanlara geri dönecekti. Ve ona eşlik eden kişinin Carlisle'da durup Mildrede ve diğerlerini görmesine izin vermesini sağlamaya çalışacaktı. Ancak onu Sinclair'e götürdükten sonra, Rory'nin bu durumu çözmek için haftalarca ve muhtemelen aylarca burada kalması pek mümkün değildi. Rory'nin bir ailesi, bir hayatı ve onun iyileştirme becerilerine ihtiyaç duyan insanları vardı. Hayır. Mildrede'ye verdiği söze rağmen, İngiltere'ye tekrar döndüğünde Mildrede'nin çoktan gitmiş olacağından şüpheleniyordu.

Bölüm 10

"Mermili kendi başına uygulayabilecek mi?"

Rory bakışlarını Elysande'nin merhem kabıyla birlikte ormanda kaybolduğu yerden uzaklaştırdı ve Tom'a baktı. Şu sıralar kendisinin de endişelendiği şey buydu.

"Muhtemelen hayır" diye itiraf etti mutsuz bir şekilde. "Kuyu?" dedi adam, Rory orada dururken.

"Peki ne?" Kafa karışıklığıyla sordu.

"O halde gidip ona yardım etmen gerekmez mi? Şifacı sensin," diye belirtti öfkeyle.

Rory şaşkınlıkla, "Ah, evet," dedi ve Elysande'nin ardından ormana doğru yöneldi. Ancak o zaman bir şifacı gibi düşünmediğini fark etti. Bir erkek gibi düşünüyordu. onun çıplak sırtına ve kalçalarına bakmaya ve ellerini o yumuşak, sıcak etin üzerinde gezdirmeye hakkı yoktu.

"Şifacı," diye mırıldandı, uygunsuz düşüncelerini gözlerini kırıştıtarak uzaklaştırdı. "Yardıma ihtiyacı var, şehvetli düşüncelerine değil." Ve Rory'yi şaşırtacak şekilde, kız söz konusu olduğunda düşünceleri oldukça şehvetliydi. Bunu yapanın onun yarısı üstündeyken uyuması olduğunu sanıyordu. Her sabah burnundaki kokusuyla uyanıyordu, sıcak vücudu ona yaslanmıştı, bacakları ona sürtünüyordu. Evet, o zamanlar kendisini pek şifacı gibi hissetmiyordu. Ama o da buydu ve onun da ihtiyacı olan şey buydu, bu yüzden Rory ona yetişmek için acele ederken düşünce tarzını düzeltmeye çalıştı. O sadece onun bakımına ihtiyacı olan başka bir hasta kızdı. Merhemi diğer hastalara yaptığı gibi hızlı ve ustaca sırtına, poposuna ve bacaklarına yayar ve sonra onu kendi başına giyinmeye bıraktı.

"Ah!" Elysande'nin şaşkın nefesi, onun kendisini takip ettiğini görünce arkasına baktığını ve durduğunu fark etti. Rory de duraklayarak başını salladı ve başkalarını iyileştirirken kullandığı her zamanki sakin tavrı sergilemeye çalıştı. "Merhemi sürmek için yardıma ihtiyacın olacak kızım, o yüzden şifacı olarak sana yardım etmek için geldim. Çünkü ben bir şifacıyım. Ve bu benim işim. Seni iyileştirmek için. Ve sana merhem sür.

Elysande'nin gözlerini kırptırması ve ardından biraz tuhaf bir şekilde ona bakması, durumunu abartmış

olabileceğini gösteriyordu. Rory içini çekerek sırtı ona dönük olacak şekilde döndü. "Soyunmanız için size

mahremiyet vereceğim. Hazır olduğunda sana söylememe izin ver.

Kadının itiraz edeceğinden şüphelendiği bir an mutlak bir sessizlik oldu ama sonra onun hafifçe iç çektiğini duydu. Bunu ona hareket ettiğini söyleyen giysi hışırtısı takip etti. . . ya da soyunmak. Muhtemelen soyunuyor, dedi kendi kendine sesleri dinlerken. Onun soyunduğunu umuyordu. Tamamen ona bakması için ona güvendiği anlamına geldiği için, dedi kendi kendine, ama zihninde onu Mildrede'nin mutfak masasına yatırılmış halde, çıplak bedeni sergileniyorken ve bütün bu yuvarlak kıvrımları düzeltme düşüncesiyle elleri bükülmüş haldeyken hatırlıyordu. .

"Hazırım."

Rory bu yumuşak çağrı üzerine irkildi ve arkasını döndü; onun pelerinin üzerinde yattığını ve sadece çıplak sırtının görüldüğünü görünce hayal kırıklığı yaşadı. Belden aşağısı ekoseyle, elbisesiyle ve muhtemelen pantolonuyla örtülmüştü. Sadece kollarını elbisesinden çıkarmış, tuniğini çıkarmış ve sonra uzanmıştı. "İhtiyacın olan her yere merhemi bu şekilde yayamayacağım," diye mırıldandı, yaklaşmadan.

"Bacaklarımı kaldırıp kendim dip yapabilirim. Elysande, "Yardıma ihtiyacım olan yalnızca sırtım" dedi. Sesi kayıtsız görünüyordu ama yüzü, alnını ellerine dayadığından ve yüzünün morarmış tarafı aşağıya baktığından beri görebildiği hasarsız tarafı, parlak pembe ve kızarıktı.

"Ah. Evet, dedi Rory ve sonra sesinin ne kadar hayal kırıklığına uğradığını fark etti ve ilerlerken zihinsel olarak sarsıldı. Şifacı, diye tekrarladı kendi kendine kesin bir dille. Bir şifacı gibi düşün, her sabah onu kollarına alan adam gibi değil. Elysande merhemin bulunduğu ambalajı açmıştı. Kalçasının yanındaki kürkün üzerine oturuyordu, bu yüzden yanına diz çöktü ve biraz merhem alırken bakışlarının sırtına kaymasına izin verdi. Yüzü gibi sırtı ve yanları da artık siyahtan çok mora dönmüştü; kenarlara doğru önce kırmızı, ardından yeşil vardı. İyileşiyordu ama hala çok acı verici görünüyordu. Daha erken durmaları konusunda ısrar etmediği için kendini kötü hissetti.

Yol, eriyen kar nedeniyle bataklık bir hal aldığından, Rory'nin umduğu kadar

hızlı gitmemişlerdi ve İskoçya sınırını geçmeleri de beklediğinden daha uzun sürmüştü. Sonra çamur ve ıslak kardan oluşan bir bataklık olmayan, duracak bir yer bulmadan önce bir süre at sürdüler. Bu da daha yüksek bir yere ulaşana kadar beklemeleri gerektiği anlamına geliyordu. Artık öğle vaktini çoktan geçmişti.

"Ne yapıyorsun?"

Rory bu soru karşısında gözlerini kırptırdı ve şöyle açıkladı: "Soğuk sizi şaşırtmasın diye merhemi ellerimin arasında ısıtıyorum."

"Ah. Çok nazıksın," diye mırıldandı, kürkün üzerinde biraz rahatlayarak.

"Ben nazik bir maun'um" diye yanıt verdi ve sonra sesinin ne kadar kibirli ve gülünç olduğunu görünce irkildi. Aman Tanrım, kız sadece yanında bulunarak sağduyusunu uzaklaştırdı. İçini çekerek öne doğru eğildi ve merhemi onun sırtına sürmeye başladı.

Rory bunu yaymaya başladı ama zevkle içini çekince, onu hasarlı kaslara masaj yapmaya başladı. "Ah, bu çok hoş," diye nefes aldı Elysande, dokunuşuyla kürkün içinde erimiş gibi görünüyordu.

"Sana zarar vermiyor muyum?" Rory endişeyle sordu. Canının acımaması gerektiğini biliyordu -elleri kremden dolayı zaten uyuşmuştu, dolayısıyla sırtındaki deri de öyle olmalıydı- ama derisinin altındaki kasların dokunuşuyla ona acı vermeyeceğinden pek emin değildi.

"Biraz ama bu da güzel" dedi ve sonra hafifçe güldü ve şunu itiraf etti:

"Muhtemelen bu hiç mantıklı değil, ama kasları bu şekilde yoğurduğunuzda biraz acıyor, ama başka bir şeye geçtiğinizde kas, ilki, üzerine bastığınızda olduğundan daha iyi hissettiriyor.

"Çünkü iyileşmeye yardımcı olması gereken bölgeye taze kan gelmesini teşvik ediyor," diye açıkladı, sert ellerinin kadının yumuşak derisi üzerinde hareket etmesini izlerken.

"Gerçekten mi? Annem bunu bana hiç söylemedi. Nereden öğrendin?" "İbn el-Nefis."

"Nerede bu?" merakla sordu.

"Nerede değil ama kim" dedi eğlenerek. "Geçen yüzyılda Mısır'da bir doktordu. Ölülerini parçalara ayıran, kan ve kanın vücuttaki dolaşımı hakkında keşfettiği şeyleri yüz ciltten fazla yazan büyüleyici bir adam. Aulay birkaç yıl önce Noel'de bana kitaplarından birini vermişti ama onu nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum. Muhtemelen geçen yüzyılda bir haçlı tarafından bu tarafa getirilmiş ve Aulay onu bir tüccardan ya da belki de onu ele geçiren başka bir lordtan satın almış." Omuz silkti. "Bilmiyorum ama okuması büyüleyiciydi."

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı Elysande, sesi artık neredeyse uykulu geliyordu ve sonra kendini kıpırdatarak şunu sordu: "Kilise bu şifacı İbn-i'nin ölülerini incelemesine izin mi verdi?"

Bu soruya pek şaşırmadı. Bu tür şeyler kilise tarafından yasaklanmıştı. Onun çalışmaları hakkında bir şeyler okumak bile muhtemelen kilise tarafından hoş

karşılanmazdı ama Rory bundan çok şey öğrenmişti. “Mısır'da farklı bir dine inanıyorlar. Sanırım 'oraya izin verildi yoksa izin verilmezdi' çalışmaları hakkında yazamazdı.” "Sanırım evet," diye onayladı. "Sence..." Sormak üzere olduğu her şey nefesinin kesilmesiyle sona erdi ve hala onun dokunuşunun altında kaldı.

Rory onun yanında çalışmaya başlamıştı ve eli göğsünün kenarını sürterek onu ürkütmüştü. Buna tepki gösteren tek kişi de o değildi. Vücudu bu istenmeyen okşamadan oldukça hoşlanıyordu ve bunu tekrar yapmasını istiyordu. Aslında, elini altına kaydırıp, parmaklarının az önce sürttüğü yumuşak küreyi kavramasını tercih ederdi. Zihninde şifacı kelimesini tekrarlayan Rory, bu dürtüye direndi ve beline masaj yapmak için ellerini aşağıya doğru hareket ettirdi ve ardından ellerini geri çekip doğruldu.

"Her şey bitti," dedi aniden ve ayağa kalktı. Kremi poposuna ve bacaklarının arkasına tekrar sürmeyi teklif etmeyi düşünmüştü ama bu artık iyi bir fikir gibi görünmüyordu. Eğer sadece göğsünün kenarını fırçalamak aklının ona yapmak isteyeceği başka şeylere yönelmesi için yeterliyse, kalçasının yuvarlak kıvrımlarını avuçlamanın onu gerçekte ne yapmaya teşvik edeceğini bilmek istemiyordu. .

“Diğerlerinin yanına döneceğim ve giyinmenize ve bacaklarınıza merhem sürmenize izin vereceğim. . .” Rory, hayır, poposundan bahsetmeyeceğine karar verdi ve dönüp ağaçların arasından diğer adamların güvenliğine doğru yürüdü. Rory kısaca, bu akşam mola verdiklerinde onun yanında uyumamasının en iyisi olabileceğini düşündü. Görünüşe göre onun kollarında uyanmak ona fikir veriyordu. Ama Elysande'nin uykusunda ona sarıldığını biliyordu ve her sabah olduğu gibi uyanıp kendini onun göğsünde bulduğunda utanıyordu. Durum böyle olunca, yanındaki erkek hangisi olursa olsun ve onun bir başkasına sarılma fikri karşısında muhtemelen aynısını yapardı. . . Rory bunu istemiyordu.

Ormanın dışına adım atıp küçük açıklıkta diğerlerine katıldığında bunun olacağını düşünmek bile hâlâ sinirini bozuyordu.

"Tamam her şey?" Tom ağaçların arasından görüldüğü anda ona yaklaşarak sordu.

“Evet. Merhemi sırtına sürdüm. O sadece diğer alanlarla ilgileniyor ve sonra bize katılacak,” dedi sertçe. Tom huysuz ses tonu karşısında kaşlarını kaldırdı ama yalnızca başını salladı. "İyi. O zaman günün geri kalanında bisiklete binmek onun için çok daha kolay olacaktır."

"Evet," diye onayladı Rory, bu düşünceyle biraz rahatladı. Sonunda ona yardım edecek bir şey yapabilmişti, bu sadece onun yaptığı merhemi sürmek olsa bile. Elbette bu, muhtemelen bugün ilerleyen saatlerde onun kollarını beline dolayarak sırtında yolculuk etmesinden keyif alamayacağı anlamına geliyordu. Bu düşünce

onu yine huysuzlaştırdı.

Elysande'yi ölü bir uykudan uyandıran şey, bir şeyin ona baskı yapmasıyla sırtındaki ağrıydı. Acıdan kurtulmak için içgüdüsel olarak ileri doğru hareket ederek Rory'nin sırtına baskı yaptı ve omzunun üzerinden baktı. Emekli olmadan önce keyifle yedikleri ateşin közlerinin oluşturduğu zayıf ışıktaki Tom'un silüetini ancak seçebildi.

Uykusunda ona doğru yuvarlanmış, sırtına çarpmıştı. Her sabah Rory'nin üstüne çıkmasının nedeninin Tom'un ona çarpmasından ve sırtını ağrıtmamasından kaçma çabası olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

İçini çekerek bir dakika kadar orada yattı ve ne yapacağını tartıştı. Geceyi geçirdiklerinde sırtı hâlâ iyiydi. Zaten uyumadan önce biraz daha merhem sürmeyi düşünmüştü ama sonra Rory bunu önerdi ve onun sırtını sıvazlamakta ısrar edeceğini bildiğinden sorun olmayacağını söyleyip uyumak için uzandı. Onun yardımını istememişti. . . Adam bu kadar huysuzken ve ona ilk kez yaptığı yardımın onda uyandırdığı duygular konusunda hâlâ kafası karışmışken değil. Şimdi bile Elysande, eli yan tarafı boyunca hareket edip göğsüne sürttüğünde içinde oluşan sıcak karıncalanmayı neredeyse hissedebiliyordu. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı ve şok olmuştu ama aynı zamanda bundan ve onun kendisinde uyandırdığı heyecandan da hoşlanmıştı.

Elysande bundan sonra tekrar yapacağını umarak hareketsiz kalmıştı ama merhemi hızla vücudunun geri kalanına sürdü ve sanki hiçbir şey olmamış gibi kampa geri döndü. Bu ona, dokunuşun onun merhemi yaymasının bir parçası olduğunu ve kendisinin yaşadığı karıncalanma ve heyecanların hiçbirini yaşamadığını düşündürdü. Ayrıca kampa döndüğünde asabi davranmış ve günün geri kalanında da öyle kalmıştı. Böylece durduklarında ve adam daha fazla merhem sürmeyi önerdiğinde kadın başını sallamış ve hayır, iyi olduğunu söylemişti.

Ama şimdi bunun bedelini ödüyordu ve şu soru ortaya çıktı: Gerçekten kürkün üzerindeki sıcak noktasından emekleyerek daha fazla merhem sürmek için soğuşun içinden geçmek istiyor muydu? Özellikle sırtının daha iyi olan kısmına ulaşamadığında?

Evet, Elysande, Tom'un hareket edip onu tekrar dürttüğünde karar verdi. Şans eseri bu sefer sırtının hasarsız tarafına sürttü ama bir dahaki sefere olmayabilir. Nefesini tutarak dirseğinin üzerinde doğruldu ve herkesi uyandırmadan yuvanın ortasından nasıl kaçacağını bulmaya çalıştı.

"Döndün mü?"

Elysande etrafına bakınca Rory'nin uyanık olduğunu ve omzunun üzerinden ona baktığını gördü. Başını salladığında adamın aniden hareket etmeye başladığını fark etti ve kimseyi rahatsız etmeden ayağı kalkmakta pek zorlanmadığını fark etti. Ama sonra İnan'ın kendisi ile Rory arasında Tom ve Rory'nin bıraktığından çok daha fazla boşluk bırakmış gibi göründüğünü düşündü Elysande, aniden üst

kollarından yakalanıp ayağa kaldırıldığında şaşkın bir ciyaklamayı bastırmak zorunda kalmadan önce düşündü. .
Rory, İnan'ın ayağını yerden yüksekte tutarak üzerinden geçerken tam olarak ayağa kalkmadığını kabul etti.

Cesetlerin oluşturduğu çemberin dışına çıkana kadar onu yere bırakmadı ve sonra onu, sönmekte olan ateşi yeniden hayata döndüren Donnghail'in yanındaki bir kütüğün üzerine yerleştirdi. "Burada bekle. Rory alçak sesle, merhemini getireyim, dedi ve sonra atların olduğu tarafa doğru yola çıktı. Donnghail, kullandığı sopayı kütüğe dayayıp rahatlarırken, "Sırtın ağrıyor," dedi sessizce.

"Evet," diye itiraf etti biraz utançla. "Sanırım onun önerdiği gibi Rory'nin uyumadan önce biraz daha giymesine izin vermeliydim."

"Bu kadar huysuz mu?" Donnghail eğlenerek sordu ve başını salladı. "Ben de hayır derdim."

Elysande, daha önceki reddetmesinde haklı olduğunu hissederek ona gülümsedi ama sadece sordu: "Neden bu kadar huysuz olduğunu biliyor musun?"

Donnghail, "Ben de sana o verra sorusunu soracaktım," diye itiraf etti. "Seni ormana doğru kovalarken iyiydi ama kışına sıcak bir sopa saplanmış bir adam gibi geri döndü."

Elysande açıklama karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve sonra tahminde bulundu: "Hızlı mı hareket ediyordu?"

"Ne?" şaşkınlıkla sordu ve sonra kaşlarını çattı. "Hayır, huysuzdu."

"Ah. Anlıyorum," diye mırıldandı ve sonra özür dilercesine açıkladı, "sadece eğer elinde bir maşa olsaydı hızlı hareket eder diye düşündüm. Ama en çok en yakın nehre ya da göle doğru gidip maşayı soğutmayı ve böylece onu çekip çıkarmayı tercih ediyor."

"Olabilir," diye kabul etti Donnghail eğlenerek. "Ama aynı zamanda huysuz da olurdu."

"Evet," diye itiraf etti Elysande ve sonra kaşlarını çatarak şöyle dedi: "Neden huysuz döndüğünü bilmiyorum. Ancak bu kadar çabuk gittiği için merhem sürdüğü için ona teşekkür etme şansım olmadı. Sizce bu olabilir mi?"

Donnghail, "Sanırım onu huysuz yapan şeyin sana dokunmak olması daha muhtemel," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu. "Ama..." Duraklayarak dudağını ısırdı ve sonra şöyle dedi: "Şimdi tekrar takması gerektiğini düşüneneğinden oldukça eminim. Ancak eğer bu onun için bu kadar nahoş bir işse ve onu sinirlendiriyorsa, yapmamasını tercih ederim. Belki onun yerine bunu benim için takabilirsin," diye önerdi Elysande ve sonra kaşlarını çatarak, "Hayır, özür dilerim. Eğer bu o kadar nahoşsa bunu sana sormamalıyım bile.

Donnghail yumuşak bir kahkahayla, "Kesinlikle bana sormamalısın," diye

onayladı. "Sanırım sana merhem sürmem onu daha da huysuz yapar."

"Peki, Tanrı aşkına! Bunu yapmak zorunda olmadığı sürece neden umursasın ki?"

Donnghail nazikçe, "Yanlış anladınız leydim," diye sözünü kesti. "Hayır, sana merhem sürmekten hoşlanmadı." Sanırım çok hoşuna gittiği için huysuzlaştı. Senden etkilendi," diye ekledi ciddiyetle.

"Öyle mi düşünüyorsun?" Elysande şaşkınlıkla sordu ve cevap veremeden başını salladı. "Hayır. O olamaz. Berbat görünüyorum."

"Evet, öyle," dedi dürüstçe. "Yine de sizi gözünün önünden ayırmıyor. Senin için hakkı olduğundan daha fazla endişeleniyor ve her sabah seninle onun kollarında ve yüzünde bir gülümsemeyle uyanıyor.

Elysande bunu düşündü ve tek eliyle her şeyi geçiştirdi. "Bunun hiçbir anlamı yok. O yalnızca annemin son isteğini yerine getirmeye ve beni sağ salim Sinclair'e götürmeye çalışıyor."

Donnghail kuru bir sesle, "Sizi Sinclair'e sağ salim görmek, her sabah sizi ondan uzaklaştırdıktan sonra ekosesiyle kurduğu çadırı açıklamıyor," dedi.

Rory beze sarılı merhem kutusuyla geri döndüğünde Elysande şaşkınlıkla gözlerini kırıştıırıyordu. Onun kalkmasına yardım etmesine izin verdi, sırt kaslarına saplanan acıdan dolayı yüzünü buruşturdu ve sonra onunla birlikte ormana doğru yürüdü, ama aklı Donnghail'in söyledikleriyle meşguldü. Ne demek istediğine dair hiçbir fikri yoktu. Erkekler onu kaldırdığında genellikle onun kollarında uyanıp kimseye bakamayacak kadar utanırdı, özellikle de Rory, bu yüzden onun ekosesiyle bir şey yaptığını hiç fark etmemişti.

Rory'nin yumuşak bir küfürü onun şüpheyle etrafına bakmasına neden oldu, ancak onu karanlıkta göremediğini anlayınca gözlerini kırıştırdı. Ancak hemen yanında mırıldandığını duyabiliyordu.

"Nedir?" diye sordu endişeyle.

"Buradaki zemin uzanamayacağınız kadar ıslak," dedi bıkkınlıkla, sesi kadının dizlerinin altından başlayıp sanki biraz yukarıdan ve yanından geliyormuş gibi yukarıya doğru çıkıyordu. O zaman onun yeri kontrol etmek için diz çöktüğünü fark etti ve bundan önce de birkaç kez kendisini durdurduğunu ve dirseğini kısa süreliğine serbest bıraktığını belli belirsiz fark etmişti. Bundan ve onun sözlerinden, kendisi düşüncelere dalmış halde dururken onun arada bir yeri kontrol etmek için durduğunu tahmin etti.

İçini çekerek, "Devam etmemiz gerekecek," dedi ve onu ileri itmek için tekrar kolunu yakaladı ama Elysande çekilmeye direndi.

"Hayır. Bunu burada yapabiliriz" dedi, hiçbir yerde kuru zemin

bulamayacaklarından şüphelenerek. Kürkü serdikleri yer bile biraz nemliydi.

"Burası çok ıslak..."

"O halde uzanmayacağım," dedi Elysande basitçe.

"Ne? Nasıl... Ne yapıyorsun?" Rory, boştaki kolunu sallamaya başladığında sesinde kaşlarını çatarak sordu.

"Bir ağaç bulmaya çalışıyorum" diye açıkladı, sağına doğru ilerledi ve kolunu tuttuğu için onu da yanında sürükledi.

"Ne için?" şaşkınlıkla sordu.

Elysande, "Kıyafetlerimi döşemek için" diye açıkladı. "Burası günah kadar karanlık lordum. O yüzden kıyafetlerimi çıkaracağım, kuru kalmaları için onları bir dalın üzerine asacağım ve sen merhem sürdükten sonra onları yeniden giyeceğim.

"Ah," dedi Rory hafif bir şaşkınlıkla. "Evet, işe yaramalı."

"Evet," diye onayladı ve ardından eli ağaç gövdesi olduğundan emin olduğu bir şeye vurunca zafer homurtusunu attı.

"Bir tane buldun mu?" Eğlenceye benzeyen bir ses tonuyla sordu.

Elysande elini çarptığı şeyin üzerinde gezdirdi ve bunun, birkaç sağlam dalı olan, elbiselerini üzerine koyabileceği kadar alçak olan güzel, kalın bir ağaç gövdesi olduğundan emin olunca gülümsedi. "Evet." "Verra peki." Rory dirseğini serbest bıraktı. "Hazır olduğunda bana söyle."

Elysande göremediğini unutarak başını salladı ve soyunmaya başladı. Pelerinini çıkardı ve yerden yüksekte tutabileceğini düşündüğü bir dalın üzerine koydu. Ekose hızla onu takip etti, ancak elbisesinin içinden çıkmak daha çok zordu. Sırtı ve kasları hareketten ve kumaşın cildine doğru kaymasından acı bir şekilde şikayet ediyordu ve sonunda bunu başardığında havadaki soğuğa rağmen terliyordu. Ama yaptı. Görünüşe bakılırsa, Rory'ye zorlukla karşılaşacağını söyleyen bazı işaretler olmadan da değil.

"İyi misin kızım?" diye sordu endişeyle.

"Evet." Elysande bu kelimeyi iç geçirdi ve kısa bir süreliğine ağaç gövdesine yaslanmak için durakladı. "Elbisemden çıkmak çok zordu. Şimdi tunikimi ve pantolonumu çıkarmam gerekiyor ve hazır olacağım. "Ah" cevabı kulağa tuhaf geliyordu ama Elysande ağaçtan uzaklaşmış ve tuniğini çıkarma mücadelesine başlarken ona pek dikkat etmemişti.

"Nasılsın?" Rory birkaç dakika sonra sordu, sesi neredeyse hırıltılıydı.

Tuniğini diğer kıyafetleriyle birlikte dalın üzerine asarken, "Geride sadece pantolon var," dedi.

"Sadece pantolon." Rory onun yanında kelimeleri zar zor nefes alıyordu ama Elysande onları yine de yakaladı. O sırada pantolonunu aşağı doğru itmek için dikkatli bir şekilde eğiliyordu, ancak acısını en aza indirmek için sırt kaslarını olabildiğince yavaş bir şekilde esnetiyordu ve pantolonlarını terliklerinin üzerine çıkarıncaya kadar bir daha konuşmadı.

"İşte," Elysande pantolonunu diğer kıyafetlerinin üzerine koyarken rahat bir nefes aldı ve ardından etrafını saran karanlığa baktı. "Neredesin?"

"Burada."

Elysande sanki yüzünün yanından bir şey geçiyormuş gibi hafif bir esinti hissetti ve onu yakalamak için hızla uzandı. İlk başta ıskaladı ama sonra elini ileri geri hareket ettirmiş olmalı çünkü bir süre sonra yakaladı.

Rory, bileğini sıkarken rahatlayarak, "İşte buradasın," dedi. "Sevgili Tanrım, bu ormanda hiçbir şey göremiyorum."

Elysande bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordu. Eğer onu görebilseydi orada çıplak durması pek mümkün olmazdı.

Elini kaldırıp teninin üzerine yerleştirerek, "Bu benim sol omzum," dedi.

Elysande bunu yaparken, "Sadece ağaca dönüp kendimi ona destekleyeceğim, böylece onu kaybetmeyeceğim ve kıyafetlerimi kaybedeceğim," diye açıkladı

Elysande, sırtı dönük olacak şekilde ellerini ağaç gövdesine yaslamak için hafifçe öne doğru eğildi. o.

Rory kulağına doğru nefes vererek, "Doğru," dedi ve sonra tereddüt etti. Biraz merhem alman için gitmene izin vermek zorundayım. Sakın kıpırdama yoksa seni bu karanlıkta kaybedebilirim."

Elysande bu sözlere hafifçe kıkırdadı ama pek de komik değildiler. Bu siyah mürekkep gecesinde birbirlerini kolaylıkla kaybedebilirlerdi. Biraz arkadan ve yandan bir hareket duydu ve sonra dedi ki, "Sana tencerenin etrafındaki bezi vereceğim."

Adamın elinin ve kumaşın omzuna sürtündüğünü hissetti ve sonra adam, elinin ağaca dayandığı yere kadar kolunu takip etti ve kumaşı kendisinden almasını bekledi. Elysande bunun, gözleri bağlıyken atına binmek için el yordamıyla yürürken yaptığına benzer bir operasyon olduğunu düşünmekten kendini alamadı.

Rory başlamadan önce onu uyarmadı; birdenbire elinin arkası olduğunu düşündüğü şeyin omzuna sürtündüğünü hissetti ve sonra aşağıya doğru hareket etti, sırtının yaralanmamış tarafındaki deri üzerinde hafifçe kaymadan önce yana doğru hareket etti ve sonra hafifçe kaydı ve adam soğukkanlılıkla yumuşamaya başladı. Yaralı tarafın üzerine astar.

Elysande, uyuşukluk yerleşmeye başlayınca, ağrılarını ve sızılarını dindirmeye başlayınca rahat bir nefes aldı ve son kez yaptığı gibi sırtını yoğurmaya başladı. Adamın eli sırtında yukarı aşağı hareket ederken, kasları gevşerken vücudunun üst kısmı ağaca doğru sarkarken, kadın bundan zevkle inledi. Elysande, adam onu takip etmek için öne çıkana ve ekosesinin ve altındaki sert bir şeyin poposuna sürtündüğünü hissedene kadar,

kendisini ondan uzaklaştırdığının farkına varmadı.

Rory donup kaldığında, "Hayır, durma" diye yalvardı. "Yoğurma çok iyi hissettiriyor."

Adamın eli yeniden hareket ederek kaslarını çalıştırmaya başlaması onu rahatlattı ama aynı zamanda ayaklarını da geriye doğru gevşettiği için artık ekosesini

hissedemiyordu.

Elysande sonunda daha fazla merhem toplamak için durup yan tarafına yaymaya devam ettiğinde kendini bir hamur yığını gibi hissetti. Parmakları belinden yukarı kaydı ve geçen seferki gibi yine göğsünün kenarından kaydı. Dokunuşuyla aynı heyecanlı ürperti onun içini de kapladı ama sonra eli gitti ve kaburgalarının altındaki kasları yoğurmak için tekrar aşağı indi. Bir dahaki sefere daha fazla merhem almak için durduğunda Rory de diz çökmüş olmalı çünkü eli sırtına değil bacaklarının arkasına gitti ve poposunu tamamen atladi. Yağlı parmakları dizlerinin arkasından yavaşça yukarı doğru kaydı ve Elysande'nin gözleri ve ağzı biraz açıldı ve adam poposuna doğru hızla ilerlerken nefesi biraz yüzeysel ve düzensiz hale geldi.

Bacaklarını kapatma ya da en azından hareket ettirme dürtüsüyle mücadele ediyordu. Kesinlikle hareket etmek istiyorlardı, ama o önce bir bacağına, sonra diğerine yağı sürerken kendini hareketsiz kalmaya zorladı ve sırtını tutarken onları yoğurmaya başladı.

Elysande bir bacağı ve ardından diğer bacağı çalıştırırken sıcak nefesini kalçasının alt kısmında hissedebiliyordu; nefesi bir taraftan diğerine hareket ediyor, her geçişte merkezdeki tepe noktasını fırçalıyordu. Nefesinin oraya çarptığı her an, Elysande'nin vücuduna bir sürü karıncalanma gönderiyordu, bu da onun yumuşak bir inilti çekmesine neden oluyor ve tüm çabalarına rağmen hafifçe kıpırdamasına neden oluyordu.

Bir hareketle bacaklarını birbirine kenetledi, bir başka hareketle duruşunu genişletip birbirinden ayırdı. Vücudu ne yapmak istediğini bilmiyor gibiydi ve sonra elleri tekrar düştü. Bir an sonra ekoseli elinin bacaklarının arkasına ve poposuna değdiğini hissetti ve yeniden ayağa kalktığını tahmin etti. Sonra elleri poposunun kıvrımları üzerinde kayıyor, kısa bir süre etraflarında daireler çiziyor, ardından merhem onu uyuşturmaya başladığında yavaşça sıkıyordu.

"Benim için düzelt, aşkım." Sesi hırçın ve hırçın geliyordu ve ricada bulunurken kalçasını biraz daha sıkı sıkı. Elysande itaatsizlik etmeyi aklından bile geçirmedi; dik durmak için vücudunun üst kısmını ağaçtan uzaklaştırdı. Bunu yaptığı an, boynunun yan tarafına yutkunmasına ve hareketsiz kalmasına neden olan bir öpücükle onu ödüllendirdi.

"Biraz geriye yaslanın," diye mırıldandı Rory, bir elini kalçasından ayırıp yaralı tarafına doğru ilerledi ve göğsünün yan tarafında kaydı.

Elysande arkasına yaslandı, adam tekrar boynunu öptü ve sonra hafifçe ısırdı; o da inledi ve adam onun boğazını kemirmeye ve emmeye başlarken ona daha iyi erişim sağlamak için başını yana eğdi. Adam çenesine ulaşır onu çenesine doğru takip etmeye başladığında, kadın bunu kolaylaştırmak için içgüdüsel olarak başını çevirdi ve sonra içini çekti, adam önce sadece bir dudak fırçasıyla ağzını bulduğunda, sonra dili onları açmaya zorlamadan önce üzerlerinde gezindi. .

Elysande dudaklarını biraz aralayıp dilinin onu doldurmak için içeri kaymasına

izin verdiğinde biraz şaşırmıştı. Bir an donup kaldı, sonra onun tadına baktı, dili kendi diline sürtünerek hareket etti, bu hoşuna gitti ve ona daha da açıldı. Rory öpücüğü hemen derinleştirdi ve eli onun yanından ayrılarak başının arkasını kavradı ve kadın ağacı bırakıp onun kollarında dönene kadar ona doğru çevirdi. Rory bunu yapması için poposunu bıraktı ama hareketi bitirdikten hemen sonra yumuşak yanaklarını tekrar kavradı. Daha sonra dilini ağzına doğru iterken, vücudunun alt kısmını kendikine sıkıca bastırmak için tutuşunu kullandı. Elysande nefesi kesildi ve inledi, elleri omuzlarını kavradı ve ona olabildiğince yaklaşmaya çalıştı. Meme uçları adamın ekosesine bastıkları yerde karıncalanıyordu ve sanki poposunu sıkması onu sağıyormuş gibi bacaklarının arasında sıvı ısı birikiyordu ama bu yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordu ve sonra adam öpüşmelerini keserek boğazından aşağıya, köprücük kemiğine ve bir göğsünün eğimine doğru bir iz bıraktı, ta ki ağrıyan meme uçlarından birini bulup ağzına çekene kadar. Dilinin sert ucuna yaptığı darbe onu neredeyse ihtiyaçtan kollarında dövüyordu, ta ki nefesi kesilene kadar, "Rory, lütfen. İhtiyacım var . . ."

Bu hararetle sözler onun sadece daha fazla emmesini sağladı ve onu çılgına çevirdi, böylece kadın tekrar tekrar "Lütfen, lütfen, lütfen" diye inlemeye başladı, ta ki sonunda meme ucunun ağzından kaymasına izin verdi ve kulağını ısırarak için başını kaldırdı ve "Lütfen ne, aşkım? Neye ihtiyacın var?"

"Ben... bilmiyorum," diye itiraf etti kederli bir şekilde ve sonra başını çevirerek adamın ağzını kendi ağzıyla yakaladı. Bu sefer onu öptü. Elysande'nin ne yaptığına ya da doğru yapıp yapmadığına dair hiçbir fikri yoktu ve umurunda değildi. Ama muhteşem bir tepki aldı. Rory de onu aynı şiddetle öptü, daha iyi bir açı bulmak için başını eğdi ve sonra ellerini kadının kalçalarının arkasına indirip bacaklarından biri onunkilerin arasına kayarken bacaklarını ayırmaya çalıştı.

Elysande uyluğunun üst kısmı kadının ortasına süründüğünde ağzının içine doğru bağırdı, tüm vücudu bunun yarattığı heyecanla titriyordu ve sonra aynı şeyi tekrar yaptı. Omuzlarını pençeledi, çok sıkı sarılmış ve çözülmek üzere olan bir kumaş gibi hissetti, sonra arkasında bir yerde bir dal kırıldı ve ikisi de dondu.

Bölüm 11

Kırılan dalın sesi, Rory'nin üzerine sıçrayan bir kova buzlu su gibiydi, ona nerede ve kiminle olduğunu

hatırlatıyordu. Elysande tamamen masumdu. İlk başta öpüşme konusundaki beceriksizliği ona bunu anlatmıştı. O aynı zamanda Sinclair'in güvenle görmesi gereken bir hazineydi. Annesinin şu anda yaptığı şeyin onu herhangi bir yerde güvenli bir şekilde görmek olarak değerlendirmeyeceğinden şüpheleniyordu.

Bu sefer daha yakına gelen başka bir dal daha koptu ve Rory ağzını Elysande'ninkinden çekip bacağını onunkinin arasından kurtardı. Daha sonra eli kumaşı fırçalayana kadar arkasındaki ağaç gövdesini takip etti. Malzemeyi kavrayarak daldan çekti ve Elysande'nin göğsüne bastırmak için aralarına çekti. Ne yapması gerektiğinin söylenmesine gerek yoktu. Geri çekildiği anda kadın elbise parçasını aldı ve aralarında çevirmeye başladı, şüphesiz ne olduğunu çözmeye çalışıyordu.

Kadın onu daha da geriye doğru ittiğinde ve başının koluna süründüğünü hissettiğinde, pantolonun tahmininde bulunduğunu tahmin etti; kadın saçlarını bir ayağının üzerine, sonra diğer ayağının üzerine çekmek için eğildiğinden emin olduğu yumuşak saç telleri tenini okşuyordu.

Rory ona ihtiyacı olan alanı verdi ama daha fazlasını vermedi. Orman hâlâ zifiri karanlıktı ve onu ya da başka bir şeyi göremiyordu. Onu burada kaybetmek çok kolay olurdu. Üstelik kılıcını da yanında getirmemişti ve ormanda ilerleyen her kim onlara saldırırsa pek iyi bir koruyucu olamayacağının bilincindeydi. En iyi umut, ihtiyacını giderecek bir yer arayan adamlardan birinin olmasıydı, diye düşündü ve sonra onun doğrulduğunu hissedince Elysande'ye yaklaştı.

Pantolonunu yukarı çekmeyi bitirdiğinde kolları ona süründü ve daha sonra daha fazla kıyafet alırken kalçası onunkine çarptı. Onu kendi haline bıraktı, kulakları daha fazla ses duymak için çabalıyordu ve eli arada bir onun hâlâ orada olduğundan emin olmak ve ilerleyişini kontrol etmek için vücudunu buluyordu. Acısını dindiren merhem sayesinde soyunduğundan çok daha çabuk giyindi ve çok geçmeden kolunu bulup sıktı.

Bunun işinin bittiğine dair bir işaret olduğunu tahmin eden Rory, kamp olduğunu düşündüğü yöne döndü ve ihtiyatlı bir şekilde o tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Artık kırılan dal veya başka ses duymamıştı ve duyduklarının bir hayvan olabileceğini tahmin ediyordu. Belki bir geyik ya da başka bir orman yaratığı.

Yine de elinden geldiğince az ses çıkararak yavaş hareket ediyordu.

Önümüzdeki kamp ateşine dair herhangi bir işaret olmadan birkaç dakika geçtiğinde, Rory onları yanlış yöne yönlendirdiğini düşünmeye başlamıştı.

Ancak tam farklı bir yöne gitmek üzereyken, ileride bir ışık parıltısı yakaladı. O zaman, Elysande'nin merhemini sürmek için kuru bir yer ararken onları ormanın sandığından çok daha uzaklarına sürüklediğini fark etti. Biraz daha hızlı hareket etmeye başladığında, adamların herhangi birinin tuvalet ihtiyacını gidermek için gidebileceğinden çok daha ileri gittiğini düşündü.

"Sizce ses adamlardan biri mi, yoksa sadece bir hayvan mı?" Elysande ağaçların kenarına yaklaştıklarında sordu.

Sesi endişeliydi ve adam muhtemelen erkeklerden birinin onun zevkten inlemelerini duymuş olabileceğinden endişelendiğini fark etti. Görünüşe göre onun adamlarından biri dışında biri olabileceği de aklına gelmemiştir. Ama onun endişelenmesini istemedi ve onu sakinleştirmek için "Muhtemelen bir tavşan" dedi.

İşe yaramış gibi görünüyordu. En azından başka bir şey söylemedi.

Rory, Elysande'yi ormandan çıkarıp kürkün yanına götürdüğünde herkesin orada olduğunu ve bunun hesabını verdiğini görünce hiç şaşırmadı. Donnghail hâlâ kütüğün üzerinde oturup izliyordu ve geri kalan adamlar kürkün üstüne ya da çevresine kıvrılmışlardı. Elysande'yi kolundan yakalayıp, "Hemen döneceğim," diye fısıldadı ve sonra onu yavaşça alnından öptükten sonra onu İnan'ın bedeninin üzerine ve uyuduğu orta noktaya kaldırdı.

Donnghail'e doğru ilerlemeden önce onun uzanmasını ve pelerinin içine kıvrılmasını bekledi. Adamın kaldırdığı kaşlarını görene kadar ne yaptığını anlamadı. O sırada Rory hızla geriye döndü ama Elysande çoktan uyuyordu ya da en azından gözleri kapalıydı. Otomatik şefkat gösterisine onun nasıl tepki verdiğini anlayamıyordu. Ormanda aralarında yaşananlara onun nasıl tepki verdiğini bile anlayamıyordu. Yüzü ifadesizdi, yanaklarındaki biraz fazla renk ve saçlarının biraz dağınık olması dışında pek farklı görünmüyordu. Ve ormana gitmeden önce uykudan yeni uyandığı için saçları darmadağın olabilirdi. O zamanlar bunu gerçekten fark etmemiştir.

İç çekerek Donnghail'e doğru devam etti, yüzünde sert bir ifade vardı.

Rory yanındaki kütüğün üzerine düşerken Donnghail yumuşak bir sesle, "İkiniz biraz zaman aldınız," dedi. "Ormanın içi zifiri karanlık ama yemin ederim uzanabileceği kadar kuru bir yer aramaktan vazgeçmeden onu Glasgow'un yarısına kadar götürdüm. Bir ağaca yaslanmışken merhem sürmek zorunda kaldım. Kafasını salladı. "Ve sonra ateşin ışığını görmem o kadar uzun sürdü ki, bizi kaybettiğimizi sandım."

Donnghail, "Alnını öptüğünüzde şaşırmış görünüyordu," diye açıkladı ve Rory yüzünü buruşturduğunda ekledi, "Ama sonra memnun görünüyordu."

"Öyle mi?" diye sordu, Donnghail'le konuşmaya neden geldiğini hatırlamadan önce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Adamın vereceği cevabı el sallayarak şöyle dedi: "Geri dönmeden hemen önce yakınımızda kırılan dalların sesini duyduk."

Donnghail'in gözleri kısıldı ve etraflarındaki ormanı taradı. "Misafirimiz olduğunu mu düşünüyorsun?"

Rory ciddiyetle, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Geyik falan da olabilirdi ama." Cümlelerin askıda kalmasına izin verdi, dudaklarını sıkıştırdı.

Donnghail onun yerine, "Ama dikkat edin," diye tamamladı.

Rory, "Ve kılıcın da yakında," diye önerdi ve sonra ayağa kalkıp kürke doğru ilerledi. İnan'ın üzerinden geçti ve Elysande'nin önüne uzandı, sırtı ona dönüktü ve eli otomatik olarak ormana gittiğinde orada bıraktığı kılıca gitti. Elinde tutarak gözlerini kapattı ama uykuya dalma ihtimalinin olmadığını biliyordu.

"Dalların kırıldığını duydun mu?" İnan'ın yumuşak sesi gözlerini yeniden açtı.

Adam uyanıktı. "Evet," diye mırıldandı Rory. "Bir hayvan olabilir."

"Olabilir," diye mırıldandı Alick tam başının üstünden. Başı Rory'ninkinin hemen üzerinde, karnı Elysande'nin başının üstünde ve ayakları Tom'un üzerinde olacak şekilde çapraz yatıyordu.

Conn, "O da olmayabilir," yorumunu yaptı; doğrulurken Alick'in diğer yanında kafası belirdi. Yumuşak bir gürlleme sesi çıkaran iri adam ayağa kalktı ve şöyle dedi: "Donnghail'e arkadaşlık edeceğim."

Rory adamın gidişini izledi ve nöbet tutmak için uyanık kalıp kalmaması gerektiğini tartıştı ama sonra İnan şu yorumu yaptı: "Hepimizin uykusunu kaçırmamızın anlamı yok. Özellikle de zararsız bir geyik olabileceği göz önüne alındığında."

"Evet," diye onayladı Rory ve İnan'ın gözlerinin kapalı olduğunu gördü ama savaşçının elinin de artık kılıcını kavradığını fark etti.

Rory içini çekerek sırtüstü kaydı ve Elysande'nin diğer tarafındaki Tom ve Fearghas'a baktı. Her iki adamın da gözleri açıktı ve şüpheyle açıklığa bakıyorlardı ve her ikisinin de elleri kılıçlarındaydı. Rory o zaman bakışlarını karanlık gece gökyüzüne çevirdi. O akşam hiçbirinin uyuyamayacağından şüpheleniyordu. Conn ve Donnghail oturup onları korurken ve Elysande uyurken, o ve diğer adamlar muhtemelen güneş doğana kadar orada uyanık kalacaklardı. Bir geyik olmaması ihtimaline karşı. Elysande uyukulu bir şekilde mırıldandığında, daha yakına gelip göğsüne doğru kıvrıldığında, kolu ve bacağı sahiplenici bir tavırla vücudunun üzerinde kıvrıldığında bu düşünce henüz aklına gelmemişti.

Aşağıya baktığında başının tepesine baktı ve kendini hafifçe gülümserken buldu. Uykuya çok değer verildiğine karar verdi. Bazen onsuz gitmek buna değdi. Elysande neredeyse baharı andıran güzel bir sabaha ve sekiz huysuz adama uyandı. Gerçekten de çoğunun gözleri, çok fazla viski içtiği ender sabahlardaki babası gibi yorgunluktan kızarmış ve huysuzdu. Ayrıca onun açıklıktan kendi başına ayrılmasına izin verme konusunda da garip bir şekilde isteksizdiler.

Yaklaşık onuncu kez hayal kırıklığıyla tekrarladı: "Bırak üçünüzü, birinizin bile bana eşlik etmesine ihtiyacım yok."

Rory yanıt olarak onuncu kez, "Bakmayacağız," diye homurdandı. "Tom, Simon ve ben siz buradayken sırtımız size dönük duracağız. Konularla ilgilenin," diye bitirdi nazikçe.

O çömeliip çimleri sularken onların etrafında durmaları düşüncesi bile dayanılmazdı. "Neden?" sonunda çaresizlikle sordu. "Daha önce hiç zorluk yaşamadan tek başıma bu konuya katılmıştım. Neden şimdi bir korumam olmasında ısrar ediyorsun?"

Bu, onunla yüzleşen üç adam arasında bakışma alışverişine neden oldu. Bu Elysande'nin gözlerini kıstı. "Ne oldu?"

Rory sert bir şekilde, "Hiçbir şey," diye yanıt verdi.

Tom gözlerini devirdi ve daha dürüst bir şekilde cevap verdi. "De Buci'nin adamları konusunda endişeliyiz. Hiç şüphe yok ki, Carlisle'ı aramalarını dün öğlene kadar bitirmiş olacaktı. "

Rory, "Ya da biri bizi para karşılığında ele verirse daha erken," diye mırıldandı. "Her iki durumda da," diye devam etti Tom, "İskoçya'ya doğru gittiğimizi ve bizden kısa bir süre sonra sınırı geçmiş olacaklarını açıkça biliyorlar. Eğer gün batımını geçerlerse yaklaşmış olabilirler."

"Ama Carlisle'a ancak şafak vakti ulaştılar" diye belirtti. "Elbette atlarının dinlenmeye ihtiyacı vardı ve bu kadar çabuk ayrılmalarını engellemiş olurdu."

Tom nazikçe, "Bineklerini Carlisle'daki garnizondan gelen yenileriyle değiştirebilirlerdi," dedi.

Bu öneri üzerine Elysande'nin gözleri büyüdü. Bunu düşünmemiştir. Ama bu yine de adamların neden birdenbire onun tek başına tuvalet ihtiyacını giderecek bir yer bulması konusunda bu kadar endişelenmeye başladıklarını açıklayamıyordu. Bunu kısaca düşündü, sonra sustu ve Rory'ye sert bir bakış attı. "Dün gece ormandaki sesler. Dalların kırılmasına muhtemelen bir tavşanın sebep olduğunu söylemiştin."

Onun suçlayıcı ses tonu karşısında irkildi ama savunmacı bir tavırla, "Öyle olabilir" dedi.

Gerçeği anlayan Elysande sabırsızca, "Duyduklarımıza benzer yüksek sesler çıkaracak kadar büyük bir dalı kırabilecek kadar büyük bir tavşanı henüz görmedim" dedi. Dün geceki söze inandığına göre bitkin düşmüş olmalı. Ya da hâlâ onun kollarında hissettiği tutkudan dolayı şaşkın olduğunu itiraf etti ve endişeyle ormana baktı. "Eğer oradalarsa neden saldırmıyorlar?"

Rory, "Bu bir geyik olabilir," dedi ve isteksizce itiraf etti, "Ya da adamlar iki ya da üç kişilik daha küçük gruplara ayrılarak daha geniş bir alanı araştırmış ve diğerlerini getirme planı yapmış olabilirler. Eğer gruplardan biri bizimle karşılaşursa onları."

Tom, "Bir hayvan mı yoksa insan mı olduğunu bilmiyoruz" diye ekledi. "Ama dikkatli olmak daha iyi; eğer de Buci'nin birkaç adamı bizi bulursa ve seni kendi başına yakalarsa. "

Omuzları sarkan Elysande ormana doğru yöneldi ve bu kez üç adam onu takip ettiğinde itiraz etmedi.

Bu yolculuktan önce Kynardersley'in özel odasından hiç ayrılmamış olan Elysande, ormanda tuvalet ihtiyacını gidermenin başlangıçta zorlu bir iş olduğunu düşünmüştü. Ancak bunu etrafında duran üç adamla yapmak, hayatında bugüne kadarki en aşağılayıcı deneyim olmalıydı. Daha önce bunun özellikle gürültülü bir manevra olduğunu hiç fark etmemişti ama sessiz ormanda, etrafındaki adamlar hareketsiz ve konuşmayan bir haldeyken, giysilerinin hışırtısından görevin kendisine kadar çıkardığı her sesin farkındaydı.

Elysande,

yüzünün kızarak ısındığını hissederek dehşet içinde, Tanrım, Tanrım o kadar da gürültülü değildi, diye belirtti. İşini bitirip elbiselerini düzelttiğinde Elysande de erkekler kadar huysuzdu.

"Hadi gidelim," diye homurdandı, Rory'nin yanından geçerek kampa doğru ilerledi. "Ve eğer varsa takipçilerimizi kaybetmek için elinizden geleni yapsanız iyi olur, çünkü bir dahaki sefere bunu erkekler eşliğinde yapmayacağım" diye uyardı.

Elysande sözlerinden dolayı mı yoksa değil mi bilmiyordu ama sabahın ilk yarısında çok hızlı ilerlediler. Sonra tırıs doğru yavaşladılar ve ormanın içinden geçmek üzere patikadan saparak korunak sağlayan kalın bir ağaç setine ulaştılar. Oradan geçerek başka bir patikaya girdiler ve sonra yeniden hızlandılar.

Havaların ısınmasıyla birlikte karlar tamamen erimiş, arkasında çamur kalmıştı. Elysande bunun onları takip etmeyi kolaylaştırmayacağını umuyordu ama kolaylaştıracağından şüpheleniyordu. Belki de Rory'nin öğle yemeğine ara vermemesinin nedeni buydu. Bunun yerine Alick, eyerde yedikleri yulaf keklerini herkese dağıtmak için kısa bir süreliğine geri çekildi.

İhtiyaçlarını bir nöbetçiye vermek zorunda kalmamaya kararlı olan Elysande, bira tulumunu etrafa dağıttıklarında hiçbir şey içmeyi reddetti. Yine de öğleden sonra babasının askerlerinden birinin söylediği gibi "dişleri uçuşuyordu". Daha da kötüsü, merhem etkisi geçiyordu ve sırtı yeniden ağrımaya başlamıştı.

Elysande bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı ama Rory, rahatsızlığını hafifletmek için eyerde defalarca hareket ettiğini fark edip Conn'a durması için seslendiğinde aşırı derecede rahatladı. Sırtına daha fazla merhem sürmesini önermek için yanına geldiğinde hemen kabul etti ve Rory, görevi yerine getirmek için ona tek başına ağaçlara kadar eşlik etti. Önceki gecenin aksine, en ufak bir uygunsuzluk belirtisi olmadan hızlı ve etkiliydi. Elysande bunun üzerine rahatlasa mı yoksa hayal kırıklığına mı uğrasa bilemedi.

Adamların çok uzakta olmadıklarının, beklediklerinin farkındaydı ama onun

öpücüklerinden keyif almıştı ve daha fazlasını isterdi.

O sabah söylediklerine rağmen, Rory işini bitirip kendisi nöbet tutarken tuvalet ihtiyacını giderme fırsatını değerlendirmesini önerdiğinde Elysande bunu yaptı. Hâlâ utanç vericiydi ama eyerde ıslatmaktan çok daha az utanç vericiydi. Adamların yanına döndükleri anda yeniden yola koyuldular. Öğleden sonrayı sürdürdüler ve bu gece güneş battıktan sonra bile yollarına devam ettiler. Ancak ay yüksekteydi ve gökyüzü açıktı, bu da izlerin görülmesini kolaylaştırıyordu. Elysande düzgün bir gece uykusu çeken tek kişinin kendisi olduğundan şüphelenirken, ilk işaret veren o oldu ve gerçekten de eyerde başını sallamaya başladı. İlki, karanlığın çökmesinden yaklaşık bir saat sonraydı ama kendini topladı ve aniden doğruldu, daha uyanık olmak için başını salladı. Ancak birkaç dakika sonra Elysande gözlerinin tekrar kapandığını ve başının öne eğildiğini fark etti ve Rory onu belinden yakalayıp kucağına çektiğinde irkilerek uyandı.

Birine atının dizginlerini alması için emir verdiğini duydu ve ona iyi olduğunu söylemeyi ve onu tekrar kısırağının üzerine bindirmesi konusunda ısrar etmeyi düşündü, ancak bunu yapamayacak kadar yorgundu. Kadın onun kucağındaydı, sağlam tarafı onun göğsüne dayalıydı ve sırtındaki kol onu rahatsız etmeyecek şekilde merhem hâlâ çalışıyordu, bu yüzden Elysande kaçınılmaz olana teslim oldu ve uyumak için göğsüne doğru kıvrıldı.

Tekrar gözlerini açtığında kar yağıyordu ve iki tarafı karanlık, hantal binaların sıralandığı bir caddede ilerliyorlardı. Kirpiklerine düşen kar tanesini göz kırparak, etrafına bakmak için biraz daha dik oturdu. "Neredeyiz?"

"Ayr," diye yanıtladı Rory.

Elysande başını salladı ama bunun nerede olduğuna dair hiçbir fikri yoktu, sadece İskoçya'da bir yerde olduğu belliydi.

"Soğukta dışarıda kalmak yerine banyo yapıp yatakta bir gece geçirmekten hoşlanabileceğini düşündüm." "Banyo?" Mutlu bir merakla nefes aldı ve karanlığın içinden ona baktı, dudaklarına yayılan gülümsemeyi görebilecek kadar yüz hatlarını seçebildi.

"Bu fikri beğeneceğini düşündüm." Rory eğleniyormuş gibi görünüyordu.

"Çok fazla." Elysande genellikle yılın zamanına bağlı olarak bir veya iki günde bir yıkanırdı. Çocukluğundan beri yaptığı bir şeydi bu çünkü annesi bunun onun sağlığı için iyi olduğu konusunda ısrar ediyordu. Ama o, de Buci'nin Kynardersley'e gelmesinden önceki geceden beri banyo yapmamıştı ve Monmouth'taki açıklıkta saflara katıldığından beri adamlardan hiçbiri banyo yapmamıştı. Ama kimsenin bu konuda yapabileceği bir şey

yoktu, bu yüzden hem onların hem de kendisinin kokusunu görmezden gelmek için elinden geleni yapmıştı.

Rory'nin gülümsemesi genişleyerek, "Evet, ben de öyle," dedi. "Kışın seyahat

etmenin en sevmediğim yanı bu, her gün banyo yapamamak."

"Her gün banyo mu yapıyorsun?" ilgiyle sordu.

"Yaz aylarında, göle doğru yürüyüp dalıp gidebildiğimde bunu yapıyorum. Ama genellikle kışın sadece iki günde bir. O zamanlar göl çok soğuk ve hizmetçileri suyu ısıtmaları ve her gece küveti taşımaları konusunda rahatsız etmekten hoşlanmam."

Elysande anlayışla gülümsedi. "Onları sıkıntıdan kurtarmak için kışın genellikle mutfakta yıkanırım." Rory başını salladı ve ardından şöyle dedi: "Adamların da gece boyunca birinin saldırmasından endişe etmeden uyuyabilmeleri iyi olacak." Sözleri onun diğer adamlara bakmasına neden oldu. Eğer o uyurken bayılıyorlarsa, o anda hepsi tetikteydi ve mutlu görünüyorlardı. Şüphesiz onlar da banyo yapma ihtimalini olmasa bile bir yatakta uyumayı sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Carlisle'de bir anda kalamadıklarını hatırlatarak endişeyle sordu: "Bir han bizi alır mı?" "Elbette kızım. Artık İskoçya'dayız. Bizi geri çeviremezler," dedi sırtarak.

"Evet, peki ya Tom, Simon ve ben?" diye sordu endişeyle.

"Hepiniz ekose giyiyorsunuz, kızım. Seni götürecekler," diye güvence verdi ona. Handaki karşılamaları, Carlisle'deki birahanedeki ilk gece deneyimlerine hiç benzemiyordu. Hancıyı yatağından sürükledikleri belliydi ama dokuz atlarının ahıra bağlanması gerektiğini ve dört oda ile dokuz kişilik yiyecek ve içecek istediklerini duyunca adam hemen canlandı. Aniden yüzü gülerek ve neşeye dolu bir halde onları, içinde üç uzun sehpa bulunan geniş bir ön odaya götürdü. Onlar ortadaki masaya otururken, o hızla geri döneceğine söz vererek odanın arka tarafındaki bir kapıdan geçerek gözden kayboldu.

Adamın herkesin ayağa kalkması için bağırıldığını duyduklarında masanın etrafında yorgun gülümsemeler paylaşıldı. "Misafirlerimiz var!"

Tom alaycı bir gülümsemeyle "Kesinlikle Carlisle'dakinden daha dostane bir karşılama" dedi.

"Evet," diye kabul etti Elysande, bunun kendisini Rory ve adamlarına ilk başta İngiliz şehrinde nasıl davranıldığı karşısında daha da utandırdığını düşünüyordu. İçini çekerek adamlara baktı, sonra durup tekrar onlara baktı. "Simon ve Fearghas nerede?"

Rory, "Atların yanında seyis çocuğunun gelip onları almasını beklediler," diye yanıtladı. "Birazdan gelecekler." "Ah." Elysande başını salladı ve rahatladı. Rory ve Alick, adamların çoğu da peşinden giderken onu içeri almışlardı. Arkada kimsenin kaldığını fark etmemişti ama kalacaklarını fark etmesi gerekirdi.

Daha sonra hancı, arkasında genç bir kadınla geri döndü; ikisi de bira taşıyordu ve onlara yemeğin hemen geleceğini garanti ediyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, yiyeceklerin gelmeye başlaması çok uzun sürmedi: ekmek, peynir, sosisler, çorba ve hatta ısıtılmış ev turtası, ardından armutlu ve kremalı turtalar, zencefilli

kurabiye, gevrekler, bunlar da balla kaplanmış yuvarlak hamur işleriydi. ayrıca bal ve şarapla pişirilmiş bademli hamur işi, tadına bakınca Elysande'nin inlemesine neden oldu.

Rory, onun birbiri ardına denemesini izlerken eğlenerek, "Buraya gelmemizin sebebi tatlılar," dedi. "Nedenini anlayabiliyorum. Sanırım sonsuza kadar burada yaşamak isterim" diye açıkladı.

Adamlar bu iddiaya kıkırdadılar ama yorum yapamayacak kadar lezzetli tatlıları silip süpürmekle meşgullerdi. Yemeklerini bitirdikleri sırada hancı belirdi ve Rory'nin yanına giderek eğilip kulağına fısıldadı. Elysande onun teşekkür ettiğini duydu ve adama birkaç bozuk para verdiğini gördü ve bunun neyle ilgili olduğunu merak etti. Ancak çok geçmeden herkesin doyup doymadığını ve emekli olmaya hazır olup olmadığını sordu. Elysande, verilen yanıtlara şaşırmadı. Bütün gün ve gecenin bir kısmında yoğun bir şekilde at sürdüler ve artık yemek yedikten sonra adamlar şüphesiz önceki geceden beri uykusuzluklarını hissetmeye başlıyorlardı.

Rory ona odadan çıkıp merdivenlerden ikinci kata kadar eşlik etti. Dar koridordaki üçüncü kapıda durdu ve kapıyı açarak "Fearghas ve Donnghail, buradasınız" diye duyurdu.

Elysande çift kişilik bir yatak ile üzerinde su leğeni ve ibrik bulunan bir masa gördü ve Fearghas ile Donnghail odalarına girerken Rory onu da yanına çağırdı. Yan oda Conn ve İnan'a aitti ve Elysande kaşlarını hafifçe çatarak onların odaya girişini izledi. Geriye yalnızca iki oda kalmıştı ve dört adam artı onun hâlâ bir yatağa ihtiyacı vardı. Rory üçüncü kapıyı açıp bunun Alick ve Simon için olduğunu söylediğinde kaşları çatıldı. Ama şimdi Simon ve Tom da kaşlarını çatmışlardı.

"Şey " Simon endişeyle sorarken Elysande başladı: "Hanımım nerede uyuyor?" Rory, "Koridordaki yan odada Tom ve ben onu koruyoruz," diye yanıtladı.

Simon rahatlamıştı ama şimdi Elysande kaşlarını çatıyordu. "Beni burada korumanıza gerek yok lordum. İyi olacağıma eminim. Sen ve Tom sırf beni korumak için yatakta uyuma şansınızdan vazgeçmek zorunda kalmamalısınız." "Biz de uyuyacağız," diye güvence verdi, onu koridora doğru teşvik ederek. "Ve söz verdiğim gibi, hancıyı kişisel küvetini yukarı kaldırmaya ve sizin için de bir banyo hazırlamaya ikna etmeyi başardım. "Bekliyor."

"Ah, evet, banyo." İpeksi sıcak suya dalma düşüncesiyle bir an için şilte üzerinde uyuyan adamlarla ilgili

endişesini unutarak bu sözleri içini çekti. "Ah!" Durdu ve aniden dönerek kendisinden bir adım geride olan Tom ile hâlâ Alick'le paylaşacağı odanın kapısında oyalanmakta olan Simon'un arasına baktı. "Çantalarım" dedi. "Banyodan sonra temiz giysilere ihtiyacım olacak."

Simon, "Onları atın üzerinde bıraktım," diye fark etti ve merdivenlere doğru yöneldi: "Onları alıp size getireceğim leydim."

Elysande, "Teşekkür ederim," diye seslendi ve sonra Rory'ye dönerek kendisini yandaki kapıya kadar bırakmasına izin verdi. Akıllı zaten pis kokularını giderecek sıcak bir banyonun, sonrasında giyeceği temiz, taze kokulu kıyafetlerin ve uyuyacağı sıcak, rahat bir yatağın keyfindeydi. Soğukta uyuduktan sonra her şey cennet gibi geliyordu kulağa. sert zeminde ve ahırda. Adil olmak gerekirse ahır o kadar da kötü değildi. Kürkün altındaki saman onu oldukça rahatlatmıştı ve atların ve adamların vücut ısıısıyla hava aslında sıcaktı ya da en azından soğuk değildi.

Rory kapıyı açıp onu odasına çağırdığında Elysande'nin düşünceleri uçup gitti. Sadece buharı tüten suyla dolu büyük bir küvet beklemekle kalmıyordu, aynı zamanda bu odada diğerlerinde görmediğinden emin olduğu bir ocak vardı ve içinde neşeyle yanan bir ateş odayı sıcak ve rahat kılıyordu.

"Ah," diye nefes aldı, hızla ateşe doğru ilerledi ve ellerini ısıtmak için uzattı. Rory, "Bunun hoşuna gideceğini düşündüm," dedi ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu. "Hanın kendi ocağı olan tek yatak odası burası. Aşağıdaki tuvaletteki ocağın üstünde olduğundan bacayı paylaşıyor."

Elysande gülümsedi ve odayı inceledi, yatağın diğer odaların kapılarından gördüğü yataklardan biraz daha büyük olduğunu ve odanın kendisinin de daha büyük görüldüğünü fark etti. Yatak odasının diğerlerinden daha pahalı olduğundan da şüpheleniyordu. Ve Rory'nin diğer odaların yanı sıra bunun da parasını ödediğini fark etti.

"Annem benimle para gönderdi. Burada kalışımızın masraflarını karşılamaya yardımcı olabilirim," diye teklifte bulundu.

Ciddi bir tavırla, "Parana ihtiyacım yok kızım," diye güvence verdi ve ardından sıcaklığı ölçmek için küvete doğru ilerledi. Memnuniyetle başını sallayarak doğruldu ve şöyle dedi: "Tom ve ben banyonuzun keyfini çıkarmanız için sizi yalnız bırakacağız. Simon getirdiğinde çantaları ondan alacağız ve işiniz bitince almanız için onları kapının içine koyacağım. Eğlence."

Elysande banyoya girmek için o kadar hevesliydi ki, Rory ile Tom kapıya doğru yürürken pelerinini ve ekosesini çıkarıyordu. Arkalarında kapandıktan kısa bir süre sonra kıyafetlerinin geri kalanı gelişigüzel bir şekilde yerde yatıyordu ve kendisi de küvetin içine batıyordu. Kynardersley'deki kendi küveti kadar geniş ve derin değildi ama yine de güzeldi; Elysande başını geriye yaslayıp birkaç dakika gözlerini kapattı, sabuna uzanmak için oturmadan önce kendisini saran sıcaklığın tadını çıkardı. ve küvetin yanındaki sandalyenin üzerine bırakılmış küçük bir çarşaf parçası. Saçını ve vücudunu temizlemeye başladı.

Elysande işe koyulduğunda hemen harekete geçti. Biraz ıslanıp suyun sırt kaslarını rahatlatmasına izin vermek istemediğinden değil, Rory ile Tom'un hiç şüphesiz bitkin ve uyku konusunda çaresiz olduklarını bildiği için.

Bu düşünce, üzerinde uyumak için ihtiyaç duyacakları şilteleri bulmak için etrafına göz atmasına neden oldu, ancak hiçbirini göremedi ve muhtemelen birinin onları topladığını, diğerinin ise koridorda durup kapıyı koruduğunu tahmin etti. Bu düşünce, Rory'nin kendisini korumak için Tom'la birlikte kapının dışındaki koridorda uyumayı planladığı konusunda endişelenmesine neden oldu ki bu da hiç işe yaramazdı. İsteseler kapının önünde uyuyabilirlerdi ama en azından ateşin faydalarından yararlanabilecekleri odanın içinde olurdu. Evet, Elysande karar verdi. Bu konuda onlara karşı son derece katı olurdu. Diğer erkekler ve kendisi gibi bir yatakta uyuyamayacak olmaları yeterince kötüydü. Onları soğuk koridora da çıkarmazdı.

Bu konuda istediğini yapacağına karar veren Elysande banyosunu bitirdi, yine sandalyenin üzerine bırakılan çamaşırlarla kurulandı ve giyecek temiz elbisesi olmadığını fark edince kararsız bir şekilde orada öylece durdu. Rory, Simon onları getirdiğinde onları kapının içine koyacağını söylemişti ama bu henüz gerçekleşmemişti. Belli ki banyo yapmakta sandığından daha hızlı davranmıştı, diye düşündü Elysande ve biraz daha keyif almak için neredeyse tekrar küvete gömüldü. Ama bu yeniden kurumak anlamına gelirdi ve... Düşünceleri telaşlı bir ciyaklamayla yok oldu ve kapı açıldığında çarşafı örtmek için çabaladı. Zahmet etmesine gerek yoktu. Kapı onun karşı tarafından açıldı ve sadece Rory'nin çantaları içeri sokmasına yetecek kadar açıldı.

"Çantalarınız, aşkım" dedi ve sonra kapıyı kapattı.

Çarşafı hâlâ elinde tutan Elysande aceleyle çantaları toplayıp yatağın üzerine koydu. Temiz bir tunik buldu ve onu giydi, sonra da temiz bir pantolon giydi. Bundan sonra giyeceği elbiseyi seçti; beyaz-mavili, çok beğendiği bu elbiseyi ama Elysande onu giymedi. Küvetin yanında sabun ve çarşaf bulunan sandalyenin üzerine koydu. Çantada yolculuk etmekten fena halde buruşmuştu ve sabaha düşeceklerini umuyordu. Üstelik tunik ve pantolonla düzgün bir şekilde örtülmüştü ve altında uzun etek olmasaydı uyumak daha rahat olurdu. Çantaları komodinin yanındaki duvara yaslayarak kirli kıyafetlerini topladı, hızla katladı ve daha sonra incelemek üzere çantaların yanına koydu. Annesinin yanında gönderdiği paralar ve mesajlar hâlâ eteğinin astarına dikilmiş ceplerindeydi. Elysande, daha önce çantasından aldığı fırçayı alıp yatağa otururken, sabah

bunları temiz elbiseye aktarması gerektiğini düşündü. Ateşe doğru yürüdü, saçlarını hızla fırçalarken saçlarını taradı, sonra fırçayı komodinin üzerine koydu ve kapıyı açmaya gitti.

Bölüm 12

Elysande kapıyı açtığında Rory koridorda duvara yaslanmış yalnızdı. Yarı uyukulu gibi ona baktı ama "Tom nerede?" diye sorduğunda irkilerek doğruldu.

Simon'la bir şeyler içmek için aşağıya indi. Sırtına merhem sürdükten sonra onu arayacağım."

"Ah, evet. . . merhem," diye mırıldandı Elysande ve ilerlemeye başladığında odaya geri döndü. Adam kapıyı kapatmak için durduğunda Elysande bacakları yatağa çarpana kadar gerilemeye devam etti. Dudağını ısırды ve yatağa, ardından merhem bulduğu torbalara baktı. Yine de almak yerine ağzından kaçırdı: "Banyo ağırlarımı hafifletmiş gibi görünüyor. Belki bu gece merhem olmadan da idare edebilirim."

Rory başını eğdi ve ona endişeyle baktıktan sonra, "Benden korkuyor musun kızım?" "Ne?" şaşkınlıkla sordu. "Hayır, elbette hayır. Neden böyle düşündün?" "Çünkü ellerini ovuşturuyorsun ve ben oradan uzaklaştığım anda kapıdan fırlayacakmış gibi görünüyorsun," dedi nazikçe.

Elysande ellerine baktı ve onları gerçekten sıkıldığını gördü ve hemen onları yanına bıraktı. "Hayır. Ben sadece . . ."

." Neden aniden bu kadar ürkek olduğunu anlamak için durdu ve sonra bunun yatak odası olduğunu fark ettiğinde içini çekti. Yataklı bir yatak odasında yalnızdılar. . . ki bu hiç de uygun değildi. Ve en son ormanda olanlardan sonra ona merhem sürmüştü. . .

Elysande, kesintiye uğramadan önce yaşadığı hazzı hatırladığında içini bir ürperti kapladı. Sorunun da bu olduğunu fark etti. Bundan keyif almıştı ve tekrar zevk almak istiyordu ama bu çok yanıltıcı. Koşullar onu kendisiyle ne akraba ne de evli olan sekiz adamla yalnız seyahat etmeye zorlamış olabilir ama bu konuda çok az seçeneği varmış gibi görünüyordu. Bu insanlar tarafından kabul edilirdi ya da edilmezdi ama o, Tanrı ve annesi bunun zorunluluktan kaynaklandığını biliyordu. Ancak adam onu yeniden öpmeye ve ona dokunmaya başlarsa ve o da buna teslim olursa -ve Elysande buna teslim olacağını biliyordu- o zaman bunu taşımak onun utancı olurdu.

Ama bunların hepsini Rory'ye söyleyemezdi. En azından muhtemelen utançtan ölmeden, "Bu gece merhem kullanmamayı tercih ederim" dedi.

"Kızım, şafak çok uzakta değil. Yorgunum ve yarın öğlene kadar uyumayı planlıyorum. Uykumun ortasında uyandırılmamayı tercih ederim çünkü şimdi merhem sürmeme izin vermedin.

Elysande dudağını biraz daha çiğnedi ve sonra şöyle dedi: "O halde belki sen merhem sürerken biz de Tom'u burada tutmalıyız. 'İki daha uygun olur.'

Bu, gözlerinin inanılmaz derecede büyümesine neden oldu. "Tom'un burada seni yarı çıplak görmesi daha mı doğru olur?"

"Hayır. İzlememek için. Siz bunu yaparken yüzünü duvara dönük tutabilirdi ama onun varlığı bunu garanti ederdi. . ."

Kadın duraklayıp kızardığında, adam gözlerini kıstı ve sonra kaşlarını çatarak sözlerini tamamladı: "Düzgün davrandığımdan emin olmak için mi? Bundan faydalanacağımı mı sanıyorsun—"

“Hayır. Ben de öyle davranıyorum,” diye karşılık verdi Elysande hızla ve yüzünün alevler içinde kaldığını hissetti. Gerçeği ağzından kaçırdı çünkü adam gücenmiş gibi görünüyordu ve kendisi de bunun olmasını istememişti. Ama gerçek ağzından çıktığı anda sözlerini geri alabilmeyi diledi.

"Ne?" Rory şaşkınlıkla ve şüphe uyandıracak derecede memnun bir gülümsemeyle sordu.

Elysande zaten kendini küçük düşürdüğü için gururunu kurtarmak yerine erdemini kurtarmaktan vazgeçti ama bunu yapmaktan mutlu değildi. Hatta sinirle dilini şaklatıp şöyle dedi: “Lordum, eminim çok yakışıklı bir adam olduğunuzun farkındasınızdır. Aynı zamanda son derece zeki ve olağanüstü yetenekli bir şifacısınız. Ama orada ne kadar yetenekliysen, ormanın yatak odasındaki sanatlarda da o kadar yeteneklisin.”

"Ormandaki yatak odası mı?" çarpık bir gülümsemeyle sordu.

"Bunun, bir kadının eteğini ormanda havaya fırlatma sanatından daha iyi olduğunu düşündüm," diye çıkıştı Elysande, bu kadar utanç verici bir şeyi itiraf ederken seçtiği sözcüklerden dolayı onunla dalga geçmesinden rahatsızdı. Rory boğuk bir sesle, "Eteğini giymiyordun kızım," dedi. “Hatırladığım kadarıyla hiçbir şey giymiyordun. Hiçbir sallanma olmadı. Sadece karanlık, sıcak beden ve yumuşak çılgınlıklar.”

Elysande'nin kızarması daha da derinleşti ve odanın yangın nedeniyle aşırı ısındığından emindi ama bunu görmezden gelip yoluna devam etti. "Mesele şu ki, lordum, sen sevme sanatında o kadar yeteneklisin ki, eğer bunları burada tekrar benim üzerimde denersen, korkarım ki mutlulukla kıyafetlerimi çıkarırım ve bakireliğimi, çiçek yaprakları gibi sana fırlatırım. kral." Bunu söylerken kaşlarını çattı çünkü tüm bunların onun hatası olduğundan emindi ve sonra suçlayıcı bir tavırla ekledi: "Ve seninle tanıştığımdan beri banyo yapmamış olmana rağmen güzel kokuyorsun ki bu açıkçası adil değil."

Rory kısaca başını eğdiğinde bakışları ona doğru kısıldı. Elysande onun eğlendiğini ondan gizlemek için yaptığından oldukça emindi çünkü başını eğdiği anda dudaklarının seğirdiğini fark etmişti. Ancak emin

olamıyordu ve başını tekrar kaldırdığında ifadesi ciddiydi.

"Kızım, beni çekici bulmana, benim gibi koktuğuna ve ilgimi hoş bulmana çok sevindim, çünkü ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum," diye güvence verdi Rory, sonra kaşlarını çattı ve şöyle dedi: "Ne?" iddia karşısında gözlerini devirdiğinde.

"Lordum, şu anda yüzüm sanki siyah bir kitle büyüyormuş gibi şişmiş ve yumruluyken bana ancak kör bir adam çekici gelebilir," diye belirtti kuru bir sesle.

"Şişlik gitti ve yanağındaki siyahlık, şarap lekesi gibi kırmızıya döndü. Bu senin güzel bir kız olduğunu gizlemiyor, dedi kesin bir dille. "Ayrıca sende güzel

yüzünden çok daha fazlası var. Peki seni çekici bulmasaydım gerçekten bu kadar azgın bir boğa gibi davranacağımı mı düşünüyorsun?"

Elysande sözlerini düşündü ve sonra mutsuz bir şekilde omuz silkti. "Annem, çiftleşmekten o kadar hoşlanan, bir koyunla ya da yaşlı bir kocakarı ile yatacak kadar hoşlanan adamlar olduğunu söylemişti, 'onlar için hepsi aynıydı.'"

Rory'nin çenesi düştü ve sonra tiksintiyle başını salladı. "Ben o adamlardan biri değilim," diye güvence verdi ona acımasızca. "Seni çekici buluyorum küçük hanım, genellikle akıllı ve nazik buluyorum, gerçi şimdi de bu nezaketin birazını kendine göstermeni dilerdim, çünkü kendine karşı bu kadar zalim bir kızla daha önce hiç tanışmamıştım."

Elysande hiçbir şey söylemeyince yorgun bir şekilde içini çekti.

"Demek istediğim şu. Kızlığını bana atmaktan korkmana gerek yok çünkü seni çekici bulsam da şu anda bunu kabul edemeyecek kadar yorgunum, diye güvence verdi Rory ona. "Şimdi tuniğini çıkar ve arkanı dön de üzerime merhem süreyim de biraz uyuyalım."

Elysande bunun kızgınlığından mı, emredici tavrından mı, yoksa artık yüzünde açıkça görülen bitkinlikten mi olduğunu bilmiyordu ama tartışmayı bıraktı ve tuniğini çıkarmak için geri döndü.

"Havlama nerede?" Rory sertçe sordu.

Etrafına bakmadan, "Duvarın yanındaki ortadaki çantada," diye yanıtladı ve adamın odanın içinden geçtiğini duydu. Bir dakika sonra soğuk merhemi sırtına sürmek için geri adım atıyordu.

Çalışırken isteksizce, "Morluklar artık burada da kırmızı ve yeşil," dedi.

Yarım omuz silkti. "Artık dokunmak acı vermiyor ama arkamdaki kaslarım hâlâ ağrıyor. Sanırım de Buci'nin adamı onlara zarar verdi."

"Çok beğendim" diye mırıldandı. "Hasarlı kasların dinlenmeyle iyileşmesi haftalar sürebilir. Şu anki halimizle bisiklete binmek iyileşmeyi yavaşlatacaktır."

"Sinclair'e varıp krala mesajı gönderdikten sonra dinlenebilirim," dedi kararlılıkla omuzlarını dikleştirerek. Rory sadece homurdandı ve ardından merhemle sırtını ve yan tarafını kaplamayı bitirip cilde hızlı ve kişisel olmayan bir şekilde masaj yapmayı bitirdiğinde sustu.

İşi bitince, "Tuniğini giy ve yatağına gir," diye emretti.

Elysande, elinde tuttuğu tuniğini silkeleyip başının üzerine çekerken, onun merhemi değiştirmek için odanın karşı tarafına geçtiğini duydu. Başı boyun deliğinden dışarı çıkıp gözlerini açtığında adam onun önünde duruyordu.

"Çok güzelsin." dedi sertçe ve sonra onu öptü. Bu, dudakların hızlı bir şekilde fırçalanmasıydı, ardından daha yavaş bir kaynaşma, o bitirmeden önce kadının ona karşı erimesine neden oldu. Daha sonra onu rahatlatan Rory içini çekti ve şöyle dedi: "Yatağa gir kızım. Ben gidip Tom'a gelebileceğini söyleyeceğim. Başını sallayarak orada durdu ve onun odadan çıkışını izledi, sonra dönüp yataktaki kürklerin altına doğru yürüdü. Elysande yatağın ortasına yan yattı;

parmakları sıcak, ıslak ve şişmiş dudakların üzerinde geziniyordu.

. . ve hâlâ onunla temastan dolayı karıncalanıyor.

Rory sıcak, iyi dinlenmiş ve oldukça memnun hissederek uyandı ama sanki yine bir şeyler eksikmiş gibi. Eksik olanın, Elysande'nin omzundaki, göğsündeki ve bacaklarındaki sıcak ağırlığı olduğunu anlaması tam bir dakikasını aldı. Gözlerini kırıştıtarak yana baktı ve yatakta olan tek kişinin kendisi olduğunu anlayınca aniden doğruldu.

Rory, Tom'un önceki gece banyo suyuyla dolu küvetin yanındaki sandalyede oturduğunu görünce kaşlarını çatı. İngiliz askeri de ona beklentiyle ve biraz da kırgınlıkla bakıyordu.

"O nerede?" Rory uykudan hırıltılı bir sesle hırladı.

"Alick ve Simon'la birlikte mağazalara gittik. Gitmeme izin vermedi," diye ekledi Tom, ses tonu sinirliydi. "İkinizin çok sevdiği yabancı otlardan daha fazla alması gerektiğini söyledi. Merheminin azaldığını söyledi. "Evet." Rory yorgun bir şekilde elini yüzünde gezdirdi. "Bu." Dün gece bunu ona takarken fark ettim."

Tom bir "hırıltı" sesi çıkardığında Rory gözlerini adama dikti. "Ne?"

Tom, "Bu sabah uyanıp hepimizi yatakta bulduğunda çok üzgündü," diye açıkladı ve memnuniyetle ekledi: "Sana söylediğim gibi öyle olacak."

"Ne?" kaşlarını çatarak sordu. "Neden? Dün gece, sana Sinclair'e kadar eşlik etmeyi kabul ettiğimden beri her gece olduğu gibi uyuduk, sen onun arkasında, ben de onun önünde. Eksik olan tek şey başının üstündeki Alick ve ayaklarının altındaki Simon'du."

"Evet," diye kabul etti Tom yumuşak bir sesle. "Bir yatakta olmamız dışında."

Rory sinirle bunu geçiştirdi ve ayağa kalkmak için ayaklarını yatağın kenarından sarkıttı. "Ne fark yaratıyor?" Tom soru karşısında kaşlarını kaldırdı. "Üçümüz, herkesin, örneğin bir hizmetçinin her an girebileceği bir handa, bir yatak odasındaydık." Bir dakikalığına bunun anlaşılmasına izin verdi ve ardından ekledi: "Ve yaptı." "Ne!" Rory çizmelerini giyerken durdu ve ona dehşetle baktı. "Biz uyurken içeri bir hizmetçi mi geldi?"

"Evet, hancının karısı küvetini geri istiyordu ve hizmetçilerden biri küveti almanın uygun olup olmadığını görmek için yanıma geldi," diye açıkladı.

Rory'nin bakışları çizmelerini giymeyi bitirirken hâlâ orada duran dolu küvete döndü.

Tom kuru bir sesle, "Leydi Elysande uyanıp kendini ikimizin yanında yatakta bulduğunda çığlık atarak bu kızı korkuttu," diye açıkladı. "Bana bağırdı, bana Judas dedi ve sonra kızın geri dönüp küveti almasına izin vereceğini söyledi. Onun çığlıkları seni uyandırmadığı için hiçbir şeyin uyandıracağını düşünmüyordu. Ancak hizmetçi geri dönmedi."

"Hmm." Rory küvete baktı ve omuz silkti. "Elysande bağırmasıyla onu iyice korkutmuş olmalı."

Tom'un ağız tahrişten sıkıştı. “Açıkçası bütün hanı uyandırmamasına şaşırdım. Ama sen ve adamların bu süreçte uyumakta zorluk çekmiyor gibi görünüyordunuz. Bu oldukça endişe verici çünkü senin onu korumamıza yardım etmen gerekiyor,” diye ekledi etkilenmemiş bir bakışla.

Rory kendinden emin bir tavırla, “Öfkeli bir çılgılık olsa gerek,” dedi. “Hiçbirimiz korkudan ağlayarak uyuyamazdık ama kampın takipçileri her zaman birbirleriyle kavga ediyor ve öfkeyle çılgılık atıyorlar. Bu sayede uyumayı öğrendik.”

“Ah, evet,” dedi Tom ani bir anlayışla başını sallayarak. “Anlamalıydım. Ben de genellikle öfkeli bağırışlara rağmen uyuyabiliyorum,” diye itiraf etti ve sonra alçak sesle ekledi, “Birisi şafak sökünce yataktan kalkmak için üzerime basmadığında, bana Judas diye bağırmadığında.”

Rory adama anlayışlı bir gülümsemeyle baktı ve şunu önerdi: “Neden yatağına dönüp biraz daha dinlenmiyorsun?” Burada halletmem gereken işler var ve yarına kadar ayrılmayacağız.”

Tom başını salladı ve ayağa kalktı. “Simon ve Alick'le gittikten sonra tekrar uykuya daldım. Kısa bir süre önce tekrar uyandım. Orucumu açmak için aşağı inmeden önce uyanmanı bekliyordum.”

Rory, kapıya doğru giderken ellerini saçlarının arasından geçirerek, “Bu iyi bir fikir gibi görünüyor,” dedi.

Aşağı inerken merdivenlerden çıkan bir hizmetçinin yanından geçtiler ve Rory durup ona odanın boş olduğunu ve küvetin artık çıkarılabileceğini söyledi. Kızın zar zor başını sallayıp hızla uzaklaşması, ona o sabah küveti aramaya gelen kişinin kendisi olduğunu düşündürdü. “Elysande bu sabah çılgılık atarak genç kızı gerçekten korkutmuş olmalı.”

Tom başını salladı. “Bizi uyandırdığı için ona cehennemi yaşatan hancının onu gerçekten geri planda bıraktığından şüpheleniyorum. Elysande'nin çılgıllıkları karşısında odadan geri geri çıkarken koridordan yukarı çıktı ve sanırım hancı Elysande'yi neyin üzdüğünü yanlış anladı. Derhal kızı saçından yakaladı, kapıyı çeki ve koridorun sonuna kadar onu azarladığını duyabiliyorduk. Müşterilere ‘Buchananlar kadar iyi’ ödeme yapma zahmetinden memnun değildi.” Tom bunu söylerken kaşlarını kaldırdı.

“Evet buraya çok geliyoruz. Hayır, sadece ben ama ailemin diğer üyeleri de. Dün gece Elysande'ye de söylediğim gibi tatlılar bizi geri getirmeye devam ediyor. Ancak servis de öyle. Bize her zaman yer buluyorlar ve bize her zaman iyi davranıyorlar. Muhtemelen aramızdan çok sayıda olduğumuz ve birimizin sık sık uğradığı için. Dougall yetiştirdiği atları teslim etmek için yolda uğrardı, Niels av köpekleri teslim etmek için sık sık uğrardı ya da koyunundan kumaş. Hastalarla ilgilenmeye giderken ya da hastayken uğrarım. . .” Omuz silkti. “Yıllar boyunca onlara pek çok iş verdik.”

Tom başını salladı ama bara girip bir masaya yerleştiklerinde yorum yapmadı. Bunun yerine başka bir masada oturan yalnız müşteriye baktı ve şunu belirtti:

"Pek meşgul görünmüyorlar."

"Angus, biz gelmeden önce sabah büyük bir partinin yola çıkacağını söyledi."

Omuz silkti ve ekledi: "Gordonlar kızlarını Campbell'ın ikinci oğluyla evlendirmek veya buna benzer bir şeyle kuzeye gidiyorlar. İnsanları buradayken geri çevirdiğini, sonra onlar ayrılır ayrılmaz biz gelene kadar kimsenin gelmediğini söyledi." Rory İngiliz askerine gülümsedi. "Bize iyi şanslar."

"Evet," Tom hafif bir gülümsemeyle kabul etti.

"Alick ve Simon'un Elysande'yle gittiklerini mi söyledin?" Rory aniden sordu.

"Evet."

"Diğer adamlar nerede?"

"Uyuyordum, en son bildiğim," dedi Tom. "Muhtemelen yakında uyanacaklar ve aşağıya doğru dolaşacaklar." Angus onların ne istediklerini görmek için aceleyle yaklaşırken Rory başını salladı. Az önce içki ve öğle vakti hancının karısının sunduğu her bir porsiyondan birer porsiyon istemişti ki, tesisin ön kapısı hızla açıldı. Her iki adam da koridorun kapısına doğru baktıklarında Alick'in kollarında itiraz eden Elysande'yi taşıyarak hızla yanından geçtiğini gördüler. Rory küfrederek ayağa fırladı ve onların peşinden koştu; Tom'un onu takip ettiğini fark etti. Birlikte koridora fırladılar, Simon kapıyı kapatıp Alick'i takip etmek için döndüğünde neredeyse eziliyordular.

İngiliz askerini kenara iten Rory aceleyle merdivenlerden yukarı çıktı ve üst koridorda ikinci ve üçüncü yatak odaları arasında kalan Alick'e yetişti.

"Ne oldu?" diye homurdandı ve kardeşinin omzunun üzerinden Elysande'ye bakmaya çalıştı.

Alick üçüncü kapının önünde durdu ve kollarında kızarmış ve bıkkın bir Elysande ile onunla yüz yüze geldi. Alick cevap vermek için ağzını açtığı anda Elysande, "Hiçbir şey," diye çıkıştı.

"Hiçbir şey değildi!" Alick havladı, her zamanki neşeli tavrı yerini Elysande'ye diktiği bakışlara bıraktı. "Hiçbir şey beni hayattan korkutamaz!"

"Ne oldu?" Rory acımasızca tekrarladı, Alick'in önünde durduğu kapı açıldığında ve Fearghas ile Donnghail dışarı çıktığında bakışları yana kaydı. O bunu fark ederken Conn ve İnan'ın kapısı açıldı ve onlar da neler olduğunu görmek için koridora çıktılar. Görünüşe göre adamları yüksek sesleriyle uyandırmışlardı. Alick bakışlarını Elysande'den ayırıp başını salladı ve kısaca şunu itiraf etti: "Bilmiyorum. Dükkânlardan dönüyorduk. Ben önde yürüyordum, Elysande arkamdaydı ve Simon da onun arkasındaydı. Onun bağırdığını duydum ve Simon da 'Hanımefendi!' diye bağırdı. ve onun hareket eden bir at ve arabanın önünde sokağa düştüğünü görmek için tam zamanında döndüm. Yüzü bu anıdan dolayı solgunlaştı. "Düşmesini durduracak kadar onu zamanında yakalayamadım. İşinin bittiğine emindim. Şans eseri, at ondan kaçmaya çalışarak şaha kalktı ve geri

dönmeden yuvarlandı ama. ”

Alick'in daha fazlasını söylemesine gerek yoktu, yüzündeki ifade Rory'ye küçük kardeşinin kızı korumada başarısız olduğunu hissettiğini ve muhtemelen hana dönene kadar zihinsel olarak kendini azarladığını söylüyordu.

“İyiyim,” dedi Elysande iç geçirerek. "Beni alıp buraya geri getirmek için deli gibi sokaklarda koşmana gerek yoktu."

"İyi değilsin." Bir yara aldın,” dedi Alick sertçe. “Ve tabii ki sizi buraya aceleyle getirdim. Başka bir şey yaşanmadan seni güvenli bir yere götürmemiz gerekiyordu. 'De Buci'nin adamlarının bizi buraya kadar takip ettiği çok açık.' "De Buci'nin adamları mı?" Elysande şaşkınlıkla sordu. "Bunların bununla ne ilgisi var?"

“Seni sokağa iten onlardan biri olmalı. Başka kimse senin ölmeni istemiyor, değil mi?” Alick bıkkınlıkla işaret etti ve ardından özür dilercesine onu temin etti: "Onlara göz kulak oluyordum ama biri seni itmek için yanımdan kayıp gitmiş olmalı."

Elysande konuşmayı bitirmeden başını sallıyordu. "Hayır, olay olduğunda çevremizde hiç İngiliz yoktu, sadece ortalıkta dolaşan bir grup sarhoş İskoç vardı. Bunun bir kaza olduğundan eminim. Büyük ihtimalle içlerinden biri dengesini kaybetti ve kazara beni yola çarptı."

Alick kaşlarını çatığında ve kararsız görüldüğünde Rory, Simon'a döndü. “İtildi mi yoksa kazara mı çarptı?” İngiliz askeri mutsuz bir şekilde "Görmedim" diye itiraf etti. “Tehditleri izliyordum, de Buci'nin adamlarından veya genel olarak İngilizlerden herhangi bir iz arıyordum. Sonra Alick gibi ben de onun bağırdığını duydum ve tam zamanında aşağıya baktığımda onun sokağa düştüğünü gördüm.” Kısa bir süre tereddüt etti ve sonra ekledi: "Ama leydim haklı, bu olay olduğunda bir grup sarhoş adamın yanından geçiyorduk."

“Evet. O bağırmadan önce yanlarından geçtim, diye hatırladı Alick ve sonra kararsız görünüyordu. “Onlar denizciydi ve adildi. Belki içlerinden biri tesadüfen ona rastlamıştır.”

“İşte, görüyorsun. 'Bu bir kazaydı. İyiyim. Herşey iyi. Şimdi beni yere indirin,” diye talep etti Elysande sabırsızca. "Seni koyacak bir yer bulana kadar seni yere koymayacağım." Alick ona kaşlarını çatı. “Bu sadece bir kaza olabilir ama yine de yaralandınız. Kalkmanıza yardım ettik ve siz de acı içinde inleyerek yolun çamuruna düştünüz.”

Elysande iç geçirerek, "Düştüğümde bileğimi burktum" diye yanıt verdi.

“Üzerine ağırlık verdiğimde acıyor ve bayılıyor, hepsi bu. Ama gerçekten, artık iyi olduğundan eminim,” diye tekrarlardı ve sonra tersledi, “Lordum!” öfkeyle ve Rory'nin eteklerini kaldırıp alt bacaklarına baktığında Alick'in kollarına doğru atılıp Rory'nin ellerine tokat attı.

"İncelemem lazım," dedi kararlı bir sesle ama eteklerini serbest bıraktı ve dün gece uyudukları odayı işaret etti. "Onu odamıza götürün, orada muayene

edeceğim."

"Hayır!" Alick koridorda ilerlemeye devam ettiğinde Elysande ciyakladı. "Yatak odamda bir grup erkeğin bulunması uygun değil." Bunu söylerken Alick'in omzunun üzerinden Rory'ye dik dik bakıyordu. Kardeşine daha nazik bir yüz çevirerek ekledi: "Hepimizin biraz yiyecek ve içecek alabileceği aşağıdaki barda bana bakabilir."

Kaza olmadan hemen önce aç olduğunuzu söylemişsiniz, şimdi ben de öyleyim. Ama yürüyebiliyorum," diye ekledi merdivenlere doğru döndüğünde. "Lütfen beni yere indirin."

Alick tereddüt edip ona baktığında Rory, Elysande'yi kısaca inceledi ve ardından başını salladı.

Alick kendi başına ayakta durabilmek için bacaklarını serbest bıraktığında Elysande'nin rahat bir nefes almasını kaçırmadı. Ayrıca onun acı dolu nefesini ve yaralı ayak bileğine ağırlık vermeye çalıştığında yalpalama şeklini de kaçırmadı. Alick hemen kolunu yakaladı ve Rory onu kucakladığında geri adım attı. Rory itiraz etmek için ağzını açtığında kararlı bir şekilde, "Yaralandın," dedi. "Bu kadar inatçı olmayı bırak ve teklif edildiğinde yardımı kabul et."

Merdivenlerden inmeye başladığında sinirle, "Ben inatçı değilim," dedi. "Ve yardım kabul ediyorum. Bize

Sinclair'e kadar eşlik etmiyor musun? Yaralarım merhem sürmene izin vermedim mi?" Acı bir şekilde başını salladı. "Evet ve beni nereye getirdiğine bir bakın. Cesaretini kullandın, yatağıma girdin ve şimdi itibarım yerle bir oldu" diye şikayet etti.

Rory dehşet içinde, "Özgürlük yapmadım," dedi ve sonra evet aldığını anlayınca kaşlarını çatı. . . Gerçi dün gece yatakta değildim. Kendi düşüncelerine kaşlarını çatarak savunmacı bir tavırla şöyle dedi: "Dün gece Tom da oradaydı."

"Evet, Judas," diye homurdandı, omzunun üzerinden muhtemelen Tom'a baktığını tahmin ediyordu. "Ve onun orada olması durumu daha da kötüleştiriyor."

"Kızım, Monmouth'un dışındaki ormanda buluştuğumuzdan beri her gece aramızda uyuyorsun ve ben de senin refakatçin olma isteğini kabul ettim," dedi kararlı bir şekilde.

"Soğuk, karanlık ormandaydı lordum. Hepimiz tamamen giyiniktik ve bir hanın yatağında değil, kendi pelerinlerimiz ve ekoselerimizle sarınmıştık.

"Dün gece hepimiz hâlâ tamamen giyiniktik ve sen kürklerin altındayken Tom ve ben onların üstündeydik," diye belirtti kendini haklı hissederek.

"Sen değildin," diye inkar etti hararetle. "Sen de benimle birlikte kürklerin altındaydın."

Rory, "Ben hayırdım" diye şiddetle reddetti. Onun yanında kürklerin üstüne kıvrıldığını açıkça hatırladı. Tom'la birlikte odaya döndükten sonra yaptığı ilk

şey, hâlâ sıcak olan banyodan yararlanmak ve yıkanmaktı. Dışarı çıktığında biraz üşümüştü ve ısınmak için onunla birlikte kürklerin altına girmenin güzel olacağını düşünerek yatağa yaklaşmıştı. Ama bunu yapmamıştı. Kürklerin üzerindeki ekosesine kıvrılmış ve titreyerek uykuya dalmıştı.

Yumuşak bir "öhöm" sesi onun alt basamakta duraklamasına ve geriye bakmasına neden oldu. Rory, Tom'un tam onların arkasında olduğunu ve diğer adamların da onun arkasındaki merdivenleri doldurduğunu fark etti ve ardından tek kaşını kaldırmış olan Tom'a odaklanmak için başını geriye eğdi. Adam gözleri buluştuğunda başını salladı ve ona şöyle dedi: "Bu sabah onunla birlikte kürklerin altındaydın ve hizmetçi geldiğinde her zamanki gibi göğsüne yapışmıştı."

"Görmek! Sana söylemiştim," dedi Elysande hemen ve sonra mutsuz bir şekilde içini çekti. "Neden bir şilte üzerinde uyumadın ki? Ya da bana yatağı kullanmayı planladığını söyledin, ben de palet kullanabilirdim. Şimdi mahvoldum."

Rory onun umutsuz ses tonu karşısında kaşlarını çattı, sonra içini çekerek merdivenlerden indi ve onu bara taşıdı. Angus, Tom'la daha önce oturdukları masanın yanında duruyordu, elinde iki içki vardı ve yüzünde kararsızlık vardı ama onların geri döndüğünü görünce neşelendi ve içkileri bıraktı. "Yemeğiniz hemen hazır olacak."

"İyi. Teşekkür ederim Angus. Elysande ve diğerlerinin de artık yiyecek ve içecek isteyeceklerinden şüpheleniyorum" dedi. Hancı genişçe gülümseyip mutfığa doğru gitmeye başladığında Rory dürtüsel bir şekilde "Angus?" diye seslendi. Hancı hemen geri döndü, tek kaşını sorarcasına kaldırdı.

"Dün gece geldiğimizde o kadar yorgunduk ki, seni eşimle tanıştırdığımı sanmıyorum." Kollarındaki Elysande'ye başını salladı ve şöyle dedi: "Kızım, bu Angus, İskoçya'nın en iyi hancısı. Angus, bu benim karım Leydi Elysande Buchanan."

"Ah, ha!" Angus'un yüzünde geniş bir sırıtiş belirdi. "Sonunda birlikte yaşamak için doğru kızı buldun, değil mi?" O sordu. "Leydi Jetta ve kız kardeşiniz çok memnun olmalı."

"Evet," diye onayladı Rory, Elysande'yi uyarmak için sıkarken. Onun sözleri karşısında kaskatı kesilmişti ama şimdi Angus ona selam verirken ifadesi hızla şoktan kötü bir gülümseme girişimine dönüştü.

Hancı doğrulurken içtenlikle, "Bu benim için bir zevk, leydim," dedi. "Orada iyi bir adam var. İskoçya'nın en iyi şifacısı."

Elysande, "Ben de öyle duydum" dediğinde Rory bu sözler üzerine biraz şişiyordu. Ancak onun diğer yeteneklerine daha çok ihtiyacım var, bu yüzden onların da aynı derecede iyi olmasını umalım."

Rory onun kılıç kolundan bahsettiğini ve ona Sinclair'e kadar güvenli bir şekilde eşlik ettiğini biliyordu ama Angus'un ikisine de ihtiyacı olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu ve Rory ona göz kırpıp "Eh, eminim ki o" dedi. Sizi oraya

bırakmayacağım, leydim. Şimdi ben de geri kalanlarınıza içecek getireyim, yiyecek meselesine de bakayım, olur mu?"

Adamların koro halinde bağırması onu yoluna göndermeye yetti. Elysande gittiği anda Rory'ye sordu: "Hangi yeteneklerden bahsettiğimi düşünüyordu? Bu senin kılıç kolun değildi, değil mi? Peki ona neden evli olduğumuzu söyledin?"

"İtibarını kurtarmak için," diye yanıtladı son soruyu, bunu ilk ikisinden kaçınmak için bir bahane olarak kullanmaktan mutluluk duyarak.

"Beni karın olarak ilan etmek itibarımı nasıl kurtarır?" Adam onu bacakları dışarıda olacak şekilde bankın üzerine yan yatırırken şaşkınlıkla sordu.

"Yatağında olmamı mazur gör," diye belirtti.

"Evet. Ama Tom'un ki değil," diye belirtti öfkeyle. "Ayrıca yalan söylediğini öğrendiğinde... Ne yapıyorsun?" adam eteklerini dizlerine kadar itmeye başladığında bacaklarını kurtarmaya çalışırken nefesi kesildi.

Rory yerinde tutmak için bacaklarını baldırlarından tuttu. "Yerleşmek. Pantolon giyiyorsun. Sorun değil. Peki hangi bileğini incittin?" diye sordu, onun öfkesini görmezden gelerek.

"Doğru olan, ama sorun değil, ben..." Rory ayağını eline alıp bileğine bakmak için pantolonunun alt kısmını yukarı ittiğinde ciyaklamayı kesti. Ancak ne kadar şişmiş olduğunu ve morarmaya başladığını görünce sustu. Başparmağını şişliğe bastırduğunda kadın tıslayan bir nefes aldı ve ellerini sıktı.

Rory başparmağını çekti ve geride kalan izi fark etti ve ardından Tom'a baktı.

"İlaç çantamda çarşaf parçaları olmalı. Lütfen onları bana getir."

Adam başını salladı ve hemen uzaklaştı.

Elysande içini çekerek, "Onu bağlayacaksın," diye tahminde bulundu.

"Evet. "Şişliğin azalmasına yardımcı olacak," diye mırıldandı, yaranın mümkün olduğu kadar büyük kısmını görmek için başını bir sağa bir sola çevirerek.

Bitirdiğinde ayağını tekrar sıraya koydu ve şöyle dedi: "Dinlendirmeniz ve mümkün olduğunca yüksek tutmanız gerekecek."

Elysande öfkeyle, "Onu at üstüneyken zor dinlendirip yüksekte tutabiliyorum lordum," diye belirtti. "Dinlenmek için Sinclair'e ulaşana kadar beklememiz gerekecek."

Rory, "O halde bir gün daha kalmamız iyi bir şey, böylece en azından o zamana kadar dinlenebilirsin," diye mırıldandı Rory ve sonra Tom'un merdivenlerden indiğini duyunca kapı aralığına baktı. Bir dakika sonra İngiliz, istenen çarşafarla odaya koşuyordu.

Rory, Elysande'nin ayağını sıkı bir şekilde bağladı ama çok da sıkı değil. Kan akışını çok fazla kısıtlamak istemedi. Bitirdiğinde Angus masadaki herkese içecek dağıtmıştı ve yiyecekler de gelmeye başlamıştı. Elysande, diğer adamların da kendilerine katılmasına yer açmak için bankta dönüp düzgün bir şekilde oturmaya çalıştı ama Rory ayağını tuttu ve ona "Bunu yüksek tutmalısın" diye

hatırlattı.

"Onu nasıl yüksek tutabilirim..." Adam diğer ayağını da toplayıp bankın üzerine oturmak için hareket ederken ve sonra her iki bacağını kaldırıp bankta ona doğru kayarken sesi kesildi. onun kucağı. Onun bu şekilde oturmasının garip olduğunu biliyordu ama Elysande şikayet etmedi ya da tekrar ayaklarını kaldırmaya çalışmadı; sadece vücudunun üst kısmını masaya doğru çevirdi ve hizmetçilerden biri önüne yemek koyduğunda yemeye başladı. Ancak kendisi ve adamlarının hava durumu ve yemek yerken Sinclair'e ulaşmanın ne kadar süreceğini düşündükleri hakkında yaptıkları konuşmaya katılmadı.

"Merdivenlerden yukarı çıkıp daha fazla astar yapmam gerekiyor."

Rory bu duyuru üzerine Elysande'ye baktı ve sonra onu almak amacıyla ayaklarının altından çıkmaya başladı ama o kaşlarını çattı ve şöyle dedi: "Yalnız gitmeyi tercih ederim. Zaten burada halletmen gereken bir işin olduğunu tahmin ediyorum, yoksa bugün ayrılıyor olurduk."

Rory onun bakışlarıyla karşılaştı, gözleri şaşkınlıkla hafifçe büyüdü ama sonunda ayağa kalkarak başını salladı. "Evet. Evet. Ama önce seni yukarı taşıyacağım, sonra Simon ve Alick kapıyı koruyabilirler," diye ekledi, bakışları kardeşine ve İngiliz askerine kaydı.

Tom da ayağa kalkarak, "Ben Simon'un yanında nöbet tutabilirim," dedi.

"Hayır. Simon ve Alick iyi durumda olacaklar," dedi Elysande hemen, adama kaşlarını çatarak. Rory, belli ki önceki geceki uyku düzenlemelerinden hâlâ rahatsız olduğunu tahmin etti ve onu almak için eğilirken ona anlayışlı bir bakış attı.

Elysande itiraz etmedi ama kollarını kavuşturdu ve onu üst kata taşıırken dümdüz ileriye baktı. Rory sessizliği bozacak ya da ona olan kızgınlığını atlatacak bir şeyler bulmaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi, o yüzden onu yukarı odaya taşıdı, yatağa koydu ve onu bulmak için odadan dışarı çıktı. Alick ve Simon koridorda bekliyorlar.

"Bizi odada mı yoksa kapının dışında mı istiyorsunuz?" Alick, Rory kapıyı kapatırken sordu.

"Burası iyi. Dilediğiniz gibi vakit geçirmek için zar veya kart oynayabilirsiniz" diye önerdi. "Tom, Conn ve İnan'ı yanıma alıyorum ama o zamana kadar geri dönmezsem Fearghas ve Donnghail'e bir saat kadar içinde senin yerine geçmelerini söyleyeceğim."

"Nereye gidiyorsun?" Alick sordu.

Rory, "Yedek atlara bakmak istiyorum" diye itiraf etti. "Günün yarısında atlarımızı değiştirecek olsaydık yolculuğumuz iki kat daha hızlı olurdu ve Elysande'yi Sinclair'e ne kadar çabuk ulaştırırsak o kadar iyi olur. Annesinin mesajını krala iletmeliyiz."

Rory merdivenlere yönelirken Alick başını salladı ve "İyi şanslar" dedi.

Bölüm 13

Elysande, Rory gittikten sonra bir süre bekledi, sonra sağlam ayağı üzerinde durup duvarın yanındaki çantalara atladı. Merhem yapmak için yabani otların yanı sıra oradaki eczaneden satın aldığı havan ve havaneli bulana kadar onları kazdı. Her şeyi aldıktan sonra dönüp odaya baktı ve adamlara seslendi. Kapı hemen açıldığında ve Alick kafasını içeri uzattığında hiç şaşırmadı.

"İkinizin bana yardım etmenize ihtiyacım var" diye itiraf etti ve kendi kendine düşündü, Bakın, yardımı kabul edemeyecek kadar inatçı değilim.

"Elbette." Alick kapıyı itip Simon'ı içeri soktu. "Neye ihtiyacınız var leydim?" "Lütfen komodini ve şu sandalyeyi ateşin yanına çeker misin?" diye sordu ve adamlar birer mobilya parçası almak için hızla hareket ederken, o da topladığı eşyalarla ateşe doğru atlamaya başladı.

Alick küfrederek yeni aldığı masayı bıraktı ve kolunu tutmak için koştu. "Hiçbir şekilde ayağa kalkmamalısın, ama böyle zıplamalısın... Düşüp kafanı vursan. " Kendi başını salladı ve Simon onu hareket ettirmeyi bitirdiği anda onu kucaklayıp sandalyeye oturttu.

Elysande herhangi bir itiraz karşısında dilini ısırdı. Ne de olsa adam yardım etmeye çalışıyordu, o yüzden sessiz kaldı ve Simon'ın masayı getirmesini bekledi.

İşleri biter bitmez, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve sonra adamlar gitmeye başlayınca eşyalarını masanın üzerine bıraktı, ancak o eşyaları içeri alırken gözlerini kırıştırdı ve ardından alarmla "Çantanım!" diye ciyakladı. Alick ve Simon hemen durup geri döndüler.

Elysande onlara iri gözlerle baktı. "Kurtboğan ve karakafes satın almak için dışarı çıktık. Düşerken çantayı düşürmüş olmalıyım. Beni o kadar çabuk uzaklaştırdın ki fark etmedim.

İki adam birbirlerine baktılar ve ardından Alick içini çekerek kapıya doğru yöneldi.

"Geri dönüp çantanın hâlâ orada olup olmadığına bakacağım. Eğer hayırsa, size daha fazla kurtboğan ve karakafes satın alacağım. İlk seferinde aldığın miktarları hatırlıyorum," diye temin etti onu ve sonra Simon'a baktı. "Elimden geldiğince hızlı olacağım. Ben dönene kadar burada kalıp kapıyı koruyun."

Simon onu odadan çıkarken başını salladı.

Onlar gittikten sonra Elysande havanda bulunan eşyaları ölçmeye başladı.

İhtiyacı olan kurtboğanın yaklaşık yarısına sahipti ama karakafes yoktu. Ama söğüt kabuğu ve başka yabani otlar da vardı. Elysande, harca elinden geleni ekledikten sonra sağlam ayağı üzerinde durdu, tokmağı aldı ve yabani otları ince bir toz haline gelinceye kadar öğütmeye başladı. Aniden durup Simon'a seslendiğinde bunu yapması uzun sürmemişti. Kapı hemen açıldı ve başını içeri

uzattı.

"Evet, leydim?"

Elysande özür dilercesine gülümsedi. "Kuyudan bir kova su getirmeni istiyorum ve sonra da mutfaktan yaklaşık evet büyüklüğünde bir tencere ödünç alıp alamayacağına bakmanı istiyorum" - ona neye ihtiyacı olduğunu göstermek için ellerini kullandı - "mutfaktan. Ateşe asabileceğim saplı bir tane."

Simon tereddüt etti ve sonra şunu belirtti: "Kapıyı korumam gerekiyor."

Elysande sinirle yüzünü buruşturdu. "Birkaç dakikalığına tamamen iyi olacağım Simon. De Buci'nin adamları bizi Ayr'a kadar izlemiş olsalar bile nerede kaldığımız ya da hangi odada olduğum hakkında hiçbir fikirleri yok," diye belirtti ve adam kararsızca kıpırdadığında bakışlarını daralttı ve ona şunu hatırlattı: "Ben buradayım."

Hanımınız Simon. Lütfen istediğimi yapın. Rory ya da başkası öğrenirse onlara bunu yapmanı emrettiğimi söyleyebilirsin. Ama Alick diğer yabancı otlarla birlikte dönmeden önce suyu ısıtmak isterim."

Simon pes ederek başını salladı. "Elimden geldiğince çabuk döneceğim," dedi ve sonra biraz sinirli bir şekilde uyardı, "Ama bunun için cehenneme gidersem seni suçlayacağım."

Elysande kapıyı hızla kapatırken öğütmeye devam etti.

"Günün yarısında yedek atlara geçebiliriz, kesinlikle yolculuğumuzu hızlandırır," dedi Tom başını sallayarak, ama sonra ciddi bir tavırla şöyle dedi: "Ama bu büyük bir masraf ve kabalık etmek istemem, ama senin öyle olmadığını biliyorum. ilk oğlu, hatta ikinci ya da üçüncüsü vardı ve Leydi de Valance, Leydi Elysande'ye para göndermişti. Bence o. "

Rory ciddiyetle, "Düşünmeyi bırakabilirsin," diye sözünü kesti. "Onun parası bende."

Tom'un kaşları hafifçe kalktı ama sonra omuz silkti. "Peki öyleyse. Bunları toplamak veya toplamak için yardıma ihtiyacınız var mı?

"Evet," dedi Rory ayağa kalkarak. "Tom, Conn ve İnan benimle. Fearghas ve Donnghail, Simon ve Alick'e destek olmak için burada kalacaklar." Söz konusu adamlara dönerek şunu ekledi: "Eğer geri gelmezsek onları bir saat içinde değiştirin. " Üst kattan bir kadın çığlığı duyulduğunda Rory'nin sözleri boğazında kaldı.

Rory bunun Elysande'nin sesi olduğunu anladı ve farkına bile varmadan harekete geçti. Adamların peşinden koştuğunun belli belirsiz farkında olarak koridora doğru hızla merdivenlerden yukarı çıktı. En üst basamağa ulaştığında Rory, Simon'un Elysande'yi bıraktığı yatak odasına doğru koştuğunu gördü. Birkaç adım sonra beyni, İngiliz askerinin birer kova ve tencere taşıdığını, her iki elinden de sapından sarkan birer kova ve o ileri doğru koşarken suyun birinden veya diğerinden aktığını fark etti.

"Hanımefendi!"

Simon'ın alarm veren bağıırışı Rory'nin kanının donmasına neden oldu ve o kadar hızlı hareket ederken ayakları neredeyse yere değmiyormuş gibi görünse de odaya ulaşması sanki sonsuza dek sürecekmış gibi geliyordu. Aceleyle içeri girerken kapının içindeki bir şeye takıldı ve aşağı baktığında Simon'ın yerde savurduğu tencereyi gördü, sonra bakışları Elysande'yi buldu ve diğer her şeyi unuttu. Her sabah onu bulduğu pozisyonun hemen hemen aynısı yerde yatıyordu - kısmen yan, kısmen de yüz üstü, genellikle onun üzerine dayandıkları için kolları

ve bacakları dışarı atılmıştı - ama o orada değildi ve şimdi o eli şöminenin önündeki küllerin içindeydi. Bundan

daha da endişe verici olan ise Elysande'nin vücudunun altından sızan kandı. Simon, Elysande'nin yanında diz çökmüştü. Rory onlara ulaştığında asker onun omzunu yakaladı ve onu sırtüstü çevirerek elini ateşten çekti. Rory eline bakıp yanıp yanmadığını, eğer öyleyse ne kadar kötü olduğunu görmek istedi ama Simon'un karşısına çömeldiğinde göğsünden dışarı çıkan hançer ve vücudunda serbestçe kanayan yara ona takıldı. alını.

Rory'nin kalbi göğsünde vahşi bir dövme atıyordu. O bir şifacıydı; yaralıları ve hastaları görmeye alışkındı. Bu gibi durumlarda genellikle sakin olan kişiydi ama Elysande'yi bu şekilde çaresiz ve solgun görmek boğazına kadar boğazına kadar yükselmesine neden oluyordu.

Simon dehşete benzeyen bir sesle, "Sadece bir dakikalığına gitmiştim," diye mırıldandı. Başını sallayarak endişeyle sordu: "Öldü mü?"

Bu soru Rory'yi harekete geçirdi. Eğilerek başını kısa bir süreliğine göğsüne bastırdı ve sonra onu kaldırdı. "Öldü mü?" Simon onu takip etmek için doğrularak tekrarladı.

Rory sertçe, "Henüz değil," dedi ve emirler yağdırarak onu yatağa taşıdı. "Suya, temiz çarşafı ve ilaçlarıma ihtiyacım var. Şimdi!"

Adamların aniden her yöne koştuğunun belli belirsiz farkında olan Rory, Elysande'yi yatağa yatırdı ve kardeşini aramaya devam etmeden önce bakışları açık pencere panjurlarına odaklanarak etrafına baktı. . .

"Alick nerede?" diye sordu.

Simon, kapının yanına bıraktığı kovayla ileri atılarak, "Leydi Elysande'nin yabani otlarını almaya gitti," diye yanıtladı. "Düştüğünde onları düşürdü ve bunu ancak biz buraya geldiğimizde anladı."

Bu haber karşısında Rory'nin ağzı gerildi ama bakışları adamın uzattığı kovaya kaydı. İçinde su vardı ama çok fazla değildi. Rory, kapının yanındaki yerde içeride kalandan daha fazlasının olduğunu tahmin ediyordu, ama en azından kanı temizlemeye başlaması için yeterliydi, diye düşündü, bakışları Elysande'nin göğsündeki bıçağa doğru kaydı. Kanamayı durdurmak için çarşaf alana kadar onu çıkaramadı ve...

Aklı Simon'ın sözlerini işlerken aniden döndü ve onun kova ve tencereyle odaya girdiğini gördüğünü hatırladı ve sert bir şekilde sordu: "Hiçbiriniz de orada değildiniz." kapıyı mı koruyorsun?"

"Bana suyunu ve merhemini yapmak için bir tencere getirmemi emretti. Bana emir verdi," diye çaresizce tekrarladı, hâlâ kovayı uzatıyordu.

Rory'nin ağzı gerildi ama eğer Elysande hayatta kalırsa, gelecekte onu korumak için yalnızca adamlarını bırakacağından emin olacağını aklına not etti. Adamları sipariş edemeyeceğini düşündü ve ona "Kovayı komodinin üzerine koy" dedi. "Burada." Tom onun yanındaydı, temiz çarşafı ve Rory'nin ilaç çantasını uzatıyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, ikisini de kabul ederek. Çantayı masanın üzerine koydu ama çarşafı tutunup Elysande'nin üzerine eğildi. Artık kumaşı aldığına göre, Rory tereddüt etmedi ama hançeri göğsünden çekti ve bıçağı masanın üzerine fırlatırken baskı uygulayarak çarşafı hızla açık yaranın üzerine bastırdı.

Daha sonra, kanın keten kumaşı ne kadar çabuk ıslatacağını izleyerek bekledi; asıl yapmak istediği şey yaranın kendisine bakmaktı. Ne yazık ki yarayı inceleyebilmesi için kanamayı durdurması ya da en azından yavaşlatması gerekiyordu. Ama ona öyle geliyordu ki, aslında göğsündeydi, düşündüğü kadar kalbe yakın değildi. Ama kalbinin üzerinde sert bir şey vardı. Çarşafın arasından bunu parmaklarının tersiyle hissedebiliyordu. Rory, yatak odası kapısı açılıp Alick içeri girdiğinde, eşikte aniden durduğunu fark etmişti. "Yerde ne var Allah aşkına? Bu kurtboğan mı? Tanrım, bu çok zehirli. Ne—" Alick'in sorusu bir lanetle sona erdiğinde, Rory onun ya şöminenin yanındaki kanı, ya da yatağın etrafında toplanan adamları ya da her ikisini birden gördüğünü tahmin etti. Ama Rory, Alick'in söyledikleriyle daha çok ilgilendi ve şöminenin yanındaki zemine baktı, ancak o zaman Elysande'nin harcının ahşabın üzerinde durduğunu, içindikilerin artık her yerinde çizme izleri olan geniş bir yıldız patlamasıyla döküldüğünü fark etti.

Alick'i, "Odaya daha fazla yaklaşmayın," diye uyardı ve sonra Elysande'ye dönerek yaralarına barutun girmiş olabileceğine dair bir işaret aradı. Eğer öyleyse ölmüş sayılırdı. Şans eseri yüzünde ya da elbisesinin önünde pudra görmedi. Tanrıya şükür. Barutun yıldız patlamasının hemen dışına düşmüş olmalı. Üzerinde zehir izi görmediği için artık nefes alabilen Rory, tekrar kardeşine baktı. "Gidip bir süpürge alman lazım. Kurtboğanının süpürülmesi gerekiyor ki, hanın içinde onu dolaştırmayalım."

Alick başını sallayarak hemen odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Rory daha sonra dikkatini adamlara çevirdi, bakışları ayakkabılarının üzerinde kaydı. "Süpürgeyi geri getirdiğinde botlarının altını fırçalaman gerekecek ve bunu iyi yapman gerekecek. Hatta gidip onları dışarıda da durulayabilirsiniz. Bir kova kullanın ve bunu at yalağından ya da başka bir su kaynağından uzakta

yapın.” "Kurtboğan o kadar da zehirli değil midir?" Tom endişeyle sordu. "Çizmelerinizi çıkarırsanız, elinize alıp hiç düşünmeden ağzınıza götürürseniz ve bir kısmını yutarsanız ölürsünüz. Ya da elinizde bir yara varsa ve o da buna girerse siz de ölürsünüz, dedi sertçe. "İşte bu kadar zehirli. Dokunmadan önce botlarının çıktığından emin olmak istiyorsun."

"Tanrım," Tom dehşetle nefes aldı. "Peki Leydi Elysande bunu morluklarına mı sürüyordu?"

Rory, "Kullandığı şey tam güçte değil," diye açıkladı ve kapı tekrar açıldığında kapıya baktı. Alick'in elinde bir süpürgeyle geri dönmesi onu çok rahatlatmıştı. "Bunu Simon'a ver Alick ve gidip Angus'tan biraz viski getir. Elysande'nin yarasını dikmeden önce temizlemem gerekiyor."

Alick neredeyse konuşmayı bitirmeden gitmişti ve Rory diğer adamlara, "Odaya ihtiyacım var. Ama Simon botlarınızdaki kurtboğanlarını temizleyene kadar gidemezsiniz. Bunu koridora sürüklemene ve muhtemelen hizmetçilerden birini ya da başka bir misafiri zehirlemene izin vermeyeceğim. Bakışlarını tamamen Simon'a kaydırarak ekledi: "Dikkatli ol."

Simon'un başını salladığını görecektense kadar bekledi ve sonra dikkatini tekrar Elysande'ye çevirdi.

Kafasındaki yaranın çok kötü olmadığını belirtti. Aslında kanaması çoktan durmuştu. Göğüs yarası onu daha çok endişelendirmişti. Artık üzerinde baskı olmasına rağmen oradaki kanama da büyük ölçüde yavaşlamıştı. Çarşafın yaraya bastırıldığı yer kanlıydı ama toplanmış kumaştan parmaklarına henüz sızmamıştı. Bu iyi oldu . .

. ve bu kadar ciddi bir yaralanma için beklenmedik bir durum. İçeride kalabilmeleri için hançerlerin derine saplanması gerekiyordu. Gerçekten daha fazla kanaması gerektiğini düşündü ve sonra Alick'in acele etmesini dileyerek kapıya baktı.

Bakışları adamlara takılıp yarısının çoktan gitmiş olduğunu fark ettiğinde Simon'un erkeklerin çizmelerini temizlemeye dikkat ettiğinden emin olmak için izledi. Rory, Conn ve İnan'ın çizmelerinin altını temizlerken öyle görünüyordu ama aynı zamanda da hızlıydı, diye belirtti. Son iki adamın işini bitirip süpürgeyi bir kenara bırakmaya başladığında Rory, "Evet, Simon," diye emretti. Sen de gidiyorsun."

"Yardım etmek için kalmam gerekmez mi?" Simon kaşlarını çatarak sordu.

"Hayır. Tom yerleri süpürebilir ve Alick geri döndüğünde Elysande konusunda bana yardım edecek. Bana daha önce yardım etmişti ve ne yaptığını biliyor. Botlarınızı fırçalayın ve ardından durulamak için aşağı inin. O zaman bir kova alıp, toz kaçmış olabilir diye merdivenleri ve salonun zeminini paspaslamayı istiyorum," diye emretti.

Simon'ın bakışları Elysande'ye kaydı ve ağzını sıktı ama başını salladı ve hızla çizmelerinin altını fırçaladı. Hatta süpürgeyi duvara yaslayıp ayrılmadan önce, bir tanesinin toz lekesinin işaretlediği yerini fırçaladı. "Ne kadar kötü?" Tom sertçe sordu.

Rory, Elysande'nin kanamasının ne kadar kötü olduğunu kontrol etmek için çarşafı hafifçe kaldırdı ve gerçekte ne kadar az kan olduğunu görünce tekrar kaşlarını çatı.

"Kaşlarını çatıyorsun. Bu ne anlama gelir?" Tom endişeyle sordu.

Rory cevap veremedi kapı açıldı ve etrafına bakınca Alick'in kendisine gönderdiği viskiyle döndüğünü gördü. Rory ona, "Yerdeki tozdan uzak dur, Alick," diye hatırlattı ve sonra Tom'a bakıp şöyle dedi: "Biz hanımınla ilgilenirken, toplayabildiğin kadar tozu süpür. Benim çizmelerimin altını da fırçalaman ve Alick'inkini de kontrol etmen gerekecek, ama onunki iyi olur." Tom tereddüt etti ama sonra başını salladı ve Alick yatağa yaklaşırken uzaklaştı. Kardeşi onun yanında durduğunda Rory, "Şunu komodinin üzerine koy, Alick, sonra da yatağın etrafında dolaş ve bıçağını çıkar," diye talimat verdi.

"Elbisesi mi?" Alick viskiyi bırakırken sordu.

"Evet. Tam ortasından kesmeliyiz. Üzerinde herhangi bir pudra göremiyorum ama yattığı tarafta veya yatağın kürklerinde olabilir. Her ikisini de kaldırmamız gerekecek. Zaten yarayı net bir şekilde görmem gerekiyor." Hızlı ve sessizce çalıştılar; Rory yaranın üzerine baskı yapmaya devam ederken Alick elbiseyi kesip göğüslerinin arasına sıkıştırılmış tuniğin üstünde ve elbisenin altında bulunan küçük, topaklı bir keseyi ortaya çıkardı.

Alick küçük bez çuvalı almaya giderken homurdandı ve ortasındaki bir yırtıktan dökülen bozuk paralar kadının göğsüne düştü. Alick, dağınık paraları hızla toplarken mırıldandı: "Görünüşe göre saldırganın bıçağı buna çarptı ve kalbine çarpmak yerine göğsüne doğru kayd." "

"Evet. O halde bu onun hayatını kurtarmış olabilir," dedi Rory ciddi bir ifadeyle, Elysande'nin muhtemelen küçük keseyi, paralara, eteklerinin içine dikildiğini bildiği küçük çuvaldan daha kolay erişilebilmesi için oraya koyduğunu düşünüyordu. Ödeme yapmak için mağazalarda eteklerini yukarı çekmek istemezdi.

Elysande'nin ekosesi, elbisesi ve tuniği şeritler halinde etrafını sardığında ve onu sadece pantolonları bıraktığında, Rory onu Alick'in kürkleri toplayıp yataktan, mahvolmuş kıyafetlerinden ve diğer her şeyden çıkarmasına yetecek kadar baskı uygulamaktan vazgeçti. .

Alick, katlanmış kürkü ve kumaşı yere serdikten sonra doğrulunca, Rory, "Üst çamaşırları geri çek," diye sordu. Kardeşi çarşafı geri çektiğinde Rory, Elysande'yi tekrar yere yatırdı. Rory yarasını kontrol etmek için kana bulanmış çarşafı kaldırırken, Alick yatağın etrafından ilaç çantasının bulunduğu komodinin yanına gitti ve ihtiyaç duyabileceği şeyleri bulmak için çantayı karıştırmaya

başladı.

"İğne ve iplik, merhem ve çarşaflar. Başka bir şey?" kardeşi eşyaları çıkarırken sorguladı.

"Hayır. Bu iyi," diye onu temin eden Rory, ağabeyinin ona bir iki kez daha önce yardım etmiş olmasına ve onun yardımcı olacak kadar ne yaptığına dair bilgi sahibi olmasına sevinmişti. "Bana viskiyi ver."

"Leydi Elysande'yi yukarı çıkardığınızda bu kepenkler açık mıydı?" Tom aniden sordu.

Rory, Alick'ten viskiyi alıp Elysande'nin yarasının üzerine dökerken, kardeşi etrafına bakıp açık panjurları

görünce şaşkınlıkla "Hayır," dedi.

Tom şimdi onları kapatırken, "O halde saldırgan bu şekilde dışarı çıkmış olmalı," diye mırıldandı. Belli ki pek kullanılmamışlardı, çünkü o onları kapatırken yüksek sesle gıcırdıyordu. "Aceleyle yukarı çıkarken koridorda veya merdivenlerde kimseyi geçmedik."

Rory viskiyi bir kenara bırakıp Elysande'nin yarasını dikmeye başlarken Alick, "O halde o da aynı şekilde girmiş olmalı, çünkü Simon kapıyı koruyordu," dedi. "Hayır, değildi," dedi Tom sertçe. "Leydi Elysande'ye su ve tencere almak için aşağıdaydı." "Onu yalnız mı bıraktı?" Alick şaşkınlıkla sordu.

"Evet," diye homurdandı Rory, işine bir dikiş daha eklerken öfkesinin bir kısmı sesine de yansdı. Bu yalnızca ikincisiydi ve gereken tek şey buydu. Yara çok büyük ya da derin değildi. Bunu minimal kanamadan anlaması gerekirdi ama onu ilk gördüğünde hançer yaranın içinden dışarı fırlamıştı, bu da genellikle derin bir yaralanma anlamına geliyordu. Şimdi, yana doğru kaymadan ve diğer tarafı göğsüne saplanmadan önce bozuk para çantasının yarısını geçip geçmediğini merak etti. Bıçağı yerinde tutan şey bozuk para çantasının kendisi olabilirdi, çünkü yaranın derinliği bunu yapamazdı. Ağırlığı orada tutacak kadar ileri gitmemişti. Evet, bozuk para çantası olmalı, diye düşündü Rory ve ne kadar şanslı olduğuna hayret ederek başını salladı.

Tom mutsuz bir şekilde, "Simon, Leydi Elysande'nin ona su ve tencere almasını emrettiğini söyledi," diye belirtti. "Bizim hanımımız olarak onu dinlemek zorundaydı."

"Evet," diye mırıldandı Rory ipliği bağlayıp merheme ulaşmak için doğrulurken. "İşte bu yüzden adamlarım bundan sonra onu izleyecek."

Tom'un itiraz edeceğini yarı yarıya bekliyordu, bu yüzden adam yorgun bir şekilde başını salladığında şaşırdı. "En iyisi bu olabilir."

Bir anlık sessizlik geçti ve ardından Alick düşünceli bir şekilde şöyle dedi: "Yani saldırgan kapıdan içeri girmiş ve pencereden çıkmış olabilir." Rory'den Tom'a bakarak sordu, "Bu olay olmadan birkaç dakika önce barın kapısının önünden geçen birini gördünüz mü?"

"Hayır," dedi Rory sertçe. Alick'in ayrılırken görmediğini bile eklemedi. Elysande'nin güvende olduğuna ve Alick ile Simon tarafından korunduğuna inanan Rory, meyhanedeki adamlarla konuşurken salonu izlemiyordu. Yaranın üzerine merhem sürdükten sonra üzerine bir parça bez sererken şimdilik kendini azarladığı bir şey vardı.

Tom kendinden emin bir tavırla, "Simon dışında kimse merdivenleri çıkmadı," dedi. "İzliyordum. Görürdüm." Başını eğerek ekledi, "Gittiğini bile görmedim." "Arka merdivenleri kullandım ve çıkmak için hizmetçilerin girişini kullandım. 'Ahırlara daha yakın,' diye açıkladı Alick ve ardından mantık yürüttü, 'Saldırganı o taraftan gelmiş olabilir. Eğer öyle olsaydı, barın önünden geçmek zorunda kalmazdı.'"

Tom buna homurdandı ama sonra yatağın yanında onlara katıldı ve endişeyle hanımına baktı. "Yaşayacak mı?" Rory tereddüt etti; bakışları Elysande'den kepenkli pencereye, oradan da kapıya kaydı. Gerçek şu ki onun iyi olması gerektiğini düşünüyordu. İlk başta korktuğu kadar kan kaybetmemişti ve kafasındaki yara hafif görünüyordu. Ancak bunların hiçbirini söylemedi. Bunun yerine, "Bilmiyorum" dedi. Çok kan kaybetti ve kafa yaraları da yanıltıcı olabilir. Eğer ateşi çıkmazsa. . ." Omuz silkti ve ekledi: "Ona yaşattığımız acıya rağmen henüz uyanmamış olması beni endişelendiriyor. 'Hayır' iyi görünüyor."

Tom bunun üzerine mutsuz bir iç çekti ve kapıya doğru yöneldi. "Mutfaktan bir yabancının girdiğini gören var mı diye hizmetçilere soracağım," diye karar verdi. Keten ambalajlara uzanırken Rory ona, "Önce botlarını fırçala," diye hatırlattı. "Ve bir kova su ve paspas getir. Burada zemini temizlememiz gerekecek."

Tom başını sallayarak hızla çizmelerinin altını silkeledi ve ardından dışarı çıktı. Rory, çarşafı yatağın kenarına koyarken, "Onu kaldırmama yardım et," diye rica etti. Alick'in yatağın üzerinde emeklemesini ve Elysande'nin diğer tarafında diz çökmesini bekledi, sonra onu kaldırdılar ve Rory çarşafı göğsüne sarmaya başlarken Alick onu omuzlarından dik tuttu.

Alick bir süre sonra, "Yerdeki kana rağmen bana göğüs yarası çok derinmiş gibi görünmedi" dedi. "Hayır, hayır." diye onayladı Rory.

"Ve bıçak hiçbir hayati organa çarpmadı" diye belirtti. Rory onaylayarak homurdandığında şunu ekledi: "Bundan daha kötü iyileştiğini gördüm."

Rory çalışırken, "Evet," diye mırıldandı.

"Ve genellikle aileniz ve arkadaşlarınız konusunda o kadar da kötümser değilsiniz" diye belirtti. Rory yorum yapmayınca, "Neden Tom'un onun öleceğini düşünmesini istiyorsunuz?" diye sordu.

Rory uzun bir süre yanıt vermedi ve ardından şunu itiraf etti: "Bilmiyorum. Bir şey canımı sıkıyor ama ne olduğunu düşünmeye fırsatım olmadı. Düşünmem gerekiyor. . ." Kafasından geçen düşünceler yüzünden endişelenirken sözlerinin bir kenara kalmasına izin verdi.

"Ne konuda seni rahatsız eden bir şey var? Tom'a mı?" Alick kaşlarını çatarak

sordu.

"Hayır." Tom'un kendisini rahatsız eden şeyle hiçbir ilgisi olmadığından oldukça emin bir şekilde başını salladı.

Ama aklının bir köşesinde bir şeyler gıdıklanıyordu. Henüz bunu kavrayamıyordu ve olup bitenleri düşünmek için zamana ihtiyacı vardı. Başını kaldırıp Alick'in bakışlarıyla karşılaştı ve şöyle dedi: "Herkesin onun ölümün eşiğinde olduğunu düşünmesine izin vermenin en iyisi olduğunu düşünüyorum. Eğer de Buci'nin adamlarından biri etrafı kokluyorsa ve onun öldüğünü duyarsa, bu başka bir girişimi önleyebilir ve biz bunu çözene veya onu Buchanan'a götürene kadar onu güvende tutabilir.

"Buchanan mı?" Alick şaşkınlıkla sordu. "Sinclair'e gideceğimizi sanıyordum?" "Evet. Buchanan daha yakın. Sinclair'e iki haftadan fazla süren yolculukla karşılaştırıldığında iki günden biraz daha uzun bir yolculuk," diye belirtti Rory sertçe. Her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret etse de, yerine getirmeye söz verdiği görevi yerine getiremeyeceğinden korkuyordu. Artık asıl kaygısı Elysande'yi hayatta tutmaktı. "De Buci'nin adamları peşimizdeyken onu asla Sinclair'e canlı ulaştıramayız. Ama onu Buchanan'a götürüp Sinclair'e bir haberci gönderebiliriz. Daha sonra Cam, Buchanan'a onun yanına gelebilir ve mesajı İngiliz kralına iletebilir."

"Hmm." Alick bunu düşündü ve sonra başını salladı. "Bu konuda seninle kavga edeceğinden şüpheleniyorum. Kız, annesinin son arzusunu yerine getirmeye kararlı."

Rory, "Annesi onun güvende olmasını istiyordu," diye sert bir şekilde karşı çıktı. "Buchanan'da güvende olurdu." "Evet, peki, Elysande bizi Sinclair'e tek başına gitmek üzere geride bırakırsa şaşırmayın," diye uyardı Alick, sonra alaycı bir şekilde gülümsedi ve ekledi: "Ya da belki de uyarıyı iletmek için mahkemeye gider. bizzat kralına. Ama her iki durumda da, güvende olsa da olmasa da Buchanan'da boş boş oturmayacağını düşünüyorum'.

Rory yorum yapmadı ancak kardeşinin haklı olduğundan şüpheleniyordu. Elysande, Buchanan'a gidip orada sağ salim Sinclair'in kendisine gelmesini beklemekten mutlu olmazdı. Özellikle de uyarıyı krala ulaştırmak için bu kadar kısıtlı bir zaman kısıtlaması altındayken. Rory, onu bağlamayı bitirip tekrar yatağa yatırırken, bunun başka bir çözüm bulması gerektiği anlamına geldiğini düşündü.

Daha sonra dikkatini başındaki yarayı temizlemeye çevirdi, aklı onlar handayken onu güvende tutmakla meşguldü ve bir süre sonra şöyle dedi: "Ya seni istiyorum, ya da ben, Elysande'nin yanında. bundan sonra her zaman."

Alick'in kendisini endişeli bir bakışla izlediğinin farkındaydı ve "Adamlarımızdan hiçbiri ona zarar veremez" dediğinde şaşırmadı.

Rory, "Bunu biliyorum," diye güvence verdi.

"Eh, Simon ya da Tom da öyle," diye ekledi. "Onlar olmasaydı hayatta bile olamazdı."

"Ben de bunu biliyorum," dedi Rory. "Ama bugün yaptığı gibi Simon ve Tom'un gitmesini emredebilir ve ben tüm adamlarımıza güvensen de size daha çok güveniyorum."

Alick bunu kabul etmiş görünüyordu ve onu daha fazla sorgulamadı.

Rory kafasındaki yarayı temizlemeyi bitirdi ve şüphelendiği gibi yaradan çok yaygara olduğunu görünce rahatladı. Yine de şöminenin taş ocağının kenarına çarptığı yerde bir şişlik ve kesik vardı. Elysande uyandığında başı ağrıyordu ve Tom'a söylediklerine rağmen uyanacağından oldukça emindi. Adam onu dikerken uyanmamıştı ama sanki uyanmaya çabalıyormuş gibi birkaç kez seğirmişti.

"Gerçekten kafasının sarılmasına ihtiyacı var mı?" Alick, Rory'nin yaraya merhem sürmeyi bitirip çarşafları alıp başını sarmaya başlamasını sordu.

Rory omuz silkti. "Kürkleri katlarken yatağın üzerine pudranın bir kısmının bulaşması ve kürklerden düşmesi ihtimaline karşı bu en iyisi. Bandaj onu yarasından koruyacaktır." Bunun onu gerçekte olduğunu düşündüğünden daha kötü göstereceğini eklememişti ve bunu istiyordu. Herkesin onun ölmenin eşiğinde olduğunu düşünmesine izin verirlerse, bu onun hayatına yönelik bir başka girişimi, onu Sinclair'e güvenli bir şekilde ulaştırmanın ve hızlı bir şekilde ya da dönüşümlü olarak geri getirmenin bir yolunu bulması için yeterince geciktireceğini umuyordu. Krala annesinin mesajlarını iletme için sağ salim mahkemeye gitti.

Başını sarmayı bitirdikten sonra Rory, Elysande'ye bakmak için doğruldu. Alick bandajlı göğsünü örtmek için çarşafları yukarı çekmişti ama yatakta hâlâ solgun ve zayıf görünüyordu; cildi kirli beyaz bandajdan ve başını örten çarşaflardan daha beyazdı. Bir dakika sonra Alick'e baktı ve şöyle dedi: "Ben size buraya gelip kızı korumanızı emretmeden önce öğle yemeğinizi bitirmediniz." Aşağı in, çizmelerini yıka ve yiyecek bir şeyler al. Eğer erkekler onun nasıl olduğunu sorarsa, başınızı sallayın ve iyi görünmediğini söyleyin."

Alick onu kısaca inceledi, sonra başını salladı ve hızlı olacağına söz vererek kapıya yöneldi.

Rory bir an daha Elysande'ye baktı ve sonra odaya baktı. Saldırıya uğradığında ateşin yanındaki masada otları öğüttüğü belliydi. Ya bıçaklanmamak için masaya çarpmıştı ve bu da havanı yere düşürmüştü ya da eli ya da başka bir şey masaya çarpıp onu devirmişti. Kendisine gelen bıçağın önünden çekilmeye çalışırken ona çarptığından şüpheleniyordu, çünkü masanın birkaç adım ötesinden düşmüş, barut dökmüş ve ateşe yaklaşmıştı.

Bu ona kadının elinin şöminenin külleri içinde olduğunu hatırlattı ve Rory şimdi incelemek için elini aldı ama ateşin külü fazla bir şey görmesini engelliyordu.

Başındaki ve göğsündeki kanı yıkamak için kullandığı nemli çarşafı alıp

duruladı, sıktı ve sonra da kadının elindeki ve parmaklarındaki külü sildi. Parmaklarının biraz

kırmızı ve kuru olması onu rahatlattı ama herhangi bir kabarma ya da yanma yoktu. Güneşte çok uzun süre

kalmaktan kaynaklanan yanıklardan daha fazla acı çekmemişti.

İçini çekerek elini geri koydu ve açılan kapıya baktı. Tom elinde bir paspas ve kovayla içeri girdiğinde yataktan kaydı ve masayı tekrar yatağın diğer tarafına taşımak için yürüdü. Daha sonra sandalyeyi almak için geri döndü ve onu duvara yaslamak için taşıdı.

Tom yerleri paspaslamaya başlarken somurtarak, "Mutfaklara ve hizmetçilerin merdivenlerine giren veya çıkan kimse görülmedi," dedi.

Rory sandalyeyi bıraktıktan sonra doğruldu ve pencereye gidip panjurları açarak çıkardığı yüksek gıcirtı karşısında yüzünü buruşturdu. Daha sonra aşağıya bakmak için eğildi. Solunda ahırları görebiliyordu ama tam altındaki alan açıktı ve kullanılmıyordu. Ne yazık ki, önceki gece geldiklerinde kar yağarken, etrafa yapışmamıştı ve aşağıda çimenden başka bir şey yoktu. Çamurda ya da karda takip edebileceği hoş bir iz yok. Ama kendi botlarını yıkamak için aşağı indiğinde daha yakından bakacaktı.

Rory kepenkleri kapattı, çıkardığı yüksek ses karşısında yüzünü buruşturdu ve sonra kısa bir süre duraklayıp tekrar açtı, bu da itiraz eden metalin başka bir gıcirtısına neden oldu.

"Pencereden girmiş olamaz. Leydi Elysande onu duyabilirdi ve o içeri girmeden önce odadan kaçabilirdi," diye yorum yaptı Tom, Rory'nin ne düşündüğünü söyleyerek.

"Evet. Ama bu şekilde kaçabilirdi. Aşağıdan onların gıcirtılarını duyamazdık," diye mırıldandı Rory, kepenkleri tekrar kapattı ve sonra düşünceli bir şekilde odayı incelemek için döndü.

"Öyleyse" dedi Tom, paspası kovaya daldırıp sonra da zemini süpürmek için dışarı çıkardı. "Saldırganı fark edilmeden ya ön merdivenlerden ya da hizmetçilerin merdivenlerinden çıktı, hanımefendiye saldırdı ve sonra paniğe kapılıp pencereden dışarı çıktı çünkü kadın çılgılık atmıştı ve geleceğimizi biliyordu."

Rory, "Ya da merdivenlerden yukarı çıktığımızı ya da Simon'un koridorda koştuğunu duyunca pencereden kaçtı," diye önerdi Rory ve kendi sözlerini düşünmek için durakladı.

"Ama mutfakta ya da barda kimse görmeden buraya nasıl çıktı?" Tom sinirli bir hırıltıyla sordu. Rory sessizce, "Belki de çoktan merdivenlerin üstündeydi," diye önerdi.

Tom bu öneri üzerine paspası itmeyi bıraktı, gözleri büyüdü ve hayal gücü devreye girdi. "Evet, merdivenden daha erken çıkabilirdi, belki sen ve ben hâlâ

uyurken. Odalardan birinde ya da hizmetçilerin merdiven boşluğunda saklanıyor ve fırsat kolluyor olabilir, sonra siz Leydi Elysande'yi buraya getirdiniz ve onu korumaları için Alick ile Simon'u bıraktınız ama Alick gitti ve ardından Leydi Elysande Simon'ı gönderdi su için. Fırsatını gördü, odaya girdi ve saldırdı.”

Rory, "Mümkün," diye izin verdi.

Ağzını sıkan Tom, "Lanet olsun de Buci!" diye çıkıştı. Eğer o ölürse ve kral asla uyarılmazsa—” Duraklayarak başını salladı ve homurdandı, “III. Edward iyi bir kraldır. Alternatiflerden daha iyi. Ne olursa olsun onu uyarmamız lazım,” dedi kesin bir dille. "Gerekirse o lanet mesajları kendim alırım."

Rory bu sözler karşısında gözlerini kırıştırdı ve sonra bunları kafasında evirip çevirirken yavaşça başını salladı. "Bunu yapman gerektiğini düşünüyorum." derken sesi düşünüyordu.

Sözleri Tom'un Elysande'ye sert bir bakış atmasına neden olduğunda, Rory onun onu yanlış anladığını fark etti ve neredeyse Elysande ölümün eşiğinde olduğu için adamın gitmek zorunda kalacağını kastetmediğini açıklayacaktı. Ama sonra fikrini değiştirdi. Sonuçta insanların Elysande'nin ölümün eşiğinde olduğunu düşünmelerini istiyordu. Bu sadece yardımcı olabilir. Yine de bu onu kötü hissettiriyordu ama o bu duyguları bir kenara itip paspası elinden aldı. Ben bu işi bitireceğim, sen de Simon'ı kontrol et, koridoru ve merdivenleri yıkamayı bitirip bitirmediğine bak. Eğer öyleyse, ona gidip biraz dinlenmesini söyle, sonra Conn ve İnan'ı bulup onlara da aynı şeyi söyle. Bu gece üçü Elysande'yi koruyacak ve onların tetikte olmasını istiyorum."

Tom tereddüt etti, bakışları Elysande'ye kaydı, sonra başını salladı ve odadan çıkıp kapıyı sessizce kapattı. Rory paspası yerde sallamaya başladı, aklı sadece işin yarısıydı ve Tom'un uyarıyı bizzat krala ileteceği yorumunu yaptığından beri zihninde oluşmaya başlayan planı düşünüyordu. Bu fikrin aslında bir değeri vardı ve yerleri temizlerken bunu düşündü.

İşini bitirdikten sonra Rory paspası tekrar kovaya koydu ve Alick'in yatağın yanına koyduğu kıvrılmış kürke doğru yürüdü. Hızla onu yere açtı. Elysande'nin ekosesi, elbisesi ve tuniğinin kalıntıları da onunla birlikte yuvarlandı. Bakışları kan lekelerinin üzerinde kaydı ve sonra kumaş katmanları arasında aradığını bulana kadar elini eteklerin üzerinde gezdirmeye başladı. Duraklayarak eteğin iç kısmına dikilmiş uzun ve dar bir cep bulana kadar kumaşı kaydırmaya başladı. Açtı, içindeki kalın, sert parşömeni çıkardı ve bir an de Valance mührüne baktı, Elysande'nin annesinin yüzüğünü balmumuna bastırdığını hayal etti. Sonra onu ekosesinin içine soktu ve kürkü ve kumaşı yeniden sıyırdı.

Rory doğruldu ve daha sonra aklını Elysande'nin saldırısına çevirdi ve panjurları tekrar açmak için pencereye doğru yürüdü.

Metalin gıcırtiları odadan yüksek geliyordu ama o bunu aşağıdan duymamıştı. Ama Elysande bunu burada duymuş olmalı. Saldırgan kesinlikle pencereden girmemişti. Bir an aşağıdaki yere baktı ama sonra kepenkleri bir kez daha

kapattı. Sonunda yatağa geçip Elysande'nin yanına yerleşti.

Sırtını duvara dayayan Rory, gözlerini kapattı ve içeri girdiğinde odanın nasıl göründüğünü hatırlamaya çalıştı

ve ardından çığlığı duyduğu andan şu ana kadar olan her şeyi yeniden canlandırdı. İçinde bir yerlerde onu rahatsız eden bir şeyin anısı vardı.

Alick yatak odasına girdiğinde, biraz üzgün görünüyordu.

Tom, Simon, Conn ve İnan'a sizin yatıp uyumaları gerektiğini söylediğinizi söyledi. Bu gece nöbet tutacaklarını söyledi," dedi ve sonra kaşlarını kaldırarak ekledi, "Bu görev için yalnızca sana ve bana güvendiğini sanıyordum?"

"Evet. Odada sadece bize güveniyorum. Ama Conn, İnan ve Simon salonda durabilirler."

"Ah." Rahatlayan Alick başını salladı ve Elysande'ye bakmak için yatağın yanına gitti. "Uyanmadı mı?" "Hayır." Ciddiyetle ona baktı ve sonra alnına dokunmak için eğildi. Hava serin ve kuruydu ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Ateşin ortaya çıkması tam bir gün sürebilir, hatta üç güne kadar sürebilir. Doğrularak sordu:

"Adamlar dinleniyor mu?"

"Evet," dedi Alick. "Evet, içkilerini bitirir bitirmez gidiyorlardı. Ki bu da yakında olmalı."

Rory başını salladı ve ardından "Daha fazla çamaşıra ihtiyacım var" dedi. Kızın göğüs yarası, kafa yarası ve ayak bileğini bağlamam nedeniyle neredeyse tüm gücümü tükettim. Daha sonra bandajlarını değiştirmek için daha fazlasına ihtiyacım olacak."

"Mağazalara gitmemi mi istiyorsun ve..."

"Hayır," diye sözünü kesti Rory yataktan kalkarak. "Gideceğim. Zaten biraz daha ota ihtiyacım var. Tom, Fearghas ve Donnghail'i yanıma alıyorum. Ben yokken Elysande'nin yanından ayrılmayın. Bir an için bile hayır. Hayır, diğer erkeklerden biri onunla kalmayı teklif etse bile. Anlamak?" Kapıya gitmeden önce Alick'in başını sallamasını bekledi ve ona "Mümkün olduğu kadar çabuk döneceğim" diye güvence verdi.

"Rory mi?" Alick uzanıp kapıyı açarken şunları söyledi. Rory durakladı ve soru sorarcasına geriye baktı. "Bana ne söylemiyorsun kardeşim?"

Tereddüt etti ve sessizlikte koridora doğru yaklaşan ayak seslerini duydu. Rory kim olduğuna bakmak için dönmedi ve normal bir tonda konuşarak şunları söyledi: "Tabii ki yarın planladığım gibi ayrılamayız. Buradaki ekstra zaman için para ödemem gerekecek. Her ihtimale karşı buradaki kalışımızı karşılamak için birkaç çocuğumu Buchanan'a biraz bozuk para getirmeleri için göndermeyi düşünüyorum. Muhtemelen Donnghail ve Fearghas ve belki Tom da."

Alick şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve muhtemelen parasının bitmiş olamayacağını protesto etmek için ağzını açtı. Monmouth Baronu ona küçük bir servet ödemişti ama Rory onu susturan uyarıcı bir bakış attı ve bir tereddütten

sonra Alick sadece "Bu muhtemelen iyi bir fikir" dedi.

"Evet. Kız bir süre daha oyalanabilir," dedi sertçe ve sonra tekrarladı, "Mümkün olduğu kadar çabuk döneceğim." Kapıyı kapatıp koridorda döndüğünde Simon'un karşısında üzgün bir ifadeyle durduğunu gördü. onun yüzünde. Conn ve İnan birkaç adım gerideydiler, yüzleri asıktı.

"Öleceğini mi düşünüyorsun?" Simon yarı dehşete düşmüş, yarı suçlu görünerek sordu. "Beni mutfığa göndermesine asla izin vermemeliydim."

Rory onu kısaca inceledi ve ardından yanından geçip sadece "Bilmiyorum," dedi. O artık Tanrı'nın elindedir. Yatağa gidin. Daha sonra onu korumanı istiyorum." Adamları koridorda bırakıp merdivenlerden aşağı indi.

Bölüm 14

Elysande şiddetli bir baş ağrısıyla uyandı ve gözlerini ilk açtığında farkında olduğu tek şey buydu. Odadaki ışık acısını artırdıkça inleyerek onları hemen kapattı ve elini başına doğru kaldırdı, ancak kolunu hareket ettirmek göğsünde ağrıya neden olduğundan yüzünü buruşturdu ve elinin kendi yanına düşmesine izin verdi. "Elysandé?"

Bu ses karşısında hafifçe kaşlarını çattı ve sonra gözlerini tekrar açmaya zorlayarak Alick Buchanan'ın yüzünün kendisinininkinin üzerinde gezindiğini gördü; yüzünde hem endişe hem de rahatlama ifadesi vardı ve bu ona tuhaf bir kombinasyon gibi göründü.

"Bana neden öyle bakıyorsun?" sersemlemiş bir halde mırıldandı ve sonra gözlerini kapatıp inledi, "Peki kafama kim tekme attı?"

"Sanırım hepimiz bunu bize söyleyebileceğinizi umuyorduk," dedi Alick, sesindeki alaycı tonu duyabiliyordu, sonra buna eğlence de girdi ve ekledi, "Ve Rory bunu söylediği için çok kızacak. Uyandığında burada değildin." Elysande bu sözler karşısında kaşlarını çattı ve Rory'nin orada olmadığı haberine garip bir şekilde sinirlendi.

Başı zonkluyordu, göğsü ve sırtı ağrıyordu ve bacaklarını hareket ettirdiğinde ayak bileği ona kendisinin de acıdığını hatırlatacak kadar hafif bir acı veriyordu. Açıkçası acı çekmekten bıkmıştı. Ve bazı nedenlerden dolayı dünyada istediği tek şey Rory'nin yanına kıvrılıp uyumaktı. Onun yanındayken kendini her zaman daha iyi hissediyordu.

"O nerede?" diye sordu.

"Emin değilim," diye itiraf etti Alick ve artık sesinde tuhaf, neredeyse sıkıntılı bir ton vardı. "Daha fazla çarşaf ve

ota ihtiyacı olduğunu söyledi ama sonra Donnghail, Fearghas ve Tom'u hanın masraflarını karşılamak üzere daha fazla para getirmeleri için Buchanan'a göndereceğini söyledi. Neyin peşinde olduğundan emin değilim. Ama sanırım seni kimin bıçakladığına dair bir fikri var ve..."

"Bıçaklandım mı?" Elysande ciyakladı, korkuyla gözlerini kırpıştırdı ve sonra bu anı aklına gelince ağzı bir O harfi yaptı.

"Yapmaz mısın?" Alick sözünü kesti ve kapı açılırken aniden ayağı kalktı, eli kılıcına gitti ama Rory ortaya çıkınca rahatladı.

Rory'nin endişeli ve bitkin görüldüğünü düşündü Elysande, onun içeri girmesini izlerken. Bir elinde bez bir çuval taşıyordu, diğeri eliyle ise sanki kendisini rahatsız eden bir stresi atmaya çalışıyormuşçasına başının arkasından aşağı ve boynuna doğru koşuyordu. Kapıyı kapatmak için elini bıraktı ve sonra odayı incelemek için döndü; genç adam elini kılıcından çekerken bakışları Alick'i buldu. Dudaklarında bir gülümsemenin belirdiğini gördü ve sonra bakışları ona yöneldi ve dondu. O izlerken gözleri parladı ve hızla odadan yatağı doğru ilerlerken dudakları keyif ve rahatlamayla aralandı.

"Uyanmışsın" dedi, çuvalı yere bırakıp yatağın kenarına otururken. "Evet. Az önce uyandı," dedi Alick, hemen yanıt vermeyince.

"Başın nasıl?" diye sordu dikkatle, bakışları onun gözlerinin arasında gezinerek. Gözbebeklerini kontrol ettiğinden şüphelendi.

"Canım acıyor," dedi Elysande ve sonra sesinin ne kadar huysuz çıktığını görünce yüzünü buruşturdu. Ama sonra huysuzlaştı. Sürekli acı çekmek insanı neşelendirmiyordu.

"Sana bir tentür yapacağım," diye temin etti onu ve ayağı kalkıp komodinin üzerindeki bir şeyle oynamaya başladı, o da kadının başını çevirmeye cesaret edemediğı bir şeydi. Başını tamamen hareketsiz tutarsa eninde sonunda zonklamanın duracağını umuyordu.

"Otlarını ve çamaşırlarını aldın mı?" diye sordu Alick yatağın etrafından Rory'nin yanına doğru yürürken. Rory çalışırken dalgın dalgın, "Evet, bir de Elysande'ye yeni bir ekose," diye yanıtladı.

"Diğeri ne oldu?" Elysande sinirle sordu. Carlisle'dan satın aldığı ekosenin renkleri hoşuna gitmişti.

Rory tekrar yatağın kenarına otururken, "Üzerinde kan var ve yıkanması gerekiyor," diye açıkladı. "Ama buna benzer bir tane daha buldum. En azından aynı renklere sahip; koyu maviler, yeşiller ve kırmızılar."

Elysande bunun üzerine rahatladı ve rahatsız ettiğine dokundu.

Alick'in çantayı kapıp açtığını gördü ama sonra Rory, dudaklarına bastırıldığı

tentürü içebilmesi için onu oturma pozisyonuna getirdiğinde dikkati dağıldı. Elysande reddetmedi ya da tartışmadı ve hepsini birbiri ardına yuttu. Gittiğinde gözlerini küçük bir iç çekişle kapattı ve adam onu yatağa uzanmak için rahatlattı. "Bu onun sahip olduğuyla hemen hemen aynı."

Elysande, Alick'in bu yorumu üzerine gözlerini tekrar açtı ve elinde tuttuğu ekoseyi gördü. Haklıydı. Neredeyse tamamen aynıydı. Sadece biraz daha mavilik vardı. Aslında bunu ilkinden daha çok beğendiğine karar verdi ve gözlerini kapatırken gülümsedi. Tentenin etkili olmasına ve onu uykuya teşvik etmesine izin verirken erkeklerin sesleri onun üzerinde dolaştı.

Rory'nin, "Simon'u şimdi yatağına göndermem gerekiyordu," yorumunu duydu. "Merdivenlerden yukarı çıktığımda kapının önünde duruyordu. İçeri girmeyi denedi mi? Elysande'nin uyanık olduğunu görmedi değil mi?"

"Hayır. Odaya girmedi. Elysande'yi korumaya yardım etmek için benimle oturmayı teklif etti ama ben ona yatağına geri dönmesini söyledim. Ona nöbet tutma zamanı geldiğinde onu uyandıracağımı söyledim. Ama Elysande henüz uyanmamıştı. Onu omzumun üzerinden görse, tek gördüğü bandajlı kafası ve kapalı gözleri olurdu, diye güvence verdi Alick ona. "Gerçi oldukça kaba görünüyordu. Sanırım onu saldırıya uğramak üzere yalnız bıraktığı için kendini suçlu hissediyor. Eğer ona su almasını emrederse itaat etmesi gerektiğini ve bunun onun hatası olmadığını belirttim. Yine de bunun pek bir faydası olduğunu düşünmüyorum ve muhtemelen onu koridorda nöbet tutarken bulacağız."

Rory bir anlaşma sayılabilecek bir şey diye homurdandı.

"Bu onun hatası değildi. Ona bana su ve tencere getirmesini emrettim," diye itiraf etti Elysande ve sonra şöyle açıkladı: "İstediğimde beni koruması gerektiğini söyledi, ben de ona gitmesini emrettim." Alaycı bir şekilde gülümsedi ve ekledi: "Biraz öfkeleni ve tamam dedi, ama görevinden ayrıldığı için başı belaya girerse beni suçlar."

Gözleri hâlâ kapalıydı ama neredeyse her iki adamın da ona baktığını hissedebiliyordu ve sonra Rory, "Sonra ne oldu kızım?" diye sordu.

Elysande bir dakika kadar sessiz kaldı, sonra yüzünü buruşturdu. "Birkaç dakika sonra yabancı otları öğütmeye geri döndüm. . ." Devam etmeden önce tereddüt etti. "Dikkatim dağılmıştı ve hiçbir şey duyduğumu hatırlamıyorum, ama bir şey beni durdurup arkama bakmamı sağladı," diye mırıldandı, ensesindeki tüylerin birdenbire diken diken olduğunu ve onu kendi etrafında döndürdüğünü kabul etmek istemiyordu. "Tam arkamda bir adam vardı ve üzerime bıçak geliyordu. Sanırım çılgılık attım ama masaya geri sıçradığımı

biliyorum. Bıçağın yolundan çekilmek için etraftan dolaşmaya çalıştım ama bileğim dayanamadı ve bıçağın bana çarptığını hissettiğimde düşmeye başladım. . ." Kaşlarını çatı. "Sanırım düşerken kafamı bir şeye çarptım. Başka hiçbir şey hatırlamıyorum."

Rory ciddiyle, "Kafanı ocağa vurdun," diye açıkladı. "Neyse ki, sen kendine bir darbe alıp cildini kırarken, ben kafatasında herhangi bir hasar hissetmedim. Baş ağrısı bir iki gün içinde geçecek ve yeniden yağmur gibi iyileşeceksiniz. Ama bir iki gün daha yatakta kalmanızı istiyorum. Bileğinin kopması ve kafanı tekrar vurman riskini göze almayacağım. Ayrıca geri kalanı zaten sırtınıza ve bileğinize iyi gelecektir.

Elysande ona sertçe, "Dinlenmeye zaman yok," diye hatırlattı. "Sinclair'e bir an önce ulaşmam gerekiyor çünkü uyarıyı krala ulaştırmanın bir yolunu bulmamız gerekiyor."

Rory sakinleştirici bir tavırla, "Bırak bu konuda endişelenmeme izin ver kızım," dedi. "Sanırım krala bu uyarıyı daha çabuk ulaştıracak bir planım var."

Elysande ona bakmak ve hangi planın olduğunu sormak için göz kapaklarını açmaya çalıştı ama sanki açmak istemiyor gibiydiler ve zaten ona ne sormak istediğini kavramayı kaybediyordu. Tentenin açıkça etkisini gösterdiğini fark etti ve uykuya dalmasına izin verdi.

Elysande sonsuzluk gibi gelen bir süre içinde ilk kez hiç acı çekmeden uyandığında hâlâ uykuda olduğunu ve rüya gördüğünü düşündü. Hatta bir dakika kadar orada yatıp rüyada bundan sonra ne olacaksa onu bekledi. Hiçbir şey olmayınca, dikkatli bir şekilde bir gözünü açtı, ilk acı belirtisinde gözlerini kırpıştırarak tekrar kapatmaya hazırdı ama ortada yoktu. Ne zonklayan bir baş ağrısı, ne çılgık atan bir sırt ağrısı, ne de onu örten çarşafların ve kürklerin altında geçici olarak hareket ettirdiğinde ayak bileğinde bir sancı bile yoktu.

"Hı," diye mırıldandı, bununla ne yapacağından emin olamayarak. Saldırıdan bu yana geçen son iki günde birkaç kez uyanmıştı ve her uyanışına, Rory'nin onu kutsal, acısız bir hayata geri gönderen tentürü vermesine karşı koyamayacak kadar kötü olan çılgık atan baş ağrıları eşlik etmişti. uyumak. Ama artık bu acı nihayet bitmiş gibi görünüyordu.

Elysande diğer gözünü açtı ve odaya baktı. Handaki yatak odasını tanıdı ve hâlâ Ayr'da olduklarını fark etti, ardından bakışlarını yanındaki yatakta yatan adama çevirdi.

Erkekler, diğer tarafına bakıp Alick'i orada gördüğünde kendini düzeltti. Rory solunda, Alick ise sağındaydı. Her iki adam da kürklerin üzerinde uyuyordu, o ise onların altındaydı. Ayrıca kendileriyle onun arasında epey bir mesafe bırakmışlardı, bu da onun kürklerin altından çıkıp yataktan kaçabilmesinin tek nedeniydi.

Bu, her iki erkeği de uyandırmadan yapılabilecek hızlı ya da kolay bir işlem değildi ve Elysande ilk acı sızısını bunu yapmaya çalışırken hissetti. Yine de fena değildi, sadece dikkatini göğsünün üzerinden geçen ve sırtının etrafındaki bandajlara çekmesine ve kendisini kapatan tek şeyin bu bandajlar ve pantolonu olduğunu fark etmesine yetmişti.

Bıçaklandığını hatırladı Elysande, şimdi yatakta oturduğu yerde kendine

bakıyordu, kürk onu yalnızca kalçasından aşağısını kaplıyordu. Ya da belki de bu bir rüyaydı çünkü bıçak yarasının sadece bir acı sancısından daha fazlasına neden olacağından emindi. Bu düşünce, kürkün altından çıkmak için biraz daha hızlı hareket etmesine neden oldu ve birkaç dakika içinde yatağın ortasından aşağıya doğru emeklemeye başladı ve sonra ayakları yere basacak şekilde yatağın ucuna oturmak için yer değiştirdi.

Omzunun üzerinden bakan Elysande, iki adamın hâlâ mışıl mışıl uyuduğunu gördü ve sonra tekrar bandajlarına baktı. Paketlerini açıp yarasına bakmak istiyordu ama Rory ya da Alick her an uyanıp onu sargılar olmadan yakalayabilecekken bu riskli bir çaba gibi görünüyordu. Muhtemelen onu onlarsız görmüşlerdi. En azından, Rory muhtemelen yarasına bakım yapacak ve onu saracak kişinin kendisi olduğundan şüphelendiğinden beri öyle yapmıştı, ama bu onun bilinci kapalıyken olmuştu. Artık uyanıktı.

Buchanan'larla karşılaştığından beri mahremiyet eksikliği hakkında sinirli bir şekilde mırıldanan Elysande, ayak bileğinin ona acı vermesini veya aniden pes etmesini bekleyerek ihtiyatla ayağa kalktı. Ama ikisi de olmadı.

Tüm ağırlığını üzerine verdiğinde hafif bir sızı vardı ama bundan fazlası değildi. Yine de duvara dizilmiş çantalara doğru ilerlerken yavaş ve dikkatli yürümesi yeterliydi.

Hızlı bir arama sonucunda temiz bir elbise ve bir tunik ortaya çıktı. Elysande ikisini de giydi ve yeni ekosesini bulmak için etrafına baktı ama onu hiçbir yerde göremedi. Ancak bundan vazgeçerken bunun muhtemelen en iyisi olduğuna karar verdi. Zaten ekoseyi kendi başına halledebileceğinden pek emin değildi. Şimdilik onsuz idare etmesi gerektiğini ve hancıyla karısının ona karşı hâlâ iyi davranmasını umacağını düşündü, çünkü açlıktan ölmekle kalmıyordu, aynı zamanda o kadar susamıştı ki ağzına tüküremiyordu bile.

Yiyecek ve içeceğin onu harekete geçirdiği düşüncesiyle Elysande kapıya doğru yürürken ellerini saçlarının arasından geçirdi, hissedebildiği en kötü düğümleri düzeltmek ve bir tür düzen vermek için elinden geleni yaptı. Ancak kapıyı açtığında önünde iki iri erkek sırtıyla karşılaştığında çabalarından vazgeçti. Conn ve İnan kapının önünde yan yana duruyorlardı ama iki adam da şimdi omuzlarının üzerinden baktılar ve sonra dönüp gevşek çeneli bir çift dalkop gibi ona baktılar. Görünüşe göre saçını evcilleştirme çabalarının başarısız olduğunu düşündü ama aslında pek de umrunda değildi ve bu onun ne kadar aç olduğunun bir kanıtıydı. Ya da ne kadar susamış. Şu anda hangisinin daha kötü olduğunu söyleyemezdi.

Elysande adamlara hoş bir şekilde gülümsedi ve saçlarının durumu karşısında yaşadıkları şoku atlatıp

yolundan çekilmelerini bekledi ama onlar bu konuda oldukça yavaş davranıyorlardı ve o da çok susamıştı.

Sonunda şöyle dedi: “Geçebilir miyim lütfen? Aşağıya inip bir şeyler yiyip içmek istiyorum.”

Her iki adamın da ağzı aynı anda kapandı ve aniden hareket etmeye başladılar. Ama yolundan çekilmek yerine ona doğru ilerlediler. Conn onu omuzlarından yakalayıp kendine çeviren kişiydi. Aynı zamanda onu odaya geri getiren de oydu; İnan ise Rory'yi sarsarak uyandırmak için yatağa koşmadan önce kapıyı kapattı.

“İnan mı? "Gece yarısı," diye mırıldandı Rory, uykulu gözlerini kırıştırıp kimin üzerine eğildiğini fark ettiğinde aniden doğruldu. "Ne hakkında?"

"Ben de sana aynı soruyu sormak üzereydim" dedi İnan kuru bir sesle ve ardından Elysande'nin Conn'un önünde durduğu yere doğru el salladı.

"Hepimizin ölümünü beklediği kız yaşamaya karar vermiş gibi görünüyor."

"Ölüm?" Elysande ciyaklayarak bağırdı ve alarmla kasıldı. Rory'ye dehşetle bakarak, "Ölüyor muydum?" diye sordu.

Rory, "Hayır," diye güvence verdi ve sonra kardeşi yatakta dönüp onlara baktığında Alick'e baktı. Genç adam tekrar yatağa düştüğünde, Rory içini çekti ve ayağa kalkmaya başladı ve şöyle açıkladı: "De Buci'nin adamının senin öyle olduğunu düşünmesini istedim, böylece ben yapamadan seni bir daha öldürmeye çalışmazdı." Sizi buradan çıkarıp Mary Margaret'a götürün."

"De Buci'nin adamı mı?" Elysande kaşlarını çatarak sordu ve ardından yüzünü şaşkınlıkla kaplayarak sordu: "Peki Mary Margaret nedir? Bu bir at mı?"

“Hayır. Bu bir dişli. Bir gemi,” diye ekledi boş bakmaya devam ettiğinde. “Mary Margaret yarından sonraki gün buradan yola çıkıp New Aberdeen'e doğru yola çıkacak bir ticaret gemisi. Kaptan, Sinclair'den yarım gün uzaklıktaki yolda bizi Thurso'ya bırakmayı kabul etti. Geminin yola çıkması için beklemek zorunda kaldığımız birkaç gün olmasına rağmen bu, yolculuğumuzu yarıdan fazla kısaltacak.”

"Ah," diye nefes aldı, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Bahsettiği plan buydu. Yolculuklarını hızlandırmak için bulduğu yol. Sinclair'e yelken açacaklar ve daha sonra güneye giden başka bir gemiyle hiç şüphesiz annesinin mesajlarını içeren bir kurye göndereceklerdi. Kralı zamanında uyarabileceklerdi. "Ah," diye tekrarladı ve sonra dürtüsel olarak odanın diğer ucuna koşup kollarını Rory'ye doladı ve ona sımsıkı sarıldı. “Seni harika adam. Kralı kurtardın.”

"Evet, madem bahsettiğimiz İngiliz kralı bu odanın dışında bundan bahsetmezseniz sevinirim," dedi Rory kuru bir sesle, kolları onun beline dolandı. Elysande güldü ve ona tekrar sarıldı ama o sırada midesi guruladı ve ona asıl görevini hatırlattı. Geri çekilerek elini yakaladı ve yiyecek bulmak için onu odadan dışarı sürüklemek niyetiyle döndü, ancak Conn ve İnan'ın onları ciddi ifadelerle izlediğini görünce hemen durdu.

Rory, "Doğru," diye arkasından iç çekti ve adamlarıyla yüzleşmek için ilerledi.

"Hepinizin onun olduğundan çok daha hasta olduğunu düşünmesine izin verdim

Çünkü..." Aniden duraklayarak sordu: "Simon nerede?"

Conn, "Bir Şey almak için ahırlara gitti," diye yanıtladı. "Ama yakında geri dönmeli."

Rory'nin ağızı gerildi ama başını salladı. "O halde birinizin kapının yanında durup ona göz kulak olması gerekiyor."

Conn ve İnan birbirlerine baktılar ve ardından İnan kapıyı açıp göz kulak olmak için harekete geçti.

Rory, pozisyona getiğı anda Şunları söyledi: "Hepinizin Elysande'nin ölmekte olduğunu düşünmesine izin vermemin nedeni Simon'dur. Onun de Buci'nin adamı olduğundan Şüpheleniyorum ve sana gerçeği söylemedim çünkü hata yapmanı ve onun önünde onun iyi olduğunu ya da iyileştiğini düşünmesini sağlayacak bir Şey söylemeni istemedim.

"Simon?" Elysande nihayet ŐaŐkınlıėını atlatıp konuŐabildiėinde Şaşkınlıkla sordu.

"Evet." Rory onun ellerini tuttu ve özür dilercesine Şöyle dedi: "Sanırım seni bıçaklayan oydu."

"Ne?" İnanamayarak yarım bir kahkaha atarak nefesini tuttu ve hemen başını sallamaya bağladı. "Hayır. Simon bunu asla yapmaz."

Rory sabırla, "Kızım," diye bağladı.

"Hayır, Rory. Hatalısınız. Simon bana zarar vermez."

"Kızım, izmelerinde barut vardı, sadece kapının yanında su vardı, sen çığlık attıktan sonra koridorda koştuğunu duymadım ve eminim o pencereden kimse atlamamıŐtır."

"Bunun ne anlama geldiğine dair hiçbir fikrim yok," diye itiraf etti, erkeğinin kendisine zarar verebileceği fikrinden tedirgin oldu ve bunu önerdiği için Rory'ye çok kızdı.

"Saldırıya uğramadan önce harta çalıŐtıėınız yabani otları hatırlıyor musunuz?" O sordu. "Evet, elbette. Sanırım yere düştü," dedi, harcın tahta kalaslara çarpma sesini hatırlayarak.

"yle oldu" diye kabul etti. "Ve adamlar ince tozun içinden geçtiler ve onu çizmelerinin altına koydular. Onlar odadan çıkmadan önce fırçalamalarını sağladım, sonra da süpürüp yerleri yıkattım."

Elysande gerekli olduğunu bilerek bu tedbiri ciddiyetle başını salladı.

"Ama Simon'un sadece botlarının alt kısmında yoktu," dedi ona Şimdi.

"Botlarından birinin üstünde, ayak bileğinin hemen önünde de bu leke vardı. Bu beni rahatsız etti. İçinden geçerek bağajınızın üstüne

ıkamazsınız.

"Ama yere çarpıp her yöne uçtuğunda yakınıınızda olabilirsiniz. . ." dedi Conn, sesinde bir farkındalığın gürlemesi vardı.

Elysande, bu konuda Rory'nin yanında yer alan adama kaşlarını çattı ve Şöyle

dedi: "Belki de yürürken tekmelemiştir, ya da. " Onu tekmelemenin ayak parmaklarına kadar ineceğini fark ettiğinde sesi azaldı, ama sadece bir noktası ya da ayak bileği tarafından değil.

Rory ona anlayışla baktı ve sonra ekledi: "Beni rahatsız eden başka bir şey de, merdivenlerin tepesine çıktığımda Simon'ın aceleyle her yere su saçan bir tencere ve bir kova taşıyarak odaya girip kaybolmasıydı." "Onu bunun için gönderdim," dedi anlamayarak.

"Evet, ama su sadece kapının yanına dökülmüştü, eğer çılgılığınızı duyar duymaz aceleyle koridora çıkmış olsaydı olması gerektiği gibi koridorun her yerine değil."

Elysande'nin ağzı hoşnutsuzlukla kasıldı ama işi bitmedi.

"İlk başta, koridorda kimsenin yanından geçmediğimiz için saldırganın pencereden kaçtığını varsaymış olsak da, artık bunun doğru olmadığından tamamen eminim. Penceremizin dışındaki zemini kontrol ettim, çimenler eriyen kardan dolayı ıslanmıştı ama ikinci katın penceresinden atlayan ve ağırlığıyla çimleri çamura ezen birine ait hiçbir iz yoktu. Saldırgan uçamadığı sürece pencereden dışarı çıkmamıştır."

"Anlıyorum," dedi Elysande sessizce. "Yani Simon'un tencereyi ve kovayı su getirdiğini, kapının dışına koyduğunu, odaya geldiğini, beni bıçakladığını, pencereyi açtığını ve sonra sanki o sırada geliyormuş gibi göstermek için kovayı ve tencereyi almak için dışarı fırladığını düşünüyorsunuz. yukarı çıktın mı?" diye sordu, onun ne önerdiğini anlamaya çalışarak.

Rory tereddüt etti ve ardından şunu itiraf etti: "Elbette emin olamam ve hiçbir kanıtım da yok, ama sanırım böyle oldu. Bu az önce bahsettiğim tüm noktaların yanı sıra saldırganın kimse onu görmeden nasıl kaçtığını da açıklayacaktır."

"Olabilir ama başka bir açıklaması olmalı" dedi Elysande kararlı bir şekilde.

"Peki, aklına bir şey geldiğinde, bırak ben söyleyeyim, kızım. Bu arada, üzgün olmaktansa güvende olmak daha iyidir. Bu yüzden Simon'ın ölümün eşiğinde olduğunuzu düşünmesine izin vermeye devam etmek niyetindeyim, böylece o sizin işinizi bitirmeye çalışmaz. Bakışlarıyla karşılaşınca kararlı bir şekilde şöyle dedi: "İlk seferinde şanslıydın kızım. Siz çılgılık attığınızda panik içinde olduğundan şüpheleniyorum. Geleceğimizi biliyordu ve bıçağı içeri soktu, pencereyi açtı ve koştu, sana verdiği şeyin bir çizikten biraz daha fazlası olduğunu fark etmeden. Bıçağın madeni para çuvalına çarpıp yana doğru kaydığını ve madeni para çuvalının onu yerinde tutmaya yardımcı olduğunu fark etmedi. Seni ilk gördüğümde ben de bilmiyordum. Evet, ilk seferinde şanslıydın." Kısa bir süre durakladı ve ekledi: "Eğer ilk sefer olsaydı."

Elysande ona sert bir bakış attı. "'İlk sefer olsaydı' derken ne demek istiyorsun?"

"Dükkanlardan dönerken bir atın ve arabanın önüne itildiğin kazayı kastediyorum."

"Bu bir kazaydı, bir grup sarhoş denizci geçiyordu. İçlerinden biri bana çarptı,"

diye hatırlattı ona.

"Yoksa denizciler geçerken sizi yola iten Simon muydu, bunun için onları suçlayabileceğini biliyordu?" O sordu. Adam arkandaydı, seni izlemesi gerekiyordu. Kimse seni sokağa itememeliydi."

Elysande ona boş boş baktı, sözleri karşısında tamamen şok olmuştu.

"Her neyse," dedi iç geçirerek. "Dediğim gibi şu ana kadar şanslıydınız. Ancak bir dahaki sefere bu kadar şanslı olmayacağımızdan şüpheleniyorum ve bu şans denemek istemiyorum."

Elysande sözlerini düşündü ama Simon'un kendisine saldıran kişi olduğuna inanamıyordu. "Simon'u yıllardır tanıyorum, Rory. Altı yaşından itibaren Kynardersley'de babasının yanında eğitim gördü. Birlikte büyüdü. O bir aile gibidir. De Buci ne teklif ederse etsin bana bu şekilde ihanet edeceğine inanamıyorum. Ben sadece yapamam."

Rory ciddiyetle, "Ona seçim şans verilmemiş olabilir," dedi. "De Buci önemseydiği birini tehdit etmiş olabilir. Bir ebeveyn veya kız kardeş."

Elysande bu olasılığa kaşlarını çatı. Simon'un ebeveynleri ve kız kardeşleri yıllar boyunca Kynardersley'i ziyaret etmek için birkaç kez gitmişlerdi. Babası onunla küçüklüğünden beri arkadaştı ve yakın kalmıştı. Simon'ın babasının yanında eğitim almasının nedeni de buydu.

Rory şimdi onu düşüncelerinden uzaklaştırarak, "Ama inanıp inanmaman pek önemli değil, zaten senden bunu beklemiyordum," dedi. "Ancak annen seni Sinclair'e sağ salim ulaştırmam için bana görev verdi ve ben de bunu yapmayı planlıyorum. Simon'ı açıkça suçlamadım ama ona göz kulak oluyorum. Bir daha onunla yalnız kalmayacaksın. Ya Alick ya da ben." diye başladı ve sonra bakışları Conn ile İnan'a kaydı. Her iki adam da başını salladığında ekledi: "Ya da Conn ya da İnan her zaman yanında olacak." Sanki bir itiraz bekliyormuş gibi bir süre bekledi.

Elysande hiçbir şey söylemeyince ekledi: "Ve biz Mary Margaret'e gitmek üzere handan ayrılana kadar bu odada kalmanızı istiyorum. Öldüğünüz masalını sürdürmeliyiz. Kadın itiraz etmeye başlayınca, "Sadece bir gün daha," dedi hızlıca. "Ve gerekli. Şu anda muhtemelen Ayr'da de Buci'nin askerlerinden oluşan küçük bir ordu vardır. Öldüğünü düşündükleri için vakitlerini bekliyorlar, ama eğer de Buci düşündüğün kadar çaresizse ve

ölümün eşiğinde olmadığını öğrenirse gece hana saldırıp herkesi katledebilir ya da sadece kapıları kilitleyin ve ateşe verin.

Elysande'nin gözleri büyüdü. Böyle bir şey yapabileceği aklına gelmemişti ama adam çaresizdi. Kral uyarılırsa hoş bir ölümle karşı karşıya kalmayacaktı. Bu komplo nedeniyle vatana ihanetten suçlu bulunacaktı. Onu bir engele bağlayacaklar, sokaklarda sürükleyerek infaz yerine getireceklerdi, böylece

insanlar yol boyunca ona bir şeyler fırlatabilecekti. Daha sonra asılacaktı ama ölümüne değil. Ölüm onu ele geçirmeden saniyeler önce kesilecek, sonra insansızlaştırılacak ve karnı deşilecek, organları ve cinsel organları gözlerinin gördüğü son şey olacak şekilde önünde ateşe atılacaktı. Daha sonra dörde bölünecek ve her bir parça, diğerlerine onun izinden gitmemeleri konusunda bir uyarı olarak şehrin dört köşesini süslemek üzere gönderilecekti.

Eğer onu durdurmayı başaramazsa tüm bunlarla karşı karşıya kalan Elysande, şu anda hiçbir şeyin yeteneklerinin ötesinde olamayacağını düşünüyordu. Hatta Ayr şehrinin bile yerle bir edildiğinden şüpheleniyordu. Hanı masumlar dahil tüm sakinleriyle birlikte yakmak onun için pek bir şey ifade etmezdi. Yenilgiyle omuzları çöken Elysande ciddiyetle başını salladı. "Çok iyi. Gerekirse odada kalacağım ve hatta ölüyormuş gibi davranacağım."

Biraz rahatlayan Rory başını salladı ve ardından Conn ile İnan'a baktı. Onun ölmediğini sözle ya da eylemle açığa vurmamaya dikkat etmelisiniz. Simon onun iyileştiğinden şüpheleniyorsa bile. "

Conn, "Dikkatli olacağız," diye güvence verdi ona.

"Evet," diye onayladı İnan, söz vermek için bakışlarını koridordan kısa bir süreliğine ayırarak.

Elysande'ye ilk kez hitap eden Alick, "O kadar da kötü olmayacak" dedi. "Çoğu zaman sizi eğlendirmek için Rory ve ben olacağız."

Elysande bu söz karşısında gönülsüzce gülümsedi ama "Yiyecek ve içecek yemeyi tercih ederim" dedi. Rory, "Bu ayarlanabilir," diye güvence verdi ona. Bu ihtiyacın farkına vardığında, "Ama tuvaleti ziyaret etmek değil," diye sert bir tahminde bulundu.

Bakışları komodinin üzerindeki lazımlığa kayd ve Elysande zar zor inledi. Ama sonra omuzlarını dikleştirdi. "İyi. Sonra koridora çıkın ve ben koridoru kullanırken adamlarla falan konuşun."

Rory, "Kızım, sanmıyorum-" diye söze başladı ama kadının ifadesindeki bir şey, ona bu tartışmayı kazanamayacağını anlamasını sağlamış olmalı. Konuşmayı bıraktı, tereddüt etti ve sonra başını salladı ve diğerlerine de takip etmelerini işaret ederek kapıya yöneldi.

Bölüm 15

"Peki, şifaya ilgi duymanıza ne sebep oldu?"

Rory, Elysande'nin bu sorusu üzerine etrafına bakınmaya başladı ve son anda kendini yakaladı. Banyodaydı. Çıplak. Ve pencerenin yanındaki sandalyeye sırtı ona dönük olarak oturuyordu. Bakmaması gerekiyordu ve açıkçası istemiyordu da. Onu görmeden banyoda hayal etmek yeterince işkenceydi. Yaralarını kontrol etmek için sargılarını çıkardığında yeterince şey görmüştü. Her ikisi de güzelce iyileşiyordu. Kafasındaki şişlik neredeyse kaybolmuştu ve kesik kabuk

bağlamıştı, son kontrol ettiği zamana göre daha küçük görünüyordu. Göğsündeki yaraya gelince, o da iyileşiyordu. Aslında çizikten çok daha kötü bir dokunuştı. Bıçak fazla uzağa gitmemişti. Muhtemelen dikiş atmasına gerek kalmamıştı. Ama bunun da ötesinde, sırtındaki ve yan tarafındaki morluklar soluk sarıya dönmüştü ve bir iki gün içinde tamamen kaybolacaktı. Aynı şey muhtemelen poposundaki ve bacaklarındaki morluklar için de geçerliydi, ancak bunu görmek için bir bahane bulamamıştı. "Rory mi?" Elysande harekete geçti.

"Evet, özür dilerim," diye mırıldandı ve sonra kadının sorusunun ne olduğunu hatırlamaya çalışırken boğazını temizledi. Hatırlayamayınca, "Belki de bu kadar uzaktayken, panjurlar açıkken konuşmamalıyız" dedi.

Bahçedeki birinin onun konuşmasını duyabileceğini ve ölmeye yakın olmadığını fark edebileceğini belirtmedi. Bunu yapmak zorunda değildi. Banyo yapma isteği de dahil olmak üzere, gecenin ve gündüzün büyük bir kısmında neleri yapıp neleri yapamayacağı konusunda tartışıyorlardı. Rory anlamıştı. Kendisi de sık sık banyo yapıyordu ve onsuz gitmenin onu deli ettiğini biliyordu. Ancak onun için bir banyo ayarlamak, Rory'nin yalan söylemesi ve banyo istediğini iddia etmesi anlamına geliyordu ve daha sonra hizmetkarların küvetin yanı sıra kova kova su taşıma riskini de göze almak zorunda kaldılar. İçlerinden birinin ona saldırmasından değil, onlar gidene kadar baygın numarası yapma yeteneğinden endişelenmişti ve onu handan uzaklaştırmaya kadar bu hileyi sürdürmelerinin onlar için önemli olduğunu hissediyordu.

Kız çok inatçı bir kadındı. Conn'un, hancının karısına bunun Rory ve Alick için olduğunu söyledikten sonra getirdiği yiyecek ve içecekleri tüketirken, neredeyse hiç durmadan banyo konusunda onu rahatsız etmişti. Kampanyasına, kendisi ve Alick'in bütün gün vakit geçirmek için oynadığı zar, kart ve satranç oyunları ve ardından yine Conn ve İnan'ın onunla paylaşımları için getirdikleri destekle devam etmişti. Yemekten sonra, kendisine banyo ayarlamazlarsa, karanlık çöktüğünde dışarı çıkıp at yalağında yıkanacağını söyleyerek tehdit etmişti. İşte o zaman Rory pes etmişti. Bunun nedeni kısmen genç kızın bunu denemesine izin vermemesiydi, kısmen de kızın her reddettiğinde ona daha çok kızması ve hüsrana uğramasıydı. Rory onu hayal kırıklığına uğratmaktan ve kızdırmaktan hoşlanmadığını fark etti.

Bu yüzden onu yatağa yatırmasını emretmiş, gözlerini açmaması ya da uyanık olduğunu belli edecek şekilde

ifadesini değiştirmemesi konusunda uyarmış ve banyonun getirilmesini ayarlamıştı. Şimdi açık pencerenin

önünde oturuyor, yan bahçeye bakıyor ve Elysande'nin birkaç adım ötedeki su dolu küvetin içinde çıplak uzandığını hayal etmemeye çalışıyordu.

Elysande daha alçak bir sesle, "O halde panjurları kapat ve gel küvetin yanına otur da konuşalım," dedi ve bu neredeyse bir emir gibiydi. Rory, kendisine doğru

gelen deli bir atının karşısında donup kalmak dışında hiçbir tepki vermeyince şunu itiraf etti: “Konuşmadığımız zamanlarda zihnim karanlık yollarda dolaşıyor. Babamın göğsünde de Buci'nin hançeriyle çığlık atıp tökezleyerek masadan kalkmasını, annemin de Buci onu dövdüğünde acı içinde çığlık atmasını, onların ölümleri, tacizleri ve dayakları karşısında benim çaresizliğimi düşünüyorum. alınmış. Ben...” Sesi çatallandı ve eğer bakarsa gözlerinde yaş göreceğinden emindi ama sonra boğazını temizledi ve boğuk bir sesle şöyle dedi:

“Konuştuğunda her şey kayboluyor, en azından bir süreliğine.” Rory aniden ayağa kalktı, panjurları kapattı ve sandalyeyi alıp küvete götürdü. Ona bakmadı. Bu çok fazla şey istemektir. Arkası neredeyse küvete dayalı olacak şekilde yere bırakırken bakışlarını sandalyeden ayırmadı, sonra oturdu ve boğazını temizleyerek sordu: "Ne hakkında konuşmak istiyorsun kızım?"

"Sen," diye yanıtladı hemen, sesi daha hafifti, ancak Anılarının beraberinde getirdiği karanlığı örtmek için zorlama bir hafiflik olduğundan şüpheleniyordu. O sırada attığı kıkırdama da bir o kadar zorlamaydı. “Korkarım bana pek ilgi yok. Son on yılın çoğunu şifa konusunda eğitim alarak geçirdim. Bulabildiğim her türlü bilimsel incelemeyi okudum ve benimle konuşmak isteyen şifacılarla konuştum.”

"Neden?" yavaşça sordu.

Rory bu soru karşısında gözlerini kırptırdı ve ardından hafifçe gülümsedi. Hiç kimse ona bu soruyu sormamıştı. Kardeşleri ve Saidh bunun nedenini zaten biliyor ve anlıyorlardı ve hiç kimse bunun onun için neden bu kadar önemli olduğunu soracak kadar umursamamıştı. Şimdiye kadar.

"Annem" diye cevapladı ciddi bir tavırla. “O da mı şifacıydı? Seni o mu eğitti?” “İyileşme konusunda yetenekliydi, evet,” diye kabul etti. “Ama muhtemelen bu konuda kendi annen kadar yetenekli değildir. Ve hayır, ondan bu şekilde ilgi görmedim ve o da beni hiç eğitmedi.”

"Peki annen şifaya olan ilgini nasıl artırdı?" Elysande anlamaya çalışarak sordu.

"Yaklaşık on yıl önce hastalandı" diye itiraf etti. “Korkunç hasta. Saidh'i şifa hakkında bildikleri konusunda eğitmişti ve Saidh onu iyileştirmek için ona öğrettiği her şeyi denedi ama ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Hiçbirimiz bunu yapmadık. İyileşmediği belli olunca tanıdığımız en yetenekli şifacıları gönderdik. Ama hiçbiri ne yapacağını bilmiyordu ve sonunda onun ölümünü izlemekten başka bir şey yapamadık. O korkunçtu.

Kendimi çok çaresiz hissettim. Sanırım Saidh ve ben kardeşlerim de aynısını yaptı, ama...”

Boğazı bir yumru ya da belki de oradaki bir gerginlik yüzünden daralmaya başlamıştı ve devam etmeden önce durup bunu temizlemek için yutkunması gerekti. “Kendime çok yakındım anne. Hepimiz öyleydik ve onu kaybetmek hepimiz için çok zordu,” dedi ve bunun muhtemelen şimdiye kadar söylediği en büyük eksik ifade olduğunu düşündü. Ailesi her zaman yakındı, ebeveynleri

sevgi dolu ve destekleyiciydi. Annelerini kaybetmek, hepsi için çok büyük bir kayıptı; ancak babalarını ve erkek kardeşlerini kaybetmekle eşdeğeri.

"Ama orada oturup onun yaşam mücadelesini izlerken ve ona yardım etmek için hiçbir şey yapamadığımda kendimi çok işe yaramaz hissettim," dedi, sesi alçaktı ve o sırada hissettiği işkenceyle doluydu. "Kardeşlerim bunu avluda pratik yaparak ya da birbirlerini döverek hallettiler. Saidh bile öyle yaptı ama bu bana ne huzur verdi ne de rahatlama sağladı ve bir daha asla böyle hissetmek istemedim. Sevdiğim birinin solup gitmesini, korkunç acı ve ıstırap içinde ölmesini, acıları her geçen gün artarken daha da zayıflamasını asla izlemek istemedim. Kafasını salladı. "Bu yüzden bu konuda bir şeyler yapmaya karar verdim. Kardeşlerimle antrenman yapmayı bıraktım ve şifa hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmeye başladım."

"Çaresizliği anlıyorum," diye mırıldandı Elysande ciddiyetle. "De Buci'nin annemi dövmesini izlerken böyle hissettim. Ve ben de bir daha asla böyle hissetmek istemiyorum," diye itiraf etti mutsuz bir şekilde. "Belki de savaş eğitimi almalıyım."

Rory irkildi ve kendini yakalayamadan arkasını döndü. "Ne? Neden yapasın ki?" "Çünkü bir hançerim ya da başka bir silahım olsaydı ve onu nasıl kullanacağımı bilseydim, belki bu kadar çaresiz kalmazdım. Belki en azından annemi de Buci'den kurtarabilirdim" dedi üzgün bir şekilde ve ardından "Bana bıçak kullanmayı öğretir misin?" diye sordu.

"Evet," dedi ama annesini kurtarmak için yapabileceği herhangi bir şey olduğundan şüpheliydi. Son on yılda edindiği tüm bilgilerle, annesi on yıl önce olduğu gibi burada ve hasta olsaydı artık ne yapması gerektiğini o da bilemezdi. Bir daha ne okuduğu yazılarda ne de baktığı hastalarda onunkine benzer bir hastalıkla karşılaşmamıştı. Rory, bazen ne kadar istesen de sevdiğin insanlar için yapabileceğin hiçbir şeyin olmadığından şüphelenmeye başlamıştı. Bazen onları kurtarmaya yetecek kadar bilgi, beceri ve sevgi yoktu.

Aksi halde kimse asla ölmezdi. Ancak ölüm de doğum kadar doğal ve gerekliydi. Çınlayan suyun sesi onu hareketsiz kıldı. Sanki Elysande banyodan çıkıyormuş gibiydi. Neredeyse öyle olup olmadığını soracaktı ama sonra bekledi.

Elysande birdenbire, "Artık sürekli acı çekmemek çok güzel," dedi, görünüşe göre daha hafif bir konunun daha uygun olduğuna karar verdi.

"Tahmin edebiliyorum," diye mırıldandı, sesinin sanki birkaç metre daha yüksekte geliyormuş gibi çıktığını düşünüyordu. Banyodan çıkıyordu. Ateşin saçtığı ışıktaki onun ayağa kalktığı ve çıplak vücudundan aşağı akan suyun görüntüsünü aklına gelen görüntüyü zorla uzaklaştırarak ekledi: "Sanırım son iki yılda bir ömür boyu acı çekmişsindir." haftalar."

"İki hafta?" diye sordu. "O kadar uzun zaman olmadı herhalde?"

Rory hızlı bir hesaplama yaptı ve ardından ona güvence verdi, "De Buci'nin Kynardersley'e saldırmasının üzerinden yaklaşık on iki gün geçti, yani evet, neredeyse iki hafta."

"O kadar uzun zaman olmuş gibi hissetmiyorum. . . ama aynı zamanda de Buci'nin her şeyi yok etmekle görevlendirilmesinin üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyor," dedi üzüntüyle. "Bu tuhaf değil mi?"

Rory bunun retorik bir soru olduğundan şüphelendi ve ona cevap vermedi, ancak bunun hiç de tuhaf olduğunu düşünmüyordu. Aslında tamamen anlamıştı. Çünkü onun hayatına girdiğinden beri onun için de zaman çok çabuk geçmişti ama aynı zamanda onun her zaman orada olduğunu da hissediyordu.

Elysande'nin içini çektiğini ve küvetten dışarı adım atarken ıslak çıplak ayaklarının yerdeki ahşap kalaslara vurduğunu duydu. Bunu, hancının kullanması için gönderdiği çamaşırlarla kendini kuruladığını tahmin ettiği hışırtı izledi. Sonuçta banyo onun için olmalıydı. Ve olurdu. Uyuduktan sonra kullanmayı planladı. O da geldikleri geceden beri banyo yapmamıştı ve bundan onun kadar mutlu değildi.

"Şimdi banyoyu kullanacak mısın?" Elysande sanki aklını okuyormuş gibi sordu.

"En son ben uyuduktan sonra yaptığını biliyorum, ama eğer banyo yapmayı planlıyorsan bunu hava hâlâ sıcakken yapmalısın.

Bakmayacağıma söz veriyorum," diye alay etti. "Ateşin yanında oturup saçımı tarayacağım."

Rory cevap vermek için otomatik olarak ona doğru dönmeye başladı, sıcak sudan yeni çıkmış pembe pembe eti gördü ve hızla başını geriye attı.

"Evet, belki yaparım," diye yanıtladı ve sesinin ne kadar kaba ve boğuk olduğunu duyunca gözlerini kapattı. Onun cömert kıvrımlarına bir bakış bile onu etkilemişti. Bir haftadan fazla bir süre ona bu kadar yakın yaşamak ve uyumak zorunda kalmanın hiçbir faydası olmadı. İşin tuhafı, onunla konuşmuyor, onunla gülmüyor, hatta onunla tartışmıyordu. Bütün bunlar ona olan ilgisini arttırıyordu. Bu, onun cesaretine ve gücüne duyulan hayranlıkla başlamıştı ama hızla şehvete dönüşmüştü. Elysande de Valance bir erkeğin sevebileceği, hayran olabileceği, saygı duyabileceği ve hala yatağında isteyebileceği ender kadınlardan biriydi. "Şu anda ateşin yanında oturuyorum. Elysande hafifçe, "Çıkmanız güvenlidir," dedi.

Döndüğünde onun gerçekten de ateşin yanında oturduğunu gördü. Tunüğünü giymiş, ekosesini kollarının altına sarmıştı ve şimdi kürkün üzerine kıvrılmış, saçlarını alevlerin önünde fırçalıyordu. Rory bir an ona katılıp dişlerini fırçalamayı düşündü ama bunun yerine ayağa kalkıp kıyafetlerini çıkardı ve banyoya adım attı.

"Tom ve diğerleri bizimle birlikte gemiye binmek için Buchanan'dan zamanında dönecekler mi?"

Elysande bu soruyu sorduğunda Rory küvete oturmak üzereydi. Bu küçük bir

küvette ve içine sığabilmesi için dizlerini yukarıda ve bacaklarının üst kısımları midesine neredeyse düz olacak şekilde tutması gerekiyordu ama su hâlâ sıcaktı ve çok iyi hissettiriyordu. Aslında Elysande bu soruyu sormadan önce vücudundan yayılan gerilimi hissetmişti. Bu onu anında tekrar gerginleştirdi. Rory yalan söylemeyi pek umursamazdı ama o günün erken saatlerinde Tom, Donnghail ve Fearghas'ı sorduğunda ve onlara Simon hakkındaki şüphelerini anlatıp anlatamayacağını sorduğunda bunu yapamayacağını söylemişti. Handaki uzun süreli kalışlarını karşılamak için daha fazla para almaları için onları Buchanan'a gönderdim. Diğerlerine söylediği yalandı ve sadık kaldığı yalandı. "Hayır," dedi sonunda. "Buradan Buchanan'a en az iki günlük bir yolculuk var. Ama onlar için hancıya bir mesaj bırakacağım." Aslında bıraktığı şey onlara atlarını nerede bulacaklarını söyleyen bir nottu. Adamları güneye götürmeyi başardığı gemi tamamen kargoyla doluydu ve binekleri için yer yoktu. Onları geride bırakmak zorunda kalmışlardı ve Bristol'a vardıklarında yenilerini almaları için onlara para vermişti. Daha sonra bineklerinin toplanıp asla İngiliz misafir kabul etmediği bilinen bir handa sabitlenmesi için para ödemişti. Hancının karısı bir süre önce bir İngiliz tarafından tecavüze uğrayıp dövülerek öldürülmüştü ve adam ona bakınca birini öldürmeyi tercih ederdi. Hancı, bırakın ahırlarında Buchanan atlarının bulunduğunu, İngiliz aksanıyla ya da İngiliz kıyafeti giymiş kimseye hiçbir şey söylemezdi. Neyse ki atlar kendi yolculukları için endişe kaynağı değildi. Kargosunu henüz boşaltmış ve New Aberdeen'de yeni bir yük toplamaya devam etmeden önce grubunu ancak Thurso'ya kadar taşımış olan Mary Margaret'in binekleri için yeri vardı. Böylece en azından atlarını geride bırakıp gidecekleri yere vardıklarında altısı için yeni atlar almak zorunda kalmayacaktı. "Neden Tom'u Fearghas ve Donnghail'le birlikte gönderdin?" diye sordu şimdi, sesi sıkıntılı geliyordu. "Sen de ondan şüphelenmiyorsun, değil mi?" "Hayır," diye güvence verdi hızla. "Haydutların veya benzeri kişilerin saldırılarına karşı korunmak için üç kişinin olması daha iyi görünüyordu ve ben ve Alick dışında en az iki adamımın seni koruması için burada olmasını istedim." Bu neredeyse gerçektir.

Bundan sonra ne sorabileceğinden korkan Rory, banyoya koşarken geçmiş seyahatlerinde karşılaştığı

sorunları ona anlatarak onun herhangi bir şey sormasını engelledi.

"Aman Tanrım, çok seyahat ettin ve bazı maceralar yaşadın," diye yorum yaptı Elysande, kendisi gölde yıkanırken ekibinin saldırıya uğraması ve onlarla çıplak bir şekilde savaşmak için dışarı çıkmasıyla ilgili anlattığı hikayeye hâlâ hafifçe gülüyordu. Rakibinin erkekliğini kaybetmesinden korktuğu için kendisini tek eliyle örtme ihtiyacı onu engelliyordu.

"Evet. Sanırım öyle," diye kabul etti, bu farkına varınca şaşırılmış görünüyordu.

Elysande tereddüt etti ve sonra sordu: "Seyahatleriniz sırasında hiç aşık oldunuz mu?"

"Hayır," diye eğlenerek onu temin etti. "Hayır, ta ki n-" Aniden sustu ve sonra boğazını temizleyerek şöyle dedi: "Kızlara fazla dikkat edemeyecek kadar şifa hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrenmekle meşguldüm her zaman."

Elysande onun söylediklerini ve kendisinin ne söyleyeceğini düşündüğünü düşünerek bir dakika kadar sessiz kaldı. "Şimdiye kadar hayır" demek üzere olduğundan oldukça emindi. En azından adamın kestiği kelimelerin bunlar olmasını umuyordu çünkü ona sevildiğini, önemsendiğini ve güvende olduğunu hissettiriyordu. Ona karşı davranışları ona babasının annesiyle nasıl birlikte olduğunu ve birbirlerini ne kadar çok sevdiklerini hatırlatıyordu. Rory'nin de annesi gibi babası da her zaman gözleriyle annesini takip ediyordu. Rory onun yanındayken her zaman ilgili ve dikkatli davranmıştı. Bir konuda anlaşamaları bile ebeveynlerinin sevgisi açıkça ortadaydı.

Ve Mildrede, Rory'nin ona değer verdiğini düşünmüştü. Alevi kadınının bu konudaki yorumları, Elysande'nin adamın ona karşı davranışını fark etmesini ve ona karşı büyüyen hislerini fark etmesini sağladı. Ya da en azından onları kabul edin. Bundan önce de bir düzeyde bunların farkında olduğunu sanıyordu ama Mildrede ona birkaç yorumda bulunana kadar bunları gerçekten kabul etmemişti. Adamdan hoşlanıyordu. Adamları güvenle ve kolaylıkla yönlendirmesi hoşuna gidiyordu. Hem iyileştirme becerisi hem de zekası nedeniyle ona da saygı duyuyordu. Ve onu istiyordu. Ormandaki o öpücükler ve okşamalardan beri. . . Eh, onlar asla onun aklından uzak olmadılar. Bunları yeniden deneyimleme arzusu da yoktu. Ve belki daha fazlası.

"Ne düşünüyorsun kızım?"

Rory'nin tam arkasından gelen sesi onu irkiltti ve omzunun üzerinden baktığında onun banyodan çıktığını, tunik ve ekose giydiğini ve arkasındaki kürkün üzerine yerleştiğini gördü. Fırçayı elinden aldığını belli belirsiz fark ederek ona boş boş baktı ve sonra mırıldandı: "Bu çok hızlıydı."

"Evet. Saçını kurutmaya yardım etmek istediğimi fark ettim," dedi çarpık bir gülümsemeyle ve sonra kendisinin de bunu yapmaya başlayabilmesi için çenesini dürterek kendisinden uzaklaşmasını sağladı. "Şimdi bana ne düşündüğünü söyle."

"Sen," diye itiraf etti, adam fırçayı uzun, yavaş hareketlerle saçlarının arasından geçirirken. "Ah?" Sesindeki gülümsemeyi duydu. "Peki benim hakkımda ne düşünüyordun?"

Elysande cesurca, "Senden hoşlandığımı, öpücüklerini beğendiğimi ve beni tekrar öpmeni istediğimi," dedi ve Rory, fırça darbesinin yarısında aniden donup perişan bir şekilde inlediğinde şaşırdı.

"Ah, kızım," diye içini çekti ve yeniden fırçalamaya başladı. "Bu tür sözlerle beni ne kadar kıskırttığın hakkında hiçbir fikrin yok. Ama yapamam."

"Neden?" diye sordu hemen.

"Çünkü sen bir baştan çıkarıcısın, karşı koymakta zorlanıyorum ve seni en son öptüğümde tüm kontrolümü kaybetmiştim. Eğer ormanda kırılan dallar bizi rahatsız etmeseydi, senin masumiyetini o ağacın yanına götürebilirdim." Şok içinde nefesi kesilmeyince ya da yoruma başka bir tepki vermeyince ekledi, "Ve eğer seni burada öpmeye başlarsam, eminim ki yine duramam."

"O halde durma," dedi basitçe ve çalılar yeniden sustu. "Kızım" dedi uyarıda bulunarak.

Elysande omzunun üzerinden ona bakmak için döndü ve sonra yüzünü ona doğru çevirerek onunla göz göze geldi. "Kynardersley'den ayrıldığımda bunun onu son görüşüm olacağından emindim. Sinclair'e ulaşmak ya da kralı uyarmak için hayatta kalmayı beklemiyordum. Sonuçta ihtimaller bana karşıydı. Altı orduya karşı bir kız ve birkaç genç, yeni şövalyeli asker.

"Altı?" kaşlarını çatarak tekrarladı. "De Buci'nin altı tane suç ortağı mı var?"

Elysande başını salladı ama konuyu geride bırakıp kendi fikrini belirtmeye devam etti. "Dediğim gibi hayatta kalmayı beklemiyordum ama sen ve adamların kendimi daha güvende hissetmemi sağlıyorsunuz. Hayatta kalabileceğim ya da en azından annemin mesajlarının Sinclair'e ve krala ulaşacağı konusunda bana küçük bir umut bile veriyorsun. Ancak çoğum hâlâ bu yolculuktan sağ çıkmayı beklemiyorum."

Uzanıp onun yüzünü nazikçe okşadı ve yeni tıraş edilmiş yanağının parmaklarında hissetmesinin tadını çıkardı. "Ölme ihtimalim olsa bile, ilk önce senin öpücüklerini ve okşamalarını yeniden deneyimlemeyi çok isterim ve sonrasında ne olursa olsun, kontrolü kaybedersin."

Rory onun elini yakalayarak artık ona dokunmasını engelledi. "Kızım, hayatta kalamayacağından korktuğunu ve fırsatın varken elinden gelenin tadını çıkarmak istediğini biliyorum, ama sonradan pişman olabileceğin hiçbir

şey yapmayacağım."

"Sevdiğim bir adamla yattığım için neden pişman olayım ki?" diye sordu ve bu sözleri söylemek hiç de zor değildi. Hiçbir tereddüt yoktu, hiçbir utanç verici itiraf, onun duygularına karşılık vermesine dair bir beklenti ve bunu yapmayacağına dair bir korku yoktu. Bu sadece gerçeğin basit bir ifadesiydi ve Elysande bunun olması gerektiğini düşünüyordu. Aşk, karşılık beklemeden, karşılıksız verilmesi gereken bir hediye idi. Utanılacak, korkulacak bir şey değildi. Sadece öyleydi.

Rory uzun bir süre ona baktı ve Elysande onun bakışlarına utanmadan karşılık verdi, duygularını ondan saklamaya çalışmadı.

"Kızım, ben..." diye başladı, sinir uçlarını okşar gibi gıdıklayan bir sesle, sonra sustu ve kadın onurunun yüzündeki arzuyla savaştığını gördü.

Ancak Elysande onun onuruyla ilgilenmiyordu. Bu, onun ormanda ona tattırdığı

zevki tam olarak deneyimlemesi için tek şansı olabilir. Daha fazlasını yaşamadan ölüyorsa lanetlenmişti. Elysande elini onun elinden çekti ve toga tarzında sardığı ekoseyi açmak için uzandı. Kumaşı çekip çıkardı, yünün beline düşmesine izin verdi ve ardından göğsünden göğüslerinin hemen üstüne kadar uzanan bağcıkları çözmeye başladı. Şimdi elleri titriyordu ama işini başardı ve geniş boynunu omuzlarından iterek beline düşmesini sağladı. Daha sonra çenesini kaldırarak ona utanmadan gülümsedi ve şöyle dedi: “Beni hancıyla karın olarak tanıştırdın. Bir kocanın seveceği gibi seviş benimle.”

Kendini Rory'nin kollarında bulduğunda, son kelime dudaklarından henüz çıkmıştı. Dudaklarını ona ayırıp onu içeride karşılarırken, teklif ettiği şeyi talep ederken tutku ve ihtiyaçtan bunalmış bir halde rahat bir nefes aldı. İlk öpücüğün sonunda Elysande kürkün üzerinde sırt üstü yatıyordu, kolları omuzlarına dolanmıştı ve elleri vücudunun üzerinde hareket etmeye başlarken parmakları da onun saçlarına gömülmüştü. Dokunuşu ateş gibiydi, belinden göğsüne doğru ilerleyerek oradaki heyecanlı meme ucuna odaklanmadan önce kısa bir süre kavrandı ve sıkıldı.

Elysande sert yumruyu çimdikleyip yuvarladığında ağzının içine inledi, sırtı okşamaya hevesle eğilmişti. Ama bir sonraki anda eli kayarken hayal kırıklığıyla inliyordu. Ama sadece diğer otlakları incelemek için ayrılıyordu, omzunun üzerinden süzülüyordu, köprücük kemiği boyunca sürükleniyordu, göğüs kemiğini takip ederek göğüslerinin arasındaki vadiye kadar gidiyordu, sonra da henüz denenmemiş olanı ve avuç içini almak ve şimdi onu okşamak için sola kaymaktı. Bütün bu süre boyunca adam onu öpüyordu, dudakları sert ve talepkardı, dili onun alevler içinde kalacağını ya da yokluktan öleceğini sanıncaya kadar dilini onunkinin üzerinde gezdiriyordu. Bunun yerine, doğru yapıp yapmadığından emin olamayarak onu öptü, ama onun yaptığını taklit etti ve eğer iyi hissettiriyorsa tekrar yaptı.

Elysande, zamanın sonuna kadar onu öpmeye devam edebileceğini düşündü, bu yüzden de adamın ağzı onunkinden ayrılıp yanağında kaldığında büyük bir hayal kırıklığına uğradı. Ancak bu hayal kırıklığı kulağına ulaştığında sona erdi. Yüz yıl geçse kulaklarını yalamasının ve meme uçlarını ağzına çekmesinin zevkli olacağına asla inanmazdı, ama öyleydi ve kendini kıvranırken, kalçaları onunkini aramak için yükselirken buldu, sonra eğilip ona doğru eğilmek için eğildi. geri çekilin ve göğsünü okşamasına bastırın.

Ağzı bir daha boğazına doğru ilerleyerek ısıırıp emdiğinde nefesi kesildi ve saçını tuttu. Ancak okşamadığı memeye doğru ilerleyip sert, karıncalanan meme ucunun üzerine kapandığında, Elysande saçını serbest bırakmak ve bunun çıkardığı heyecanlı çığlığı bastırmak için elini ağzına kapatmak zorunda kaldı. Sanki o sert çıkıntı aracılığıyla ruhunu bedeninden çekip çıkarıyor, aynı zamanda da onu alevlerle dolduruyormuş gibi hissetti. İçeriden eriyordu, midesinin alt kısmında sıvı ısı birikiyordu ve sonra bacaklarının arasında birikerek aniden

ihyaıaıtan şiştiğini ve ağrıdağını hissetti.

Sanki bu ihtiyaıı hissetmiş gibi, Rory'nin dolambaılı eli karnının üzerinden aşağıya doğru ilerledi ve bacaklarının arasına kaydđ. Bu en mahrem noktaya ilk dokunuşunda kalıaları sarsıldı, ancak bunun zevkten mi yoksa şoktan mı olduğundan emin değildi ve sonra parmakları onun kıvrımları arasında kaydđ ve onun varlığından bile haberdar olmadığı bir nokta buldu; Onun okşaması altında hevesle şişen ve artan zevkin şok dalgalarıyla nabız gibi atmaya başlayan bir düğme.

şimdi ona sahip olmaya ıalışan ezici tutkudan neredeyse korkan Elysande, adını soluyarak söyledi ve sonra ađzđ onun göğsünden ayrılıp tekrar onunkini kapladı, dili okşamasına uyum sağlayacak bir ritimle hareket etti. Bir yay kadar gergindi, adam onu okşamaya devam ederken bile iıine bir şeyin itildiğini hissettiğinde vücudu neredeyse titriyordu. Bacaklarının ve kalıalarının okşamaya doğru hareket ettiğini, bunu istediğini, girişini ıevrelerken onu teşvik ettiğini, daha derine kaydđđını ve sonra tekrar iıeri girmek iıin rahatladığını fark ettiğinde, bu kombinasyon yalnızca zevkini ve korkusunu artırdđ.

Baraj patladığında ve vücudu onun yarattığı zevk patlamasıyla titreyip sarsılmaya başladığında ađzđ hâlâ onun ağzındaydı. Bacakları iığgdsel olarak adamın elinin etrafında kapandı, ađzđ aııldı, vücudunun kontrolünü kaybettiği iıin artık pyormuş gibi bile yapamıyordu.

Elysande onun o zaman duracağını ya da basitıe onun üzerine binip bekaretini ele geıirerek vücuduna saplanacağını düşündü ve Elysande ona izin vermekten son derece mutlu olurdu. Ona gösterdiği mutluluğa karşılık bu adil bir takas gibi görünüyordu. Ama yapmadđ. Rory onu okřamayđ ve öpmeyi bile bırakmadđ ve o ilk

ıılđın yolculuğun ardından kendine gelemeden onu bir başkasına gönderiyordu. Onu ınc kez bu zevke srklediğinde, Elysande krklerinin üzerinde titreyen, akılsız bir et kütlesine dönüşmüştü ve fırtınadaki tek liman olarak ona tutunuyordu. Bacaklarının arasında dinlenmek iıin hareket ettiğini pek fark etmedi. Ancak adamın kendisini iıine itmeye başladığının farkındaydı ve iıine giren şeyin ıok ama ıok daha büyük olduğunu fark etti, ancak vücudu onu karşılamak iıin gerilmişti, kasları onu hevesle ıekip ıektiğinin farkına bile varmamıştı.

"Bacaklarını etrafıma dola, aşkım."

Elysande bu homurdanan emri duydu ve bacaklarını onun kalıalarına dolayarak, ayaklarını hevesle poposuna bastırarak otomatik olarak itaat etti. Sonra Rory'nin ađzđ tekrar onun ađzđnđ kapattđ ve Rory ona doğru hamle yaptı, bakireliğini delip geıti ve bekliyormuş gibi donup kalmadan önce ondan acđ dolu bir ıığlık attđ. Adam ađzđnđ onunkinden kaldırdığında gözlerini kırpıştırarak şmineden gelen ıııkta yüzüne baktđ ve kararsızca sordu: "Bitti mi?"

"Zor kısmı aşk," diye yanıtladı ve sonra onu tekrar öpmek için başını eğdi. Bu sefer vücudunun yavaş yavaş gevşemesine neden olan yavaş, tatlı bir öpücüktü. Rahatladığında öpücüğün tonu değişti ve adam, artık o keskin acının kaybolduğu ve eski tutkunun geri döndüğüne göre, vermekten mutlu olacağı bir yanıt talep etmeye başladı.

Hareket etmeye başladığında Elysande de buna hazırdı ve onunla birlikte hareket etti; onu harekete geçirmek için topuklarını poposuna gömerken kalçalarını da onun hamlelerine doğru kaydırды. Bu sefer serbest bırakılıp ağzına bağırдыığında, o da onunla birlikte haykırdı ve o yükseklikleri bir arada bulmaları ona dünyadaki en mükemmel şey gibi geldi.

"İyi misin? Bir şey acıyor mu?"

Elysande bu soru karşısında gülümsedi. Rory sırt üstü yatmış, yarısı göğsündeydi ve kolları ona dolanmıştı. Bacaklarından biri onunkinin üzerine atılmıştı ve parmakları onun göğsünün üzerinde hafifçe geziniyor, oradaki kaba buklelerin arasından geçiyordu.

"Hayır," dedi bir süre sonra. "Hiçbir şey acıtmıyor ve fazlasıyla iyiyim.

Harikayım."

"Evet, öylesin," diye temin etti onu ve kolu kısa bir süreliğine ona dolanırken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

Elysande parmaklarını karnının üzerinde gezdirdi ve sordu: "Hep böyle mi?"

Rory tereddüt etti ve sonra dikkatlice sordu: "Aramızda her zaman böyle mi olacak demek istiyorsun? Yoksa başka bir maunla da böyle olur mu diye mi soruyorsunuz?"

"İkisi de sanırım," dedi yanağını onun göğsüne sürterek. "Bunun herkes için hep böyle olduğuna inanamıyorum, yoksa kimse yataktan kalkamazdı."

Rory kıkırdadı ve ardından şöyle dedi: "Size yalnızca şunu söyleyebilirim ki, benim için daha önce hiç böyle olmamıştı. Bu yüzden herhangi bir maun'da bunun böyle olacağını düşünmüyorum. Aramızın her zaman böyle olup olmayacağına gelince. . . Umarım."

Elysande bunu düşünüyordu ve sordu: "Tekrar deneyelim mi ve ikinci kez de aynı derecede iyi olup olmadığını görelim mi?"

Bu soru onu en azından dışarıdan hareketsiz kıldı. Ama vücudundaki her sinir ucu ona atlıyor gibiydi. Cevap vermek için yüzünü çevirdi ve dudaklarını yanağının altında duran neredeyse düz olan meme ucuna bastırdı ve deneysel olarak emdi.

"Mmm," diye mırıldandı Rory, eli kalçasını kavrayıp sıkıca sıkmak için aşağıya doğru kaydı. "Maceracı bir ruhunuz var. Bu iyi bir şey, kızım. Çünkü sizinle yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bilmiyorum. Elysande meme ucunu ağzından kaçırdı ve şaşkınlıkla yüzüne baktı. "Şimdiye kadar yaptığımızdan daha fazlası var mı?"

"Ah, evet," diye homurdandı, aniden ayağa kalkıp onun üzerinden kayarak.

Ağırlığını kollarıyla tutarak kalçalarını bacaklarının arasına yerleştirdi ve ona sürtünmeye başladı.

Bu yeni okşama karşısında Elysande'nin gözleri irileşti. Birkaç dakika önce şaftının havası sönmüştü ve huzur içinde dinleniyordu. Şimdi ona baskı yapmak zordu. Kendi heyecanının yeniden canlandığını hisseden Elysande, onu öpmek için aşağıya çekmek isteyerek ona uzandı ama vücudunun daha aşağılarına kayarak ellerinden kurtuldu.

"Hayır bu sefer aşkım, öpmeyi düşündüğüm başka dudaklar da var."

Gidip öpecek başka bir kız bulma önerisi karşısında kaskatı kesilmişti ki adam onun kalçalarını eliyle kavradı, açtı ve dudaklarını onun heyecanının merkezine bastırmak için eğildi. Elysande, diliyle onu kırbaçlamaya ve öpüşmenin bambaşka bir yolunu göstermeye başladığında, bu cesur hareketin şokuyla sarsılıyordu. Bu, o gece ona öğrettiği birçok dersten ilkiydi.

Bölüm 16

"Saldırıyı çoktan atlatmış gibi görünüyorsun."

Elysande, Rory ve diğer adamların Mary Margaret'in boş ambarının üçte birine kadar atları yerleştirmesini

izlemekten vazgeçip biraz yorgun bir gülümsemeyle Simon'a baktı. Önceki gece pek uyuyamamıştı. Rory,

geceyarısından sonra onu ayakta tutmuş, sevmenin farklı yollarını göstermiş ve bunun her anından keyif almıştı. Ama ona, adam onu sarsarak uyandırmadan, yanağını öpmeden ve "gitme zamanı" olduğu için giyinmesi için ısrar etmeden önce nihayet uykuya dalmışlar gibi gelmişti.

"Evet, kendimi çok daha iyi hissediyorum Simon. Teşekkür ederim," diye mırıldandı ve bakışlarını yeniden Rory ile diğer adamlara çevirdi. Rory, kargo ambarının güvertesinde geminin gövdesine yaslanarak uyuyabileceğinden şüphelenecek kadar bitkin olmasına rağmen, her zamanki gibi güçlü ve formda görünüyordu. Muhtemelen gözlerinin altında koyu halkalar olduğunu ve uykusuzluktan solgun olduğunu bildiği halde yüzünde en ufak bir yorgunluk belirtisi bile yoktu. Hayat bazen çok adaletsiz olabiliyor.

Simon, "Buchanan bize senin ölüyor olduğun izlenimini verdi," dedi. "Yine de iyi görünüyorsun."

"Evet. Kafa yaraları yanıltıcı olabilir," diye belli belirsiz yanıtladı ve Rory'nin acele edip ona katılmasını diliyordu. Simon'a yalan söylemek hiç de rahat değildi ama yapabileceği başka bir şey de yoktu.

Rory, o sabah onu kaldırıp giyindikten sonra koridorun kapısını açmış ve Alick'i eşiği kapatan bir şiltenin üzerinde bulmuştu. Elysande ancak o zaman odada onlarla birlikte olması gerektiğini fark etti. En azından o ilk gecenin ortasında

uyandığında adam Rory ve Rory ile birlikte yatakta uyuyordu. Ayrıca günü onlarla aynı odada geçirmiş, zaman geçirmesine yardımcı olmak için kağıt oynayarak ve başka oyunlar oynayarak geçirmişti.

Ancak banyo hazır olduğunda oradan ayrılmış ve adamlarla birlikte barda oturmak için aşağıya inmiş, Rory'yi onu tek başına koruması için bırakmıştı. Rory'nin banyosu bittiğinde onu tekrar arayacağına söz verdiğini duymuştu. Ama Rory onu asla geri aramamıştı. Bunun yerine, onun ardından banyo yapmıştı ve sonra da... .

Elysande dudağını ısırды ve Rory onu odaya geri götürmeye gelmediğinde onun ne düşündüğünü merak ederken bakışlarını Alick'e çevirdi. Neyin bu kadar uzun sürdüğünü görmeye mi gelmişti? Eğer öyleyse neden kapıyı çalmamıştı?

Görünüşe göre bariz cevap, kapıda durmuş ve ona müdahalenin hoş karşılanmayacağını düşündüren bir şey duymuş, bu yüzden hancı Angus'tan bir şilte istemeye gitmiş ve dışarıda uyumak için yerleşmişti. Muhtemelen tüm aşk konuşmalarını ve onun tutku çığlıklarını duyuyordu. Bunun gerçekleşmiş olma ihtimali Elysande'nin utançtan kıpkırmızı kesilmesine yetiyordu.

Alick, Rory onu uyandırdığında onu utandıracak bir şey söylememiş ya da yapmamıştı. Genç adam sadece ayağa kalkmış, ikisine de "günaydın" demiş ve şilteyi aldığı yere götürmüştü. Daha sonra çantaları toplayıp ahıra taşımalarına yardım etmek için geri dönmüştü. Alick adamları uyandırmak ve getirmek için karanlık hana dönmeden önce, kardeşler altı atı da hızla eyerlemişlerdi.

O yokken Elysande, Rory'nin çantaları kendisinin ve Rory'nin eyerlerinin kulplarına asmasına yardım etmiş ve ondan en fazla bir bacak yukarıda olacak şekilde atına binmişti. Bunun güzel olduğunu artık kabul ediyordu. Bir değişiklik olsun diye acı çekmemek gerçekten muhteşemdi.

Alick, Conn ve İnan onu ahırlara götürdüklerinde Simon yarı uykulu ve kafası karışmış durumdaydı. Henüz şafak vakti olmadığından yakınıyor ve yürürken ne yaptıklarını soruyordu. Ama Elysande'yi kendi bineğinin üzerinde Rory'nin yanında ata binerken gördüğünde şok olmuş bir sessizliğe bürünmüştü. Adam onun yanına koşmaya çalışmıştı ama Rory atını onunkinin önüne getirmiş ve ona binmesini ya da geride kalmasını emretmişti.

Simon bakışlarını ondan Elysande'ye çevirmişti ama sonra atına binmişti. Şehrin karanlık, boş sokaklarında kısa bir yürüyüş sırasında birkaç kez atını onunkine yaklaştırmayı denemişti. Ama Alick onun bir tarafında, Rory ise diğer tarafında yer almıştı ve iki adam da ona yol vermemişti. Simon daha sonra sorular sormaya, ne zaman uyandığını ve nereye gittiklerini sormaya başlamıştı ama Rory onu susturmuş ve her şeyi daha sonra açıklayacağını söylemişti. De Buci'nin adamlarından kaçmak istiyorlarsa sessizce hareket etmeleri gerekiyordu. Simon emredildiği gibi sessizleşmişti ama rıhtıma giden yolculuğun geri kalanı boyunca yanıtlarını almak istediği sorularla adeta titriyordu. Ve açıkçası Elysande bu cevapları hak ettiğini düşünüyordu. Ama artık onlara sormuyordu.

En azından cevaplayabileceği türden değil. Ona çok kötü bir şekilde yaralanmadığını söyleyemezdi ama Rory'nin kendisine saldıran kişi olduğundan şüphelendiği için bunu ondan saklamışlardı. Üstelik, Rory'nin ona verdiği tentür yüzünden de olsa günlerdir bilinci kapalıydı ve ilk üç sabah ve akşam, ölmek isteyecek kadar şiddetli bir şekilde başı çarparak uyandığında hevesle almıştı. Ve bundan hiç de pişman değildi. Uyku günleri yalnızca başının artık ağrıması için iyileşme şansı vermekle kalmamış, aynı zamanda ayak bileği ve sırtını da iyileştirme konusunda uzun bir yol kat etmişti. Yorgunluk dışında haftalardır bu kadar iyi hissetmemişti.

Simon sert bir tavırla, "Başındaki yaran neredeyse tamamen iyileşti," diyerek dikkatini tekrar kendisine çekti. "Hiçbir şişlik yok ve kabuk bağlamış. Görünüşe göre çok az sorun olması gerekirdi."

Elysande uzanıp alnına dokundu ve ancak o zaman Mary Margaret'e doğru giyinmek için acele ederken, banyodan önce çıkarmış olduğu kafasındaki bandajları değiştirmeyi akıllarına getirmediklerini fark etti. Aslında göğüs yarasının buna gerçekten ihtiyacı olmamasına rağmen bandajlarından herhangi birini değiştirmeyi düşünmemişlerdi. Gerçekte, yaralarının hiçbirinin artık buna ihtiyacı yoktu. Ama Simon'ın onu

kızgın bir baba gibi sorgulamasını engellemeye yardımcı olabiliyorlardı.

Simon sert bir tavırla, "Ve hareketlerinizde herhangi bir sertlik fark etmiyorum, dolayısıyla göğsünüzdeki yaranın da sizi rahatsız etmediğini tahmin edebiliyorum," dedi.

Elysande dürüstçe, "Göğüs yarası önemsizdi," dedi. "Aslında endişe verici olan yalnızca kafadaki yaraydı. Ancak şişlik indi, ağrı hafıfladı ve dün sabah uyandım."

"Yine de Buchanan geri kalanımıza haber verme zahmetine girmedi mi?"

Ve dürüstlüğü senin getirdiği nokta burasıdır, diye düşündü Elysande sertçe, ama şöyle dedi: "Aslında, muhtemelen sana söylemeyi bile düşünmemiştir." Bu kesinlikle bir gerçek, diye düşündü. Rory, saldırının arkasında adamın olduğundan şüphelendiğinden bunu düşünmemişti bile. Ama o bunu söylemedi: Bunun yerine ona şunu söyledi: "Saldırı hakkında bana bir sürü sorusu vardı, sonra da bana bu konuda anlatacak çok şeyi vardı ve sonra tabii ki yapılması gereken hazırlıklar vardı. Sinclair'e olan bu gezi için."

"Sinclair?" Simon sert bir şekilde sordu. "Oraya mı gidiyoruz?" "Elbette. Her zaman gittiğimiz yer orasıydı," diye belirtti.

"Evet ama oraya gideceğimizi düşünmüştüm," diye mırıldandı kaşlarını çatarak.

"Ben de öyle" diye itiraf etti. "Ama tekne yolculuğumuzun uzunluğunu yarıya indirecek ve krala uyarıyı atla seyahat ettiğimizden çok daha kısa sürede ulaştırabileceğiz."

Simon kısaca bakışlarını kaçırdı ve sonra dönüp sordu: "Peki ya Tom? Rory, onu

Fearghas ve Donnghail ile birlikte hanın parasını geri almak için Buchanan'a gönderdiğini söyledi. O olmadan mı gideceğiz?" diye sordu ve sonra ekledi: "Bu doğru değil. Bu gemiden bir an önce ayrılmalıyız. Tom'u geride bırakamayız." Dirseğinden tutup onu kargodan çıkan merdivenlere doğru çekmeye çalıştı ama Elysande kurtuldu ve ona kaşlarını çattı. Belki de Rory'nin aklına sorular sormasıydı ama davranışları onu çok şüphelendiriyordu. "Tom iyi olacak. Rory handa ona bir mesaj bıraktı. Fearghas ve Donnghail'le birlikte bizi Sinclair'e kadar takip edecek."

"Ama..."

"Sinclair'e doğru yelken açıyoruz Simon. 'Başından beri hedefimiz buydu. Sinclair'e git, annemin mesajlarını ona ilet ve bunları krala iletmesini sağla." Simon hayal kırıklığıyla, "Sizi tek başıma koruyamam leydim," dedi. "Sadece Tom ve ben kaldığımızda yeterince kötüydü, ama şimdi seninle de Buci arasında tek başıma duruyorum ve gerçekten bu gemiden inip Tom'u beklememiz gerektiğini düşünüyorum ki o da seni güvende tutmama yardım etsin."

"Simon," dedi kararlı bir sesle. Sen ve Tom'un yalnızca beni Rory ve adamlarına götürmeniz ve İskoçya'ya kadar bize eşlik etmeniz gerekiyordu. Beni güvende tutması ve Sinclair'e götürmesi gereken kişi o ve bunu yapıyor.

Ben bu gemiyi terk etmiyorum ve sen de bunu istememelisin," diye ekledi sertçe. "De Buci'nin adamları Ayr'da bir yerlerde beni öldürmeyi beklerken olmaz. Mary Margaret'te güvendeyiz ve Mary Margaret'te kalıyoruz." "Ama Tom..." Simon neredeyse çaresizce konuşmaya başladı ama Rory, Elysande'nin yanında görünüp ona şüpheyile baktığında ağzını kapattı.

"Yakında mı gidiyoruz?" Elysande dikkatini İngiliz askerinden uzaklaştırmak istedi.

Rory sessizce, "Biz zaten ayrıldık," dedi. "Atları buraya, ambarlara taşımayı bitirdiğimiz anda kaptan yelken açtı. Yoldayız."

"Ah," diye nefes aldı Elysande, onun içini rahatlatarak. Hareket ettiklerini bile fark etmemişti ama liman sakindi ve muhtemelen hızlı hareket etmiyorlardı.

Simon aniden, "Demek bu böyle," dedi, sesi soğuktu.

Elysande ona şaşkınlıkla baktı ve ardından bakışlarını Rory'nin otomatik olarak kolunu onun beline doladığı ve onu göğsüne çektiği yere doğru takip etti. Sevgili olarak sadece bir gece geçirdikten sonra, onun dokunuşuna ve kolay şefkatine o kadar alışmıştı ki farkına bile varmamıştı.

"Neyin yolu?" diye sordu Rory, sesinde Simon'ın tamamen görmezden geldiği bir uyarı vardı.

Simon sertçe, "Neden onu üç gün üç gece handa sizinle birlikte o yatak odasında kilitli tuttunuz?" dedi. Rory gözlerini kıstı ama "Söylemek istediğin bir şey varsa Simon, söyle" derken ses tonu yumuşaktı.

Simon ona kısaca baktı ama onun yerine Elysande'ye sordu: "Sen hâlâ bakire misin?"

Elysande bu küstah soru karşısında nefesini tuttu ama cevap veren Rory oldu: “Bu seni ilgilendirmez. Ve eğer seni bu gemiden atmamı istemiyorsan, karımla bu şekilde konuştuğun için sana teşekkür etmeyeceğim. "Eş?" Simon şokla havladı.

“Evet. Hatırlarsanız onu hancıya eşim Leydi Elysande Buchanan olarak tanıştırdım ve o da isme ve ünvana cevap verdi. İskoçya'da bu rızadır ve bizi evlendirir," diye homurdandı. “Şimdi bizi bırakın, eşimle konuşacağım.” Simon bu duyuru karşısında şok olduysa da Elysande de aynı durumdaydı. Rory onu Simon'dan uzaklaştırıp kargo ambarının arkasına doğru ittiğinde sersemlemiş bir halde kendi ayaklarının üzerine takıldı. Daha sonra duraksadı ve mahremiyetlerinin olduğundan emin olmak için geriye baktı, ardından endişeyle ona baktı ve "İyi misin aşkım?" diye sordu.

“Evet. Hayır. Bilmiyorum," diye bitirdi sonunda ve sonra sordu, "İskoç yasalarına göre gerçekten evli miyiz?" "Evet," diye güvence verdi ona. “Ya da o kadar iyi, ama eğer istemezsen seni bu konuda tutamayacağım. Gerçi

gerçek şu ki bunu yapmak isterim,” diye itiraf etti. "Bu dünyada seni Buchanan'a götürüp bir rahibin önünde, kız kardeşlerim, erkek kardeşlerim ve onların tüm arkadaşlarıyla birlikte senin önünde iyi ve düzgün bir şekilde evlenmekten daha iyi bir şey istemem. Tanrı ve hepsi.”

"Yapabilirdin?" diye sordu, dudaklarında merak dolu bir gülümseme vardı.

“Evet. Seni seviyorum kızım. Bana duygularını anlattığında bunu sana söylemeliydim ama aklımda başka şeyler vardı,” diye itiraf etti yüzünü buruşturarak. "Ama sana şimdi söylüyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki, geldiğin o Allah'ın belası ülkeye bile taşınıp Kynardersley'i yönetmene yardım edebilirim. Gerçi gerçekten hayır'ı tercih ederim" diye itiraf etti.

Rory hâlâ gözlerini kırpıştırırken ekledi, "Ve biliyorsunuz, ben sadece hiçbir şansı olmayan yedinci bir oğul değilim. Annem ve babam bana İskoçya'da güzel ve verimli topraklar bıraktılar ve ben de şifalarımınla bu toprakların üzerine güzel bir kale inşa etmeye yetecek kadar para kazandım. Ama dediğim gibi, seni yeterince seviyorum, istersen İngiltere'ye taşınacağım ve..." Aniden durup, vahşi gözlerle etrafına baktı ve sonra duvarın yanında bir kovanın durduğu köşeye koştu. Daha dizlerinin üzerine çökmeden önce midesinde ne varsa onu şişirmeye başladı.

"Peki, bu şimdiye kadar duyduğun en çekici teklif değil miydi?" Alick onun yanında dururken neşeye sordu. Elysande ona inanamayarak baktı.

"Eh, kusma dışında," diye ekledi ve sonra ona şöyle dedi: "Bunun seninle hiçbir ilgisi yok kızım. Ya da İngiltere'de yaşama fikriyle bile. Rory denizde hastalanıyor, hepsi bu.”

"O yapıyor?" Rory'ye endişeyle baktı.

"Evet. Onu fena halde hasta ediyor," dedi Alick omuz silkerek ve tamamen ilgisiz bir tavırla. "Thurso'ya kadar kusacak."

"Ah, Tanrı aşkına," Elysande inanamayarak nefes aldı ve sonra sordu, "Ot torbası nerede?" "Hâlâ bineğinde. Neden?" Alick şaşkınlıkla sordu.

"Çünkü buna ihtiyacım var," dedi kuru bir sesle ve peşinde Alick'le birlikte aceleyle atların yanına gitti. "Ne yapacaksın?" Alick, küçük deri çantayı ona ulaşamadan kaldırarak sordu.

Torbayı açarken, "Midesini rahatlatacak bir tentür yap," diye mırıldandı. "Bunu yapabilir misin?" Alick ilgiyle sordu.

"Eğer bunun için doğru yabani otlara sahipse," dedi ve sonra çantadaki çeşitli eşyaları eşeleyerek, bulduğu her şeyin adını mırıldanmaya başladı, "Rezene, zencefil kökü, papatya çiçeği."

"Rory'nin neden bu tentürü hiç duymadığını merak ediyorum?" Alick, yanından geçtiği yabani otları alıp bir sonrakini ararken onları tutarak mırıldandı.

Elysande eşyaları çıkarmaya devam ederken omuz silktili. "Annem ve ben bunu askerlerimizden birinin eşinden öğrendik. Bir kıyı köyünden geliyordu ve babası, suda çalışırken mide ağrısı çeken bir balıkçıydı. Bu bir balıkçı için oldukça rahatsız edici bir durumdu" diye belirtti. "Ama bunun işe yaradığını söyledi ve listelediği malzemeleri asla unutmadım. İşte," diye rahatlayarak bitirdi.

"İhtiyacım olan her şeye sahip."

Çantayı kapatırken kaşlarını çatarak etrafına baktı. "Bu gemide suyu kaynatacak bir yer var mı?" "Elbette," dedi Alick eğlenerek. "Yolculuklarda adamları beslemek zorundalar. Beni takip et." "Şimdi nasıl hissediyorsun?"

Rory gözlerini açtı ve üzerinde uçan meleğe baktı. Elysande. Bir tentür hazırlamış ve onu içmesi için zorlamıştı; o da ilk başta midesine reddedecek başka bir şey vermekten korktuğu için bunu yapmayı reddetmişti. Onu aşağı inmeye ikna ettikten sonra ahşap güverteye yerleşti ve başını kucağına koydu. Son yarım saattir bu şekilde kalmışlardı, tenteyi devam ettirip sürdüremeyeceğini görmek için parmaklarını sakınleştirici bir şekilde alnının üzerinde gezdirdiler. İlk başta dokun-git şeklindeydi ama Rory onu geri fırlatmamıştı ve artık midesi gerçekten sakınleşiyordu, mide bulantısı neredeyse tamamen kaybolmuştu.

"Daha iyi" diye itiraf etti. "Teşekkür ederim."

"Hoş geldin" dedi, dudaklarında rahatlamış bir gülümseme vardı. "Şimdi neden biraz dinlenmiyorsun? Dün gece çok az uyudun ve sadece biraz kestirmenin faydası oldu."

"Evet." Simon'ı aramak için başını kucağına çevirdi ve onun, Elysande ile birlikte oturduğu yer ile atların yaklaşık ortasında diğer adamlarla birlikte oturduğunu gördü. Conn, İnan ve Alick İngiliz askeriyle kağıt oynuyorlardı.

Rory kısa bir süre Simon'ı izledi ama sonra adamların ona göz kulak olacağına karar vererek doğruldu ve çantalarının yanında duran kıvrılmış kürkü almak için yana doğru eğildi. Ayakta, onu yere yaydı ve sonra Elysande'ye kalkmasına

yardım etmesi için elini uzattı.

"Biz ne yapıyoruz?" onu kürkün üzerine iterken sordu.

"Şekerleme yapıyoruz" diye duyurdu. "Dün gecedен daha fazla uyuyamadın ve ikimiz de dinlenmenin faydası olur."

Yorum yapmadı ama yüzündeki pembe kızarıklığı fark etti ve uykusuzluklarının sebebini hatırladığını anladı. Bu ona onların da zevkle geçirdikleri aşk saatlerini hatırlattı ve ekosesinin altındaki siki kıpırdadığında Rory kendi kamaralarının olmasını dilemeye başladı. Ancak bu çarktaki tek kabin kaptanın kabiniydi ve o bundan vazgeçmeye niyetli değildi. Rory bu gezi için pazarlık yaparken bunu umursamamıştı. Aslında hepsinin kargo

ambarında bir arada kalmasının muhtemelen daha iyi olacağını düşünmüştü.

Ama şimdi adamı kamarasından

vazgeçmeye ikna etmek için ne kadar para gerektiğini merak ediyordu. "Sen de uzanmayacak mısın?"

Elysande'nin bu sorusu onu düşüncelerinden uzaklaştırıp, kürklerin üzerine yan yattığını ve başını yastık niyetine koluna dayadığını fark etmesine neden oldu.

Bir kabin olasılığını sonraya bırakan Rory, onun arkasında yan yatıp uzandı, sonra kolunu ona doladı ve onu sahiplenici bir tavırla göğsüne doğru çekti.

Küçük bir iç çekip oturmadan önce poposunu kasıklarına doğru hareket ettirdiğinde, Rory kendini gülümserken ve kulağına bir öpücük kondururken buldu.

Onu güvenli bir şekilde gemiye bindirdi. Birkaç gün içinde Sinclair'e ulaşacaklardı ve muhtemelen İngiliz kralı komplo kuran lordlarıyla ilgileninceye kadar orada kalacaklardı. O zamana kadar burası onun için en güvenli yerdi ve onu ondan uzaklaştıracak hiçbir baskı yoktu. Geleceklerini planlamak için zaman harcayabilirler. Ya Kynardersley'i eski durumuna döndürmek için ne yapmaları gerektiğini bulmaya çalışacaklardı ya da inşa etmeyi planladığı kaleyi tasarlayacaklardı. İkincisini umuyordu. Rory, Elysande'ye sahip olmak için mecbur kalsaydı İngiltere'de yaşardı. . . ülkeyi sevmemesine rağmen. Ama bunun onun için iyi olacağını düşünmüyordu. Kynardersley bir daha asla büyüdüğü mutlu çocukluk evi olamayacaktı. Anne ve babasının orada ölmesini izledikten sonra olmaz, diye düşündü. Büyük salona her girdiğinde bunu yeniden görüyordu. Onun için bunu istemiyordu. Gölgeler ancak şimdi gözlerinden çıkmaya başlıyordu; onun o gölgeleri günde birkaç kez geri getirecek bir yerde yaşamasını istemiyordu.

"Seni seviyorum, Rory."

Sözcükler o kadar yumuşaktı ki zar zor duyabiliyordu ama son derece güçlüydüler ve ona bir sıcaklık dalgası göndererek kolunun kadının etrafına sarılmasına neden oldu.

"Ben de seni seviyorum kızım," diye homurdandı ve gözlerini kapatıp uykuya

dalmandan önce kulağına bir öpücük kondurdu.

Elysande, geminin baş tarafındaki merdivenlere doğru ilerlerken kendi kendine son derece mutsuz bir şekilde mırıldanıyordu. Bu onun ilk tekne yolculuğuydu ve sonuncusu olacağına kararlıydı.

Dişlide mahremiyet yoktu.

Bu şok ediciydi ama daha da şok edici olanı, bir kişiden bu tür meselelerle ilgilenmek için ne yapmasının beklendiği idi. Aman Tanrım, atla seyahat etmek, konfor eksikliği nedeniyle yeterince kötüydü. Ama Mary Margaret'in durumu daha da kötüydü. Gemide herkes ön güverteye çıkıp, geminin cıvadrasının altındaki, kafalar dedikleri bölgeye indiler. Orada ya birkaç santim aralıklı olan çıtaların arasından işediler ya da diğer işleri için geminin yan tarafındaki bir tahtaya oturdular. Tabii ki, erkekler bunu böyle yaptı. Her ikisi için de tahtaya oturmak zorundaydı, çıplak poposu çok aşağıda suyun üzerinde asılıydı.

Elysande bunu sinir bozucu buluyordu, özellikle de su dalgalı ve rüzgar yüksek olduğunda ve dar tahtadan devrilme veya uçma ve çok aşağılardaki denize düşme riski arttığında. Ama orada otururken aynı zamanda tuhaf düşüncelere de kapıldı. Köpekbalıklarının çıplak poposunu ısırarak kadar yükseğe sıçrayıp sıçrayamayacağından endişeleniyordu. Hayır, artık onun için yelken açmak yok. En azından karada, her ihtiyaç duyduğunuzda hayatınızı riske atmazdınız.

"Hanımefendi."

Elysande aniden durdu, temkinli bakışları Simon'ın kafalara doğru adım atıp çıkışını kapatmasına doğru yükseldi. Yelken açalı iki gün olmuştu ve Rory ile diğerlerinin müdahalesi sayesinde adamla konuşmak zorunda kaldığından bu yana neredeyse bir o kadar zaman geçmişti. Ama ertesi gün Thurso'ya ulaşmaları gerekiyordu ve eğer Simon bıçaklamanın arkasındaysa ve hatta onu atın ve arabanın önüne itiyorsa, o zaman işi Sinclair'e ulaşmadan bitirmek isteyeceğinin çok farkındaydı. Zamanı tükeniyordu.

Simon hoş bir tavırla, "Seninle biraz konuşmak istedim ama seni yalnız yakalamak zor oldu," dedi. "Buchanan genellikle yanınızdan ayrılmaz."

"Hayır. Çok korumacı ama uyuyordu ve ben onu rahatsız etmek istemedim," diye mırıldandı Elysande. Rory'yi rahatsız etmek istememişti çünkü çıplak kıcı rüzgarda asılıyken ve Rory onu korurken orada oturmayı aşağılayıcı buluyordu. Mary Margaret'le yaptığı bu yolculuktan önceki gece onu çıplak görmüş ve neredeyse vücudunun her yerine dokunmuş olabilirdi ama bu, onun bu tür kişisel işlevleri yerine getirmesini izlemekle aynı şey değildi. Bu yüzden çaresiz bir tuvalet ihtiyacıyla uyandığında, Elysande onu diğer adamlarla birlikte uyurken bırakmış ve kafalara doğru tek başına gitmek için kargodan dışarı çıkmıştı. Simon'un uyanıp onu takip edebileceği hiç aklına gelmemişti. Ama o zaman bu onun beklediği bir şey değildi. Kafalara gittiğinde Rory dışında kimse onu takip etmedi. Denizciler bile uzak durdu ve onun mahremiyetine izin verdi.

Simon hâlâ yavaş yavaş yaklaşıyordu ve Elysande'nin oturmak ya da tahtaya geri

adım atmak istemediği sürece gidecek hiçbir yeri yoktu, bu yüzden sessizce durmak için elini kaldırdı. Bunu yapması onu çok şaşırttı. Sonra bir dakika kadar orada durup birbirlerine baktılar. Elysande onun sert ve sefil ifadesini fark etti ve elinin kılıcının üzerinde olduğunu, sanki bir iç savaş yürütüyormuşçasına sıkıldığını ve gevşettiğini fark etti ve Rory'nin her konuda haklı olduğunu biliyordu. Simon de Buci için çalışıyordu.

Bu gerçekleşme iç karartıcıydı. Aynı zamanda onu çok incitti. Annesini ve babasını de Buci'nin zulmü ve

kalleşliği yüzünden kaybetmişti; Tom ve Simon dışında Kynardersley'deki tüm askerlerden bahsetmiyorum

bile. Onu böyle bir adama nasıl ihanet edebildiğini anlayamıyordu. Ona nezaket ve şefkatten başka hiçbir şey göstermeyen anne babasına bu kadar az mı değer veriyordu? Peki ya onun yoldaşı olan askerler?

Çenesini kaldırıp boş bir sesle konuştu. "Rory haklıydı. Beni bıçaklayan sensin." Simon yüzünde dehşet ifadesiyle gerildi ve bir dakika boyunca yanıldığını umdu, ta ki o "Biliyor mu?" diyene kadar.

Elysande'nin omuzları sarkmaya çalıştı ama onları tekrar yukarı kaldırmaya zorladı ve başını dik tutarak ses tonunu soğuk ve boş tuttu: "Evet. Ve beni atın ve arabanın önüne ittiğin hakkında. Hepsi biliyor."

Yüzünde paniğin ve umutsuzluğun parıldadığını gördü ve sordu: "Neden Simon? Sana güvenmiştim. Babam sana karşı iyiydi. Ailelerimiz yıllardır arkadaştı.

Ailenin bir üyesi gibiydin. Neden kralınıza karşı de Buci için çalışsınız ki?"

"Başka seçeneğim yok." Simon elini kafa derisinde gezdirirken gözleri sanki kaçmak istermiş gibi bir o yana bir bu yana geziniyordu.

"Her zaman bir seçeneğin vardır," dedi kesin bir dille.

Simon o anda sustu ve bir anlığına gözlerini kapattı. Onları tekrar açtığında sakın ve üzgündüler. "Bu sefer değil" dedi ve kılıcını kemerinden çekerek ilerlemeye başladı.

"En azından önce bana nedenini söyle," diye talep etti Elysande ve tekrar durması onu rahatlatacak şekilde. "Nedenini biliyorsun." dedi sertçe.

İfadesi bu ifade karşısında hissettiği kadar şaşkın olmalı çünkü kaşlarını çatı ve "Babam mı?" dedi. Elysande başını hafifçe salladı. "Baban ne?"

"Wykeman'ın de Buci'ye gönderdiği mesajda onun adı var. O komploculardan biri," dedi Simon sanki bunun çok açık olması gerekiyormuş gibi ve sonra tiksintiyle başını salladı. "Aptal piç. Bu kadar aptalca bir şey yapacağı hiç aklıma gelmezdi ve bu yüzden asılmasına izin verirdim ama bu sadece o değildi. Bütün ailem utanırdı, tapularımız ve topraklarımız elimizden alınırdı. Kız kardeşlerimin nişanlıları muhtemelen evlilik sözleşmelerini yerine getirmeyi reddederdi.

Annem harap bir halde ölecek ve..." Sefil bir şekilde başını salladı. "Yıllardır benim için aile gibiydiniz leydim. Ama onlar benim ailem ve her ne kadar

yapmaktan nefret etsem de bunun yapılması gerekiyor.”

Tekrar ilerlemeye başladığında Elysande olduğu yerde durdu ve sert bir şekilde şöyle dedi: "Babanın adı Wykeman'daki tomarda yok Simon. Bunu sana kim söylediye yalan söylemiş."

Tekrar durup belirsizlikle kaşlarını çattı. "Ama Capshaw dedi ki. "

"Capshaw kim?" Elysande tereddüt ettiğinde sessizce sordu. "Onu nasıl tanıyorsun?"

Simon çıtalara baktı, ifadesi sıkıntılıydı. "Onu tanımıyorum." dedi mutsuz bir şekilde. "Onunla ilk kez Ayr'a vardığımız gece tanıştım. Çantalarını almak için dışarı çıktığımda ahırda bekliyordu. Adının Capshaw olduğunu, Wykeman'ın adamı olduğunu söyledi ve babamın asıldığını ve ailemin mahvolduğunu görünce seni savunacağıma şaşırdığını söyledi. Babamın isminin parşömenler arasında komplocu olarak yer aldığını söyledi ve ben onun sallanıp unvanımı ve mirasımı kaybetmesini istemediğim sürece, o mektuplarla Sinclair'e ya da krala asla ulaşamayacağınızdan emin olsam iyi olur. Ağzı gerildi. "O zamandan beri ona rapor veriyorum." "Anlıyorum," diye mırıldandı Elysande. "Eh, Bay Capshaw yalan söyledi," diye güvence verdi kadın ona ve Bay Capshaw ona inanıp inanmayacağından emin olamayınca sordu, "Gerçekten babanızın adı Wykeman'ın mesajında olsaydı annemin beni de sizinle birlikte göndereceğini mi düşünüyorsunuz? Sana yemin ederim ki o mektupların hiçbir yerinde bu yok. Bir an için kılıcını bırakıp kendisinden af dileyeceğini sandı ama sonra kaşlarını çattı. "Ya da belki de kendini kurtarmak için yalan söylüyorsun."

Elysande öfkeyle bunun sadece aşağılayıcı olduğunu düşündü ve mesaj aramak için eteklerini okşamaya başladığında ona dik dik baktı. "Yalan söylemiyorum ve bunu kanıtlayacak mesajları size gösterebilirim. Ben. "

Duraklayarak sinirle kaşlarını çattı ve iki elini de kullanarak eteklerinin içine dikilmiş bir cebinde olması gereken mesajları bulmaya başladı, sonra Sinclair'e giden parşömeni en son ne zaman gördüğünü fark ederek sustu. onu bıçaklandığı elbisenin içine koymuştu. Onu giydiğinde asla bu elbiseye aktarmamıştı.

Saldırıdan beri eskisini görmemişti bile. Yüce Tanrım, krala gönderilen mesajları ve uyarıyı kaybetmişti!

"Tom'da var."

Elysande bu sözler üzerine başını kaldırdı ve Rory'nin kılıcını çekmiş halde kafalara doğru adım attığını gördü. Görünüşü Simon'un Elysande'ye doğru son birkaç adımı atmasına ve onun kolunun üst kısmını tutmasına neden oldu.

"Ya da belki kral şimdi öyle yapıyordur," diye ekledi Rory, Simon'a "İyi misin, aşkım?" diye sorarken bakışlarını kıstı.

"Evet," diye yanıtladı Elysande ve Simon'ı görmezden gelerek sordu, "Tom'un elinde ne var?"

"Parşömenler," diye açıkladı, elindeki kılıca rağmen gülünç derecede rahat görünüyordu. "Annenin Sinclair'e mesajı, içindeki diğer mesajlarla birlikte.

Bıçaklamadan sonra onu elbisenden aldım ve Tom'a verdim, sonra onu, Fearghas ve Donnghail'i güneye Bristol'a giden başka bir dişli olan Marie Levieux'ye bindirdim. Sanırım

şimdiye kadar karaya çıkmışlar ve saraya doğru yola çıkmışlardır ya da yolculuklarında rüzgâr da

yanlarındaysa, çoktan saraya ulaşmış olabilirler ve kral şu anda bile annenizin uyarısını almış olabilir." Elysande ağzı açık ona baktı ve sonra ağzını kapatarak sordu, "Neden bana söylemedin? Onu bulamayınca kalbimin duracağını düşündüm. Onu kaybetmiş olmaktan korktum."

"Kimsenin kulak misafiri olması riskini göze alamazdım, tatlım. Kimin de Buci için çalışıp çalışmadığını, kimin kapılarda bir kuruş karşılığında onu dinleyebileceğini bilmiyordum. Eğer çocukların Wykeman'ın mektubuyla birlikte mahkemeye gidecekleri gerçeğini duymuş olsaydı, her şeyi bırakıp tüm Güney İngiltere'ye bir ağ atarak adamları yakalayıp mesajı durdurmaya çalışırdı. Tom'un ya da benim adamlarımızın öldürüldüğünü görmek istememek bir yana, kralın uyarısını almasının sizin için önemli olduğunu düşündüm." Hafifçe gülümsedi. "Ama sana bugün ya da yarın söylemeyi planladım. De Buci'nin onları benden önce durdurması için çok geç olana kadar beklemek istedim." Bakışları Simon'a kaydı ve ekledi: "De Buci için çalışan başka bir aşağılık hainin kulak misafiri olması ihtimaline karşı."

Elysande, Simon'un gözlerinin etrafındaki hafif ürkme hareketini gördü, elinin onun kolunu sıktığını hissetti ve Rory'nin bir darbe indirdiğini anladı. Simon gençti ve bir şövalyenin sahip olduğu söylenen tüm büyük şeref ve şövalyelik kavramlarıyla yeni şövalye olmuştu ve onlara ihanet etmişti. Ailesi için olsa bile yaptıklarıyla barışamayacağını biliyordu.

"Simon," dedi nazikçe. "Şimdi kılıcını yere koymalısın."

Başı çok yavaş bir şekilde ona doğru döndü ve gözlerini kısa bir süreliğine kapattı ve ardından sormak için açtı: "Babamın komploda bir komplocu olarak geçmediğine bana söz verir misin?"

"Sana söz veriyorum" dedi ciddiyetle.

Simon yorgun bir şekilde başını salladı ve onun yanından geminin etrafına yayılan buzlu suya baktı ve sonra bakışlarını uzakta görebildikleri dik kayalıklara kaldırdı. İskoçya'nın kıyıları ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Thurso'dan yalnızca bir gün uzakta olsalar bile, kuzeyde bir yerde olduklarını tahmin etti.

"Simon, hayır" dedi, sesi alçak ve telaşlıydı. "Asla başaramazsın. Donarak öleceksin ya da boğulacaksın." "Peki asmak daha mı iyi?" Rory'nin duyamayacağı şekilde sesini alçak tutarak yavaşça sordu. "Sizi öldürmeye çalıştığım için özür dilerim leydim. Her seferinde bunu denemek bile benim için korkunç bir mücadele idi. Belki de bu yüzden başarısız oldum," diye ekledi

alaycı bir tavırla ama sonra omuz silkti ve şöyle dedi: “Fakat kendimden vazgeçmem ve bunun için beni asmalarına izin vermem gerektiğini bilsem de, yaşamak için büyük bir arzu duyduğumu görüyorum. . . Capshaw'la konuşacak kadar uzun olsa.”

"Simon," diye başladı ama artık çok geçti. Kolunu bırakarak kılıcını düşürdü, yanından geçti ve geminin yan tarafında gözden kayboldu.

17. Bölüm

Elysande korkuluklara doğru koştu ve aşağıdaki suya endişeyle bakmak için öne doğru eğildi. Uzun zaman alacakmış gibi görünüyordu ama sonunda Simon'un kara kafasının yüzeye çıktığını gördü ve sonra da uzaktaki kayalıklara doğru yüzmeye başladı.

"Başaracağını mı sanıyorsun?" Rory'nin sıcaklığını sırtında ve ellerini belinde hissettiğinde sordu.

Rory ciddiyetle, "Bilmiyorum," dedi. "Ama eğer giderse, umarım Fransa'ya ya da Kıta'da başka bir yere gider." "Neden?" diye sordu Elysande şaşkınlıkla ona bakarak.

Rory ciddiyetle, "Çünkü tekrar karşılaşırsak onu öldürmek zorunda kalırım," diye itiraf etti. "Ve sanırım bundan hoşlanmayacaksın."

"Hayır, yapmazdım," diye kabul etti, geri dönerek adamın soğuk suda mücadelesini izledi. "Sadece ailesini kurtarmaya çalışıyordu."

Rory sertçe, "Seni öldürerek," dedi.

“Ailen için öldürmez miydin?” Elysande sessizce sordu ve soru karşısında kaşlarını çattığında şöyle dedi: "Kendimi kurtarmak için de Buci'yi göz açıp kapayıncaya kadar öldürürdüm."

Rory derin bir iç çekerek nefesini verdi ve kolunu ona dolayarak onu yanına çekti. “Sen sert bir kızsın. Senin bu yönünü beğendiğimi söylemiş miydin?”

"Hayır," dedi ona doğru eğilerek.

"Eh, öyle," diye temin etti onu ve onu bırakmadan önce alnına bir öpücük kondurdu. "Şimdi git buradan."

"Ne?" Elysande şaşkınlıkla ona döndü ama tenindeki yeşil rengi ve üst dudağının üzerindeki teri fark ettiğinde sustu. "Miden yine çalkalanıyor," diye fark etti ve sonra mırıldandı, "Elbette öyle. Dün sana verdiğim tentür etkisini kaybetmiş olacak."

"Evet," diye inledi ve korkuluğun üzerinden eğilmek için hareket etti. “Şimdi git buradan. Bu tatsızlığı görmenize gerek yok.”

"Ah, evet, ama beni tahtanın üstünde izlemek çok daha keyifli," dedi kuru bir sesle, onun yanına giderek ve onun önüne geçmek için saçını yüzünden çekti.

Sözleri, Rory'nin karnını tutarken inlemeyle sonuçlanan yarı kıkırdamasına neden oldu. "Sevgili Tanrım, teknelerden nefret ediyorum."

"Ama yine de Sinclair'e tekneyle gitmek senin fikrindi," dedi usulca, onun koluna bir öpücük kondurarak.

"Evet. Sizi güvende tutmanın aklıma gelen en iyi yolu buydu," diye itiraf etti Rory. "Seni güvende tutmak için cehenneme giderim kızım."

Elysande kalbinin şiştiğini hissetti ve hızla yanağına bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum. Doğrudan geri döneceğim."

Rory saçını serbest bırakıp hızla kafalardan dışarı çıkarken sadece inledi. "Oh iyi. Endişelenmeye başlıyordum kızım."

Elysande'nin adımları yavaşladı ve yaklaşan kaptana gülümsedi. "Ne için endişeleniyorsunuz efendim?" "Şey, o İngiliz'in sizi kafalara kadar takip ettiğini gördüm," diye açıkladı. "Bana pek iyi bir niyeti yokmuş gibi göründü, bu yüzden kocanızı uyarsam iyi olur diye düşündüm. Kendini oraya sakladı ama üçünüz orada o kadar uzun süre kaldınız ki Buchanan'ın piçi denize atacağından endişelendim."

"Ah, hayır," diye hızlıca onu temin etti Elysande ve sonra açıkladı, "Simon denize atladı." "Ne?" alarmla ciyakladı.

"Evet. Rory gelene kadar beni öldürmeyi planlıyordu, sonra yakalandığını anlayınca kılıcını düşürdü ve atladı" diye açıkladı. "Ve kocamı uyandırıp uyardığınızı için teşekkür ederim Kaptan. Şimdi umarım beni affedersin ama gitmem gerekiyor. Rory'nin geminin hareketinden dolayı midesi bulanıyor. Ona tentürünü getirmem gerekiyor."

Adama parlak bir gülümsemeyle kargo ambarına koştu ve aşağı indi. Aşağıya indiğinde adamlar atlarla ilgileniyorlardı: onları besliyor, arkalarını temizliyor ve sakınleştirmek için fırçalıyorlardı. Elysande yanından geçerken gülümsedi ve el salladı ama konuşmak için durmadı.

"Simon kayıp," diye duyurdu Alick, Rory'nin midesi için hızla biraz daha tentür hazırlarken yaklaşarak. "Rory de öyle."

Elysande çalışırken ona, "Rory baş güvertede kusuyor," dedi. Ama ona Simon'dan bahsetmedi. Şu an onun hakkında konuşmak istemiyordu. Adama karşı hisleri çelişkiliydi. Kendisini öldürmeye çalıştığını biliyordu ama ailesi için duyduğu korkudan dolayıydı ve onun için üzüldüğünü fark etti.

"Ona daha fazla tentür mü hazırlayacaksın?" Alick sordu ve hazırladığı karışımı karıştırırken başını salladı. "Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?" Elysande başını sallamaya başladı ve sonra fikrini değiştirdi. "Belki kürkü tekrar serebilirsin. Görünüşe göre Rory uyandığında onu sarmış ve muhtemelen tentür etkisini gösterene kadar uzanmak isteyecek."

Alick başını sallayıp istediğini yapmak üzere harekete geçtiğinde Elysande ona

teşekkür etti ve tentürle birlikte kargo kapılarına doğru yöneldi.

Rory korkulukların üzerinde asılı duruyordu, ona döndüğünde bitkin ve solgun görünüyordu. Ama teklif ettiğinde doğruldu ve tentürü aldı. Ancak bir an duraksadı, içmeden önce birkaç kez yutkundu ve sonra sanki herhangi bir hareketin suyun geri gelmesine yol açabileceğinden korkuyormuşçasına tamamen hareketsiz durdu. Elysande kadehi ondan aldı ve karışımın etkisini göstermesini beklerken öylece sırtını ovuşturdu. Adam okşanan bir kedi gibi onu okşamaya ve esnemeye başladığında dudaklarında bir gülümseme belirdi.

Birkaç dakika sonra kafaları bıraktılar; bu da görünüşe göre beklemekte olan bir denizciyi rahatlatmıştı. Kargo bölümüne döndüler ve birlikte Alick'in serdiği kürkün üzerine oturdular, sonra Elysande ona başını kucağına yaslaması için baskı yaptı.

Rory parmaklarını hemen onun uzun saçlarının arasından geçirmeye başladığında ve ardından yavaşça alına sürttüğünde hafifçe gülümsedi. Dokunuşu neredeyse yaptığı tentür kadar rahatlatıcıydı ve sonunda gözlerini açıp onun yüzüne baktı. Rory daha sonra uzun bir süre ona baktı, gözlerinin şeklini ve dudaklarının dolgunluğunu inceledi. Artık morluklar gittiğine göre onun güzel görünümlü bir kadın olduğunu görebiliyordu. Ama morluklar yüzünden görünüşü bozulsaydı bile ondan etkilenmişti. Onu kendine çeken bir gücü ve sakinliği, onu etkileyen çelik gibi bir kararlılığı vardı ve o sadece kendisinin de onu etkileyebilmesini diliyordu.

Elysande aniden, "Bu tuhaf bir bakış lordum," dedi. "Ne hakkında düşünüyorsun?"

Rory kısa bir süre önce aynı soruyu ona sorduğunu hatırladı ve o zamanki gibi cevap verdi, "Sen" dedi ve birbirlerine gülümsediler.

"Beni işe yaramaz hale getirdiğini biliyorsun," dedi aniden. Elysande'nin kaşları kalktı. "Sahibim?"

"Evet," diye iç geçirerek onu temin etti ve sonra gözlerini kapatıp itiraf etti, "Seni atından indirdiğim o ilk gün yüzündeki morlukları gördüğüm andan itibaren, yardım etmekten başka bir şey istemedim. bir şekilde acını dindirmek için iyileştirme becerilerimi kullanmamı sağlayacaksın."

"Bana acıdın" dedi üzgün bir şekilde.

"Hayır," dedi hemen, gözleri hızla açıldı. "Kızım, hiç acıma yoktu. Çok muhteşemsiniz. O ana kadar yaralandığınızdan haberim yoktu ama morlukları görünce ne kadar acı içinde olduğunuzu anladım ama yine de hiçbir şikayette bulunmadınız, hatta canınızın yandığını bile belli etmediniz ve ben söylememe rağmen bize ayak uydurdunuz. Yolculukta yorucu bir tempo belirledim.

Hatırladığı hayretle başını salladı. "Sonra seni geri gördüğümde. Tanrım," diye mırıldandı bu anıyı hatırlayarak. Devam edecek gücü nereden bulduğunu

bilmiyordum ama başardın. Etkilendim," diye itiraf etti. "Ben de seni etkilemek

istedim. Söзде becerilerimi

göstermek ve tüm acılarını iyileştirmek istedim. Ama sonunda sana hiç yardım edemedim.”

Elysande hemen, "Tabii ki bana yardım ettin kocam," diye karşı çıktı ve koca sözcüğü onu gülümsettiğinde yüzü kızardı.

"Sana nasıl yardım ettim?" diye sordu.

"Sırtıma merhem sürdün," diye hatırlattı ona ama o da karşılık olarak homurdandı.

"Kızım, bu senin kendi yaptığın bir merhemdi ve ben bunu yapmadan önce de biracı sana birkaç kez sürmüştü," diye belirtti kuru bir sesle. "Çok fazla beceri gerektirmedi. Sadece eller.”

Elysande kaşlarını çatı ama şöyle dedi: "Eh, büktüğümde bileğimi de sarmıştın."

"Bunu Alick ya da adamlardan herhangi biri yapmış olabilir," diye alay etti.

"Göğüs yaramı da diktin, kafamdaki yarayı da sardın.”

"Evet, bir şey yapmak konusunda o kadar çaresizdim ki, göğsüne muhtemelen ihtiyacın bile olmayan iki dikiş attım," diye itiraf etti tiksintiyle. "Başınızdaki yara nedeniyle tek yaptığım onu yıkayıp sarmaktı ve yine bandaja pek gerek yoktu. Bunu herkes yapabilirdi. Bir şifacıya ihtiyacın yoktu.”

Elysande, "Saldırıdan sonra başım fena halde zonklayarak uyandığımda acımı hafifletmek için bana o tentürleri verdin," diye belirtti.

"Bir uyku tentürüydü." Acıya rağmen seni uyuttum kızım. Bunu kolaylaştıramadım, dedi üzgün bir şekilde. "Siz, varlığından bile haberdar olmadığım bir tentür yapmışken, teknenin hareketinden kaynaklanan rahatsızlığımı hafifletti."

Kısa bir süre kaşlarını çatı ve sonra şöyle dedi: "Monmouth'tan beri beni güvende tutun, Carlisle'den sağ salım çıkıp Ayr'a gitmemi sağladın."

"Kızım, seni güvende tutmadım. Mildrede Carlisle'da hepimizi kurtardı ve sen beni gözlerim bağlı olarak şehirden çıkardın," diye belirtti Rory kuru bir sesle.

"Ayrıca sizi Ayr'da da güvende tutmadım. Paralarınızı akıllıca güzel göğüslerinizin arasına sıkıştırarak ve bıçak sizi çizmeyecek kadar bıçaklandığında düşerek kendinizi kurtardınız.”

Elysande gülümsememek için dudağını ısırđı. Onun göğüslerinin güzel olduğunu söylemişti. Gülümsemeyi zorlayarak şöyle dedi: "Beni Sinclair'e götürüyorsun ve sen Tom, Fearghas ve Donnghail'i kralın uyarısıyla mahkemeye gönderdin. Sen bir kahramansın kocam.”

"Umalım," dedi yorgun bir şekilde. "Başarılı olup olmadıklarını veya de Buci'nin adamları tarafından durdurulup katledildiklerini bir süre bilemeyeceğiz."

Elysande bu öneri karşısında sertleşti. "Umarım değildir. Üç adamdan da oldukça hoşlanıyorum." Rory homurdandı, gözleri kapanıyordu. Ama adını yavaşça söylediğinde tekrar açıldılar.

Daha sonra bakışlarıyla buluştu ve şöyle dedi: "İyileştirme konusunda biraz

becerim olduğu doğru. Ama bu yalnızca başkalarını iyileştirmek için yardıma ihtiyacın olduğunda sana yardım edebileceğim anlamına geliyor. Ve," diye ekledi adam sözünü kesecekken kararlı bir tavırla, "ilk görüşmemizden bu yana beni defalarca etkiledin. O güne kadar açıklıkta adını bile duymadığınız bir kıza yardım etmek için zamanınızı, kendi paranızı ve ilginizi bedavaya verdiniz. Ayrıca kendimi güvende hissetmemi sağladın ve bana umut verdin." Bakışlarıyla ciddi bir şekilde karşılaştı. "Bunlar bir kitaptan öğrenilebilecek şeyler değil. Bunlar . . ." Doğru kelimeyi arayarak kısa bir süre durakladı ve sonra basitçe şöyle dedi: "Onlar sensin. Sen iyi bir adamsın, Rory, bir İngiliz içkici kadının ilk başta sana kötü davranmasına rağmen ona nezaket gösteren ve sırf haklı olduğu için düşmanın olan bir kralı kurtaran bir adamsın." Güldü. "Sen sevmeye değer bir adamsın." Başını eğerek ekledi: "İnsanların bir şifacıya ihtiyacı olabilir ama onları sevmiyorlar. Adamı seviyorlar."

Rory bir dakika boyunca ona boş boş baktı, sözleri kafasının içinde dönüp durdu ve sonra onu aşağı çekerek kürkün üzerine yatması için hareket etti. Onu çok sevdiği sabah pozisyonunda kollarına aldıktan sonra başının üstünü öptü ve "Çok şükür annen seni bana gönderdi. O sana hazinem dedi ve haklıydı. Fer, sen benim için busun.

Sonsöz

Rory alçak sesle, "Hepinizin hazır olmasını istiyorum," diye homurdandı. "Kral evliliğimizi feshetmeye ve Elysande'yi götürmeye kalkarsa hızlı hareket etmemiz gerekecek. Ben hayır..."

"Siz erkekler ne hakkında fısıldıyorsunuz?"

Rory ağzını kapattı ve karısının bıkkın sesine baktı ve sonra aceleyle kolunu tuttu ve karısı, kralın muhafızlarının onun durumunu anlayınca onu yakalamak için koştuğu sandalyeden kendini itti.

"Biz çağrılana kadar oturmalısınız küçük hanım," diye azarladı kaşlarını çatarak, onu tekrar sandalyeye oturtmaya çalıştı. "Gerçekten senin de bacaklarını kaldırmalısın. Son zamanlarda şişiyorlar." Ona kaşlarını çatarak ekledi, "Bu durumda İngiliz sarayına gitmeyi kabul ettiğine inanamıyorum."

Elysande yatıştırıcı bir tavırla, "Daha beş aydan biraz fazla zaman var kocacığım," dedi. "Sorun değil." Alick sırtarak "Beş ay oldu ama dokuz gibi görünüyor" dedi. "Ailede daha fazla ikizimiz olacağını düşünüyorum."

Rory, "Evet," diye nefes aldı ve içinden gelen düşüncenin katıksız dehşetini yuttu. Tanrım cennette! Kalelerinin

inşasına yeni başlamışlardı; tamamlanması beş ila yedi yıl alacaktı. Elbette kale kalesi tamamlandıktan sonra

taşınabilirlerdi ama bu en az iki yıl sürerdi ve sonrasında da duvarların ve inşa edilmekte olan diğer binaların sürekli kaosu ve gürültüsüyle yaşarlardı.

Mutfaklar, garnizon, şapel, kuleler. . .

Bu arada Aulay ve Jetta'nın av köşkünde kalıyorlardı. Bunu Aulay'la ayarladığında iyi bir fikir gibi görünmüştü. Artık Buchanan kalesinde ayak altında olmayacaklardı ve kulübe onun mülküne ve denetlediği kale inşaatına daha yakındı. Ama sonuçta bunun o kadar da iyi bir fikir olmadığını düşünmeye başlamıştı. Locanın kendisi değildi. Rory, ailenin av köşkünü seviyordu. Onun için güzel anılarla doluydu. Arkadaşları ve ailesiyle av partileri ve kadınların geri kalan bekar Buchanan erkekleriyle evlenme planları yapmak için yalnız zaman istedikleri sırada erkek ve kayınbiraderleriyle kısa süreli kalışlar.

Evet, Rory av köşkünü seviyordu. . . bir kaçamak için. Ancak orada yaşamaktan pek keyif almıyordu. Büyüyen ailesi için çok küçüktü ve sadece Elysande'yi ve gelecek bairn'leri kastetmiyordu. Bu iyi olurdu. Ama Elysande'nin adamı Tom da oradaydı; Aulay'ın ona düğün hediyesi olarak -tabii ki isteyip istemediklerini sorduktan sonra- bıraktığı Conn, İnan, Fearghas ve Donnghail de oradaydı.

Rory, erkek kardeşinin adamları kendisine bırakmasına minnettardı. İnşa ettiği şatonun baş adamları olacaklardı. Ancak o zamana kadar Tom da dahil olmak üzere tüm erkekler zemin kattaki ana odanın zemininde uyuyorlardı, o ve Elysande ise üst kattaki yatak odasında idi. Bir de Jetta'nın düğünden sonra Elysande için gönderdiği hizmetçi vardı. Odalarının dışındaki koridorda bir şilte üzerinde uyuyordu. Ama yakında ailelerinin daha fazla üyesi olacaktı. İngiliz kralıyla olan bu görüşme bittiğinde, bir tekneyle kuzeye, Carlisle'a gidiyorlardı; orada bir iki gün kalıp Mildrede ve diğerlerini ziyaret edecekler, sonra da başka bir tekneyle eve dönüyorlardı. Rory, Elysande'nin bu durumda ata binmenin getirdiği sıkıntıyı yaşamaması için bunu ayarlamıştı. Ancak adamlar onlarla birlikte yelken açmıyorlardı. At sırtında seyahat ediyorlardı ve karısının, halkını kontrol etmek için geri dönerken Kynardersley'de durmaları yönündeki talebini kabul etmişti ve karısı, eğer de Buci'den sağ kurtulurlarsa ve hayatta kalırlarsa, Betty ile oğlan Eldon'ı geri getirmeyi umuyordu. hevesli.

Rory bu isteği reddedememişti; Sonuçta bu ikili Elysande'nin hayatının kurtarılmasına yardımcı olmuştu. Ayrıca Tom'un, Elysande kızken onun dadılığını yapmış olan ve İskoçya'ya taşınıp ona bakıcılık yapmak isteyeceğini umduğu Ethelfreda adlı yaşlı bir hizmetçiye aramasına ve geri davet etmesine izin vermeyi de reddedememişti. onların çocuğu.

Çocuklar, Rory kendini düzeltti çünkü karısının ikiz bebek taşıdığından kesinlikle emindi. Bu da yakında beş askerin, üç hizmetçinin, bir oğlanın, iki yatağın olacağı ve o ve Elysande'nin iki odalı kulübeye tıklacağı anlamına geliyordu. Tanrıya şükür ki kış, bu yıl karadaki çelik gibi hakimiyetini sonunda serbest bırakmıştı ve havalar ısınmıştı, çünkü kendisi ve adamlarının, onlar için bir şeyler inşa edene kadar dışarıda, yıldızların altında uyuyacaklarından oldukça

emindi. En azından bakım bitene kadar kulübede kalmayı umuyordu ama bu iki yıl sürebilirdi ve kendisi ve adamlarının önümüzdeki kış boyunca dışarıda uyumalarının imkanı yoktu.

Elysande şimdi onu düşüncelerinden uzaklaştırarak, "Sanki başka seçeneğim yokmuş kocacığım," dedi. "O benim kralım. Burada bulunmamı emretti ve ben de gelmek zorunda kaldım.

"Artık bir İskoçsun kızım. David senin kralın," diye homurdandı.

"Öyle," diye onayladı yatıştırıcı bir tavırla, kolunu okşayarak. "İki kralım ve bir kocam var. Tanrım, bir kadının ona patronluk taslayacak daha fazla erkeği olmuş mudur?"

"Evet..." Yanlarındaki kapı açılıp Elysande'nin adı söylendiğinde Rory sözünü kesti. Yani eski adı. Elysande de Valance. O artık Elysande Buchanan'dı ve Sinclair'e varışlarından bir ay sonra bir rahip tarafından düzgün ve düzgün bir şekilde evlendiklerinden beri öyleydi. Bunu ayarlayabilselerdi daha erken olurdu ama Tom, Fearghas ve Donnghail dahil herkesi düğüne getirmek o kadar uzun sürmüştü. Elysande, üç adam görevlerinden dönene kadar bunu yapmayı reddetmişti; onların iyi olduğunu ve kralın uyarıldığını biliyordu.

Elysande, mızraklı iki askeri kapıya kadar takip ederken, "Kaşlarını çatmayı bırak kocam, her şey yoluna girecek," diye fısıldadı. Tom, Fearghas ve Donnghail onları yakından takip ediyorlardı. Ancak Alick, Conn ve İnan, Elysande'yi kraldan geri almak zorunda kalmaları ihtimaline karşı küçük bir orduyla şehrin dışındaki ormanda bekliyorlardı.

Rory bunu düşündü ve karısının güven verici sözleri karşısında iç geçirdi, kendisinin bile bunlara inandığından emin değildi. Bu Elysande hakkında öğrendiği bir şeydi. Her zaman sakın tavrının önerdiği kadar kendinden emin ve sakın değildi. O histeriye kapılan ya da panik içinde çılgılık atıp bağırmaya başlayacak türden bir kadın değildi. Onu sevdiği zamanlar dışında nadiren kontrolünü kaybediyordu. Ancak o zaman üzerindeki o ince kontrolü bırakıp her şeyini ona verdi. Geri kalan zamanlarda kendini kontrol altında tuttu ve bir şey yapmadan önce düşündü. Onun bu özelliği hoşuna gidiyordu.

"Ah, Leydi Elysande. Nihayet hem benim hem de oğlumun hayatını kurtaran kadınla tanışmak ne kadar güzel." Rory, tahtta oturduğu yerin birkaç metre önünde durmaya yönlendirilirken İngiltere Kralı'na biraz temkinli bir şekilde baktı. Edward III yirmili yaşlarının ortasında gençti. Rory bunu biliyordu ama yine de bunu görmek şaşırtıcıydı. Adam beklediğinden daha erkeksi görünüyordu.

"Majesteleri." Elysande'nin yumuşak sesi Rory'nin dikkatini çekti ve onun derin bir reverans yaptığını fark

ettiğinde kaşlarını çatı. Hamileliğinin bu aşamasında tek başına içinden çıkamayacağından oldukça emindi.

Kadın yan tarafa bakıp "Eğil" dediğinde endişesinden irkildi.

Rory yanıt olarak kaşlarını çatı ama istenildiği gibi eğildi. Çocuğu olan bu kadar iri bir kadını üzmemek en iyisiydi ve İngiliz kralının önünde eğilmesinin tek nedeninin de bu olduğuna kendi kendine güvence verdi. Fearghas ve Donnghail'in de eğilmesinin tek nedeninin bu olduğundan emindi. Hiçbiri Elysande'yi hayal kırıklığına uğratmaktan hoşlanmazdı. Elbette Tom İngiliz olduğu için eğildi. Ama onu affettiler.

Kral Edward III, "Lütfen Leydi Elysande ayağa kalkın" dedi, sesi gerçekten endişeli geliyordu. "Aslında gel şuraya, yanıma otur. Sanırım bu şekilde ortalıkta durmamalısın. Durumunu bilseydim, gelmeni geciktirirdim." "Ah, sorun değil, Majesteleri," dedi Elysande nefes nefese, Rory onu kollarının altından yakalayıp kendini yormasın diye tekrar ayağa kaldırırken. Ona minnetle gülümsedi ve sonra hızla kalkıp kralın yanına yerleştirilen sandalyeye oturmak için öne doğru yürüdü.

Rory, Elysande'ye yakın durmak isteyerek onu takip etmeye çalıştı ama onlara eşlik eden ve küçük gruplarının her iki yanında duran muhafızlar aniden mızraklarını çıkarıp onun önünde çaprazladılar. Bunun, olduğu yerde beklemesi gerektiği anlamına geldiğini sanıyordu. Ayrıca bu konuda fazla seçeneği olmadığını da düşünüyordu. Ancak bundan hoşlanmadı.

"De Buci ve yandaşlarının bize karşı planladığı komployu açığa çıkarmadaki rolünüz için size teşekkür etmeliyim Leydi Elysande. Ve tabii ki anne babanızın ve onların askerlerinin kaybı nedeniyle taziyelerimi sunuyorum. Babanı sevdim. O iyi bir adamdı."

"Evet, öyleydi," diye mırıldandı Elysande ve Rory, onun sesindeki boğuk tonu duyup gözlerindeki donuk bakışı görünce kaşlarını çatı. Elysande ağlamadı. Ya da en azından buna alışmamıştı. Ancak hamileliğinin son ayında en hassas hale gelmişti. Onun ağladığını görmek hoşuna gitmiyordu. Bu onun kalbini acıtıyordu. Neyse ki kendine hakim oldu, boğazını temizledi ve şöyle dedi: "Başsağlığı dilekleriniz için de teşekkür ederim. Senin sağlıklı ve iyi olduğunu ve de Buci'nin planının işe yaramadığını gördüğüme sevindim. Annemle babamın fedakarlığı boşuna değildi."

Kral Edward başını salladı ve sonra etrafına bakınca, yanında ve biraz arkasında duran bir adam aniden eğilip kulağına fısıldadı ve Rory'yi ve adamlarını işaret etti. Kral, Rory'yi dinlerken onun hareketini takip etti ve Elysande'ye dönmeden önce içini çekip başını salladı.

"Evlendiğini anlıyorum?" nazikçe dedi ve sonra ciddiyetle ekledi: "Önce benim iznimi almadan mı?"

Rory kendini belaya hazırlarken ellerinin yumruk haline geldiğini hissetti. Haklı olduğundan emindi. Adam iptal talebinde bulunacaktı.

"Evet," diye mırıldandı Elysande ve sonra çarpık bir şekilde krala gülümsedi.

"Ve bu konuda kendimi çok kötü hissediyorum. Her ne kadar hayatını kurtaran

adamla evlenmemi kesinlikle onaylayacağını bilsem de, sırf itibarımı kurtarmak için evlenme teklifinde bulunmaya zorlandığını hissetmesi beni en çok üzüyordu. Özellikle de seni kurtarma çabalarım mahvolmuşken.”

Kadın konuşmayı bırakıp ona tatlı bir gülümseme sunduğunda, kral kısa bir süre gözlerini kırpıştırıp şöyle dedi: "Adam.”

"Hayatını kurtardın, evet," diye nazikçe ekledi ve ardından "Bilmiyor muydun?" diye sordu.

Kral Edward dönüp en güzel ekosesiyle çapraz mızrakların arkasında duran Rory'ye baktı ve sonra tekrar Elysande'ye döndü. “Anladım ki sen... Yani mektup annenden. ”

“Evet. Ama korkarım bunu size asla söylememeliydim Majesteleri. Elimden geleni yaptım ama sonunda uyarıyı sana ulaştırmanın bir yolunu bulan kişi kocam Rory Buchanan oldu. De Buci'nin ajanlarından birinin saldırısının ardından ben baygın halde yatarken o, sakladığım mesajları alıp adamım Tom'a verdi ve ardından güneye giden bir gemiyle onun için geçiş ayarladı. Ayrıca mahkemeye giderken güvende kalmasına yardımcı olmak için en iyi adamlarından ikisini de yanında gönderdi: Fearghas ve Donnghail," diye bilgilendirdi onu ve ardından Rory ile adamları işaret ederek şöyle dedi: "Oradalar. Arkada Tom'un her iki yanında duran iki uzun adam Fearghas ve Donnghail'dir."

Rory, Fearghas'ın endişeyle "Aman Tanrım, bizi işaret ediyor," diye tısladığını duydu. "Ona ne söylüyor?" Donnghail, "Bilmiyorum," diye mırıldandı. “Dikkat etmiyordum. Sadece kabaca bakmıyorlarmış gibi davran, belki dururlar.”

Fearghas, "Leydi Elysande gülümsüyor," diye belirtti. "Karşılık olarak gülümseyecek miyiz?"

“Emin değilim. Gülümsüyor ama İngiliz kralı bana biraz sinirli ve şaşkın görünüyor," diye belirtti Donnghail. Rory yorum yapmadı; gülmemek için kendini zor tutuyordu. Çünkü güzel karısı çok zekiydi ve kral, kendisinin, yani bir İskoç olan Rory Buchanan'ın hikayenin kahramanı olduğunu söylediğini dinlerken gerçekten de sinirlenmiş ve şaşkın görünüyordu. Hiç şüphe yok ki, kralın hayatını kurtardığı anlaşılan bir adamla olan evliliğini iptal etmenin çok zor olacağını umarak bunu yapmıştı. Ve Rory bu çabada kendisinin de rol oynadığını düşünüyordu. Ama gerçek şu ki bunu yalnızca Elysande için yapmıştı. İngiliz kralının yaşayıp yaşamadığı umurunda bile değildi.

Fearghas ve Donnghail gülümseyip gülümsemeyeceklerine karar vermeden Elysande yeniden konuşmaya başladı ve kralın dikkati ona döndü.

“Görüyorsunuz ya, kocam gerçek kahramandır. O olmasaydı korkarım asla zamanında uyarılamazdın.”

"Anlıyorum," diye mırıldandı kral, başını eğerek. Herhalde giderek daha da

sinirlenen ifadesini gizlemek için, diye düşündü Rory.

Elysande hüzünlü bir iç çekişle, "İşte bu yüzden o kadar kötü hissettim ki, itibarımı kurtarmak için evlenme teklif etmek zorunda kaldığımı hissetti," diye mırıldandı.

Kral başını kaldırıp baktı. "Şöhretiniz mi? Bundan daha önce bahsetmiştin."

"Evet. Uyarıyı size iletme çabalarım, ne koca ne de akraba olan sekiz adamla yalnız seyahat etmemi gerektirdi. Korkarım itibarım hızla parçalandı. Sonra başkalarının hakaretlerine maruz kalmamak için beni karısı olarak tanıtmaya başladı ve ben de bu isme cevap verdim, ki bu da bildiğiniz gibi İskoçya'da evlenmek kadar güzel bir şey."

"Ah. Anlıyorum." Kral Edward kaşlarını çatı.

Elysande şöyle devam etti: "Daha sonra benden onunla bir rahibin önünde düzgün ve düzgün bir şekilde evlenmemi istediğinde, senin ve oğlunun hayatını kurtarmada bu kadar etkili olan adamla evlenmemi isteyeceğinden emindim." ama benim de bu konuda çekincelerim vardı. Onurlu ve dürüst bir adamdan faydalandığımı hissettim. Ama onu sevmeye başladım. Durdu ve tekrar tatlı bir şekilde gülümsedi. "Kralımı kurtaran bir adamı nasıl sevmem?"

Rory keyifle, kralın yine gözlerini kırıştırdığını fark etti.

Elysande, "Neyse ki birlikte iyi durumdayız" diye devam etti. Elini gelişen karnının üzerine koyarak ekledi: "Ve gördüğünüz gibi bu birliktelik meyvesini verdi."

"Evet." Kral Edward onun karnına baktı, kaşlarını çatı.

"Ancak," dedi Elysande, dikkatini yeniden onun yüzüne çekerek, "Majesteleri, biz artık İskoçya'da yaşıyoruz ve orada bir kale inşa ediyoruz."

"Peki ya Kynardersley?" Kral, kedinin fareye saldırması gibi konunun üzerine atlayarak hemen sordu ve Rory sorunun can alıcı noktasının bu olduğunu biliyordu. İngiliz kralı, İngiltere'nin güneyindeki güçlü bir toprakların üzerinde bir İskoç'un lord olmasını pek istemezdi.

Elysande ciddiyetle, "Bu bir ikilem, Majesteleri," diye itiraf etti. "Kynardersley'e dönmeye kendimi ikna edemediğimi fark ettim. Orada tanık olduğum ve katlandığım dehşetlerin anısı. . ." Başını salladı, gözleri yine camlaşmıştı. "Ama tabii ki çocuğumun doğuştan gelen hakkını inkar etmeyeceğim, bu yüzden çocuğum bunu yapacak yaşa gelene kadar kaleye ve mülklere bakması için bir vasi atamayı düşünebileceğinizi umuyordum." Kral o kadar rahatlamış görünüyordu ki Rory yine gülmek için kendini zor tuttu. Elysande, bir İskoç'un en zengin ve en güçlü mülklerinden birinin efendisi olması endişesini ortadan kaldırmıştı. Ve onu nankör bir eşek gibi gösterecek bir iptali zorlamak zorunda kalmaktan kurtardı.

Elysande şimdi, "Tabii ki Majesteleri, kocam ve adamları, Tom ile birlikte hayatınızı kurtardıkları için şükran borçlu olduğumuz tek kişiler değiller" dedi.

"Değil mi?" Kral Edward ihtiyatla sordu.

"Hayır," diye güvence verdi ona. "Carlisle'ın insanları da var." "Carlisle mı?" kararsızca tekrarladı.

"Ah, evet," diye güvence verdi ona. "Size şunu söylemeliyim Majesteleri, Carlisle halkının sizi çok sevdiğini ve bize yardım etmek için kendilerini büyük riske attıklarını. Onların sizin adınıza birlikte çalıştıklarını görseydiniz gurur duyardınız, size olan sevgilerini ve övgülerini duysanız kızarırdınız. Cock and Bull'da Mildrede adında bir bira hanımı ve kocası Albert, ayrıca manifaturacının karısı Elizabeth ve Robbie adında bir demirci, de Buci'nin adamları sizi takip ettiğinde uyarıyı size ulaştırmak için kaçmamızı sağlamak için büyük çaba harcadılar. bizi onların güzel şehrine götürüyoruz."

Rory, Elysande'nin sözleri karşısında dudaklarının seğirdiğini hissetti. Eve dönerken Carlisle'da durduklarında bunu Mildrede'ye anlatmak için sabırsızlanıyordu. Kadın, kral tarafından övüldüğünü duymaktan olabildiğince memnun olurdu.

"O halde Carlisle'a mutlaka özel bir lütuf ve bu biracı kadına, manifaturacının karısına ve demirciye kişisel bir mektup ve hediye göndermeliyiz," dedi kral ciddiyetle.

Elysande, "Eminim bunu takdir edeceklerdir, Majesteleri," diye güvence verdi ona. Kral, "Ve evliliğinizi bir hediyeyle onurlandıracağım" diye ekledi.

"Buna gerek yok Majesteleri. Onaylamanız yeterli," dedi Elysande hemen. "Bize onay vereceksiniz, Majesteleri, değil mi?"

Kral Edward alaycı bir tavırla, "Hayatımı kurtaran adamla evliliğinizi nasıl kutsamam," dedi ve Rory bundan sonra rahatladı, konuşmanın geri kalanını sadece yarısını dinledi. Ödüllerle ilgili bir şeyler yakaladı ve ardından de Buci ve diğerlerinin infazlarına katılması için bir davet aldı ama o bunu reddetti. Ama sonunda kral ayağa kalktı ve Elysande'nin ayağa kalkmasına yardım etti, sonra omuzlarını tutup yanağını öptü ve kendisini düşmanlarından kurtarmaya yardım ettiği için bir kez daha teşekkür etti.

Rory'yi çok şaşırtacak şekilde, adamın kendisi de Elysande'ye kendi yanına kadar eşlik etti. Fearghas arkasından, "Buraya geliyor," diye mırıldandı.

"Evet," diye gürledi Donnghail.

Tom ağzının kenarından, "Muhtemelen onu kurtarmadaki rolümüz için bize teşekkür edecek," dedi. "Hıh," diye mırıldandı Fearghas. "O da bizi öpmeyecek değil mi?"

Rory kahkahasıyla boğuldu, öksürerek bunu saklamaya çalıştı ve sonra İngiliz kralı oradaydı, yardımları için teşekkür ederken kendi elini ve diğerlerinin ellerini sıktı.

Bitirdiğinde kral dikkatini tekrar Rory'ye çevirdi ve şöyle dedi: "Çok güzel ve zeki bir karın var, Buchanan. Ona iyi bak."

Adamın zeki olduğunu vurgulaması üzerine Rory'nin kaşları kalktı. Bu bir

mesajdı. Kral, Elysande'nin hikayesine tamamen kapılmamıştı. Ama o, sorunlarını çözdüğü için bunu kabul etmişti. En azından genç kral akıllı görünüyordu. Fransa ile olan anlaşmazlıklarını çözüp dikkatini tekrar onlara yöneltmesi belki de İskoçya için iyi bir şey değil, diye düşündü ama Rory sadece "Yapacağım" dedi.

Birkaç dakika sonra koridora çıkıp çıkışa yönelmeleri onu çok rahatlatmıştı. Kaledeki insan kalabalığının arasından ilerlerken, "İşte, sana sorun olmayacağını söylemişim kocacığım," dedi Elysande, sesi memnun görünüyordu.

Rory yumuşak bir tavırla, "Evet, öyle yaptın," diye itiraf etti. "Senden bir daha asla şüphe etmeyeceğim, karım." "Ödülün için krala teşekkür etmediğini fark ettim. Bundan memnun olmadın mı?"

"Ödül?" Rory ona şaşkınlıkla bakarak sordu.

Elysande, "Eh, kısmen düğün hediyesi, kısmen de hayatını kurtardığı için ödül" dedi. "Çok cömert olduğumu düşündüm."

"Bu mu?" Rory kaleyi terk etmeleri için kapıyı açan muhafızı başıyla işaret ederek sordu. "Nedir?" "Gerçekten duymadın mı?" diye sordu Elysande ona şüpheyle bakarak.

"Hayır. Dikkatim dağılmış olabilir," diye itiraf etti ama av köşkünün yakında ne kadar kalabalık olacağı konusunda endişelendiğini ona söylemedi. "Bu ödül nedir?"

Elysande tereddüt etti ve sonra başını salladı. "Biliyor musun, sanırım bunun bir sürpriz olmasına izin verebilirim."

Rory bu sözler karşısında eğlenerek gülümsedi ve omuz silkti, ne olabileceği pek ilgilenmiyordu. Şu an aklında başka sorunlar vardı. Bunlardan en önemlisi karısını rıhtıma götürüp onları bekleyen tekneye bindirmektir.

Londra'yı sevmiyordu.

Rory'yi uyandıran, kulağının yumuşak, sıcak bir uğultuydu. Daha tam olarak uyanmadan gülümseyerek gözlerini açtı ve kollarını yatağın kenarında kendisine doğru eğilmiş duran karısına doladı. Kralla görüşmelerinin ve Carlisle'deki kısa ama şaşırtıcı derecede keyifli konaklamalarının üzerinden bir ay geçmişti.

Elysande şimdi o zamana göre çok daha iriydi ama ona hâlâ muhteşem görünüyordu ve onu tekrar yatağına çekmeye çalışmaktan kendini alamıyordu.

"Hayır," dedi gülerek ellerini onun göğsüne bastırarak. "Kalkmalısın."

"Neden çoktan kalkıp giyindin?" Rory, eli arisaidh'inin üzerinde gezinirken sordu. "Beyniniz huzursuzdu ve beni erken uyandırdı" diye açıkladı. "Şimdi hazırız."

"Hayır. Yatağa geri dön aşkım. Bir erkeği böyle uyandıramazsınız ve ondan fikir edinmesini de bekleyemezsiniz, diye şikayet etti, bir elini kalçasına doğru kaydırıp nazikçe sıktı. "Biliyorsun sabahları seni sevmeyi seviyorum."

"Evet biliyorum" diye güldü. "Ama kalkmalısın. Kraldan gelen hediyemiz burada, gelip görmelisin." Gözleri heyecanla parıldayarak ekledi, "Çok memnun

olacağını biliyorum."

Rory kısa bir süre tereddüt etti, arzu ve merak savaşıyordu ama Elysande elinden kurtulup kapıya doğru yöneldiğinde merakın galip gelmesine izin verdi ve kalkmak için yatağın kürklerini bir kenara attı. Ancak onun peşinden koşmadı, yüzüne su sıçratmaya ve kişisel ihtiyaçlarıyla ilgilenmeye zaman ayırdı, sonra ekosesini giyip odadan çıktı.

Jetta'nın Elysande'ye gönderdiği hizmetçi Ella, Rory alt kata indiğinde ana katta bulunan tek kişiydi. Karısının nerede olduğunu sormasına fırsat kalmadan kadın gülümsedi ve kapıyı işaret etti, o da dışarı çıkmaya devam etti. Kardeşleri Alick ve Aulay'ın at sırtında kendisini beklediğini görünce gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve selamlamak için gülümsemeye başladı ama Elysande'yi kırsağının üstüne binmiş, atı da yanında eyerlenmiş halde gördüğünde bu gülümseme endişenin ağırlığı altında söndü. .

"Ne yapıyorsun kızım? Bu durumda ata binmemelisin," dedi hemen, onu tekrar yere kaldırma niyetiyle onun yanına giderek.

"Çocuğum var, hasta değilim kocam. Ve zamanıma üç ayım kaldı," dedi Elysande, bıkkınlıkla onu geçiştirerek. "Ayrıca yürümemiz çok uzun sürerdi. Yavaş ve dikkatli olacağıma söz veriyorum. Şimdi binin. Hediyeimizi görmeni sabırsızlıkla bekliyorum."

Aulay, Rory'nin ona şüpheyle bakmasına neden olan kuru bir eğlenceyle, "Ben de yapamam," dedi. Kardeşi ise sessiz soruya cevap vermedi ve sadece "Ata bin kardeşim. Körfezimde bir an önce oradan ayrılmamı istediğim bir tekne var."

"Bir tekne?" Rory binmek için harekete geçerek sordu.

"Evet. Hediye getirdi," dedi Alick ona gülerek ve sonra görünüşe göre kendini tutamayarak atını sahile giden yola doğru tırıs sürdü.

Rory eyerini alırken Elysande daha sakin bir hızla onun hemen arkasından yola çıktı ve dizginlerini toplayan en büyük ağabeyine baktı.

Aulay tekrar ne olduğunu sormadan önce başını salladı ve "Sözcük yok" dedi. Daha sonra diğerlerinin peşinden gitti ve Rory'yi takip etmeye bıraktı.

Orman evinden sahile pek uzak değildi ve hepsi bu kadardı, bir plaj. Teknelerin bağlanabileceği bir iskele yoktu.

Ya da üç tekne, diye düşündü Rory, şu anda kıyıda açıkta demirlemiş olan üç büyük gemiye ve kürek çekerek sahile doğru götürülen çok, çok daha küçük kayıklara bakarken, her biri görünüşe göre halihazırda karaya çıkmakta olan çok sayıda adama katılmaya gelen adamlarla doluydu. karada hakkında.

"Ne oluyor be?" Rory, İngiliz kralının sancağını taşıyan gemilerden gelen adamlara bakarak nefes aldı. "Harika değil mi?" diye sordu Elysande, sesi heyecanla doluydu.

Rory karısına baktığında onun atından inmek için kıpırdanmaya çalıştığını gördü

ve kendisi kendine zarar vermeden yere düşmesine yardım etmek için eyerden atlarken sessizce küfretti.

Bir kez ayağa kalktığında nefes nefese, "Teşekkür ederim kocam," dedi ama sonra kumsalda büyüyen İngiliz ordusuna doğru el sallamak için döndü ve tekrarladı, "Ama bu harika değil mi? Kralın hediyesi, kalemizi inşa etmemize yardımcı olacak işçileri bize göndermekti."

"Ne?" Rory hayretle sordu.

"Evet. Bin adam gönderdi!" Ona ağzı geniş bir sırıtışla yayıldığını söyledi. "Bu, çalışanlarımızın sayısını iki katına çıkaracak ve inşaat süresini yarı yarıya azaltacak."

Rory, "Bin adam," diye dehşetle nefes aldı. "Tanrı göklere bir ordu gönderdi."

Elysande bıkkın bir kahkahayla, "Onlar taş ustası ve işçi, koca, asker değil" dedi.

Rory, "İskoçya'da bin İngiliz var, karım," diye karşı çıktı. "Bu bir istila, bir hediye değil. Kanlı bir savaş başlatacak." Elini çılgınca saçlarının arasından geçirerek başını salladı. "Bu haber duyulduğunda klanların buraya gelerek piçleri kaçırmalarını sağlayacağız."

"Ne?" Elysande telaşla bağırdı. "Ama bunlar kralın hediyesi. Hakarete uğrayacaktı. Ve bizim için inşaatı hızlandıracaklar. Klanların onları kovalamasına izin veremezsin."

Rory onun sıkıntısı karşısında kaşlarını çattı ve kolunu ona doladı. "Sakin ol. Sorun yaratmaması için bunu komşu klanlara açıklamanın bir yolunu düşüneceğim."

"Hızlı düşünsen iyi olur kardeşim. Görünüşe göre açıklama yakında gelecek," diye yorum yaptı Aulay ve Rory etrafına ona doğru baktı ve ardından bakışlarını yola doğru takip ederek yolun at sırtındaki adamlarla dolu olduğunu gördü.

Elysande mutlu bir şekilde ciyakladığında, Aulay'ın komşusu MacGregor'u yeni tanımıştı. "Bu Tom ve çocuklar. Ah, bir de Betty ile Eldon var." Hemen yola çıktı ve sahilde hızla büyüyen gruba doğru yürümeye başladı.

"Az önce Conn, İnan, Fearghas ve Donnghail'e 'erkekler' mi dedi?" Aulay şaşkınlıkla sordu.

Rory, kardeşinin öfkesini görmezden geldi ve karısının peşinden koştu. Kadın boyuna göre son derece hızlıydı ve adam onu yakalamadan önce neredeyse gruba ulaşmıştı. Ne olduğunu çözerken kolunu tutup onu koruyucu bir şekilde yanına çekmek üzereydi ki aniden tekrar ciyakladı ve bir hız patlaması onu Tom'un yanından geçip, kollarıyla sarıldığı kalabalığa taşıdı. yaşlı bir kadının. Eski dadısının şöyle dediğini fark etti: "Ethelfreda! Buradasınız! Teşekkür ederim, gelmeyi kabul etmeyeceğinden çok endişelendim."

Yaşlı kadın, Elysande'yi sımsıkı kucaklayıp bir yandan diğer yana sallayarak, "Tabii ki geldim aşkım," diye mırıldandı. "Senin ve taşıdığını gördüğüm o bairnler için cehenneme bile giderim, hatta İskoçya'ya bile gelirim." "Ah, Ethel," diye burnunu çekti Elysande, bakışları başka birine odaklanmadan önce kadının

yanağını öpmek için geri çekildi ve daha genç bir hizmetçiye sarılmak için kolunu açtı ve ağlayarak, "Betty! Çok şükür iyisin.

Senin için çok endişelendim."

Genç hizmetçi, Elysande'nin koluna adım atarken, "İyiyim leydim," diye fısıldadı.

Yanağında yeni bir yara izi olan genç bir çocuk, kadınların yanına koşarak, "Ama neredeyse öyle değildi," dedi. "De Buci onu çok fena dövdü leydim. Onun sana yaptığı kadar kötü. Ama ona hiçbir şey söylemedi. O çok cesurdu," dedi ona ve sonra dudağını ısıırıp itiraf etti, "Kuzeye gittiğinizi ona ben söyledim leydim ve söylediğim için üzgünüm. Çok üzgünüm," diye ekledi, gözlerinde yaşlarla. "Beni dövdüğünü ona söylemedim ama Betty'yi bir dakika daha dövmesini izlemeye dayanamazdım. Kesinlikle onu öldürecekti ve ben izlemeye dayanamadım. Ama söylediğim için üzgünüm. Gerçekten öyleyim. Lütfen kızmayın ve beni gönderin."

"Ah, Eldon," diye içini çekti Elysande, Betty'yi çocuğa sarılmak üzere serbest bıraktı. "Doğrusunu yaptın. Betty'yi kurtardın ama söylemene rağmen de Buci bizi yakalayamadı. Kızgın değilim. Herşey iyi."

Çocuk hıçkırarak, "Teşekkür ederim leydim," dedi ve ona sarılırken yüzünü onun karnına gömdü.

Tom, metresinin çocuğu sakinleştirmesini izlerken, "Buraya kadar onun kızacağından endişeleniyordu," diye mırıldandı.

Rory başını salladı ama sonra atından inerken MacGregor'a döndü ve ancak o zaman klan reisinin yanında

attan inen adamın kardeşi Niels olduğunu fark etti.

"Niels," diye şaşkınlıkla selamladı, onu kucakladı ve sırtına vurdu. "Burada ne yapıyorsun?"

Niels birbirlerinden ayrılırken alaycı bir keyifle, "Glasgow'daki işten eve dönerken adamlarınız ve onların eskortlarıyla karşılaştım" dedi. "Hepsinin buraya sağ salim vardığından emin olmak için ben de partiye katılsam iyi olur diye düşündüm."

Rory bu iddiaya kıkırdadı. "İki kadın ve bir oğlan pek hak etmiyor. . ." Niels'in ne söylediğini anlayınca sesi azaldı. Adamlarınız ve onların eskortları, bu küçük gruba eşlik eden adamlarınız değil. Bakışları MacGregor'a, ardından da onlara katılmak için ilerleyen diğer adamlara kaydı. Çoğunu tanıyordu ve her biri klanların başıydı: Douglas, Ferguson, Kennedy, Wallace, Stewart, Erskine ve MacGregor.

"Eskortlar mı?" Aulay ve Alick de onlara katılırken Rory kararsızca sordu.

"Ah, efendim," dedi Tom aniden, bakışlarını etrafına çevirerek İngiliz askerinin son derece rahatsız ve oldukça gergin görüldüğünü gördü. "Aslında sadece Betty, Eldon ve Ethelfreda'yı geri getirmek için gönderildiğimizi biliyorum, ama

görüyorsunuz. ”

Tom bocaladığında Donnghail, "Diğerleri de gelmek istedi," diye açıkladı.

"Diğerleri?" Rory dikkatlice sordu, bakışları karısının etrafındaki gruba doğru kayarak ilk başta sandığı gibi tüm askerlerin askerlerden oluşmadığını gördü. Hepsi İngiliz kıyafetleri giymiş, daha önce hiç görmediği kadınlar, erkekler ve çocuklardı ve kabaca sayıldığında en az otuz tanesinin karısının etrafında toplandığını görebiliyordu.

"Evet," dedi Kennedy, Rory'nin dehşete düşmüş ifadesini görünce kırışmış yüzündeki keyifle. "Görünüşe göre karınız ve ailesi, halk tarafından çok seviliyordu. Sanırım şaşırtıcı değil. Leydi Elysande'nin annesinin İskoç doğumlu olduğunu duydum."

"Evet," dedi Rory, tam olarak kaç hizmetçi olduğunu saymaya çalışırken kaşlarını çatarak. Şu anda etrafta o kadar çok asker toplanmıştı ki bunu söylemek zordu.

Ferguson şimdi, "'Hizmetçilerin ve hepsinin İngiliz olması tam bir talihsizlik," dedi. "Adamım bana gelip en az elli İngiliz'in bir İskoç paseliyle geçtiğini söylediğinde, onları durdurdum. Elbette, sizin ve karınızın adamlarının geldiğini ve size doğru geldiklerini anlar anlamaz, onlara eşlik edecek adamlarımı topladım. İngiliz olmalarından dolayı başlarına ne gibi belalar gelmiş olabileceğini anlatamam. Bazı klanlar bunu pek hoş karşılamaz."

Douglas, "Benim toprağıma vardıklarında olanlarla ilgili" dedi. "Ben de eskorta katılmak için birkaç adam topladım."

Diğerleri de hemen bunun kendilerinde de geçerli olduğunu eklediler ve Rory başını salladı ve bir teşekkür mırıldandı ama sonra Tom'a dönüp sordu, "Elli mi? Ellisini geri mi getirdin?"

Fearghas, "Ve daha fazlası da geliyor" diye duyurdu. "Koyunlardan dolayı biraz daha yavaş hareket ediyorlar, bu yüzden bu grubu buraya getirirken onlara eşlik etmeleri için Conn ve İnan'la birlikte onları geride bıraktık.

Diğerlerinin de bir hafta içinde buraya geleceğini tahmin ediyorum." "Daha fazla?" Rory ciyaktı. "Hangi koyun? Ne. ”

"Ah, kocam!"

Elysande mutlu bir şekilde gülümseyerek yukarıya doğru koşarken Rory ağzını kapattı.

"Harika değil mi?" diye bağırdı ve ona sımsıkı sarıldı. "Umduğumdan çok daha fazlası hayatta kaldı ve hepsi bizimle yaşamak istedi." Geri çekilerek ona şöyle dedi: "Ama artık bir demircimiz, bir aşçımız, bir değirmencimiz, iki seyisimiz, biracımız, kendi terzimiz ve hizmetçilerimiz var ve. ah, koca bir kale dolusu insan var!"

Rory alnını ovuşturmak için uzanarak, "Ama onları koyacak kale yok," diye mırıldandı.

"Henüz değil ama yakında" dedi hemen. "Kralın yardımı gönderdiği adamlarla

kısa sürede bir kaleye sahip oluruz."

Elysande onun buna vereceği cevabı beklemedi ama hızla diğerlerinin yanına dönmek için hızla uzaklaştı.

Rory onun arkasından baktı ve ne kadar mutlu göründüğünü fark etti. De Buci'nin içeri girip hayatında büyük bir yıkım yaratmasından önce bulunduğu Elysande'yi gördüğünden şüpheleniyordu. Ya da o genç kadına bir daha asla olamayacağı kadar yakındı. Bu insanlarla yeniden bir araya gelmenin mutluluğuyla neredeyse parlayacaktı. Ama o kadar uzun zamandır onlarla birlikte büyümüşü ki, onu İskoçya'ya kadar takip edecek kadar sevmişlerdi. Anne ve babasının öldürülmesinin korkunç anılarını barındıran şatoya adım atmasına gerek kalmadan evine geri dönüyordu. Ve bir şekilde onun bu evi, bu insanları yanında tutmasına izin vermenin bir yolunu bulması gerekiyordu. Aulay sanki bir şekilde onun düşüncelerini takip ediyormuş gibi birdenbire, "Bunların hepsi kulübeye sığmayacak," dedi.

Rory kısa bir süre gözlerini kapattı ve ardından Fearghas'a bir bakışla mızrak attı ve "Koyun mu?" diye sordu. "Evet. Koyun, bir vagon dolusu tavuk, bir düzine inek ve hatta birkaç at, ama çoğunlukla koyun, yaklaşık yüz tane diyebilirim, dedi Donnghail, Fearghas sadece başını sallamakla yetinirken. Daha sonra şunu ekledi: "İngiliz kralı, biz ayrılmadan önce ülkeyi gözetlemek için bir muhafız göndermemiştir. Her kim olursa olsun, buraya

vardığında burayı neredeyse bomboş bulduğunda mutlu olmayacağından şüpheleniyorum, ama biz de Buci'yi suçlayacağını düşündük ve Leydi Elysande'nin adamlarını buraya getirmemizin sorun olmayacağını düşündük. Rory alnını daha sert ovalayarak, "Sevgili Tanrım," diye inledi. Koyunları vardı. Ve inekler, tavuklar, hizmetçiler ve onları koyacak yer yok.

Aulay, sanki Rory bunu ilk seferde kaçırmış gibi, "Kesinlikle kulübeye sığmayacaklar," diye tekrarladı. "Bu İngiliz kralının sancağı değil mi?" Erskine klanının reisi aniden sordu.

Stewart şefi "Evet, öyle" diye yanıt verdi. "Neden sahilde bir grup İngiliz toplanıyor?" Saldırıya mı uğradık?" Wallace reisi sert bir tavırla kılıcını çekerek, "İngilizler istila etmeyi düşünüyorsa gelmemiz çok iyi bir şey," dedi. "Piçleri aceleyle koşarak göndereceğiz."

"Hayır!" Rory aniden söyledi ve sonra omuzlarını dikleştirdi. "Biz işgale uğramıyoruz. Ve eğer aranızdan biri benim şifa becerilerimden tekrar faydalanmak isterse, o adamları rahat bırakacaksınız. Bunlar, İngiliz kralının hayatını kurtardığı için eşime bir hediye. Onları, inşa ettiğim şatonun inşasına yardım etmeleri için gönderdi, böylece ambarlarımızı büyütebileceği bir evi olsun ve benim de artık bir şato dolusu bir kalem var gibi görüldüğünden, alabileceğim her türlü yardıma ihtiyacım var. ' hizmetçiler ve onları koyacak yer

yok.

Bir anlık sessizlik oldu ve ardından reislerden biri şöyle dedi: “Evet, kesinlikle tüm bu insanları koyacak bir yere ihtiyacınız var. Aulay'ın küçük av köşküne sığmayacaklar.”

Bir başkası düşünceli bir tavırla, "İhtiyacın olan şey, taş olan bitene kadar seni idare edecek bir kale ve kale," dedi ve Rory adama hayretle baktı. Cevap buydu. Eski moda bir motte ve bailey kalesi. Yükseltilmiş bir arazi parçası üzerinde ahşap bir yapı veya etrafı ahşaptan yapılmış bir duvarla çevrilidir. Bu oldukça hızlı bir şekilde inşa edilebilir. Fatih William sadece elli adam kullanarak seksen günde bir tane yapmayı başarmıştı. Burada sahip olduğu iki bin kişiyle bir haftada kolayca bir tane inşa ettirebilirlerdi ve bu, adamlar kaleyi tamamlayıncaya kadar onlara yaşayacak bir yer sağlardı.

“Umarım sizin için bir motte ve bailey inşa etmemizi beklemiyorsunuzdur. Kral bizi düzgün bir taş yapı inşa etmemiz için gönderdi. Motte ve bailey'ler inşa etmiyoruz.

Rory bu anons üzerine arkasını döndüğünde, küçük bir İngiliz birliğinin yaklaşmaya cesaret ettiğini, diğer beş veya altı yüz kişinin ise kıyı şeridinden güvenli bir şekilde karaya çıktığını gördü. Adamlar hâlâ gemiden iniyor ve daha küçük teknelerle kıyıya götürülüyorlardı.

Ferguson, Rory'nin yanına gelerek, "Şimdi buraya bakın," dedi. "Kral seni buraya inşa etmek için gönderdiyse, inşa edeceksin ve..."

"Hayır, bırak bu işi," dedi MacGregor, yaşlı adamın sözünü keserek.

"Muhtemelen uygun bir motif oluşturma becerisine sahip değiller zaten. 'İskoç inşaatçılar bunu yapsa daha iyi olur. İstikrarlı bir hedef istiyoruz."

"Taş ustalarımızın ne yapacaklarını bileceklerini mi sanıyorsunuz?" Ferguson kaşlarını çatarak sordu. "Bu eski bir beceridir."

"Nasıl yapılacağını biliyor musun?" MacGregor ona sordu. Ferguson hemen, "Evet," dedi.

"Pekala, o zaman bunu kendimiz yapalım. Buradaki tüm savaşçılarımızla ve hizmetkarlarımızla birlikte, o İngilizler tüm adamlarını ve aletlerini kıyıya çıkarmadan önce o lanet şeyi halledeceğiz."

Aulay, Alick, Tom, Fearghas ve Donnghail dışında herkes aniden uzaklaşıp ona geçici bir yuva inşa etmek için ne yapmaları gerektiğini tartışırken Rory ağzı açık bir şekilde ayağa kalktı.

Aulay eğlenerek, "Görünüşe göre seni idare edecek bir hareket ve bailey var," dedi.

"Evet." Rory ağzını kapatırken bu kelimeyi iç geçirdi. Rahatlamış olmalıydı ama gelecekte üç farklı erkek grubuyla baş ağrısı yaşayacağından şüpheleniyordu. Halihazırda kalede çalışan yaklaşık bin İskoç duvarcı ve işçinin, İngiliz duvarcı ve işçilerin ve ona bir motte ve bailey inşa etmeye kararlı olan adamların gelişini nazik bir şekilde karşılayacağından içtenlikle şüpheliydi. . . klanların birlikte iyi

çalıştıkları hiçbir zaman görülmemiştir. Başını sallayan Rory şimdilik bu endişeleri bir kenara bıraktı ve karısını aramaya başladı. Herkesi inşaat sahasına götürmek için ondan ayrılmadan önce, ayakları yukarıda ve çevresinde mümkün olduğu kadar çok insan toplayarak kulübeye güvenli bir şekilde döndüğünden emin olmak istiyordu.

Elysande'yi uykusundan uyandıran şey bir gümürtü ve bir lanetti. Gözlerini açarak kocasının sessiz ömrünü dinledi ve kendi kendine gülümsedi. Koridora çıkarken yine Eldon'a takılıp kalmıştı. Ya da belki Betty ya da Ethelfreda ya da geceleri kulübeyi dolduran diğer kadın ve çocuklardan biriydi. Sayıları çok fazlaydı -aslında çok fazla- ve Rory parmaklarının ucuna basarak aralarından geçmek zorunda kaldı ve gece yatağa geldiğinde yanlış adım atıp kimsenin üzerine basmamasını umuyordu. Ama şikayet etmedi.

Öyle olsaydı onu suçlamazdı. Zavallı adam genellikle gece geç saatlere kadar kulübeye geri dönmezdi ve bir yandan kalenin inşasına nezaret ederken, bir yandan da kalenin ve avlunun inşasına yardım ettiği uzun günlerin ardından bitkin bir halde geldi. Gerçi onun çok az fiili iş yaptığından şüpheleniyordu. Kralın adamlarının klanlar ve halkıyla birlikte gelmesinden bu yana geçen son iki haftada, zamanının çoğunu İngiliz ve İskoç duvarcıların birbirlerini öldürmelerini engellemeye ve topyekün engellemeye çalışmakla meşgul görünüyordu. Motte ve Bailey üzerinde birlikte çalışmaya çalışan çeşitli klanlar arasında savaş ilan ediliyordu. Yatak odasının kapısının hafif gıcırtısını duydu ve onun içeri girip kapıyı kapatıp yatağa geçmesini sessizce

bekledi. Elysande ekosesinin odanın ortasında yere düştüğünü duydu. Birkaç adım sonra tünüğü onu takip etti

ve kendisi de onun arkasında yatağa girdi. Kolu ona dolanıp büyük eliyle şişmiş karnını nazikçe ovuşturduğunda kadın gülümsedi ve parmaklarını kendi parmaklarıyla kapattı.

"İyi akşamlar kocam," diye fısıldadı, elinin arkasını sıktı.

"İyi akşamlar eşim. Seni uyandırdım mı?" boynuna bir öpücük kondururken endişeyle sordu.

"Hayır," diye yalan söyledi, aksi takdirde kendini suçlu hissedeceğini biliyordu ve bu yükü zaten taşıdığı yüke eklemesini istemiyordu. Onun rahatladığını hissetti ve tekrar konuştuğunda artık uyuyacağını düşünerek gözlerini kapattı.

"Motte ve bailey tamamlandı."

Elysande'nin gözleri bir anda açıldı ve ona bakmak için sırtüstü döndü ama ifadesini göremeyecek kadar karanlıktı. "Gerçekten mi?"

"Evet. Bu gece bitirdik," dedi ve sesindeki tatmini duyabiliyordu. "Hepimiz yarın taşınabiliriz ve burada birbirimize takılmayı bırakabiliriz."

"Ve klanlar artık gidecekler," diye ekledi, bundan çok mutluydu. Onların birlikte çalışması, mutfakta bir düzine aşçının olması gibiydi; her biri yemeğin

hazırlanmasına liderlik etmek istiyordu, her biri kendi işini yapma yöntemine sahipti ve her biri kendi yönteminin en iyisi olduğundan emindi. Herkesin projeyi canlı olarak tamamlamasına şaşırmıştı.

Rory, "Yarısı çoktan gitti, diğer yarısı da sabah orucunu açtıktan sonra ayrılmayı planlıyor" dedi.

Elysande memnun bir şekilde içini çekerek, "Ve bu yer bize ait olacak," dedi ve aynı zamanda da onun kolunu sıktı.

Rory kuru bir ifadeyle, "Biz, beş asker, altmış hizmetçi, yüz koyun, bir düzine tavuk, iki inek, altı at ve iki bin duvarcı ve işçi her gün yakınımızda gürültüyle çalışıyor," dedi.

Elysande şikayete kıkırdadı ve ona dönük olarak kendi tarafına döndü. "Ara vermek istediğinde her zaman buraya kaçabiliriz. Aulay, kale inşa edilene kadar kulübeyi kullanmamıza izin verdi."

"Evet, yaptı, değil mi?" Rory mırıldandı, onu yakınına çekti ve elini sırtında aşağı yukarı ovuşturdu. Yanağına bir öpücük kondurup içini çekti, "Seni seviyorum Elysande. Annenin seni bana göndermesine çok sevindim."

"Ben de öyle," diye fısıldadı o da. "Ben de seni seviyorum."

Cevabı hafif bir horlama olduğunda Elysande'nin dudaklarında bir gülümseme belirdi. Uyuyakaldığı ve beyanını kaçırdığı için üzgün değildi. Bunu ona daha önce söylemişti ve yine söyleyecekti. Aslında bunu ona hayatının geri kalanında günde en az bir kez söylemeyi planlıyordu. Çünkü onu gerçekten seviyordu ve ona gönderildiği için de minnettardı. Elysande'nin annesi, Rory'ye gönderdiği mektupta ona bir hazine diyebilirdi ama gerçek şu ki onun cesur, yakışıklı İskoçyalı kocası hazineydi ve o tamamen onundu.

"Ben de seni seviyorum, yayla hazinem," diye fısıldadı yavaşça ve gözlerini kapattı. Meant to Be Immortal'dan bir Alıntı

Lynsay Sands'in

MeANT TO BE IMMORTAL kitabına kısa bir bakış için okumaya devam edin
Mayıs 2021'de Mevcuttur

Prologue

Mac, duman gibi kokan bir koku aldığında santrifüjünü kurmayı yeni bitirmişti. Başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı; Tezgah yüzeylerinde kullandığı sıkılaştırıcı temizleyici, henüz paketini açmadığı kutulardan gelen, hemen tanımlayamadığı çeşitli kimyasallar ve diğer kokular ve -evet- sigara vardı.

Bir anda Mac'in ensesinden bir alarm ürpertisi yükseldi. Dumanın olduğu yerde ateş de vardı ve ateş onun türü için kötüydü. Ölümlüler için de kötüydü elbette ama inanılmaz derecede yanıcı olan ölümsüzler için daha da kötüydü.

Aniden doğrulan Mac, açılmamış bir kutunun, ardından bir diğerinin üzerinden atlayarak hâlâ yapmak zorunda olduğu paketi açma labirentinden çıkıp bodrumdan çıkan merdivenlere doğru ilerledi. Onları ikişer ikişer aldı ve birkaç gün önce yerleştirdiği özel kapıya doğru hızla merdivenlerden çıktı. Bodrumunu

dönüştürdüğü laboratuvara sesin, mikropların ve diğer her şeyin girmesini engelliyordu. Ayrıca duvarları da kapattırıp mikroplara dayanıklı bir deriyle kaplatmıştı. Görünüşe göre çabaları başarılı olmuştu. Merdivenlerin tepesinde bile havada en ufak bir duman izi yakalayabildi ama kapıyı açtığı anda kendini cehennemin ağzında buldu.

Kapının diğer tarafındaki mutfak neredeyse canlı gibi görünen ve heyecanla kükreyerek ona doğru sıçrayan alevlerle kaplanmıştı.

Sıcaklık üzerine hücum ederken dudaklarından korku dolu bir çığlık kaçtı ve Mac kapıyı hemen çarparak kapattı. Mümkün olduğunca uzaklaşmak için acele ederken neredeyse merdivenlerden aşağı iniyordu ve son basamakta tökezleyerek bir kutuya çarpıyordu. Sonra durdu, bir daire çizerek dönmek için durdu, alev alev yanan bir labirentte bir çıkış yolu arayan bir fare gibiydi.

Bakışları evin arka tarafındaki bodrum duvarı boyunca uzanan küçük yarım pencerelerin üzerinden geçti, dışarıdaki yanan çalılarının arasından kendisine el sallayan alevlerin üzerinden kayarak geçti ve sonra evin ön tarafındaki odalara doğru döndü. ve ilkinin kapısına doğru koştu. Bu bir banyoydu ve penceresi ana odadaki

diğerlerinden bile daha küçüktü. Ayrıca manzarayı engelleyen bir çeşit sızla kaplanmıştı. Buna rağmen diğer taraftaki ateşin ışığını görebiliyordu.

Hemen yandaki kapıya koşup kapıyı açtı. Bu, evin ön tarafı boyunca uzanan iki yarım penceresi olan, yaklaşık üç metre derinliğinde ve on dört genişliğinde boş bir odaydı. Mac camın diğer tarafında dans eden alevlere umutsuzlukla baktı. Çıkışı olmayan, tuzığa düşmüştü. . . ve aniden yardım çağırmanın bile mümkün olmadığını fark etti. Bodrum katında sabit hat yoktu ve buraya yerleşirken kesintiyi önlemek için cep telefonunu üst kattaki mutfak tezgahının üzerine bırakmıştı.

Mac umutsuzlukla işim bitti, diye düşündü ve sonra yakındaki pencereyi çerçeveleyen ve dolduran alevlerin ötesinde bir anlık kırmızı ışık gördü. Dikkatli bir şekilde ileriye doğru ilerleyen Mac, orada ne olduğunu görmeye çalıştı ve garaj yolunun tepesine park edilmiş itfaiye aracını ve onun etrafından koşarak ekipmanı çıkaran adamları görünce biraz umut duydu. Eğer onların dikkatini çekebilirse ve onlara nerede olduğunu bildirebilseydi... . .

Mac dönüp ana odaya koştu, kutular denizinin içinden geçerek istediğini buldu. Onu yırtıp açtı ve mikroskobunu bulana kadar baloncuklu ambalajın içindekileri kazdı. Eski ve ağırdı, Mac rahatlayarak onu çıkardı ve boş depoya geri dönerken balonlu ambalajı yırttı. Tereddüt bile etmedi, birkaç hızlı adımla odanın yarısını geçti ve mikroskobu iki küçük pencereden en yakındakine fırlattı. Cam paramparça oldu ve Mac, sanki içeri girmeye hevesliymiş gibi alevler içeriye doğru patlarken geri sıçradı. Onları hızla etrafını saran duman takip etti ve

yardım için bağıırken boğulmasına neden oldu.

Ateşin diğer tarafında şimdi pencereyi dolduran karanlık şekiller belirlediğinde üçüncü kez bağııyordu. İtfaiyecilerin koruyucu kıyafeti olduğunu tahmin ettiğı iri teçhizatlı iki adamı seçebildiğini düşündü ve sonra biri bağırdı: "Alo? Orada birisi var mı?"

"Evet!" Mac rahatlayarak karşılık verdi. "Bodrumdayım."

"Seni dışarı çıkaracağız! Sadece bekle dostum! Seni dışarı çıkaracağız!" Bir başkası ona, "Daha az duman olan bir yere gidin," diye bağırdı.

"Tamam aşkım!" Mac odadan dışarı çıktı; büyülenmiş bakışları, etrafındaki alçıpan alev alırken pencereden dışarı çıkan yangın pervanesini izliyordu. Artık yangına bir yol açtığına göre hızla yayılacağını biliyordu. Duman zaten bu odayı dolduruyor ve ana odaya taşıyordu ama o bununla başa çıkabilirdi. Duman onu öldüremezdi.

Ateş yapardı.

Küfür ederek aniden döndü ve yandaki banyoya döndü. Küçük odada henüz ne ateş ne de duman vardı ama çok yakında olacaktı. Mac, içeri girmeden önce tamir ettiği dökme demir pençe ayaklı küvete doğru ilerledi ve muslukları açarken tıpayı taktı ve sessizce dua etti. Su dökülmeye başlayınca içi rahatladı. Yangın henüz suyun çalışmasını engellememişti ve musluklar, suyun fişkırmaya hızını azaltacak bir havalandırıcıya sahip olmayacak kadar eskiydi. Musluktan yüksek basınçla fişkırda, küveti hızla doldurdu, ya da en azından New York'taki küvetinin dolduracağından daha hızlı. Orada küveti doldurmak on ya da on beş dakika alırdı; burada bu süre muhtemelen yarısı kadar sürdü, ama bunlar hayatının en uzun dakikalarıydı ve yangın, daha bitmeden banyo ile depo arasındaki duvarı yutmaya başlamıştı.

Mac dolmasının bitmesini beklemedi, dörtte üçü dolduğunda pijama altı ve tişörtüyle hızla ısınan suya adım attı ve kendini burnuna kadar suya daldırdı. Artık odaya duman giriyor, havalandırma deliklerinden sızıyor, nefes almayı zorlaştırıyordu ve su cehennemden daha sıcaktı, ateş bu odaya ve küvete giden borularda onu ısıtıyordu. Ama hava daha da ısınacaktı. Odanın bir duvarı artık bir alev kütlesine dönüşmüştü ve yangın, birbirine bağlanan iki duvarı da yutuyordu. Yerdeki linolyum fayans alev alıyor ve küvete doğru kıvrılıyordu. Tahminine göre içinde bulunduğu su yakında kaynacaktı. Artık ıstakozların kaynar suya bırakıldığında nasıl hissettiğini biliyordu. Ölmenin çok korkunç bir yoluydu bu. Ama bu onu öldürmez. Alev almadığı sürece hayatta kalacaktı ama Mac, bu iş bitmeden ölmeyi dilediğinden şüpheleniyordu.

Daha Fazla Çeviri Kitap İçin
Bizi Telegramda Takip Edin.

TİK TİK

